En TATLI Kaçış

DÜNYALARIN EN ROMANTİK OLMAYANINDA YAŞAYAN ROMANTİK BİR KALP...

DANIELLE LORI

MARTI

Uysal doğası nedeniyle Tatlı Abelli lakabına sahip olan Elena, herkese gülümser ve her şeye büyüleyici yanıtlar verir. Ailenin en sevilen kızı, mükemmel bir mafya prensesidir... Ya da bir zamanlar öyleydi.

Elena'nın aynadaki yansımasında artık tek görebildiği, ellerine kıpkırmızı bir boya gibi bulaşan kandı.

İLK İZLENİM HER ŞEYDİR DERLER...

New York'un yeraltı dünyasının karanlık sularında Elena'nın kız kardeşinin, Nicolas Russo ile evlenmesine karar verilmiştir. Bu adam bir mafya, bir patron ve mafya standartlarına göre bile bir hilekârdır. Siyah takım elbise ve kravatlarından daha karanlık olan ününü duymayan yoktur. Nicolas ve Elena'nın ilk karşılaşması kazara ters bir bakışla sona erdikten sonra, Elena onun yakışıklı olduğu kadar da kaba olduğunu fark eder.

Adamdan ve temsil ettiği hiçbir şeyden hoşlanmaz ama bu, kalbinin o yanındayken tıpkı cama vuran yağmur damlaları gibi patırdamasını ya da onun sesini duyduğunda omurgasından aşağı bir titreme inmesini engellemez.

Ve Nicolas, her zaman yakınındadır; sürekli Elena'ya ne yapacağını söyleyip duruyor ve ona, bir müstakbel enişteden olması gerekenden çok daha farklı hissettiriyordur. Elena dışarıdan Tatlı Abelli gibi görünse de karanlığa, sert ellere, sigaraya ve viski rengi gözlere karşı bir zaafı olduğunu fark eder. Ancak bir skandaldan yeni kurtulmuşken bir başkasına daha kapılmayı göze alabilecek midir?

Ayrıca Nicolas onun olsa bile, bir mafyaya âşık olunmaması gerektiğini herkes bilir...

Değil mi?

THG
0294175
TRA

MADE SERİSİ

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR

ISBN 978-625-448-773-6

MARTI
/martiyayinlari

9 786254 487736

Âşık olmak konusundaki tek ilham kaynağım, AJ'e

Calma Listesi

World Gone Mad—Bastille

Rocket Man—Elton John

Human—Aquilo

Waterfalls—Eurielle

Her Life—Two Feet

Like I'm Gonna Lose You—Jasmine Thompson

Madness—Ruelle

Fireworks—First Aid Kit

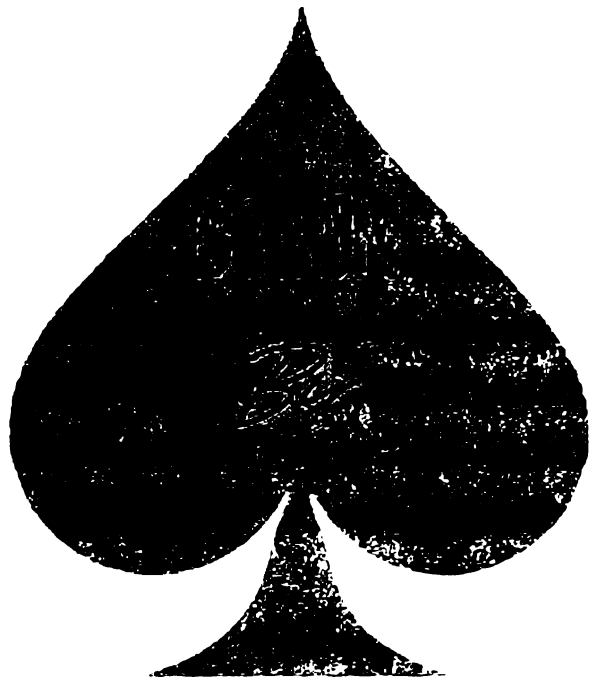
Seven Nation Army—The White Stripes

Dirty Diana—Shaman's Harvest

Holocene—Bon Iver

Hurt For Me—SYML

Soldier—Fleurie

"İyi para ya da kötü para diye bir şey yoktur. Para paradır."
—Lucky Luciano

Long Island, New York

Elena

EVİM BİR TABLO GİBİYDİ. ALTIN RENGİ TOKMAĞI OLAN KIRMIZI BİR GİRİŞ KAPISI. Siyah-beyaz damalı yer döşemesi. Lake cilalı ahşap bir merdiven ve ışıl ışıl bir avize. Ancak hep merak etmişimdir; duvar kâğıdını bir kenarından tutup kaldırsam... Altından kan akar mıydı? Eğer bu dünya bir cam kadar şeffaf olsaydı, ince ince akan damlalar mermer zeminde bir havuz oluştururdu.

Mutfağın bir köşesinde duran televizyona baktım. Haber spikerinin sesini zar zor duyuyordum fakat yakut kırmızısı

dudaklarından *cinayet* lafı çıktığında kelime adeta zihnimde yankılandı. Ortaparmağımdaki yüzüğü çevirirken boğazım düğümlenmişti.

Evim *-hayatım-* kirli paralar üzerine kurulmasına rağmen bunda bir payım olmadığını her zaman söyleyebilmiştim. Bu yılın başına kadar yani. Şimdiyse ellerim kana bulanmıştı ve suçluluk, uyurken bile peşimi bırakmıyordu.

Öğle yemeğimizi hazırlayan hizmetçiler içeri girip çıkmak için çift kanatlı kapıları her açtığında giriş salonundaki sesler kulağıma geliyordu.

Kadınsı bir kahkaha, kuzenim Benito'nun neşeli tınısı ve bu sabah kiliseden ayrılırken belli belirsiz duyduğum bir ses. Kısık, pürüzsüz ve duygusuz. Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Bu sesin müstakbel enişteme ait olduğunu biliyordum.

Sesin sahibi aynı zamanda kısmen *-tamamen-* mutfakta saklanma nedenimdi. Gerçi bunu asla kabul etmezdim.

"Öyle kaş çatmak için fazla güzelsin, Tatlı Abelli," dedi içeri giren annem. Misafirlerimizin birbirine karışan sohbet sesleri de onu takip etmişti.

Sözlerinin ağırlığıyla kıpırdandım. Belli sebeplerden dolayı, bir süredir o lakabı duymamıştım. Büyüdükçe, özellikle de tüm o yanlış nedenlerden dolayı hayran olunan kız olduğumu fark ettiğimde o isme ilgi duymayı bırakmıştım. Çirkin değildim, çenemi kapamam gerektiğinde kapardım ve terbiyeli olmamama rağmen öyleymiş gibi davranırdım. Artık üzerime dar gelen bir çocukluk elbisesi gibi, dünyanın benden beklentilerinin içinde sıkışıp kalmıştım. Yıllarım kafesteki güzel bir kuş gibi hissetmekle geçmişti. Ta ki hepsi dayanılmayacak bir hale gelene kadar... Ve sonra kaçtım.

Annem ocaktaki sosu karıştırırken, "Bunu neden izledi-

"Seni anlamıyorum, Elena," dedi. "Bu saçmalıkların hepsi ne, cidden?"

Annem, Amerika Birleşik Devletleri'ndeki en büyük organize suç örgütlerinden birinin ünlü lideri Salvatore Abel'iyle evliydi. Bazen saflığı, inkâr etmekten mi yoksa babamın işleri konusunda endişelenmektense gerçekten *Days of Our Lives*'ı izlemeyi tercih etmekten mi kaynaklanıyor diye merak ediyordum.

"Seçimde kime oy vereceğim konusunda kararsızım," dedim dalgın bir şekilde.

İnanamayarak başını iki yana salladı. Bir mafya liderinin kızının hükümet yasalarını umursaması tuhaf kaçıyordu herhalde.

Bana koyu kirpiklerinin altından bakıp dudaklarını *başın belada* dercesine büzerek, "Baban senden memnun değil," dedi.

"Son zamanlarda babamın benden memnun kaldığı oldu mu ki?"

"Yaptıklarından sonra ne olmasını bekliyordun?"

Altı ay geçmişti ve yemin ederim ki bunu her gün dile getiriyordu. Resmen bunda takılı kalmıştı ve sonunda beni eleştireceği bir şey olduğu için yaptığım hatanın hoşuna gittiğini düşünüyordum.

"Bugün kiliseden sonra neden Russo'yla tanışmaya gelmedin?" Elindeki kaşığı bana doğrulttu. "Unuttuğunu ve masumca arabada beklediğini söyleme sakın."

Kollarımı göğsümün üzerinde bağladım. "Sadece içimden gelmedi. O... kaba biri."

"*Elena*," diye çıkıştı. "Nasıl biri olduğunu henüz bilmiyorsun."

"O şöhrete sahip birinin karakterini bilmek için tanışma ya gerek yok, anne."

"*Ah, Meryem Ana, salvami*[*]," diye mırıldandı.

"Ayrıca Adriana'yı anlamaz o," diye kısaca ekledim.

Öfkeyle burnundan soludu. "Kız kardeşini çoğu kişi anlamaz, *figlia mia*[**]."

Bahçıvan anlıyordu... Ama bunu annemle paylaşmayacaktım, yoksa bahçıvan günün sonunda Hudson'ın dibini boylamış olurdu.

Bu haftanın başlarında babam, Adriana'nın New York'taki beş aileden birinin lideri olan Nicolas Russo'yla evleneceğini duyurmuştu. Geçmişteki günahlarım hâlâ hassas birer yaraydı; ancak listeye eklenen bu yeni haberle sanki yeniden açılmış gibiydiler.

Ailenin en büyük kızı bendim, ilk evlenen de ben olmalıydım. Ama işlediğim suç yüzünden sorumluluk kız kardeşime yıkılmış ve o da bir ünü olan adama verilmişti. Herkes bu âlemde üne sahip olmanın tek bir anlamı olduğunu bilirdi: O kişilerden uzak durmalıydınız.

"Hem Nico tam bir centilmen. Eğer olması gerektiği gibi, bugün kiliseden sonra onunla tanışsaydın bunu bilirdin."

Müstakbel enişteme tanışmak için bir araya gelmeden önce kilisenin kapısından çıkıp arabaya koşmuştum. Babam için neredeyse dışlanmış biriydim, bu yüzden yokluğumu fark etmesine bile şaşırmıştım. Ayrıca, Nicolas Russo'nun centilmen davranışlarının göz boyamadan başka bir şey olmadığına emindim.

Beş yıl önce babasının ölümünün ardından Nicolas, yirmi dokuz yaşındaki en genç lider olarak yeraltı dünyasında

[*] (İt.) Kurtar beni. (ç.n.)
[**] (İt.) Kızım. (ç.n.)

tanımmaya başlamıştı. Babasının yolunu takip ederek bu dolandırıcı oldu, elini New York Eyalet Hapishanesi'ndekilerin toplamından daha fazla kana buladı ve yaptıklarının hiçbirinden pişman olmadı. En azından ben pişmanlık duyma dığını tahmin ediyordum. Eğer kendini suçlu hissetseydi, haber spikeri bir yıl boyunca her sabah "Zanetti" soyadında -babasını öldürdükleri için Nicolas'ın düşman olduğu aileydi- yeni bir kurbanın haberini vermezdi. Bana sorarsanız bu tavrı yüzünden doğrudan cehennemi boylayacaktı.

"Onunla tanıştım, anne."

Tek kaşını kaldırdı. "Öyle mi?"

"Pekâlâ, hayır."

İfadesi sinirli bir hal aldı.

"Ama onunla bakıştık," diye direttim. "Ve bu, onun Adriana için iyi olmayacağını anlamama yetti."

Gözlerini devirdi. "*Ridicolo*."

Ters ters bakmak ve bakışmak aynı şeydi... değil mi? Bir kazaydı, gerçekten. Kilisenin merdivenlerinden inerken bakışlarım katılmam gereken topluluğa takılmıştı. Babam ve annem, Adriana'nın iki yanında, Nicolas Russo'nun karşısında duruyorlardı. Bu âlemde gelinle damat genellikle böyle tanışırdı işte. *Cosa Nostra'da* görücü usulü evlilikler hiç şaşırtıcı bir şey değildi.

Müstakbel enişteme bakmadan önce, tüm yaşananlara karşı sinirimden dolayı gözlerim hafifçe kısılmıştı, sonra onun zaten bana baktığını fark etmiştim. Ters ters bakma böyle gerçekleşti işte; bir kazaydı. Ama bunu adama açıklamak zordu ve eğer gülümseseydim bu da küçümseyici görünecekti, bu yüzden... ters ters bakmaya devam ettim ve bu sebepten ötürü beni öldürmemesini umdum.

* (İt.) Saçma. (ç.n.)

Nicolas'ın bakışları bundan h[illegible]anmadığını belirtircesine çok hafif sertleşmişti; fakat bir saniyelik yoğun göz temasından sonra, sanki ben yanından uçup giden bir yaprakmışım gibi dikkatini babama vermişti. Ben de tuttuğum nefesimi bırakmış ve arabaya saklanmaya gitmiştim. O bakışmadan sonra onunla görüşmem imkânsızdı. Ömrümün sonuna dek ondan uzak duracaktım.

"Endişelenmeyi bırak ve babana güven."

Hımm diye bir ses çıkardım. Kuzenim Benito, dünürlerimizle bir silah anlaşması yaptığımızdan bahsediyordu, daha fazlası değil. Kız kardeşim büyük çaplı bir ticari anlaşmanın piyonuydu. Ne kadar da romantik! Yine de bugünün geleceğini biliyorduk. Ne ben ne de Adriana aşk evliliği yapmayı beklememiştik.

Sorun şu ki kız kardeşim çoktan âşık olduğuna inanıyordu.

Hem de *bahçıvana*.

"Elena, Adriana yemeğe hazırlanmış mı git bir bak."

"Dün gece katılmayacağını söylemişti."

"Katılacak!" diye tersledi annem, ardından İtalyanca bir şeyler mırıldandı. Gönülsüzce tezgâhtan ayrılıp mutfaktan çıktım. Haber spikerinin sesi çift kanatlı kapıların ardından beni takip etti ve kırmızı dudaklarından bir kez daha *cinayet* kelimesi döküldü.

Ben merdivenlere doğru ilerlerken antika plakçalarda *On an Evening in Roma* çalıyor ve konuklar giriş salonuna alınıyordu; babamın kız kardeşi ile kocası, birkaç erkek kuzenim ve Nicolas'ın olduğu yöne doğru gergin bakışlar atan erkek kardeşim Tony. Elleri siyah takım elbisesinin ceplerinde olan Tony, tek başına bir duvara yaslanıyordu. Kız arkadaşı İtalyan değildi ve bu yüzden nadiren davet edilirdi. Annem, sırf oğluyla çıktığı için bile ondan hoşlanmazdı.

Ben erkek kardeşimi severdim ama kendisi pervasız, düşüncesiz bir insandı ve "Hoşuma gitmezse, vururum," kuralına göre yaşıyordu. Ve Nicolas Russo'yu vurmak istiyor gibi görünüyordu. İkilinin bir geçmişi vardı ve bu geçmiş iyi türden de değildi.

Bakışlarım *ilginç* bir tarzı olan... göz alıcı bir kadına takıldı. Büyükbabası olduğunu varsaydığım bir adamın yanında duruyordu; fakat sonra... Adam elini kadının poposuna kaydırdı. Kadın ise sadece sinir olmuş bir şekilde dudaklarını büzdü.

Temmuz ayında, zeytin yeşili ince bir elbisenin üzerine vizon bir şal takmış, altına da dizüstü çizmeler giymişti. Uzun siyah saçları düz dalgalar halinde dökülüyor, takma kirpikleri ve büyük halka küpeleriyle yetmişli yılların reklam yıldızlarını andırıyordu. Sanki bunun da yeterli gelmediğini düşünüyormuş gibi ağzındaki pembe sakızı şişirip patlattı. Kırk yıl öncenin tarzına sahip olan kişi benmişim gibi, gözleri üzerime gelince kısılıp kalmıştı. Zıt kutuplar aynı odada olsaydı, hiç şüphesiz ki o ve ben olurduk.

Bir elim tırabzanda, merdivenleri çıkmayı neredeyse bitirmiştim ki babam seslendi. "Elena, buraya gel."

Midem bulandı ve yenilgiyle gözlerimi kapattım ancak bu ses karşı gelinmez olduğu için tereddüdüm yalnızca bir saniye sürdü.

Nicolas'ın yanında duran babama doğru ilerlerken ellerim soğuk ve nemliydi. Yanına vardığımda beni kolumdan tutup yüzüme gülümsedi ama bu gülümseme gözlerine ulaşmadı. Babam, siyah saçlarının arasında bulunan az miktardaki gümüş şeritlerle, elli beş yaşından on yaş daha genç duruyordu. Her zaman takım elbise giyerdi ve kıyafetlerinde tek bir kırı-

şıklık bile bulamazdınız, ama o centilmen görünümü sadece gerçeği maskeleyen bir dış görünüştü. Şöhretini nasıl kazandığını ilk kez yedi yaşındayken, ofis kapısındaki bir çatlaktan görmüştüm.

"Elena, bu Nicolas Russo. Nico, bu büyük kızım Elena."

Bu oyunu yüzlerce kez oynayabilirdim, sadece başka bir gün ve başka bir adamla. Lâkin bu sefer, eğer ona bakarsam bir tahtadan atılıp köpekbalıklarıyla dolu bir havuza atılacakmışım gibi nefesim kesildi. Kendime, *o sadece bir adam*, diye hatırlattım. Şüphesiz ki New York Eyaleti'ndeki en kötü şöhrete sahip olan adamdı.

Neden ona öyle dik dik bakmıştım ki?

Cesaretimi toplamak için bir nefes aldım ve şapkamın altından onu göremediğim için başımı yana eğdim. Ezici bakışlarıyla karşılaştığımda omurgamdan aşağı sıcak bir tanınma telaşı yayıldı. Buzlu viskiyi andıran açık kahverengi gözler ve kalın, koyu kirpikler. Ona adeta güneşe bakıyormuş gibi düşünceli bir ifade katmışlardı, yine de bana, "baldızı" diyebileceği biriyle değil de hizmetçilerden biriyle tanıştırılıyormuş gibi bakıyordu.

Adrianadan birkaç santim daha uzundum ve topuklu ayakkabılarıma rağmen başımın üstü onun çenesine bile değmiyordu. Bakışlarımı başka yöne çevirmek ve göz hizamdaki siyah kravatıma odaklanmak için can atıyordum ama başka tarafa bakarsam ona bir şeyler kazandıracakmışım gibi hissettim. Bu yüzden ona bakmaya devam ettim. Sesimi topluluk içinde olduğum zamanlardaki gibi kibar çıkarmaya çalışarak konuşmaya başladım. "Tanıştığıma me..."

"Biz çoktan tanıştık."

N'aptık?

Kayıtsız sesi, peşinden gelen garip bir heyecanla tüylerimi diken diken etti. Sadece iki kelime söylemişti ama bu bile, artık Abelli yerine Russo sahasında duruyormuşum gibi hissetmeme yetmişti. Nerede dursa dursun, etrafını saran bir buçuk metre çapındaki alanın artık Russo adına ait olduğunu iddia ediyor gibiydi.

Babam kaşlarını çattı. "Siz ikiniz ne zaman tanışma fırsatı buldunuz?"

Yutkundum.

Nicolas'ın bakışlarında eğlenceli ve tehlikeli bir şeyler oynadı. "Kilisedeyken. Hatırladın mı *Elena*?"

Kalbim güm güm atmaya başladı. İsmim dudaklarından neden çok aşinaymış gibi çıkmıştı?

Babam yanımda kaskatı kesildi ve nedenini biliyordum; adamın ses tonunun vurguladığı gibi, onunla uygunsuz bir şeyler yaptığımı düşünüyordu. Yanaklarıma bir sıcaklık hücum etti. Sırf altı ay önce yaptığım bir hata yüzünden, babam kardeşimin nişanlısına asılacağımı mı düşünüyordu?

Endişeyle gözlerimi kırpıştırdım. Bu gerçekten de o kısacık, düşmanca bile sayılamayacak bakışma yüzünden miydi? Bu adam zayıflığımı öğrenmişti ve şimdi de benimle oynuyordu.

Önüme taş koyulmuş gibi hissettim. Babamın şu an büyük ihtimalle benden çok ona inanacağı bir lideri onaylamayarak durumu daha da kötüleştiremezdim. Bu nedenle sesimi olabilecek en hafif tonda çıkarmaya zorladım. "Evet baba, tanıştık. Ceketimi kilisede unutmuştum ve geri döndüğümde içeride karşılaştık."

Hatamı fark ettiğimde çok geçti. Temmuzun ortasındaydık; ceket falan giymemiştim. Ayrıca Nicolas da bunu fark etmişti.

Elini cebinden çıkardı ve başını yavaşça sallarken başparmağını alt dudağının üzerinde gezdirdi. Karşılık vermemden etkilenmiş görünüyordu fakat başarısız teşebbüsüm yüzünden neredeyse hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

Bu adamdan hoşlanmamıştım, hem de hiç.

Babam emin olamamış gibi bakışlarını aramızda gezdirirken ifadesinde belli belirsiz bir ima sezdim.

Sonunda babam kolumu okşayarak, "Pekâlâ," dedi. "İyi yapmışsınız o zaman. Eminim Nico'nun sana Adriana hakkında soracakları vardır. Onu en iyi sen tanırsın."

Derin bir nefes alarak ciğerlerimi doldurdum. "Evet... Elbette, baba."

Bir avuç dolusu çamur yemeyi tercih ederdim.

Ön kapı açıldı ve annemin erkek kardeşi, babamınsa danışmanı olan Marco, eşiyle birlikte içeri girdi. Babam müsaade isteyerek onları karşılamaya gitti ve beni, varlığı yakıcı olmaya başlayan bu adamla baş başa bıraktı.

Adam, başını eğip bana baktı.

Bense başımı kaldırıp ona baktım.

Dudaklarının bir köşesi yukarı kalktığında onu eğlendirdiğimi fark ettim. Sinirden yanaklarım alev aldı. Öncesinde, nazik bir şeyler söyleyip ayrılacaktım; fakat o önceydi. Şimdiyse Nicolas'a –Nico'ya ya da adı her neyse işte– bakarken ifademi nazik tutamıyordum.

"Tanışmadık," dedim sertçe.

Ukala bir tavırla tek kaşını kaldırdı. "Emin misin? Ben de her şeyimi çözdüğün izlenimine kapılmıştım."

Kalbim sağlıklı olamayacak kadar hızlı bir şekilde atıyordu. Ne diyeceğimi bilemiyordum çünkü haklıydı. Bu etkileşim, onun başından beri olduğunu düşündüğüm kişi olmadığını kanıtlayacak hiçbir şey içermiyordu.

Bir eliyle kravatını düzeltti. "Varsayımların başına neler getirebileceğini biliyor musun?"

"Ölüm mü?" diye soludum.

Gözleri dudaklarıma kaydı. "Akıllı kız." Sözleri derin ve tatlıydı, ayrıca garip bir yanım iyi bir şey yapmışım gibi hissediyordu.

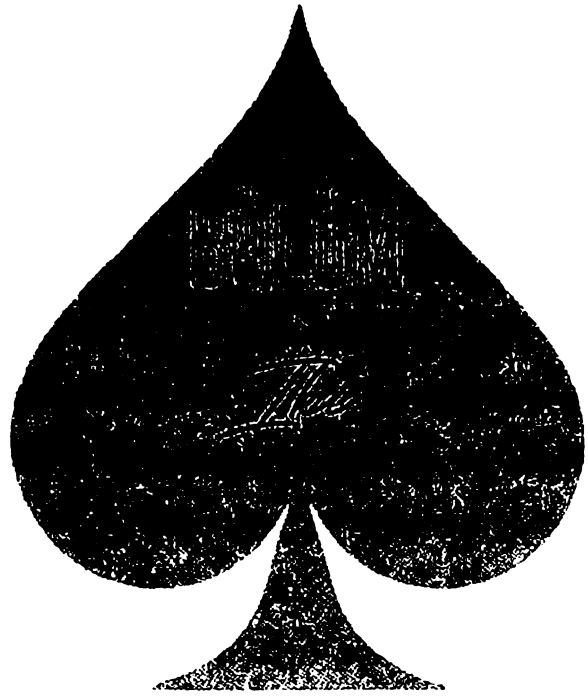
Gitmek için hareket edip tam yanımda durduğunda nefesim sığlaştı. Kolu benimkine değdiğindeyse küçük bir alev topu tenimi sıyırıp geçmiş gibi hissettim. Sesi, boynumun kenarını okşamaya başladı. "Tanıştığımıza memnun oldum, Elena." Bu sefer adımı daha önce olması gerektiği gibi söyledi: Hiçbir imada bulunmadan. Sanki yürüyüp gitmeden önce listesinde bir tik işareti koyabileceği biriymişim gibi.

Orada durup önüme baktım ve ilgisizce aile üyelerine birkaç gülümseme gönderdim.

Demek gelecekteki eniştem buydu. Kız kardeşimin evleneceği adam.

Belki de korkunç bir insandım ama içeri başka biri girdiği esnada suçluluk duygum uçup gitti.

Çünkü bir anda, evlenenin ben değil de kız kardeşim olmasına sevinmiştim.

"Kişisel bir şey değil, sadece iş."
—Otto Berman

Elena

BEKLEDİĞİMDEN DAHA KÖTÜYDÜ.

Adriana bir bluzu katlayıp yatağının üzerindeki bavula yerleştiriyordu. Üzerinde büyük beden bir Tweety tişörtü ve Noel temalı çoraplar vardı. Odanın her tarafına, buruşturulup atılmış tuvalet kâğıtları saçılmıştı.

Adriana birkaç yıl önce asi bir dönemden geçmiş ve saçını *pixie** modelinde kestirmişti. Annemi hiç o kadar dehşete düşmüş halde görmemiştim. Adriana kredi kartından olmuş, tamamı kızlardan oluşan okulumuzdaki oyunculuk dersleri iptal edilmiş ve bir ay boyunca her gün öfkeli bakış-

* Pixie saç kesimi, başın arka ve yan taraflarının erkek saçına yakın kısalıkta, üst tarafının biraz daha uzun olduğu bir saç modelidir. (ç.n.)

lara maruz kalmıştı. Saçları şimdi şık bir küt haline gelmişti ama o zaman, saç kesmenin bu evde cinayetten daha beter olduğunu öğrenmiştim.

Adriana'nın odası; koyu mavi duvarları, beyaz kartonpiyerleri ve altın detaylarıyla bir ev dekorasyonu gösteriminde yer alabilirdi... Eğer bir kostüm tasarımcısı odanın içine kusmuş gibi görünmeseydi tabii. Duvarlarda *Muhteşem Gatsby* gibi meşhur oyunların posterleri asılıydı. Makyaj masasının üzerinde garip sahne dekorları vardı: tüyler, şapkalar ve balo maskeleri. Kısacası kullanım amacını çözmeye çalışırken başınızı ağrıtan şeylerdi. Yatağın üzerindeki dev tavşan kafası gibi...

Babamın, Adriana'nın oyunculuk okulu için aldığı sahne dekorlarının her kuruşunu kendisinin ödediğini bildiğini sanmıyordum. Ama zaten babam kız kardeşimle fazla ilgilenmezdi. Kızı olması gerektiği yerde bulunduğu sürece babam mutluydu. Ne o Adriana'yı anlardı ne de Adriana onu.

İç çekerek bavula koyduğu bluzu aldım ve geri asmak için gömme dolaba doğru ilerledim. Beni görmezden gelip elindeki kot pantolonla omzuma sürtünerek yanımdan geçti.

Bir gömleği askıya asarken, "Bu tuvalet kâğıtları ne böyle?" diye sordum.

Cevap vermek yerine sadece burnunu çekti.

Ağladığını en son on üç yaşındayken, büyükbabamızın cenazesinde görmüştüm. Benim minik kardeşim, tanıdığım en duygusuz insanlardan biriydi. Aslında, duygu fikrinin bile onu iğrendirdiğini düşünürdüm. Midem endişeyle burkuldu ama Adriana'nın acınmaktan, duygusal filmlerden hoşlandığı kadar hoşlanacağını biliyordum. O tür filmlerden nefret ederdi.

Bavuldan bir kot pantolon alıp yeniden dolaba doğru yöneldim. "Eee, nereye gidiyorsun?"

Sarı puantiyeli bir bikiniyle yanımdan geçti. "Küba. Suudi Arabistan. Kuzey Kore. Seç birini."

Bu bavul yerleştirme ve boşaltma dansına, bir insan taşıma bandında gidip geliyormuşuz gibi devam ettik.

Kaşlarım çatıldı. "Eh, bana pek de iyi seçenekler sunmadın. Ama o bikiniyi giymeyi planlıyorsan Suudi Arabistan'ı eleyebiliriz." Bikiniyi katlayıp bir kenara koydum.

Zebra desenli bir bornozla yanımdan geçerken, "Onunla tanıştın mı?" diye sordu.

Müstakbel kocasından bahsettiğini anladım.

Tereddüt ettim. "Evet. O, şey... Gerçekten iyi biri."

"Bütün eşyalarımı nasıl sığdıracağım?" Ellerini kalçalarına koydu ve bir Mary Poppins* çantası olmadığını yeni fark etmiş gibi bavuluna baktı.

"Bence burada kalmaya devam etmek zorundalar."

Yüzü ağlayacakmış gibi buruştu. "Ama kıyafetlerimi seviyorum." Ardından gözyaşları akmaya başladı. "Bay Tavşan ne olacak peki?" Dev tavşan kafasını yataktan aldı ve başını ona yasladı.

"Şey... Kuzey Kore'nin gümrük politikasından emin değilim ama Bay Tavşan'ı geçirmeyeceklerine bahse girerim."

Kendini yatağa attı ve sızlanarak, "Peki ya Küba?" dedi.

"Muhtemelen daha iyi bir seçenek olur."

Bu iyi der gibi başını salladı. "*Alice Harikalar Diyarında* gösterimim yaklaşıyor." Ağlamayı keserek yanaklarını sildi.

"Kimi oynuyorsun?" Alice olmadığını biliyordum. Kardeşim ana karakter ve sarışın olan hiçbir şeyden hoşlanmazdı.

"Sırıtkan Kedi." Gülümsedi.

"Evet, sana benziyor." Dolabına gittim ve öğle yemeğinde

* İçine her şeyi sığdırabildiği sihirli bir çantası olan, kurgusal bir karakter. (ç.n.)

giyebileceği ince askılı, siyah bir elbise buldum. Efsane Zelda ve Peter Pan kostümlerinin arasında sıkışıp kaldığı için elbiseyi bulmam biraz zaman almıştı.

Elbiseyi yatağının üzerine bıraktım. "Hazırlansan iyi olur. Neredeyse herkes geldi."

Ruhsuz bir sesle, "Ryan benden ayrıldı," dedi.

İfadem yumuşadı. "Çok üzgünüm, Adriana."

"Neden evlendiğimi anlamıyor ve artık beni görmek istemiyor. Yani, beni o kadar da sevmiyor olmalı, değil mi Elena?" Bana kocaman açılmış kahverengi gözleriyle baktı.

Duraksadım.

Kız kardeşime mantıklı açıklamalar yapıp kalp kırıklığını biraz hafifletmeli miydim yoksa acı verici gerçekleri mi söylemeliydim?

"Evet."

Kabullenircesine başını salladı. "Birazdan aşağı inerim."

Alt katta, kütüphanenin bulunduğu köşeyi dönüyordum ki sıcak ve sert bir şeye çarptım. Boğuk bir ses çıkararak geri adım atmak zorunda kalmıştım. Ama daha bakmadan bile kime rastladığımı biliyordum.

Russo.

Tedirginlik, büyüyen bir alev gibi tüm bedenimi sardı. Artık insanlarla dolu bir salonda değil, tamamen yalnızdık. Ortam o kadar sessizdi ki göğsümün içinde atan kalp atışlarımı duyabiliyordum.

Yere sağlam basabilmek için bir adım daha geriledim ama bu, çoğunlukla onun ulaşamayacağı bir mesafede olmak istememdendi. İçimde bir tür hayatta kalma içgüdüsü devreye girmişti.

Gri takımı ve siyah kravatıyla karşımda duruyordu. Varlığı koridorun tamamını kaplıyor gibiydi. Belki de bu koridor çok küçüktü? Hayır, normal büyüklükte bir koridordu. *Kendine hâkim ol, Elena.*

Bana, *Animal Planet* izleyen biri gibi bakıyordu; farklı bir türde, sıkıcı bir eğlenceymişim gibi. Bir elinde ceptelefonunu tutuyordu, bu yüzden özel bir arama yaptığını varsaydım.

Bu koridor daha çok, merdivenin arkasındaki kemerlerden yapılmış bir oyuk gibiydi. Saksı bitkilerinin bir kısmı, ana salondan görünmemizi engelliyordu ve yan sehpadaki yeşil, cam lamba, alanı loş ışıkta bırakıyordu. Yine de ortam, adamın bakışlarının ardındaki sabırsızlık kıvılcımını görebilmeme yetecek kadar aydınlıktı.

"Bütün gün burada durup bana mı bakacaksın, yoksa hareket edecek misin?"

Gözlerimi kırpıştırdım.

"Durup sana bakacağımı söylersem ne olur?" Sözler durduramadan ağzımdan çıkmıştı ve anında onları geri alabilmeyi diledim. Bir mafya liderini geçtim, daha önce *hayatımda* hiç kimseyle böyle konuşmamıştım. Midem, bir girdaptaymışım gibi kasıldı.

Telefonu tuttuğu elini kaldırıp başparmağıyla çenesini ovuşturdu. Bunun, bir adamı nasıl öldüreceğini düşünürken yaptığı bir hareket olduğunu varsaydım.

Bana doğru küçük bir adım attı.

Sanki bir mıknatısın aynı kutuplarıymışız gibi, ben de bir adım geriledim.

Elini yana indirdi, sanki onu eğlendiren bir numara yapmışım gibi gözlerinde ufacık bir eğlence belirtisi ışıldadı. Birden, onun eğlencesi olmak istemediğime dair belirgin bir

hisle doldum. Ardından çoktan olduğuma dair daha güçlü bir farkındalık yaşadım.

"Tatlı Abelli'nin tatlı olacağını düşünürdüm."

Lakabımı nerden biliyordu?

Bana ne olduğunu bilmiyordum ama birdenbire o lakaptan kurtulduğumu hissettim. Belki de karşımdaki adam o kızla hiç karşılaşmadığı içindi. Farklı biri olmak istedim. Özellikle de, açıklayamadığım bir nedenden dolayı, bu adam için.

"Eh, sanırım ikimiz de kandırıldık. Ben de centilmen birinin, bir kadına çarptığında özür dileyeceğini sanırdım."

"Görünüşe göre birileri yine varsayımlarda bulunuyor," dedi kaşlarını çatarak.

Göğsümün içinde garip bir çarpıntı başladı. Başımı iki yana salladım. "Bu bir varsayım değildi."

Bir adım daha yaklaştı, ben de tekrar bir adım geriledim.

Ellerini ceplerine sokarken bakışları vücuduma kaydı. Kötü bir niyetten değil, daha çok bir gözlem yapıyor gibiydi. Sanki ben başka bir türdüm, o da yenilebilir olup olmadığımı merak ediyordu.

Gözleri pembe topuklularıma gelince kısıldı. "Kanıtın olduğunu mu sanıyorsun?"

Başımı onaylarcasına salladım, inceleyen bakışlarından dolayı garip bir şekilde nefesimin kesildiğini hissediyordum. "Annem kilisede mükemmel bir centilmen gibi davrandığını söyledi."

"Mükemmel bir centilmen gibi davrandım."

"Yani, centilmen olmak istediğinde oluyor, istemediğinde olmuyor musun?"

Tek kelime etmedi; fakat bakışları topuklularımdan yukarı doğru çıkarken takındığı tarafsız ifadesi bunu doğruluyordu.

"Sanırım şu anda öyle biri olmak istemiyorsun?" Ve tam o anda böyle bir şey söylememem gerektiğini fark ettim.

Derin bakışları benimkilerle buluştu ve resmen yakıp geçti.

Başını yavaşça salladı.

Peki.

Bu ana yeterince uzun dayanmıştım, Tatlı Abelli'nin dayanabileceğinden çok daha uzun. Artık buradan defolup gitmem gerekiyordu.

"Tamam o zaman... Sonra görüşürüz."

Daha az aptalca bir yanıt düşünemedim, bu yüzden bir adım atarak yanından geçip gitmeye yeltendim ama bunu yapamadan bir şey bileğimi yakaladı. *O*, bileğimi yakaladı. Tutuşu ateşten bir bilezik gibi hissettiriyordu: Sert ve nasırlı bir ateş gibi. Kaynayan sıcak bir şeyle karışmış soğuk bir korku kanıma sızdı.

Benden birkaç adım ötede duruyordu, bizi birbirimize bağlayan tek şey tutuşuydu. "Kardeşinin hobilerinin bir listesini çıkar. Sevdikleri ve sevmedikleri, ayakkabı numarası, elbise bedeni ve yararlı olabileceğini düşündüğün diğer şeyler. Tamam mı?"

"Tamam," diyerek nefes verdim. Bileğimi saran eliyle kaç kişiyi öldürmüştü? Sert bir tutuş değildi ama ağırdı, sağlamdı, sarsılmazdı. Ne kadar küçük olduğumun, ne kadar özgüvensiz ve uygunsuz hissettiğimin farkına varmamı sağlamıştı. O beni serbest bırakmadığı sürece nasıl gidebilirdim?

Meraklı bakışlarla beni izliyordu. Kalbim neredeyse duracaktı ve tenim yanıyordu. Bana dokunması, müstakbel eniştem olsun ya da olmasın uygunsuzdu. Babam her an ofisinden çıkabilirdi ama bu durum adamın umurunda değil

gibiydi. Fakat benim umurumdaydı, özellikle de salonda yaşananlardan sonra.

"Cuma günü nişanda sana listeyi veririm," demeyi başardım ve bileğimi çekmeye çalıştım.

Beni bırakmadı. Başparmağı parmak boğumlarıma değdiğinde nabzım deli gibi atıyordu. "Abellilerin elli sentlik bir yüzükten fazlasını karşılayabileceğini sanırdım."

Ortaparmağımdaki yüzüğe baktım. Şu otomatlardaki yüzüklerden biriydi ve ortasında yuvarlak, mor bir mücevher vardı. Onu düşünmek beni kendime getirdi.

"Bazen en ucuz şeyler, en değerli olanlardır."

Bakışları tekrar yüzümü buldu ve bir süre birbirimize baktık. Eli bileğimden avcuma ve sonra parmaklarımdan aşağı kaydı. Pürüzlü parmak uçları, daha yumuşak olan benimkileri okşadı ve kalbimin hızla atmasına neden oldu.

"Yemekte görüşürüz, *Elena*."

Bunu söyledikten sonra gitti, babamın ofisinin içinde gözden kayboldu.

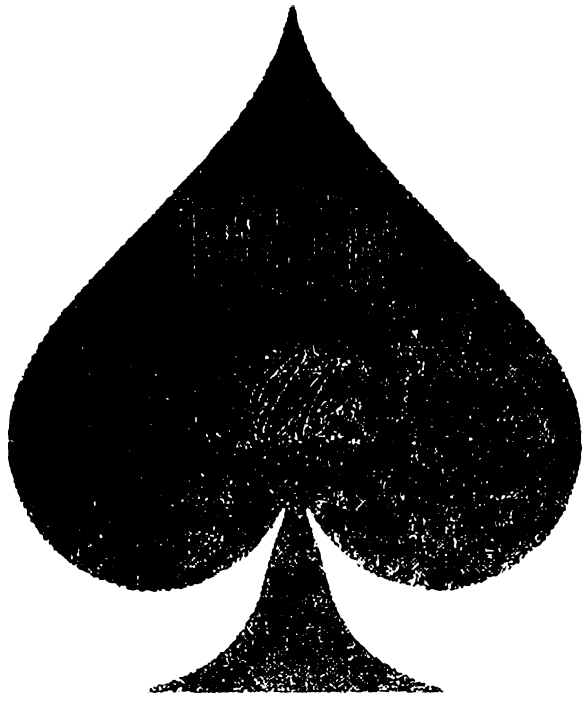
*Cazzo...**

Duvara yaslandım. Yüzük, parmağıma ağır bir yük bindirmişti. Çıkarıp bulamayacağım bir yere koyabilirdim ama bunu asla yapamayacağımı biliyordum. Henüz yapamazdım.

Adamın tutuşu, koridordan çıkarken bileğimde bir damga gibi hissediliyordu.

Bir kez daha, adımı olabilecek en uygunsuz şekilde söylemişti.

* (İt.) Kahretsin. (ç.n.)

"Cinayetler gülücüklerle geldi, insanları vurmak biz Sıkı Dostlar için çok da önemli değildi."
—Henry Hill

Elena

ESKİ HAVUZ RADYOSUNDA KISIK SESLE BILLIE HOLIDAY ÇALIYORDU. Gümüş çatal bıçak takımı güneş ışığının altında parlıyor, soğuk kristal bardakların etrafında buğudan dolayı damlacıklar oluşuyordu. Sıcak bir temmuz öğleden sonrasıydı fakat devamlı esen rüzgâr mükemmel hissettiriyordu.

Veranda çatısının ahşap çıtaları arasına ışıklar takılmış, annemin gül çalıları büyüyüp etraflarını sarmıştı. Sandalyeler yumuşacıktı ve yemekler güzeldi fakat bir grup yabancıyla öğle yemeği yemek ne kadar rahat olabilirse, o kadar

rahattı. Ne var ki karşımda oturan yetmişler reklamından fırlamış kadın, aynı görüşü paylaşmıyor gibiydi.

"Her neyse, polis gitmeme izin verdi ve kokainime dokunmad..."

"Gianna." Bu kısık sesli uyarı, masada Nicolas'ın olduğu taraftan gelmişti.

Kadın gözlerini devirdi ve şarabından büyük bir yudum aldı ama daha fazla konuşmadı.

Nicolas'ın onu neden azarladığını ve ilişkilerinin ne olduğunu merak ettim. Kardeş mi? Birbirlerini sinir bozucu buluyor gibiydiler ama bir yerlerde, Nicolas'ın tek çocuk olduğunu duyduğuma emindim. Gianna'nın yanında oturan yaşlı kocası, tuhaf zamanlı bir kıkırdama dışında tek kelime etmedi. Adamın duymakta güçlük çektiğini düşünmeye başlamıştım.

Gianna benim tam *zıttımdı*. Benim sessizliğimi koruduğum yerde o, coşkuyla konuşmuş ve yüksek sesli kahkahalar atmıştı. Ağırbaşlı davrandığım yerde, şey... makarnasını yemeden önce sakızını peçeteye yapıştırmış ve makarnayı çatalına dolamadan yemişti. Hayata olan kaygısız yaklaşımını biraz kıskanmıştım.

Tony onun diğer tarafında oturuyordu. Ceketinin düğmelerini açmıştı ve sandalyesinde arkaya yaslanırken sıkılmış gibi görünüyordu. Ama onu iyi tanıyordum. Böyle kendini beğenmiş bir şekilde çenesini kaşıdığını daha önce de görmüştüm. Aynı zamanda hem sinirli hem de eğleniyor gibiydi. Ve bu hiçbir zaman iyi bir şeye işaret etmezdi. Yakışıklıydı ama kız kardeşi olmasaydım, ona asla bulaşmazdım. Pervasızlığı herkes için, özellikle de kendisi için tehlikeliydi. Huzursuz bakışlarımı yakalayınca bana göz kırptı.

Sohbet ve çatal bıçak sesleri verandayı doldurmuştu ama hepsinin ötesinde, ortamda dağılmayan gergin bir hava vardı. Esintinin götüremediği, rahatsız edici bir hava... Gerçi herkes kendi arasında kolayca sohbet ediyor gibiydi, bu yüzden belki de sadece bana öyle geliyordu. Bu yüzden aldırmamaya çalıştım.

Gianna'nın sessizliği fazla uzun sürmedi ama artık üç buçuk kiloluk kokainden bahsetmeyi bırakmıştı. Konuyu at yarışına getirdi. Bu, birçok konuğun katıldığı, kabul edilebilir bir sohbetti. Burası, uyuşturucu lafının geçmediği bir yer falan değildi, aslında birçok insan her gün bu eve üzerlerinde uyuşturucuyla gelirdi ama dışarıda, beyaz çitle çevrili evi olan masum bir ailenin klasik bir örneğiymişiz gibi davranmak bir *Cosa Nostra** görgü kuralıydı. Evlerimiz demir kapı ve güvenlikle çevrili olsa bile.

Adriana'nın Küba'ya giden bir uçağa binmek yerine yemeğe katıldığını görmek beni mutlu etti. Masanın diğer ucunda, nişanlısı ve babamın yanında oturuyordu.

Belki de korkağın tekiydim ama Nicolas'ın yanına oturmak zorunda olmadığım için mutluydum. Mükemmel bir ev sahibesiydim ve bazen insanlar içtiklerinde uygunsuz yorumlar yapabilseler de her şeye kibar bir tepki verirdim. Fakat onunlayken ne diyeceğimi bilememiştim. Dilim tutulmuş, ayaklarımın altındaki yer oynuyormuş ve doğrusunu söylemek gerekirse, tenime sürekli bir ısı veriliyormuş gibi yandığımı hissetmiştim.

Onunla konuşmak tatsız olabilirdi ama ona bakmak çok kolaydı. Cüssesini saymazsak, yüzünde ciddi bir ifade varken Adriana'nın güzel erkek tercihine kolayca uyabilirdi.

---

* Mafya örgütünün adı. (ç.n.)

Bronz bir teni vardı, saçları neredeyse siyahtı ve gömleğinin belirginleştirdiği pazılarını fark etmeden edemedim. Müstakbel eniştem parlak güneşin altında daha da yakışıklıydı. Kişiliğinin, görünüşüyle uyuşmaması talihsizlikti.

Görünüşüyle ilgili en ilgi çekici bulduğum şey, beyaz gömleğinin altında görünen koyu mürekkepti. Belli belirsizdi ama omzundan başlayıp bileğindeki altın saate kadar gittiğini tahmin ediyordum. Nicolas Russo'nun tamamı dövmelerle kaplı bir kolu vardı. Beyefendi görünüşünün tamamen kandırmaca olduğunu *biliyordum*.

Bana baktı ve gözleri sanki onu izlediğimi hissetmiş gibi bakışlarımla buluştu. Duygusuz bakışları, beş sandalye öteden bile tenimde bir iz bırakmayı başarıyordu. Adımı söylememesi gereken bir şekilde söyleyişi, zihnimin içinde yoğun ve müstehcen bir şekilde dönüp duruyordu. Korkak gibi görünmemek için bakışlarımı başka yöne çevirmeden önce nefesimi tutarak birkaç saniye daha bakmaya devam ettim. Aniden, sağlığımı korumak istiyorsam yapmam gereken bir şey olduğunu hissettim... Bu adamla daha fazla etkileşime girmemeliydim.

Birkaç koltuk geride oturan amcam Manuel, "Yakında bir resitalinin olduğunu duydum, Elena," dedi. Sesi, altı ay önceki olayda oynadığı rol nedeniyle dökülen kanı hatırlatmaktan başka bir şey ifade etmez olmuştu. Şarabımdan bir yudum aldım fakat ağzıma, suçluluk ve dargınlıktan başka hiçbir şeyin tadı gelmedi.

Tüm gözler bana döndü, yirmi çift göz üzerimdeydi. Ancak ben sadece birinin farkındaydım.

"Evet." Zorla gülümsedim. "Cumartesi günü."

"Dans mı ediyorsun?" diye sordu Gianna. "Ne kadar

eğlenceli! Ben de bir ara dans ettim ama..." Sesini alçalttı. "Muhtemelen seninkinden farklıydı."

Gözlerim parladı. "Step dansı mıydı?"

Gülüşü umursamaz ve neşeliydi. "Evet, tabii, kesinlikle step dansı. Hep dans eder miydin?"

"Evet, çocukluğumdan beri."

"İyi bir dansçı mısın?"

Sorusuna güldüm. "Dürüst olmak gerekirse hayır."

Annem oturduğu yerden, bana katılmadığına dair bir şeyler mırıldandı. Bir anne olarak konduramıyordu tabii ama ben dansta vasattım ve bunu kabul etmekte hiç sorun yaşamıyordum. Sadece yapılması gereken bir şeydi. Monoton zamanımı dolduracak bir şey. Çocukken severdim ama şimdi sadece, üzerime dar gelen o elbisenin bir koluydu.

Konu böylece kapandı. Gianna, yedi yaşındaymış ve sebzeleri sevmiyormuş gibi tabağındaki brokolileri itip kaktı. Kocası durduk yere kıkırdayınca da gözlerini devirdi ve şarabından koca bir yudum aldı.

Öğle yemeği anlamsız gevezelikler, iyi yemek ve içeceklerle devam etti ama gerilim hiç yok olmadı. Kesintisiz bir şekilde devam etti. Ağızlardan laflar çıkmadan önce yankısı geliyor gibiydi.

Ağabeyim sandalyesinde arkasına yaslanmış, parmağını şarap kadehinin etrafında gezdirerek bir uğultu çıkarıyordu. Adriana, tanımadığı ve üç hafta sonra evleneceği iriyarı bir adam yanında oturmuyormuş gibi yemek yiyordu.

Babam eski bir atış poligonu satın aldığından bahsetti ve bu tür konuşmalar masada domino etkisi gibi yayılmaya başladı. Tatlı olarak tiramisu servis edildiğinde, artık bu öğle yemeğinin bitmesine çoktan hazırdım. Ama ne yazık

ki bu rahatsız edici gerilim kaçınılmaz bir olaya dönüşmek üzereydi.

Her şey erkekler arasında, poligona gitmek gibi masum bir öneriyle başladı. Sonrasını kötü bir rüyaymış gibi izledim. Solumda oturan Russo, alaycı bir şekilde homurdandı. Adının Stefan olduğunu öğrenmiştim, pek konuşkan bir tip değildi.

Ağabeyimin, şarap kadehi üzerinde çıkardığı uğultu kesildi. Tony'nin karanlık bakışları adama odaklandı. "Komik bir şey varsa söyle hep beraber gülelim, Russo."

Stefan başını salladı. "Sadece, bir grup Abelli'nin hedefi ıskaladığını izlemekten daha iyi işlerim var."

Gianna, sessizce, "Uuu..." dedi.

Gözlerimi kapattım. Ağabeyimin böyle bir çekişmeye karşılık vermeyeceği gün, kıyametin koptuğu gün olurdu.

Yanında oturan Benito, ağabeyimi, "Tony, yapma..." diye uyardı. İkisi arasında mantıklı konuşan hep o olurdu. Fakat ağabeyim kuzenine bakmadı bile, onun yerine Stefan Russo'ya gülümsedi ve bu, hiç iyi bir gülümseyiş değildi.

Göğsüm sıkıştı ve babamın dikkatini çekmek için ona baktım ama Nicolas ve amcalarımla sohbete dalmıştı.

Tony ağır ağır, "Neden bahsettiğinden emin değilim," dedi. "Ama o herifi vurduğumda ıskalamamıştım. Neydi adı? Ah, evet, Piero muydu?" Ağabeyimin gözleri, karanlık bir zevkle parladı. "Tam on ikiden vurmuştum."

Tony'nin eğlencesi, masanın başındaki aile üyeleri ve misafirlerin bile fark ettiği ölümcül bir sessizliğe dönüştü. Her şey, dergide yer alan bir fotoğrafmış gibi donuverdi.

Sonrasında olanları öngörmem mümkün değildi.

Bir kol belime dolanıp beni ayağa kaldırdığında kalbim

boğazımda atmaya başladı. Şakağıma bastırılan soğuk bir namlu, başımı yana doğru eğmeye zorluyordu.

İtalyanca bağırışlar duyuldu. Herkes ayağa fırlarken sandalyeleri arkaya devrildi. Her yönden silahlar doğrultuldu.

Babamın emirler verdiğini duydum ama kalp atışım onun sesini bastırıyordu. *Güm-güm. Güm-güm. Güm-güm.* Ritme, keskin bir korku eşlik ediyordu.

Kırmızı giriş kapım ve altın rengi tokmağım ne gösterirse göstersin, güzel bir hayat yaşamamıştım. Yedi yaşındayken babamın bir adamın parmağını kestiğini görmüştüm. Amcamın bir adamı kafasından vurmasını izlemiştim; adam kana bulanmış halının üzerinde, gözleri açık bir şekilde yatmıştı. Bıçak yaraları, kurşun yaraları ve çok fazla kan görmüştüm. Ama tüm bunlara rağmen, kafama asla silah dayanmamıştı. Şakaklarımda soğuk metali hiç hissetmemiştim. Hayatımın öylece sona ereceğini hiç hissetmemiştim.

Kanım dondu.

Nicolas'ın sesi kulaklarımdaki uğultuyu yarıp geçti. Sesi kalın ve pürüzsüzdü, ona cankurtaranmış gibi tutundum. "Silahını indir, Stefan."

"Piero'yu öldüren oydu!" Namluyu başıma bastırınca ciğerlerim sıkıştı ama demir çitlerin etrafını saran çalılara bakarken tek bir kasımı dahi kıpırdatmadım.

"Tony!" diye bağırdı babam. "Yapma."

Kardeşime baktım ve başka bir namluyla karşı karşıya geldim. Arkamda duran Russo'yu vuracaktı ama topuklu ayakkabılarım yüzünden adamla aynı hizada gibiydik.

"Beceriksiz bir nişancısın, Tony. Benim yerime favori Tatlı Abelli'yi vuracağını hepimiz biliyoruz!" Stefan'ın öfkeli sesi sırtımda titreşti.

"Silahını. İndir." Nicolas'ın sesi, fırtına öncesindeki okyanus gibi sakindi ama bir parça düşmanlık barındırıyordu.

Bir saniye geçti, iki saniye geçti. Stefan tereddüt ediyordu ki...

Pat.

Yüzüme sıcak ve ıslak bir şey çarptı. Kulağım çınlarken etrafımdaki sesleri suyun altındaymışım gibi duyuyordum. Adamın kolu üzerimden düştü ve vücudu yere çarptığında kulağıma boğuk bir gümleme sesi geldi.

Haber spikerinin sesi, kırmızı dudaklarından çıkan *cinayet* lafı, zihnimde tekrar ve tekrar canlandı. Uyuşukluk beni ele geçirmişti. Sonra ağır zincirlerle sudan sırılsıklam bir şekilde çıkarılmışım gibi tüm sesler içeri hücum etti.

Babam, "Oturun oturduğunuz yere! Hemen!" diye seslendi. "Bu lanet olasıca yemeği bitireceğiz!"

Sözlerini algılayabilmem, o ve Nicolas dışında herkesin sandalyelerinde dimdik oturduğunu fark etmem biraz zaman aldı. Müstakbel enişteminin elindeki silaha bakarken ezici, okunamayan bakışlarını da tenimde hissediyordum.

"Elena! Otur!" diye bağırdı babam.

Kendimi sandalyeye bıraktım.

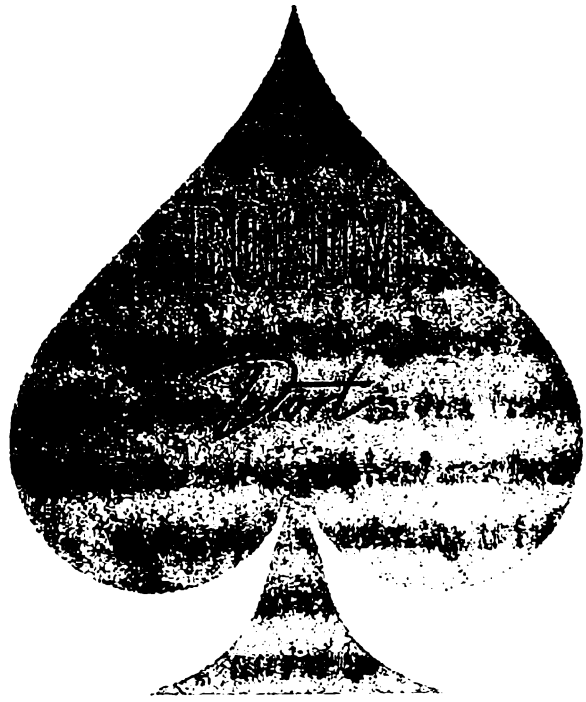
Yanağımdan aşağı doğru hâlâ sıcak olan kan akıyordu. Sandalyem ve beyaz masa örtüsünün bir kısmı da kırmızıya bulanmıştı. Ölü Russo'nun ayakları benimkilere dokunuyordu.

Orada oturup bakışlarımı dik dik bakan Gianna'dan, zevkle tatlısını yiyen Tony'ye çevirdim.

"Elena." Babamdan küçük bir uyarı geldi ve onu dinleyip ağzıma bir çatal dolusu tiramisu alıp çiğnedim.

Elimle şapkamı tutarak masmavi gökyüzüne baktım.

Olanları bir yana bırakırsak gerçekten güzel bir gündü.

"Karanlıklardan çıkma bu mahluksa bana ait."
—William Shakespeare

Nico

SİLAH SESİ HAVADA YANKILANDI ve sonrasında oluşan gerilim, porselen tabaklara çarpan gümüş çatal bıçak sesinden daha gürültülüydü. Ailem kaskatı kesilmiş bir halde bakışlarını tabaklarındaki tatlılara dikmişken, Abelliler bana temkinli bakışlar atıyordu.

Arkama yaslandım, bir kolumu masaya koydum ve bakışlarımı parmaklarımın arasına yerleştirdiğim sigarama indirdim. Birini elle tutup boğmak istememe yetecek kadar güçlü bir öfke hissediyordum. Bu his boğazımı ve göğsümü yakıyor, gözlerimi karartıyordu.

Gözlerim yukarı doğru kayınca sağ kolum ve tek güve-

nilir kuzenim Luca'yı, eğlendiğini gizlemek için eliyle ağzını beceriksiz bir çabayla kapatırken buldum. Ona sinirle baktım, bugün bir kuzenimi daha vurabilirdim. Oturduğu yerde dikleşirken yüzündeki eğlenceli ifade kayboldu.

Az önce, bugünü olaysız atlatamayacağımıza dair girdiğimiz bahsi kazanmıştı. Ve Tatlı Abelli'yi içeren her şey bir bonus olduğundan kazancını *ikiye* katlamıştı. Ailem her şey üzerine bahse girerdi. *Her şey*. Bir dolar kazanmak için gördükleri her şansı değerlendirirlerdi.

Luca'ya beş bin dolar borcum vardı. Ve suçu siyah saçlı, kendini beğenmiş o küçük kıza atıyordum çünkü şu anda ağabeyini düşünseydim, herifin kafasına bir kurşun sıkardım.

Sevmediğiniz bazı akrabalar vardır, fırsat verilirse kendi ellerinizle öldürebilirsiniz. Ama buna zorlanmak... Tepemi acayip attırırdı işte. Zehirli düşünceler aklımda gezinirken çenem kasıldı.

Babam, düşünmeden hareket ettiğimde kaburgalarıma tekme atmaktan hoşlanırdı.

Annem, babamla evde bağıra çağıra kavga ettikten sonra mutfak masasında geceliğiyle oturur, sigara içerdi.

Yanan kaburgalarım ve elimdeki sigaraya bakınca armudun gerçekten de dibine düştüğünü fark etmiştim. Sanırım Antonio Russo'yu tanıyanlar, hatta kendi ailem bile, bunun sadece bir talihsizlik olmadığını anlamakta sorun yaşamadı.

Beni, babam ve *Cosa Nostra* yaratmıştı. Barut dolusu bir fıçı ve küçük bir alev kadar kötü bir kombinasyondum. Yetiştirilmemde babamın eksik olduğu yerlerde, boşlukları annem doldurmaya çalışmıştı. İrileşmiş gözbebekleri ve sık sık kanayan burnuyla ancak deneyebildi. Merhum Caterina

Russo, tek çocuğuna kadınlara saygı duymayı öğretmek için elinden geleni yapmıştı. Fakat doğrusunu söylemek gerekirse, hiçbir zaman tam anlamıyla başarılı olamadı. Bazı geceler yerden kaldırmak zorunda kaldığın bir anneye saygı duymak zordu. Ayrıca, onları isteyecek yaşa geldiğimden beri, tüm kadınların önüme serildiğinden bahsetmiyorum bile. Kadınları elde etmek için cazibe ve saygıya ihtiyacım olmadı. Miras alacağım servet ve konum, bunu on üç yaşımdan beri benim yerime halletmişti.

Luca'nın annesi, masada bana kaşlarını çatarak karşılık veren ilk kişi oldu. Ailem bu duruma istedikleri kadar kızabilirdi ama en azından bir kan banyosunun mükemmel bir pazar gününü mahvetmesine engel olduğum için kahrolası bir teşekkür etseler iyi olurdu.

Tanrım. Zaten sadece Stefan'dı. Stefan'ı kimse sevmezdi.

Gerçek şu ki her erkek bir Russo olmayı kaldıramazdı. Büyükannem birçoğuna göre kanımızın daha deli aktığını söylerdi. Gerçi belki de bu, tüm erkek çocuklarının neden kendilerine ait olmayan şeyler konusunda hak sahibi, açgözlü ve sahiplenici olduklarını haklı çıkarmak için bir bahaneydi. Bir Russo bir şeyi isterse, ona çoktan sahip olmuş demekti. Büyük olasılıkla da çeşitli yasadışı girişimler yoluyla. Büyükannem bir şeyler biliyor olmalıydı; çünkü kanımın olması gerekenden çok daha deli aktığını hissediyordum.

Billie Holiday'in *I'll Be Seeing* şarkısı geniş arka bahçeyi doldurdu, yumuşak piyano notaları, temizlenen boğazlar ve birbiri üzerinde gezen bakışlarla dolu gergin atmosfere sızdı. Huzursuzluğumu bastırmaya çalışarak sigarayı parmaklarımın arasında yuvarladım. Sadece sağlıklı düşünemeyecek kadar sinirli olduğumda veya nadir –halledilmemiş– durumlarda sigara içerdim.

Salvatore, hizmetçileri eve göndermek için masadan ayrıldı. Hepsi kimin için çalıştıklarını ve bir şekilde *Cosa Nostra*'ya bağlı olduklarını biliyordu ama verandada yatan ölü bir adamın tuğlalardaki oyuklardan akan kanı, bazıları için çok fazlaydı.

Bu olayın yaşanmasına neden olan konuşmanın sadece bir kısmını yakalamıştım ama Tony'nin, bir başka aptal kuzenim olan Piero'yu öldürmekten keyif aldığı anlaşılmıştı. Onu Tony'nin öldürdüğünü bilmiyordum ama buna pek de şaşırmadım. Ya da üzülmedim. Piero'nun ölümüne, bir Zanetti'ninki gibi karşılık vermiştim: İki parmak viskiyle. Aptalca şeyler yaparsan ölürdün. Dünya böyle işliyordu ve kuzenim gereğinden fazla aptallık yapmıştı.

Dürüst olmak gerekirse, Stefan'ın silahı bırakacağını düşünmüştüm. Ama o an bunu umursamaktan çok uzaktım. Kuzenimin saygısızlığından ötürü göğsümde bir öfke kıvılcımı yükseldi ve garip bir şekilde, Tatlı Abelli'yi tehdit etmesiyle o kıvılcım daha da fazla alevlendi. Onu sadece benim tehdit edebileceğim gibi sinir bozucu bir düşünce zihnime hücum etti. Bu yüzden onu vurdum ve kanının Elena'nın beyaz elbisesine sıçramasını izledim.

Tony, arkadaşı Joe Zanetti yıllar önce 45'liğim yüzünden can verdiğinden beri beni ölü görmek istiyordu. Artık bunu aştığımızı sanıyordum. Tony ile aramızda hâlâ bir anlaşmazlık olacağını tahmin etmiştim ama onun kahrolası aptallığını ve bunu öğle yemeğinde sergileme olasılığını hafife almıştım. Sanırım, kız kardeşini becereceğim fikri de bana her zamankinden daha fazla bilenmesine neden olmuştu.

Sigaramı masanın üzerinde söndürdüm ve kendimi durduramadan Tatlı Abelli'nin oturduğu yere baktım. Gözlerim

kısıldı. O olmasaydı Luca'ya sadece iki bin beş yüz dolar borçlu olurdum.

Solgun teninden aşağı kanlar akıyordu, yine de babası söylediği için tatlısını yedi. Normalde sadist biri değilimdir ama Tanrım, bu biraz seksiydi. Karşı koyamadığım bir sıcaklık kasıklarıma hücum etmeye başladı.

Sadistlerden bahsetmişken, gözüm birkaç sandalye gerideki kuzenim Lorenzo'yu buldu. Elena'ya tüm işi buymuş gibi bakıyordu. Ve ona verebileceğim herhangi bir iş gibi değil de –çünkü her işi boka çevirmede ustaydı– mesleği buymuş gibi odaklanmıştı. Lorenzo'ya baktığınızda veya onunla konuştuğunuzda, piçin S&M'e* yatkınlığı olduğunu asla düşünmezdiniz. Bunu bilmek ve onun Elena Abelli'ye bakmasını izlemek, içimde bir parça kızgınlık yarattı.

Elena muhtemelen tatlı ve vanilya** seksinden hoşlanıyordu.

Belki de erkeğinin diz çöküp biraz yalvarmasını isterdi.

Lorenzo bunu yapardı.

Bense bunu yapmaktansa sikimi araba kapısına sıkıştırmayı tercih ederdim.

Bugün kilisede bana dik dik bakınca Tatlı Abelli'nin bana karşı neler yapabileceğini merak etmiştim. Lakabını onunla tanışmadan önce bile biliyordum. Masum bir takma addı ve erkekler arasında iyi bilinir hale gelmişti çünkü... şey, sadece kişiliği değil, aynı zamanda vücudu da etraftaki en tatlı vücuttu.

Son birkaç yılda bu kızın kıçı hakkında ihtiyacım olandan daha fazlasını duymuştum. Ve doğrusu bundan bıkmıştım.

---

* Sadizm & Mazoşizm. (ç.n.)

** Fantezilere yer verilmeyen, duygusallığın daha çok hissedildiği, alışılagelmiş cinsel birliktelik şekli. (ç.n.)

Bir şey aşırı abartıldığında, her zaman bir hayal kırıklığı oluyordu. Sanırım kazdığım kuyuya kendim düşmüştüm çünkü bu sefer o şekilde sonuçlanmadı.

Elena'nın lafı açılan her sohbeti özellikle duymazdan gelirdim. Onu hiç görmemiştim ama aptal kuzenlerim sanki onlara benim ödediğim kadar para ödüyormuş gibi aynı amcık hakkında sürekli konuşarak zaman kaybettiğinde bu, canımı sıkardı. Bir tür koşullanmaya maruz bırakılmışım gibi adını her duyduğumda sinir olurdum. Bu yüzden babası bana onun evliliğe uygun olmadığını söylediğinde nedenini bile sormamış, diğer kızı için sözleşme imzalamıştım.

Sonra onu kilisede gördüm.

Hassiktir.

Kuzenlerim elli yaşın altındaki her kadını süzerdi. Tek bir düzgün özelliği olan *her* kadını. Bu yüzden tabii ki söylediklerine asla inanmamıştım.

Fakat kadın, bir adamın ıslak rüyası gibiydi.

O vücudu... dergilerin içinde poster olarak verilmeye layıktı. Saçlarıysa en dayanamadığım tarzdaydı: siyah, ipeksi ve avcuma iki kez dolayabileceğim kadar uzun. Bu sahne hızla zihnimde belirmişti. Hem de *kilisede*. Tanrım.

Yine de, tenime sızıp doğruca aletime giden sıcaklığın asıl nedeni, onun o tatlı, masum ifadesiydi. Acayip *tatlıydı* ve minik takma adının buradan geldiğini anlamıştım, Küçük Bayan Ters Bakış'ın kişiliğinden kaynaklanmıyordu.

Onu kilisenin arkasında, olması gerekenden çok daha uzun süre gözlemlemiştim. Etrafındaki -sanki kraliçelerini görecekmiş gibi dizilen- her erkeğe aynı gülümsemeyi göndermişti.

1.80 boyundaydım, dikkat çekici biri sayılırdım ama ters ters bakmadan önce beni fark etmesi yarım saatini almıştı.

Tatlı Abelli, benim dışımdaki herkese tatlıydı. Gülüp geçebilirdim ancak adlandıramadığım bir nedenden dolayı bu durum beni kızdırmıştı. Patron olduğumdan bu yana ilk defa biri bana bariz bir şekilde saygısızlık ediyordu. Belki çocukçaydı ama benim de onunla pek ilgilenmediğimi Elena Abelli'nin bilmesini istiyordum.

Bu kadar erkeğin ilgisine sahip hiçbir kadın, kibirli ve sığ olmaktan başka bir şey olamazdı. Topuklu pembe ayakkabılarından, babasının parasını harcamayı sevdiğini anlamıştım. Kız kardeşi parmak arası terlik giyiyordu. Elena yerine onunla evlenerek muhtemelen milyonlarca dolar tasarruf ederdim.

Adriana biraz tuhaftı ama çekiciydi. Ablasıyla yan yana getirmezseniz büyüleyici olduğu bile söylenebilirdi. Fakat Elena'nın yanındayken fark edilmesi imkânsızdı. Bu bana uyardı gerçi. Bütün kuzenlerimin onu düşünerek kendini tatmin ettiği bir karımın olmamasını tercih ederdim.

Kiminle evlendiğimi pek umursadığım söylenemezdi. Bir eş almanın zamanı gelmişti ve benim dünyamda bu, kâr anlamına geliyordu. Salvatore'un bazı Meksikalılarla yaşadığı küçük çekişme, büyük bir soruna dönüşmeye başlamıştı. Yaşlılık onu yumuşatmıştı. Düğünden sonra, sorunun kaynağını bulmasına yardım edecek ve bana öğretildiği şekilde ortadan kaldıracaktım: Kafasına bir kurşun sıkarak. Bu ittifak bana milyonlar kazandıracak, şehrin çoğu kısmını kontrolüm altına almamı sağlayacaktı.

Elena'nın bakışları masanın karşısından beni bulduğunda omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. Yüzümün dibinde sıcak ve sinir bozucu bir şey varmış gibi bir histi. Onu görmezden gelecektim ama beni çoktan ona bakarken ya-

kalamıştı. Başımı çevirmek istiyordum ama o başka tarafa bakana kadar bakışlarına karşılık verdim.

Kilisedeki dik dik bakışından sonra, üzerime vazifeymiş gibi neden evliliğe uygun olmadığını öğrenmeye çalışmıştım. Sonunda da Tatlı Abelli'nin kaçıp bir adamla seviştiği ortaya çıkmıştı.

Salvatore'un bana onu teklif etmeme nedeni bakire olmayışı değildi, biliyordum. Bu sadece bir bahaneydi. Salvatore ona sahip olmamı istemiyordu ama adamı pek suçlayamazdım. Ben olsam... ben de kızımı bana vermezdim. Salvatore'un diğer kızını sunmakta neden pek zorlanmadığını anlamak kolaydı.

Adriana siyah bir elbise içinde yanımda oturuyordu, bir bacağını diğerinin üzerine atmıştı. Öne eğilip bir kalemle avcuna bir şeyler karalarken, omuz hizasındaki kahverengi saçları yüzünü kapatıyordu.

Sonunda masaya teşrif ettiğinden beri ona tek kelime etmemiştim. Dürüst olmak gerekirse, neredeyse onun burada oturduğunu bile unutmuştum. Sanırım gelecekteki eşimi tanıma zamanı gelmişti.

"Ne çiziyorsun?"

Adriana birkaç saniye tereddüt etti ama sonra küçük avcunu bana doğru çevirip gösterdi.

"Bir tavşan." Sormaya gerek duymamıştım çünkü bal gibi ortadaydı.

Dudaklarını büzdü ve çizime devam etmek için elini çekti. Normalde beni kızdıracak bir ses tonuyla, "Bay Tavşan," diye düzeltti. Ama zaten sınırımdaydım, bu yüzden omuz silktim ve ağabeyine tam olarak ne yapacağımı planlamaya koyuldum.

"Sağ mı sol mu?"

Tony'nin çenesi titredi ama tek kelime etmedi, bir yönetim kurulu toplantısındaymış gibi masanın başında oturan babasının karşısındaki sandalyede oturuyordu. Yüzünde hâlâ karanlık bir eğlence ifadesi olmasına rağmen, dudağındaki kan beyaz gömleğine damlıyordu.

Bu yüzden ona vurdum. Bir kez daha.

Çatlamış parmak eklemlerim yanmaya başladı.

Önümdeki adam dişlerini sıktı ama ses çıkarmadan dayandı. Tony, kendi pisliği içindeyken acıyı hissedemeyecek kadar sarhoş olan adamlardandı. Ancak ben bu odadan çıkmadan önce bir şeyler hissedecekti.

Güneş ışınları panjurlardan Salvatore'un ofisine girerek havadaki toz taneciklerini aydınlattı. Tüm konuklar sırayla dışarı çıkmıştı ve artık bu öğle yemeğinin bir fiyasko olduğunu söylemek güvenliydi. Bu da katılmam gereken daha fazla öğle yemeği ve parti olacağı anlamına geliyordu. Ailelerin hiçbiri bu kadar büyük bir etkinlikte, herkesle tanışma faslını riske atmak istemezdi çünkü bugünkü gibi olaylar, içinde kadınlar ve çocukların olduğu bir kan banyosuna dönüşebilirdi.

Luca kapının önünde duruyordu, soğuk gözleri Tony'nin başının arkasına kilitlenmişti. Benito ve onun, Adriana'nın yaşına yakın bir başka genç kuzeni, kollarını kavuşturmuş bir halde duvara yaslanmıştı; Salvatore ise suçluluk dolu bir ifadeyle masasının arkasında oturuyordu.

İstesem Piero'nun ölümü için bir savaş başlatabilirdim, muhtemelen Salvatore'un şu an ses çıkarmamasının nedeni

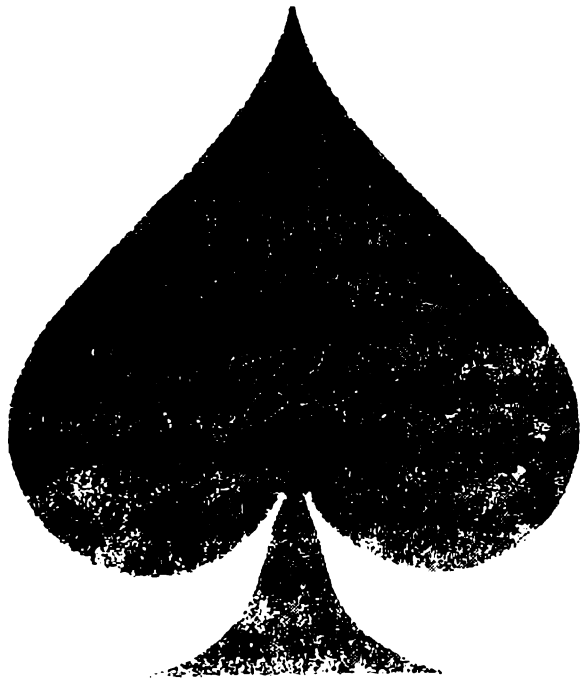
de buydu. Bu ve oğlunun aptallığı yüzünden kızının hayatının tehdit edilmesi.

Salvatore ahşap masanın üzerindeki ellerini birbirine kenetleyerek, "Sıçıp batırdın, oğlum," dedi. "Seni uyarmıştım, yine de gidip sorun çıkardın. Elena'ya bir şey olsaydı, cansız bedenin şu an Hudson'da yüzüyordu. Kendini şanslı hissetmelisin."

"Şanslı," diye alay etti Tony. "Sol," demeden önce elini çenesinde gezdirdi.

Tatminle doldum.

Sağa vuralım öyleyse.

"Her hikâyenin üç tarafı vardır.
Sana göre, bana göre ve acı gerçek."
—Joe Massino

Elena

KIZ KARDEŞİMİN KAPISININ ALTINDAN SIZAN MISFITS şarkısı eşliğinde, halıyla kaplı koridoru geçtim. Odama girer girmez banyoya bir takım kıyafet bıraktım. Aynanın önünden geçip sıcak suyu açtım ve duşa girdim.

Su kaynıyordu.

Bir şeyin hafızamı silmesi gerekiyordu zaten. Bugün, beni altı ay öncesine götürmüştü. Bir başkasının kanının yüzüme sıçradığı son güne...

Musluktan akan sıcak su, saçlarımı yüzüme ve omuzlarıma yapıştırdı. Suyun boya olduğunu hayal ettim; vücudum-

dan aşağı akıp gider deliğinde dönerek kaybolan kırmızı bir boya. Keşke suçluluktan kurtulmak bu kadar kolay olsaydı.

Gözlerimi kapattım.

Silahın patlama sesi. Şakağıma dayanmış soğuk namlu. Bir saniye, iki saniye. Tereddüt...

Pat!

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Bu silah sesini ben hayal etmemiştim.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Sadece, Tony'nin büyükannemin başka bir vazosunu vurduğunu umdum. Ama ağabeyimin, neden olduğu beladan sonra karşılaşabileceği sonuçlar şu an aklıma gelmişti...

Duştan çıktım ve olabildiğince hızlı bir şekilde kurulandım. Saçlarımı ıslak ve taranmamış halde bıraktım, merdivenlerden aşağı koşmadan önce bir tişört ile şort giydim. Mermer zemin ayaklarımın altında buz gibi hissettirirken babamın ofisine doğru döndüm ve bir kez daha sert bir şeye çarptım.

Şaşkınca bir ses çıkardım. O kadar hızlı gidiyordum ki az daha kıçımın üzerine düşecektim ama geriye doğru sendelerken bir kol belime dolanarak düşmemi engelledi. İnanılmaz derecede sıcak ve ağır bir koldu.

Sinir olmuş bir şekilde, "Tanrım," diye mırıldandı Nicolas.

Onunkine dayanmış karnım kasıldı. Temas her yerimin karıncalanmasına neden olmuştu ancak durup bu hissi analiz edecek zamanım yoktu. Yolundan çekildim ve Nicolas koridorda ilerlemeye devam ederken arkasından onu izledim.

Yanımdan geçen sağ kolunun soğuk tavrı beni sarstı ve şaşırtıcı bir şekilde, onun yerine Nicolas'a çarptığım için mutlu oldum.

Nicolas'ın belimde dokunduğu yer sızlıyordu ve çarpışmanın etkisiyle kalp atışlarım düzensizdi; fakat endişe tekrar ortaya çıktı. "Ağabeyimi öldürdün mü?"

Ön kapı iki adamın arkasından kapanmadan önce Nicolas'ın söylediği tek şey, "Öldürmeliydim," oldu.

Rahatlayarak derin bir nefes aldım ama Tony, babamın ofisinden çıkıp koridorda sarhoşmuş gibi sallandığında bu rahatlama kısa sürdü. Üstü çıplaktı ve gömleği elinin etrafına sarılmıştı. Mermer zemine parlak kırmızı kan damlıyordu.

Ağabeyim uzun boyluydu, biraz kaslıydı ve vücudu yara izleriyle doluydu. İki kurşun izi ve ne şekilde oluştuğunu sadece tahmin edebildiğim sayısız diğer izler. Muhtemelen, katıldığını bildiğim yasadışı dövüşlerin getirisiydi.

Tony yanımdan geçerken tek kelime etmedi. Onu mutfağa kadar takip ettim. Sırtımı çift kanatlı kapılara dayadım ve dolaptan bir şişe viski alıp tek eliyle açmaya çalışmasını izledim. Sonunda göğsüne dayayıp bükerek açmayı başardı. Mutfak adasına oturmadan önce şişeyi kafasına dikti ve uzunca bir süre öyle kaldı. "Git buradan, Elena."

"Vito'yu görmelisin." Vito, kilisede papazdı ama yaraları tedavi etmek konusunda da tıbbi tecrübesi vardı. Sonuçta Tanrı'nın adamıydı.

"İyiyim." Şişeyi bir kez daha kafasına dikti ve içkinin birazını çıplak göğsüne döktü.

İyi falan değildi. Tezgâhın üzerine kan bulaştırıyordu. Ve sanki biri kalbini kırmış gibi içmeye başlamadan önce bile sarhoş görünüyordu.

"Vito'yu arayacağım." Buzdolabının yanındaki telsiz telefona gittim.

Tony bana üzgün bir ifadeyle baktı. "Özür dilerim, Elena. Böyle olacağını düşünemedim. Gerçekten."

Kalbim sıkıştı. "Seni affediyorum."

Zayıf bir şekilde güldü. "Affetmemelisin."

Tony'nin suratında genellikle kendini beğenmiş bir ifade olurdu ama gülümsediğinde –gerçekten gülümsediğinde– o ifade kaybolur ve oldukça çekici bir hale gelirdi. O halini sık sık göremesem de sevdiğim ağabeyim oydu işte. Bu dünyada hayatta kalabilmek için bazen olabileceğinin en kötüsüne dönüşmen gerekiyormuş gibi hissediyordum.

Piero her kimse onu neden öldürdüğünü bilmiyordum ama nefsi müdafaaymış gibi davranmak istiyordum. Tony bu hayata genç bir adamken atılmıştı ve benim zincirlerim nasıl sıkıysa onunki de kendine göre sıkıydı.

"Elimde değil," diye yanıtladım.

Numarayı aramaya başladığımda başını iki yana salladı. "Vito'yu arama. İyiyim."

"İyi değilsin. Tony, gerçekten iyi görünmüyorsun." Bronz teni terli ve solgundu.

"İyiyim, Elena."

İç geçirdim. Tony'yi yardım çağırmadan kanlar içinde bırakmamı babam söylemişti sanki. Kardeşim *aynı* sesle söylediği için telefonu ahizeye geri koydum. Vito gelse bile Tony onun bir şey yapmasına izin vermezdi. Çok inatçıydı.

Kollarımı kavuşturup tezgâha yaslandım, saçlarımdan yere hâlâ su damlıyordu. "Nicolas'ı neden sevmiyorsun?"

Homurdandı ve içkisinden bir yudum daha aldı. "Birçok sebebi var."

"Pekâlâ, bir numara ne?"

"Kız arkadaşımı becerdi."

Gözlerim büyüdü. "Jenny'yi mi?"

Başka bir yudum daha aldı.

"Bunu sana Jenny mi söyledi?" diye sordum.

Kafasını iki yana salladı. "Nicolas bana bir fotoğraf gönderdi."

Off.

"Jenny olduğuna emin misin?"

"Kalçasında kelebek dövmesi vardı."

"Ah... Şey, ayıp etmiş."

Dürüst olmak gerekirse Tony için üzülmek zordu. Jenny'yi Gabriella denen o hizmetçiyle aldatmıştı; diğerleriyle de yattığından şüphem yoktu. Yine de Nicolas'ı başka erkeklerin kız arkadaşlarıyla yatacak biri olarak hayal edemiyordum, içimde bir his vardı... "Sen ona ne yaptın?"

Tony'nin dudaklarına pek de iyi niyetli olmayan bir gülümseme yerleşti.

İşte şimdi olmuştu. Her hikâyenin her zaman iki tarafı vardı.

İçkisinden başka bir yudum aldı. Kaşlarımı çatarak kanının adanın kenarından aşağı damlamasını ve yerde küçük bir birikinti oluşturmasını izledim. İçmek sadece daha fazla kanamasına neden olacaktı. Tezgâhı itip şişeyi dudaklarından çektim. Viski, çenesine ve göğsüne sıçradı.

Gözleri kısıldı ve sonraki sözleri ağzından yuvarlanarak çıktı. "Tanrım, Elena." Sarhoş görünüyordu ya da bayılmaya çok yakındı.

Elindeki gömleği çözdüğümde irkildim. "*Aman Tanrım!* Hastaneye gitmelisin, Tony!"

Elinde, mermi genişliğinde bir delik vardı. Namlu doğrudan elinin üzerine yerleştirilmiş gibi görünüyordu. Ağzımı kapattım, boğazımda öğürme isteği yükseliyordu. Benito'yu bulmak için geri çekilirken Tony bayıldı. Tezgâhın üzerinde kırmızı bir leke bırakarak sandalyesinden yana düştü ve mutfak zeminine ağır bir gümbürtüyle indi.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

"Benito!" diye bağırdım.

Adriana, galaksili taytı ve spor sutyeniyle mutfağa girerken, "Neden bağırıyorsun?" diye sordu.

"Nişanlın, Tony'yi vurdu!"

Tek kaşını kaldırarak, "Öldü mü?" diye sordu ve tezgâhtaki kâseden en iyi elmayı seçmeye odaklandı.

"Annem nerede?" diye sordum.

Yeşil elmanın üzerindeki etiketi çıkarırken omuz silkti.

İç geçirdim. *Canları böyle oynamak istiyorsa öyle olsun bakalım...* Çift kanatlı kapıyı iterek açtım ve koridora doğru bağırdım. "911'i arıyorum!"

Sırayla Benito, Dominic ve babam mutfağa doğru ilerlediler.

Babam bana gözlerini kısarak baktı ama sonra tek oğlunun kanlar içinde sırtüstü yattığını fark etti. Benito'yla sessizce konuştu –kızgın olmadığı sürece her zaman sessizce konuşurdu– sonra kuzenlerimden biri, Tony'yi kollarının altından diğeri de ayak bileklerinden tutup kaldırdı ve mutfaktan çıktılar.

"Vito değil," dedim babama. "Hastane bakacak."

"Evet, Elena, evet. Onu götürüyorlar," dedi umursamazca, bakışları yerdeki kanda gezindi.

Bana doğruyu söyleyip söylemediğini merak ederek ona baktım. Babam hiçbirimizi direnmeden hastaneye götürmezdi.

Şüpheli bakışlarımı fark ederek bana baktı. "Hastane kadar iyi bir yere," diye çıkıştı.

Üff. Kardeşimi nereye götürdüklerini bilmiyordum. Büyük ihtimalle babamın maaşa bağladığı bir doktor vardı.

"Baksanıza, çizim kalemlerimi gören oldu mu?" diye araya girdi Adriana.

"Her büyük servetin arkasında bir suç gizlidir."
—Lucky Luciano

Elena

BAŞTA NICOLAS RUSSO'YU SEVMEMEK İÇİN iyi bir nedenim olmayabilirdi ama onunla tanıştıktan, o kafama çok yakın bir yere ateş ettikten ve ağabeyimin eline bir kurşun sıktıktan sonra, artık ondan nefret etmek için son derece sağlam nedenlerim vardı.

Tüm bunları niye yaptığı önemli değildi.

Tony'den bütün gece haber gelmemişti. Onun iyi olacağını yirmi dakika önce dans provasından döndüğümde öğrenebilmiştim. Elini tekrar tam olarak kullanabilmesi için yüzde yetmiş beş şans verilmişti.

Görünüşe göre Jenny, Tony'nin dairesine taşınmak ve

ona yardım etmek için gönüllü olmuştu. Annem bunu bana gözlerini devirerek söyledi. Jenny'yi gerçekten sevmiyordu. Ağabeyimi Nicolas'la aldattığını duyduktan sonra ben de onun hakkında ne düşüneceğimden emin değildim. Evet, ben olsam Tony'yi yıllar önce terk ederdim ama sadık olunmayacaksa neden ilişkiye devam edilir anlayamıyordum. Sadece tek bir şey için bunu sürdürdüğünü düşünmeye başlamıştım.

Kanepede bağdaş kurup oturdum ve son zamanlardaki insani krizlerle ilgili bir belgesel izledim. Üzerimde hâlâ terli taytım ve omuzları açık atletim vardı. Yazın en sıcak günlerinden biriydi ve Benito tüm pencereleri açmıştı. Rüzgârın saçlarına çok iyi geldiğini söylediğinde ona karşı çıkmamıştım. Soğuk su şişesini yüzüme bastırdım.

Ön kapı açıldı ve babamın sesi giriş salonunu doldurdu. Ensemden omurgama doğru bir ürperti yayıldı. Derin ve kayıtsız sesini duymadan önce bile Nicolas'ın burada olduğunu anlamıştım. Midemde garip bir dans başladı.

Televizyona bakmama rağmen ne anlatıldığı hakkında hiçbir fikrim yoktu çünkü giriş salonundan gelen seslere odaklanmıştım.

Adımlar oturma odasının çift kanatlı kapılarına doğru ilerlerken bir ceptelefonu çaldı.

"Açabilirsin," dedi babam. "Ben ofiste olacağım."

Bir ses gelmediği için Nicolas'ın başını sallayarak karşılık verdiğini düşündüm. Babamın ayak sesleri koridorda kayboldu.

"Evet?" diye cevap verdi Nicolas. "*Orospu çocuğu*," demeden önce birkaç saniye geçti.

Gerildim. Birini öldürecekmiş gibi geliyordu ve adımları

doğruca bana yaklaşıyordu. Ben farkına varmadan omzumun üzerinden uzandı ve kumandamı aldı.

"Hey," diye itiraz ettim.

Cevap vermedi, sadece kanalı değiştirdi. Ekranın alt yarısında *Son Dakika Haberleri* yazıyordu ve sarışın haber spikeri, sınırdaki büyük bir uyuşturucu baskınının ayrıntılarından bahsediyordu.

Nicolas arkamda duruyordu, atkuyruğum midesine değecek kadar yakınımdaydı. Hafifçe başımın üzerine eğilirken elleri iki yanımdan kanepenin arkasını kavradı; dikkati, ben burada değilmişim gibi televizyondaydı. Bu yaptığı oldukça kaba ve kişisel alan istilasıydı.

Kalbim sadece beklenti olarak adlandırılabilecek bir şekilde hızlanırken nabzım kulaklarımda atıyordu. Vücudumun inatçı tepkisi beni öfkelendirdi. Bu adamdan –kalbim pır pır etsin ya da etmesin– hoşlanmıyordum ve birden, ona karşılık vermenin ne kadar uygunsuz olacağı umurumda olmamaya başladı.

"Senin miydi?" diye sordum. "Serseri."

Atkuyruğumu çekti. "Laflarına dikkat et." Dikkati dağılmıştı ve sözleri kısık sesle söylenmişti.

Daha yeni ateşle oynamışım gibi göğsüme bir sıcaklık yayıldı. Bunu tekrar yapmak istedim. İnsanlar böyle mi bağımlı hale geliyordu?

"Bu evde yedi televizyon daha var, Russo."

Atkuyruğumu bir kez daha çekti ama bu sefer daha da geriye çektiği için ona baş aşağı bakıyordum. Gözleri kısıldı. "Tatlı Abelli diye biri gerçekten var mı diye merak etmeye başlıyorum."

Yutkundum. "Ağabeyimi vurdun."

Yumruğuyla ne yapıyordu öyle... Atkuyruğumu etrafına sarıyordu. Bir kere. İki kere.

Bakışları televizyona kaydı. "Daha beterini hak etmişti."

Bu adam elini saçıma dolamış şekilde haberleri mi izleyecekti? *Tanrım*. Belki de kafamın garip bir açıda olmasından ve kan dolaşımımın duraklamasından kaynaklanıyordu ama beynime yeterince oksijen gitmiyordu kesinlikle. Ayrıca çok güzel kokması, görüş alanımı bulanıklaştırıyordu. Temiz sabun ve erkeklere özgü bir kokusu vardı.

"Sen bir yargıç ve jüri değilsin," diye soludum.

Bakışlarını yüzüme indirdi. "Seni neredeyse öldürüyordu, yine de onu mu koruyorsun?"

"O benim ağabeyim."

İfadesi sertleşti. "O bir salak."

Koridorun sonundan annemin sesi geldi ve Nicolas yavaşça yumruğunu saçımdan çekip geriye doğru bir adım attı.

Hemen sonra annem odaya girdi.

"Nico, bugün geleceğini bilmiyordum." Annemin sesi gergindi. Tony'yi vurması da belli ki hoşuna gitmemişti ama neler olacağını anlamış ve bütün gece odasında saklanmış olmalıydı. "Öğle yemeğine kalacak mısın?"

"Eminim yapacak çok işi vardır an..."

"Kulağa harika geliyor, Celia."

"Harika." Annem tam tersini söylemek istiyor gibiydi. Benimle aynı şekilde hissetmesine çok sevindim. "O zaman senin için bir yer hazırlayayım."

"Teşekkürler."

Gönülsüz adımlar atarak odadan çıktı.

"Beni ne kızdırır biliyor musun?" Nicolas'ın sesi karanlıktı ama her nasılsa tenimin altında bir heyecan uyandırdı.

Bu sorunun cevabını biliyordum.

"Varsayımlar mı?"

Ne yaptığını umursamıyormuş gibi davranarak televizyona odaklandım ama arkamdan yaklaştığında kalbim tekledi. O, uzaktan kumandayı yavaşça kucağıma koyarken nefesimi tuttum ve sonra tam kulağımın arkasındaki çukura, "Akıllı kız," diye fısıldadı.

Boynumdan aşağı bir ürperti yayıldı ama Nicolas bir veda sözüyle yanımdan ayrılmıştı. "Sakın bir daha varsayımda bulunayım deme."

Hava kavurucu derecede sıcaktı. Tuğla verandaya uzansam, bifteğim kadar iyi pişmiş hale gelebilirdim.

Büyükannem, "Gerçekten Celia," diye şikâyet etti. "Burası mavi alevlerden daha sıcak ve hâlâ verandada kan lekeleri var."

Yüksek belli bir şortla belimi açıkta bırakan kısa bir üst giymiştim ve bir damla ter sırtımdan aşağı akıyordu.

"Biraz temiz hava sana iyi gelir," diye yanıtladı annem.

"Yenilebilir yiyecekler de öyle," diye mırıldandı büyükannem ve karidesleri sanki canlıymış gibi çatalıyla itti.

Yemek yerken gözlerim tabağımdaydı çünkü Nicolas tam karşımda oturuyordu. Ceket giymemişti ve beyaz gömleğini katlamıştı. Haklıydım. Siyah mürekkep bileğinden başlayıp gömleğinin içinde kayboluyordu. Dövmeli erkeklerle pek sık karşılaşmazdım, en azından çok belirgin dövmeleri olanlarla. Görebildiğim tek şey, ön kolunun iç kısmındaki maça ası dövmesiydi. Nicolas'a "Ace"* dediklerini duymuştum, sanı-

* (İng.) *Ace of spades* maça ası anlamına gelmektedir. *Ace* lakabının buradan geldiği anlatılmak istenmiş. (ç.n.)

rım lakabını kabul etmişti. Onunla ilgili birkaç makale okumuş olabilirdim.

Adriana'nın yanında oturuyordu ve ikisi de bunu sürekli yapıyormuş gibi görünüyordu. Nicolas'ın bacağı onunkine değdiğinde Adriana ona bir bakış bile atmıştı. Onları bir çift olarak hayal etmek garipti, yine de birbirleriyle konuştuklarını görmüştüm ki bunun yaşanacağına pek de olasılık vermemiştim. Sanırım Bay Tavşan'ın bile bahsi geçmişti. Birbirlerine hiç iyi gelmeyeceklerini düşünmüştüm ama başından beri yanılıp yanılmadığımı merak etmeye başladım.

Babam ve annem kendi aralarında bir şey tartışıyordu ve büyükannem tabağında yiyebileceği şeyleri seçip ayırıyordu ki Adriana aniden, "Buna erkek yayılması diyorlar," dedi.

Nicolas'ın bakışları kız kardeşime çevrildi. "Ne?"

"Erkek yayılması. Şu anki oturma şeklin."

Nicolas cevap vermedi, sadece arkasına yaslanıp kolunu Adriana'nın sandalyesinin arkasına yerleştirdi ve sonra, rahatlamaya çalışıyormuş gibi bacaklarını biraz daha açtı.

Kız kardeşimin ifadesi sertleşti.

Pekâlâ, belki de iyi anlaştıkları konusunda fazla erken konuşmuştum.

"Biliyor musun Nico," diye başladı büyükannem. "Tony'yi vurduğun için seni hiç suçlamıyorum. Birinin ona dersini vermesinin zamanı gelmişti ve babası hiçbir şey yapmıyordu." Babam homurdandı, görünüşe göre artık konuşmayı dinlemeye başlamıştı. "O çocuk vazolarımdan dördünü vurdu. Bir başkasını daha mahvederse ne yaparım bilmiyorum." Tony'nin şimdiye kadar yaptığı en acıklı şey buymuş gibi konuşuyordu.

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Nicolas.

Annem büyükanneme sert bir bakış attı ve büyükannem

tabağına bakarken muzaffer bir şekilde gülümsedi. Bu ikisi yüzünden, kayınvalidemle asla yaşamamaya karar vermiştim.

Tereddüt ederek alt dudağımı ısırdım. Babama bir şey sormak için doğru anı bekliyordum ve şimdi en iyi zaman gibi görünüyordu. Diğer insanların yanında her zaman daha kolay ikna olurdu. Büyük ihtimalle bu, kontrolcü bir pislik gibi görünmek istememesinden kaynaklanıyordu.

Altı ay boyunca, dans okuluna gitmekten başka hiçbir şey için evden çıkmamıştım. Beni sonsuza kadar cezalandıracak değildi ya?

"Baba," diye başladım. "Dansçılardan biri yaz resitalini kutlamak için pazar günü havuz partisi veriyor. Gidebilir miyim diye merak ediyordum..."

"Hangi kız bu?" diye sordu.

Kartal gibi bakışları altında kıpırdandım. "Şey, aslında... Adı Tyler."

Büyükannem homurdandı. "Ne zamandan beri beta erkeklerle ilgileniyorsun, Elena?"

Babama yanlış fikirler verdiği için ona bir bakış attım.

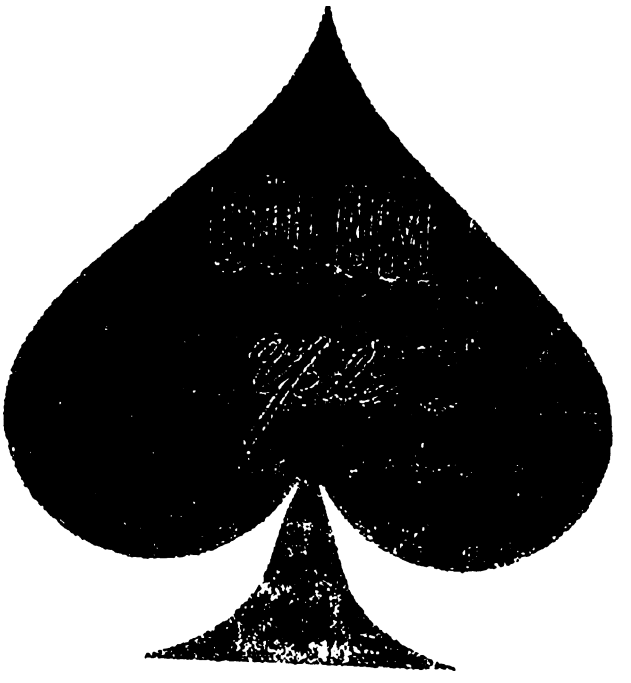
Dudaklarını büzdü ve yemeğini dürtmeye odaklandı.

Babam biraz düşünürken masa sessizleşti. Nicolas'ın bakışları üzerime dikilmişken yutkundum.

Babam içeceğinden bir yudum aldı ve bardağını masaya geri koydu. "Oğlanın adresini ve bilgilerini istiyorum. Benito'yu da yanına alacaksın."

Küçük bir nefes verdim. Affediliyor muydum? Suçluluk göğsümü deldi çünkü bunu hak etmediğimi biliyordum. "Teşekkürler, baba."

Büyükannem ayağa kalkarak, "Erimeden önce içeri gireceğim," dedi. "Dışarıda yemek yemek için berbat bir gün, Celia. Aklından ne geçiyordu bilmiyorum."

"Liderlerimizle bozuşmayız. Onları öldürürüz."
—Vincent Gigante

Elena

ANNEM, "AMAN TANRIM," DİYEREK YÜZÜNÜ BURUŞTURDU. Az önce kitap kulübü romanının konusunu anlatmıştım. "Okumadığım için kendimi kötü bile hissetmiyorum."

Kulübün hiçbir kitabını kendisi okumamıştı. Ben okumuştum.

Bir eliyle topuklu ayakkabısını, diğeriyle küpesini takarken, "Tamam, gitmem gerek," dedi. "Baban ve Benito dışarıda ama Dominic bodrumda. Ah, bir de kız kardeşine pastasını seçmesinde yardımcı ol. *Tua zia Liza*'ya bugün haber verilmesi lazım. Lütfen, Elena!"

İç çekip annemlerin yatağından kalktım.

"Gidiyorum!" Annemin sesi odanın dışından yankılandı.

Yanında hizmetçisi Gabriella'yla birlikte kapının yanından geçerken büyükannemin belli belirsiz bir şekilde, "Sonunda," dediğini duydum. Öğle sonrası yürüyüşüne çıkmak ya da daha çok, dedikodu yaparken beş dakika temiz hava almak için verandada oturmuştu.

Birkaç dakika sonra mutfak kapısını iterek açtım. Adriana önünde iki tabak kekle bağdaş kurmuş halde tezgâhın üzerinde oturuyordu. Dirseklerini dizlerine dayamıştı ve çenesini yumruk yaptığı ellerinin üzerine yerleştirmişti. Üzerinde sadece sarı puantiyeli bikinisi vardı.

Adanın önünde durarak, "Tatlar ne?" diye sordum. Güneş, mutfaktaki tek ışık kaynağıydı ve pencere camının gölgesini tezgâhın üzerine yansıtıyordu.

"Pembe şampanya ve tatlı limon." Seçenekleri sanki lezzetli çöp ve çürük kayısıymış gibi söylemişti. Bu işi elinden geldiğince uzatacaktı. Kız kardeşimden bir karar vermesini istemek, zaman yolculuğu denklemini yazmasını beklemek gibiydi.

Bir parmak alarak her iki pastayı da tattım. "Kesinlikle limon," dedim bir bardak almak için dolabı açarken.

Normalde salı günleri dans provam olmazdı ama resitaller yaklaşırken her gün prova yapardık. Üst raftan bir bardak almak için parmak uçlarımda kalktığımda uyluklarım yandı. Benito ve diğer erkek kuzenlerim daha uzun boyluydu ama ailedeki kızları kızdırmak için bardakları hep alt raftan kaldırıp üste koyarlardı.

"Pembe şampanya daha iyiydi sanki," diye inledi Adriana.

"Öyleyse pembe şampanya olsun," dedim bardağımı buzdolabının su sebilinden doldururken.

Başını iki yana salladı. "Hayır, şimdi de pek içime sinmedi."

"Limon o zaman."

"Bundan da emin değilim."

İç geçirdim. Kız kardeşim bir azizi bile günaha sokabilirdi. Buzdolabına yaslandım ve bardağımın üzerinden ona bakmaya başladım. "Neden üstünde mayon var?"

"Havuza gidiyordum ama annem beni durdurdu ve ben karar verene kadar mutfaktan çıkamayacağımı söyledi."

Biraz düşündükten sonra dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Annem gitti."

Adriana'nın sıcak ve umutlu bakışları pastalardan ayrıldı.

Bir saat sonra, havuz radyosunda *Don't Stop Believin'* çalarken pastaya hâlâ karar verilmemişti. Kavurucu güneş, ben havuzdan çıkarken mavi suları parlatıyordu. Güneş gözlüğü takan ve şişme bir havuz yatağının üzerinde hareketsizce yatan kız kardeşime doğru ilerlerken soğuk su damlaları omuzlarımdan aşağı aktı. Kardeşim havuzda tam bir divaydı. Başka bir deyişle: Sıkıcı. Omzuna dokundum.

Sıçradı, gözlüklerini çıkardı ve yüzüne gelen koyu renk saçlarını geriye doğru itti. "Beni neden rahat bırakmıyorsun..." diye başladı ama cümlesine devam etmedi.

Havuz evin yan tarafındaydı, böylece ön kapıları görebiliyorduk. Bakışlarımı Adriana'nın baktığı yöne çevirdim ve bir çim bakım kamyonunun yoldan aşağı indiğini gördüm. *Ah hayır.* Ben bir şey söyleyemeden hızlıca havuzdan çıktı.

"Adriana, yapma," diye uyardım. Midem kasıldı. Babam öğrenmeden Ryan'la bu kadar uzun süre nasıl görüştü emin değildim. Onunla zaman geçirebilmek için ders programına olmayan dersler eklemişti ama evde görüşmek çok riskliydi.

Bana döndü, sıcak ve yalvarır gözlerle bakıyordu. "Sadece onunla konuşmak istiyorum."

"Konuşup ne söyleyeceksin? Üç hafta sonra evleneceğini mi?"

"Peki, bu kimin suçu?" diye bağırdı.

Ah.

Bana asla böyle sert davranmazdı. Son zamanlarda pek konuşmuyor olabilirdik -çünkü ne hakkında konuşacaktık, düğünü mü?- ama bana asla düşmanlık beslememişti.

"Senin yapmadığın hiçbir şey yapmadım," dedim ona.

"Biliyorum. Sadece onunla konuşmam gerekiyor. Sen de konuşmak isterdin..." Suyun altında kalan parmağımdaki yüzüğe baktı. "Eğer imkânın olsaydı, değil mi?"

İster miydim? Bilmiyordum. Belki de suçluluk duygusunu her gün taşıdığım ağır bir yük gibi hissetmemin nedeni buydu. Hepsi anlamsızdı. Aşk bile değildi. Ve hayatta kalan tek kişi bendim.

"Kameralar var," diye uyardım onu. Aşağıda, Dominic'in evin dışında neler olup bittiğini görmek için bakması gereken bir güvenlik sistemi vardı. Derin bir nefes aldım ve damarlarımda dolaşan huzursuzluğu görmezden gelmeye çalıştım. "Oturma odası olur. Onunla orada konuş, böylece yoldan birinin gelip gelmediğini görebilirsin."

Bahçıvan, salı ve cuma günleri çim bakımı ve havuzu temizlemek için gelirdi, bu yüzden Dominic kamyondan şüphelenmezdi. Umarım kuzenim her zamanki gibi Skyrim'e* dalar ve yukarılara bakmayı düşünmezdi. Neyse ki Benito burada değildi; onun daha keskin gözleri vardı.

Bakışlarım kamyonunun yanında durmuş bize bakan Ryan'ı buldu. Çim bakımında giydiği tişörtünü bile giymiyordu; üzerinde bir ceket ve kot pantolon vardı. İnledim. *Ne düşünüyordu ki?*

* Bir video oyunu. (ç.n.)

Adriana'nın gözleri parladı. "Teşekkür ederim, Elena!" Sonra adama doğru koşmaya başladı.

Sırtüstü uzanıp kollarımı iki yana açtım, güneş önümü ısıtırken soğuk su iki yanımı yalıyordu. Gözlerim kapandı. Kız kardeşim olmadan burada yaşamanın nasıl olacağını merak ettim. Onunla aynı kaderi paylaşana kadar koridorlarda daha ne kadar dolaşacaktım? Babamın önümüzdeki sömestr ders almama izin verip vermeyeceğini merak ettim fakat her şeyi kendi ellerimle mahvettiğimden oldukça emindim.

Altı ay önce tüm yazı yazma ve siyaset derslerinden alınmıştım. Bir işten ve eğer istersem de tüm sorumluluklardan kurtulmuştum ama su beni yüzeyde tutup yavaşça bir daire çizdirirken bile boğuluyor gibi hissediyordum. Asla düzeltemeyeceğim ama telafi etmeye çalışabileceğim bir hatanın içinde boğuluyordum. Düzeltmek *istediğim* tek hatanın içinde.

Bir motorun hafif sesi düşüncelerimi böldü.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Yüzerek havuzun kenarını kavradım ve Ryan'ın kamyonunun yanına parlak, siyah bir arabanın park etmesini izledim. Kime ait olduğunu bilmiyordum ama çok geçmeden kapısı açıldı ve çıkabilecek en kötü kişi dışarı çıktı.

Üzerimden soğuk bir ter boşandı. Bu bir felaket demekti. Daha fazla kan. Genç, cansız gözler. *Hayır*. Bu, bir daha yaşanmayacaktı.

Havuzdan çıktım ve ters yöne gitme isteğini görmezden gelerek evin önüne doğru ilerledim. Nicolas bir elinde bir manila zarfı* tutarken diğeriyle arabanın kapısını kapattı. Cildim serin bir hisle ürperdi ve çıplak ayaklarım giriş kapısının önünde durdu.

---

* Tam sayfa kâğıtların katlanmadan içine sığabildiği büyük boy zarf. (ç.n.)

Kalbim dakikada bir mil hızla atarken orada, beyaz bir bikiniyle sırılsıklam halde durdum.

Bakışları nihayet bana ulaştığında olduğu yerde durdu. Birbirimize baktık. Üzerinde sadece siyah bir pantolon ve beyaz, kısa kollu bir gömlek vardı. Yutkundum. Benden daha az giyinik gibiydi. Bir kolu siyah dövmelerle kaplıyken diğeri dümdüz, kaslı bir koldu sadece. Mideme bir sıcaklık hücum etti ve içimden her tarafıma yayıldı.

Bakışları vücudumdan aşağı akan su damlalarını takip ederken nefes almak zorlaştı. Betona düşen her damla, aramızdaki kısa boşlukta yanan başka bir kibritti sanki. Dikkati yüzüme odaklandı ve gözleri kısıldı.

"Bütün misafirleri böyle mi karşılıyorsun?"

Kaba ses tonu yüzünden gözlerimi kırpıştırdım. Daha önce hiç alakasız bir adamın önünde yarı çıplak durduğumu ve bunun için bana kızıldığını söyleyemezdim.

"Bazen." Kayıtsız görünmeye çalışmıştım ama sesim daha çok nefes nefese kalmışım gibi çıkmıştı.

Kafasını iki yana salladı ve eğleniyormuş gibi küçük bir nefes verdi. Yine de, çenesindeki bir kasın oynayış biçiminden, hiç de eğlenmediği çok açıktı. Sık sık gıcıklık yapmazdım ve şu an bundan memnun muydum emin değildim.

Ön kapıya yöneldiğinde başımdan aşağı buz gibi bir su döküldü sanki. İleri bir adım attım. "Nicolas, bekle."

Durdu, yan yan bana baktı.

"Babam burada değil," dedim hemen.

Tekrar kapıya doğru giderken söylediği tek şey, "Biliyorum," oldu.

Midem bulandı.

Hiç düşünmeden –çünkü düşünseydim yapmaya çekinir-

dim- acele edip önüne geçtim. Durdu ve kısa bir süre bana baktı.

Kalbim, bir çalgının titreyen teli gibi atıyordu. Topuklularım olmadan varlığı daha büyük ve daha korkutucuydu. "İçeri giremezsin. Babam evde olmadan... bu uygun değil." Babamın bu adamı kendisi uzaktayken davet etme ihtimali yoktu. Güvenlik kapılarını nasıl geçmişti? Fakat Nicolas'ın kurallardan bağımsız olarak istediğini yaptığını zaten biliyordum ve babam da bunu evlilik sözleşmesi imzalanmadan önce fark etmiş olmalıydı.

Gözlerinde bir kıvılcım yandı. "Çekilmen için bir saniyen var, yoksa seni ben çekerim."

"Peki, yap. Her yerin ıslanır."

Her nasılsa bunun harika bir karşılık olduğunu düşünmüştüm ama bu sadece yarı çıplak ve sırılsıklam olduğumu ikimize de tekrar hatırlattı. Rüzgâr daha da sıcak esmeye başladı ve hava yoğunlaştı.

Öne doğru bir adım atarken çenesi kasıldı. Hareket etmedim. Beyaz gömleği neredeyse beyaz bikinime sürtünecekti. Göğüslerim beklentiyle karıncalandı ve orta bölümümden aşağı damlayan su damlaları beni gıdıklamaya başladı. Adamın vücut ısısı sanki canlı bir şeydi, tenime batıyor ve beni bir adım daha yaklaşmaya, vücudumu onunkine bastırmaya zorluyordu.

Eğildiğinde nefesim kesildi, sesi kulağıma çarptı. "Bugün yapacak bir işim olduğu için şanslısın." Sert sesi, boynumun uzunluğu boyunca tüylerimi diken diken etti. Düşünmeden edemedim: İşi olmasaydı *ne yapardı?*

Zarfı elime tutuştururken parmakları benimkilere değdi. "Babanın masasına koy." Bir adım geri attı ve sonrasında

tüm vücudum yandı. "Ve sakın içine bakayım deme." Sesinin başımdan aşağı soğuk su dökülmüş gibi hissettirdiğini söyleyebilmeyi isterdim ama alakası yoktu.

Ona bakarken gözlerim kısıldı. Güneş ışığı, kehribar gözlerini daha da altın rengi yapmıştı. "Babamla olan işin, dünya üzerinde ilgimi çeken en son şey."

Sesi derinleşti. "Güzel."

Bir süre daha birbirimize baktık. Anahtarlarını elinde şıngırdattı ve arkasını dönüp arabasına gitmeden önce yavaş bir adım attı. Orada durup onu izledim çünkü sırtı da önü kadar güzeldi.

Nicolas arabasının kapısını açarken seslendi. "Bu arada, Nico olacak. Kimse bana Nicolas demez."

Arabası gözden kaybolurken kendime ona Nicolas demeye devam etmem gerektiğini hatırlattım. Eve girdim, dosyayı babamın masasına bıraktım ama çıkmadan önce gözüm odanın köşesindeki küçük kasaya takıldı. Kuru bir boğazla ona doğru yürüdüm ve sonucu zaten bilmeme rağmen açmaya çalıştım. Kilitliydi.

Suçluluk, en küçük umut kırıntısına bile tutunmamı sağlıyordu.

Büyük ahşap masasının her çekmecesini kontrol ettim, yine de aradığımı bulamayacağımı biliyordum. Babam bu evdeki tüm özel banka bilgilerini kilitli tutuyordu ama bir gün hata yapacaktı.

Bu aile bir gün, aldıkları masum canın bedelini ödeyecekti.

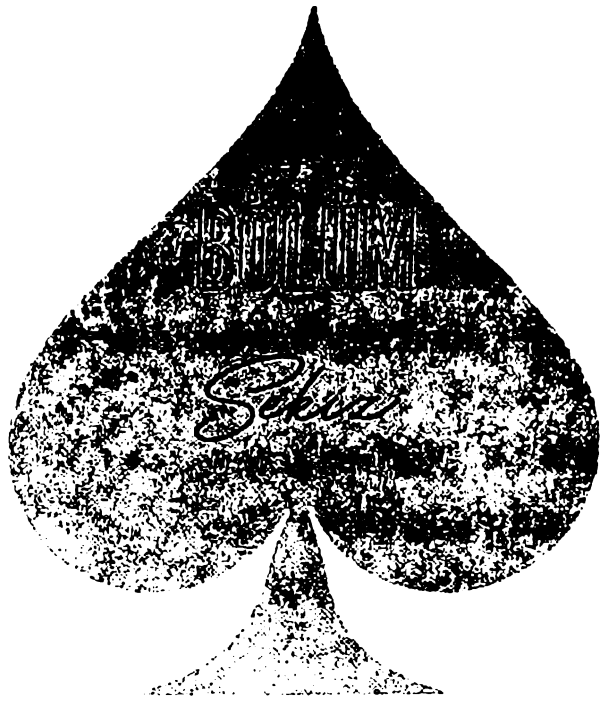
Ofisten çıktım ve Adriana'nın Ryan'ı ön kapıdan geçirdiğini gördüm.

Mayosunun üstünün beceriksizce bağlandığını ve altını

ters giydiğini görünce kollarımı kavuşturdum. Ben kıçını kurtarırken o seks mi yapıyordu? Seni küçük... Ih.

Ryan gittiğinde solgun ve rahatlamış görünerek kapıya yaslandı.

Dudaklarımı hayal kırıklığıyla büzdüm, arkamı döndüm ve merdivenlerden çıkarken, "Limon olacak," diye bağırdım.

"Bir kadına doğru ayakkabıları verirseniz,
dünyayı bile fethedebilir."
—Marilyn Monroe

Elena

ADRIANA'NIN KAPISININ ÖNÜNDE BİRAZ DURDUM VE İNANAMAYARAK GÖZLERİMİ KAPATTIM. "Babam seni öldürecek," dedim ona.

"İyi olurdu," diye mırıldandı ve duvara dayalı tuvale boya fırçasıyla uzun bir yay çizdi. Siyah boyayı kullanmış olmasaydı gökkuşağı çizdiğini düşünürdüm.

Kız kardeşim, Ryan geldiğinden beri kara kara düşünüyordu. Derslerine gittiği zamanlar dışında odasından çıkmıyordu. Emo resimleri ve aşırı duygusal müziğiyle evin üzerine kara bir bulut dikerek bir hafta geçirmişti. Kendimi

yeniden suçlu hissetmeye başlamıştım ama bir yanım kendimi onun yerine koymak istemiyordu. O kadar kaba ya da söylendiği kadar çapkın olmayan, doğrusu daha az yakışıklı bir kocam olmasını tercih ederdim. Belki kulağa tuhaf geliyordu ama bana göre çok mantıklıydı.

Merdivenlerin aşağısındaki kahkahalar içeri süzüldü ve gözlerimi bir kez daha kapattım. Adriana'nın nişan partisi beş dakika önce başlamıştı ve kendisi şu anda boyaya bulanmış bir tulum içinde, yerde bağdaş kurmuş oturuyordu.

Babamın uzakta öfkeden deliye döndüğünü hayal edebiliyordum ve sıkça hedefi olduğum için şiddetini hissedebiliyordum. Adriana, babamız ona kızdığında hiç tepki göstermezdi ve bu da babamı daha çok kızdırırdı, o yüzden öfkesini bana yönlendirirdi.

"Kim bilir şu an aklından neler geçiyor?" Kıyafetlerinin arasında, nadiren giyebileceği o elbiseyi bulmak için gönülsüzce dolabına yöneldim.

"Nişanlımdan nefret ettiğim gerçeğini. O kaba biri, gördün, değil mi? Bizim seviştiğimizi hayal edebiliyor musun Elena?"

Durdum, başımı olumsuzca salladım ve askılardaki kıyafetleri kenara itmeye devam ettim. "Hımm, hayır. Bunu hayal etmeye çalışmayacağım."

İçini çekti. "Birkaç saat önce onunla seks yapmam gerektiğini fark ettim."

Bir onay sesi çıkardım, bu sonuca varmasının bu kadar uzun sürmesine şaşırmamıştım. Barizdi; çünkü Adriana'nın eksantrik zihnindeki dünyanın gizli sırları gibiydi. Şaşırtıcıydı; çünkü okul ödevlerini her zaman başarıyla tamamlamıştı ve umduğumdan çok daha fazla arkadaşı olmuştu.

"Ve düşünmeye devam ettim, belki de bacaklarını o kadar çok yaymasının bir nedeni vardır? Şeyi büyük olmalı. Sonra endişelenmeye başladım; bu yüzden onun ölçülerindeki çıplak erkeklerin fotoğraflarına, yani videolarına bakmaya başladım ve bu beni daha çok endişelendirdi."

"Porno izliyordun," dedim. Çaresizce dolabın kapısının önünde durup siyah gökkuşağının altındaki Bay Tavşan'ı boyamasını seyrettim.

Başyapıtına bakmak için başını eğdi. "Evet, sanırım adı bu."

"*Adriana*!"

Kız kardeşim inledi. Kapıya doğru baktım. Annem kırmızı bir kokteyl elbisesi giymişti ve yüzünde kızgın bir ifade vardı. Elbiseyi elimden kaptı ve ardından Adriana'nın kafasının arkasına bir şaplak indirirken dudaklarının arasından İtalyanca sözler fırladı. "Hemen duşa gir!"

Adriana homurdandı ve ayağa kalktı.

"Ve *porno* mu izliyordun!" Daha fazla İtalyanca saydırma... "Aklından ne geçiyordu ki?"

Gülmeme engel olamadım.

Annem bana bir bakış attı ve gülmemi öksürüğe çevirdim. Annem her zaman en uygunsuz zamanlarda ortaya çıkardı. Elinden hiç kurtulamazdık.

"Elena, git Russo'yu sakinleştir. Tanrı korusun, misafirleri tekrar vurmaya başlamasa bari."

"Ben mi? Ne yapacağım ki?"

Aldığım tek yanıt, mevcut sorumun yanıtı olmayan birkaç İtalyanca azar cümlesi oldu. Annemin tepesi attığında, o an kızgın olduğu şeyler dışındaki her şey hakkında söylenirdi. Bu sefer en sevdiği porselen tabağının kırılmasından,

büyükannemin yine öğle yemeğini beğenmemesinden ve bahçıvanın bugün gelmemesinden bahsediyordu. Ki gelmemesi kesinlikle daha iyiydi...

Merdivenlerden aşağı indiğim sırada konuklar da ön kapıdan içeri giriyordu. Boğazlı, omuzları açık, uzun, pembe bir elbise ile ayak bileklerime bağlı bir fiyongu olan topuklu ayakkabılar giymiştim ve saçlarımı da bir yanımda toplamıştım. Bu evliliği onaylamamam, süslenme fırsatını kullanmayacağım anlamına gelmiyordu. Açıkçası, haftamın en önemli olayı buydu.

Kuzenim Sophia ön kapıdan girerken, "Elena!" diye ciyakladı. 'Ciyaklamak'tan daha iyi bir tabir kullanılamazdı. Kız on dokuz yaşındaydı ve sürekli muzip bir ifadesi vardı.

"Seni özledim!" Kollarını etrafıma doladı ve çarpmasının etkisiyle bir adım geriledim.

"Seni daha pazar günü kilisede gördüm," diye güldüm.

"Biliyorum." Yanaklarıma birer "muah" kondurdu ve geri çekildi. "Ama o zamandan beri çok şey oldu." Öğle yemeği olayında burada değildi ama ailemi, üç yaşındaki kuzenim Caitlin'in bile tüm olayı hiçbir şeyi atlamadan anlatabileceğini bilecek kadar iyi tanıyordum.

"Sal nerede?" diye sordum. Ağabeyi onun erkek versiyonuydu. "Ön tarafta Benito'ya rastladı. Bilirsin, 'erkek erkeğe' konuşuyorlar." Gözlerini devirdi. "Neyse. Gidip bize biraz alkol bulacağım. Sonrasında şu meşhur Nico hakkında konuşmamız gerek."

"Verandadaki kan lekesine bakman yeterli. Söylenecek tek şey bu," dedim ona.

"Ben başka şeyler duydum. Annem David Beckham'dan daha seksi olduğunu söyledi."

"O kim bilmiyorum."

Ağzı bir karış açıldı. "Resmen bir kayanın altında yaşıyorsun, Elena. Çok fazla kitap, çok az televizyon."

"Yüzyılın sözü," diye alaycı bir şekilde mırıldandım. Başka bir kuzeni görünce onun ismini haykırdı ve beni orada bıraktı.

Bir süre girişte tek başıma durdum. Pencereler ve veranda kapıları açıktı, yaz rüzgârı evin içinde dolanıyordu. Güzel bir geceydi ve bu gecenin Russoları ağırladığımız gün gibi bitmemesi için dua ediyordum. Tony burada olmayacaktı, bu yüzden şanslıydık.

Adriana'nın elbisesiyle ilgili bir sorun olduğundan dolayı geç kalacağını söylemek ve bunu Nicolas'a *iletmesini* sağlamak için babamı bulmaya hazırlandım ama yerimden ayrılamadan ön kapı bir kez daha açıldı. Ağzımda acı bir tat varmış gibi hissettim, artık kaçmak için çok geçti.

Nicolas Russo, tanıdığım tüm erkekler arasında en kötü üne sahipti. Yine de, bir şekilde onun etrafında kendim olma cesaretini buluyor, herkesin bildiği ve sonsuza kadar olmamı beklediği Tatlı Abelli maskesinden sıyrılıyordum. Ancak bir şekilde, tıpkı takıldığı insanlar tarafından eski alışkanlıklarına geri döndürülen biri gibi, sahte gülümsemeler ve sahte sözler cehennemine geri dönüyordum ve nasıl çıkacağımı bilmiyordum.

"*Elena.*"

Ön kapı kapanırken sıcak hava tenimi okşadı ve kapının diğer tarafında olmayı çok istedim. Fakat onun yerine kibarca gülümsedim. "Oscar."

Otuzlarının ortalarında, koyu sarı saçları ve her zaman renkli kravatlarla giydiği pahalı takım elbiseleri olan Oscar

Perez, klasik ve karizmatik bir şekilde yakışıklıydı. Kadınların ilgisi hep üzerinde olurdu, yine de o, ilgisini her zaman bana yönlendirirdi. Babam için çalışırdı ve genellikle partileri kaçırmazdı ama aramızda hiçbir şey olmadığı için, o olaydan beri onu aylardır görmemiştim. Bu, en büyük rahatlamalarımdan biriydi ama ne yazık ki her güzel şeyin bir sonu vardı.

"Her zamanki gibi güzel görünüyorsun," dedi bana, iki yanağıma bir öpücük kondururken gereğinden fazla oyalandı. "*Demasiado hermosa para las palabras.*"*

Ne dediğini bilmiyordum ama simetrik yüzümle bir ilgisi olduğunu varsaydım.

Gözleriyle aynı renkte olan açık mavi kravatına baktım.

Nefretlikti.

Tanıştığım en güzel Kolombiyalıydı ve nedense onun sarışın, çekici görünümü sinirimi bozuyordu. Ne sahteydi ama!

"Teşekkür ederim," dedim. Bir adım geri atmaya çalıştığımda eli belime gitti ve kalçama doğru kaydı. Midem huzursuzlukla kasıldı. Zayıf biriydi ama uzundu ve varlığı beni ağızda kalan kötü bir tat gibi tüketiyordu.

Her zaman çaktırmadan uygunsuzca davranırdı, parmakları dokunmamaları gereken yerlere dokunurdu. Beni rahatsız edecek ama babam tarafından vurulmayacak kadar yakın olurdu. Daha ileri gidecek olursa, babam bana inanır mıydı?

Oscar gözlerimin içine bakmak için geri çekildi ama eli beni bırakmadı. Derimin altında bir his belirdi. O anda, insanların Tatlı Abelli'den beklentileri konusunda, kız kardeşimin nişanlısı dışında kimseden neden kaçamadığımı anla-

* (İsp.) "Kelimelerle ifade edilemeyecek kadar güzel" anlamına gelir. (ç.n.)

dım. Nicolas Russo güvenliydi. Kız kardeşimle evleniyordu. Onunla evlenmek zorunda kalma şansım yoktu, eylemlerimin onun bana bir eş olarak nasıl davranacağını değiştirme şansı yoktu. Bu kapılardan geçen çoğu erkek benim için potansiyel bir koca olabilirdi. Neden kendimi daha kötü bir duruma sokacaktım ki?

Oscar parmaklarını sırtıma bastırdı ve kulağıma doğru, "Seni son gördüğümden beri başının belaya girdiğini duydum," dedi.

Kalp atışım düzensizleşti. Adam her zaman münasebetsiz biriydi ama münasebetsizliği kibarca yapardı. Bu kadar özel ve kişisel bir konuya hiç girmemişti.

Aşırı tatlı sesi acımasız bir tavır aldı. "Öğrendiğimde çok hayal kırıklığına uğradım, Elena. Nedenini anlayabiliyorsun, değil mi?"

Bu, tek bir anlama gelebilirdi –en kötü kâbusum– ama bunu kabul edemezdim, inanamazdım. Yine de ona yalancı demeyecektim.

"Elbette," diye soludum.

Gitmeme izin verene kadar beni ne kadar sıkı tuttuğunun farkında değildim ve bir adım geriye tökezledim, gözlerimi çirkin kravatına odakladım. Artık yalnız olmadığımızı anlamamız bir saniye sürdü ve sırtımda hissettiğim bu yoğun varlık sadece bir kişiye ait olabilirdi.

Oscar, sahte bir gülümseme ve gözlerinde dans eden hoşnutsuzlukla bana bakmadan önce temkinli bir şekilde arkama baktı. "Yemekte görüşürüz, Elena." Elimin üstünü öptü, ucuz yüzüğümü yüzünü buruşturarak inceledi ve sonra başıboş bir yılan gibi evimin içinde kayboldu.

İması aklımda yankılanırken kapıya baktım. Bu düşünce

zoruma gitmişti, kırılmıştım. Belki de gerçekten Oscar Perez'i hak ediyordum...

Yavaşça arkamı döndüm, bakışlarım siyah bir yelek, siyah bir kravat ve ardından da onlar kadar karanlık olan bakışlarla buluştu.

"Eğer Tatlı Abelli buysa etkilendiğimi söyleyemem."

Oscar'ın karanlık, baş döndürücü bir gölge gibi olan varlığının etkisi, Nicolas'ın daha büyük, daha sıcak olan etkisiyle karşılaştırıldığında hiçbir şeydi. Nicolas'ınki sizi içine çekiyor ama geri bırakmıyordu. Ve bu, kesinlikle daha tehlikeliydi.

Yüreksiz davranışımın etkisi hâlâ tazeydi ve bu kadar hızlı dönüş yapamazdım. "İzninle," diye soludum, etrafında bir adım attım ama o uzanıp elimi tuttu.

Beni ön kapıya çekmeden önce ifadesini tartma şansım bile olmadı. Sert avuç içi benimkini neredeyse yakıyor, midemin altına sıcak bir his yayıyordu.

Konuşacak gücü bulmam biraz zaman aldı ve bulduğumda, sesim hiç olmadığı kadar nefes nefese ve belirsizdi. "Ne yapıyorsun?"

Kızgındı. Giriş salonunun ortasında, her köşe başında misafirler varken bana dokunmasının başka açıklaması olamazdı.

Sorumu duymazdan geldi. "Listem nerede?"

Kaşlarım çatıldı ve sonra ona bir liste hazırlamam gerektiğini hatırladım. "Ben, şey, unuttum."

Veranda ışığının sıcak parıltısı altında, Benito ve Sal'ın yoldaki arabalardan birinin yanında güldüklerini duydum ama hava göremeyecek kadar karanlıktı. Nicolas'ın tutuşu hafif olmasına rağmen güçlüydü; bu yüzden onu taş patika-

da, evin yan tarafına doğru takip etmekten başka seçeneğim kalmadı.

Ne yaptığımız hakkında hiçbir fikrim yoktu ama ya onunla gidecektim ya da Oscar'ın özgürce dolaştığı yere geri dönecektim. Kolay bir seçimdi; ancak bu iki adamdan birinin, ailesinden birini kafasından vurduğunu gördüğümü düşünürsek şaşırtıcıydı.

Nicolas evin köşesinde durdu, elimi bıraktı ve evimin tuğla duvarına yaslandı. Bir saniye sonra, dudaklarının arasındaki sigarayı yakarken çakmağının turuncu alevi yüzünü altın tonlarında aydınlattı.

"Sigara mı içiyorsun?" diye sordum. Aptalca bir soruydu. Sigara dumanını üfleyerek tembel bir ifadeyle beni izledi.

Tek söylediği, "Bazen," demek oldu. Omuzları gergindi. Başımızın üstündeki güvenlik kameralarına bakmak için başını kaldırdı. Duvara yaslanarak kör noktada kalmıştı. Muhtemelen Dominic beni ekranın tam ortasında görüyordu. Yalnız olmamam gereken bir adamla bir kez daha yalnız kalırsam insanlar ne düşünürdü? İçimden bir endişe dalgası geçti ve kenara çekilip kameranın görüş alanından çıktım.

Nicolas'ın bakışları yoğun, hatta öfkeliydi ve ona ne yaptığımdan emin değildim. Yıldızların aydınlattığı gökyüzüne baktım. Çok güzeldi ama beni buraya onunla gökyüzünün keyfini çıkarmak için getirdiğine inanmıyordum. Aslında, burada olmamamı tercih edermiş gibi görünüyordu.

İç geçirdim. "Beni buraya neden getirdin?"

Hava karanlıktı ama yine de yüzünden acı bir ifadenin geçtiğini gördüm. "O pisliğin seni sindirip kıçına dokunduğunu gördüm. Aynı şeyi yapmama izin verir miydin diye merak ediyordum."

Gözlerimi kısmadan önce kalbim bir anlığına durdu. Oscar'a katlanmak için nedenlerim vardı ama bir enişte adayıyla uğraşmak zorunda değildim. Ayrılmak için bir adım attığımda sert eli bileğimi yakaladı.

"Kal." Bu, ne bir rica ne de bir emirdi. Bana besbelli kızgınken neden kalmamı istiyordu? Kaba ve kafa karıştırıcıydı. Ayrıca ona elimi tutabileceğini, beni oradan oraya çekiştirebileceğini ve içimi ısıtabileceğini kim söylemişti? Aklıma, Nicolas Russo'nun küçüklüğünden beri istediğini elde ettiği ve tek çocuk olduğu için hiçbir şeyi paylaşmak zorunda olmadığı geldi.

Derin bir nefes verdim ve bileğimi elinden kurtardım. Aptalcaydı ama kalacaktım. Kendime bunun sadece kız kardeşimin iyiliği için olduğunu, evleneceği adamın karakterini tanımam gerektiğini söyledim. Varlığı içimde sıcak bir şeylerin çözülmesine neden olduğu için değildi.

Sigarasına baktım. Elinde küçük ve zararsız görünüyordu. Benimkinde nasıl görüneceğini bilmiyordum ama merak etmeye başlamıştım.

Yüzümdeki ifadeyi fark etmiş olmalı ki sigarayı dudaklarından çekip bana uzattı. Paylaşmak mı istiyordu? Güneşe bakıyormuş gibi bir ifadeyle, tek kelime etmeden beni izledi. Kalbim tekledi.

Bir erkeğe dokunmayalı altı ay olmuştu, liseli kızların el ele tutuşma ve sigara paylaşma konusundaki heyecanlarını hissetmemin nedeni bu olmalıydı. Erkek teması benim için normal bir şey değildi ve... bu yüzük, parmağımı süslemeden önce bile olmamıştı.

Sigarayı ondan aldım, dudaklarıma götürüp içime çekerken o da beni izliyordu. Anında öksürdüm, gözlerim sulandı.

Öne uzanıp sigarayı benden almadan önce bakışlarımız karanlık bir eğlence geçti. Parmakları benimkilere değdi.

"Bitirmemiştim," diye itiraz ettim, hâlâ biraz öksürüyordum. Sigara içeceksem, bunu doğru şekilde yapmayı öğrenecektim. Belki mükemmeliyetçiydim ama hiçbir şeyi yarım bırakamaz ya da kötü yapılmasına izin veremezdim.

Dudaklarını sigaraya, benim dudaklarımın değdiği yere koymasını izledim. Tanrı'ya şükür ki karanlıktı çünkü yanaklarım kızarmıştı. Bu adam bana kaba, kısa veya talepkâr olmayan neredeyse hiçbir şey söylememişti ama vücudum yaptığı her şeye sihirmiş gibi tepki veriyordu. *Che palle.** Gelecekteki enîştemden etkileniyordum.

Sigarayı bana geri verdi. "Bu sefer o kadar içine çekme."

Onu dinledim ve sadece küçük bir nefes çektim. Duman, aralanmış dudaklarımdan düzgün bir şekilde kaçmadan önce birkaç saniye geçti. Kan dolaşımım yavaşladı, zihnim hafifledi.

Ilık bir esinti ve ağustosböceklerinin şarkısı eşliğinde, hakkında hiçbir şey bilmediğim bir adamla aynı sigarayı paylaşıyordum.

"Annem beni öldürecek," dedim usulca. Rüzgâr, kuzenlerimin alçak kahkahalarını olduğumuz yere taşıdı.

Nicolas doğruldu, bir duman üfledi ve sigarayı yere atıp üzerine bastı. "Annene her şeyi anlatır mısın?"

Yıldızlı gökyüzüne baktım. Cevap hayırdı; kimseye fazla bir şey söylemezdim. Zaten önemli hiçbir şey yoktu.

"Dumanın kokusunu alır," dedim takımyıldızlarına bakarak. Ona baktığımda beni izlediğini gördüm. Yüzüm kızardı, tenimin her santimi yandı.

* (İt.) "Sinir bozucu" anlamına gelir. (ç.n.)

"Buraya gel." Derin sesinde yumuşak ve çekici bir tını vardı.

Kalbim durma noktasına geldi.

Bu adam kadınları böyle elde ediyordu işte: Sadece o ses tonuyla, "Buraya gel." diyerek. Yine de o kabalığının beni soğuttuğunu söyleyemezdim.

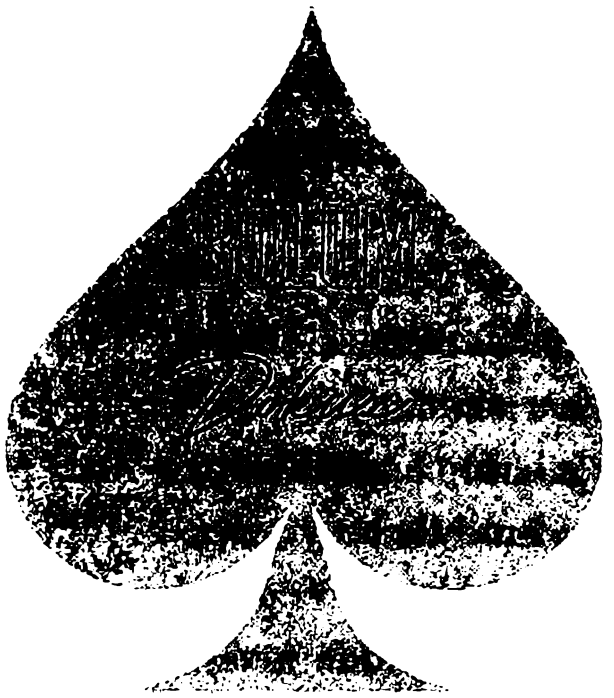
Hayatımda her zaman bana söyleneni yapmıştım, özellikle de mafya ailemin söylediklerini. Ama Nicolas'a doğru attığım tek bir adım bile bu yüzden değildi. Kanatları tutuşuncaya dek aleve yaklaşan bir gece kelebeği gibiydim.

Elini belime koyduğunda nefesimi tuttum. Tutuşu sıklaştı ve göğsüm onunkine değene kadar beni kendine doğru çekti. Nabzım boğazımda atıyordu ve eli o kadar sıcaktı ki, midemin altına bir sıcaklık yaydı. Eğildiğini, yüzünü saçlarıma sürttüğünü güçlükle fark ettim.

"Koku yok." Sesi kısık ve pürüzlü çıktı.

Geri çekilmeden önce avcu belimden kalçama kaydı ve yan tarafımda ateş tutulmuş gibi bir iz bıraktı. Duvardan ayrıldı, bir adım gerileyip yolundan çekildim. Yürürken durdu ve bana döndü. Sesi soğukkanlı, kayıtsız ve ustalaştığı o buyurgan tonla bezenmişti.

"Listeyi yarın istiyorum, Elena."

"Nasıl yani, üzerinde 'Mafya' yazan bir üyelik kartımın olup olmadığını mı soruyorsunuz?"
—Willie Moretti

Nico

YARI ÇIPLAK, MASUM VE SIRILSIKLAM OLMAK, GÜNAHA DAVET EDİCİYDİ.

Ve ben de aptal kuzenlerime benziyordum.

Bu hafta rahatsız edici bir kabullenme duygusuyla birlikte vardığım iki sonuç bunlardı. Bedenen işimin başındaydım ama aklımda lanet olası tek bir şey vardı.

Elbette, Elena Abelli. *Sırılsıklam* bir halde.

O yumuşak kahverengi gözleri ve tatlı ifadesiyle bana bakarken yere su damlatarak orada öylece dikilişi... Uzun, ıslak saçları ve porno yıldızlarınınkine benzer vücudu...

Tanrım, bu gerçek olamazdı. Kendimi buna inandırmıştım ama sonra o, peşimden gelip yoluma çıkmış ve bana ne yapamayacağımı söylemişti.

Maalesef ki gerçekti. Her bir mükemmel santimi.

Konuklarını o şekilde karşıladığını düşünmek, adlandıramadığım bir nedenden dolayı beni kızdırdı. Babası etrafta erkekler varken onun yarı çıplak dolaşmasına izin mi veriyordu? Ve müstakbel eniştesi olarak ona gidip lanet olası bir şeyler giymesini söyleyebilir miydim?

Bir kızın giyinik olmasını hiç dilememiştim, özellikle de Elena Abelli'ninki gibi kıçı olan kızların. Vücudum gerildi çünkü aklımdan mantıksız tepkiler geçtiğinde bunun tek bir anlamı olduğunu biliyordum ve bu, dahil olan kimse için iyi değildi.

Gece, meşaleler ve Abellilerin veranda masasının üzerindeki parlak turuncu ışıklarla aydınlatılmıştı. Etrafta sakin bir atmosfer var gibiydi ancak bunun nedeni muhtemelen tüm Abellilerin bahçenin bir tarafında ve tüm Russoların ise diğer tarafında kalmasıydı.

Bir hizmetçi Adriana'ya altıncı kadeh şarabını koydu. Uzanıp elinden aldım ve tatlı tabağımın diğer tarafına koydum.

Bakışları yanağımda resmen bir delik açtı.

"İçecek kadar büyük değilsin," dedim ona.

İçini çekti, videoları unutmak için içmek zorunda olduğuyla ilgili bir şeyler mırıldandı, bu ne anlama geliyorsa artık.

Annesinin önerdiği gibi "birbirimizi tanımamız" gerekiyordu ama neredeyse hiç konuşmamıştık ve bunu umursamadığımı fark ettim. Çoğunlukla ablasının nerede durduğunu bildiğim ve o yöne bakmamaya odaklandığım içindi. New York'un tüm erkek nüfusu kıza yaranmaya çalışıyordu

ve o yavşak sürüsüne dahil olmakla ilgilenmiyordum.

Yine de, bahçenin bir köşesindeki pembe parıltı dikkatimi çekti ve ona isteksizce bir bakış atmaktan kendimi alamadım. Kız kuzenleri ve Benito ile kroket oynuyordu. Ve tıpkı kendini beğenmiş biri gibi, topukluları hâlâ üzerindeydi. Onun kişiliğine ilişkin algımın, üzerime böcek spreyi ya da biber gazı sıkılmış gibi beni yeterince iteceğini düşünmüştüm. Ne yazık ki, ilgimi kaybetmem konusunda hiçbir işe yaramamıştı. Ona baktığımda her şey uçup gidiyordu. Özellikle de tenimi ıslatan ve doğrudan kasıklarıma etki eden o yumuşak, sıcak sesiyle konuştuğunda.

Kuzenlerimin hayranlığını şimdi anlıyordum.

O aptallarla aynı gruba dahil olabileceğim gerçeği... Çok saçmaydı.

Bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Ben bir Russo'ydum. Biz, sahip olamayacağımız şeyi isterdik ve benim sahip olamayacağım şey, Elena Abelli'nin bir kereliğine yatağımda olmasıydı.

"Ablamdan hoşlanmıyor musun?" diye sordu Adriana.

Tanrım, bu kızın sezgileri kuvvetliydi. Bunu hatırlamam gerekecekti.

Viskiden bir yudum aldım. "Ablandan gerektiği kadar hoşlanıyorum."

"Hmm," dedi, sanki bana inanmıyormuş ama umurunda da değilmiş gibiydi.

Sohbetlerimiz böyleydi işte. Kısa ve ilgisiz. Birbirimiz için mükemmel miyiz yoksa kendine has özellikleriyle beni çıldırtacak mı karar veremiyordum.

Bakışlarım o sarı piçi, Elena'nın amcalarından biriyle konuşurken buldu. Adamı tanımıyordum ama sokakta kanlar

içinde kaldığını görürsem ona yardım etmeyeceğimi biliyordum. Ona sadece bakmak bile beni öfkelendiriyordu; Elena'nın yanında gördüğümdeyse yüzünü ön kapıya çarpmamak için kendimi zar zor durdurmuştum. Her ne kadar onun yanında damarlarımdaki Russo kanı biraz daha deli aksa da, Elena Abelli beni ilgilendirmezdi.

"Yankees mi Mets mi?" Adriana tuzluktaki tüm tuzu masaya boşaltmıştı ve üstünde parmağıyla karikatürler çiziyordu.

"Red Sox," diye kuru bir şekilde cevapladım.

"*Boxer* mı, külot mu?"

"İç çamaşırsız dolaşmak," diye yalan söyledim.

Bakışları aletime kaydı, hemen sonra başka tarafa bakıp dudaklarını büzdü. "Bu oyun sıkıcı."

Keyfim yerine geldi. Bu kız cidden tuhaftı. Ve Salvatore'un en başından bana bir kız çocuğu teklif etme nedeninin bu olduğunun farkındaydım. Elena için, "Uygun değil," demişti. *Uygun değilmiş, götüm. Cosa Nostra*'daki tek bir erkek bile Elena'yı bakire olmadığı için geri çevirmezdi. Salvatore, herkesin favorisi olan Tatlı Abelli'yi –en azından bana– vermek istemiyordu. Muhtemelen benden daha iyi birini bulacağını düşünüyordu.

Tuhaf olan kardeşi alacaktım. En azından o eğlenceli olurdu. Aynı zamanda en akıllı seçimdi. Elena'nın kaç erkekle birlikte olduğunu kim bilebilirdi ki? Ben mafya lideriydim. *Cosa Nostra*'daki birkaç kişinin becerdiği bir kadınla evlenseydim, bu beni kötü gösterirdi. Ve dürüst olmak gerekirse, paylaşmakta hiçbir zaman iyi olmamıştım. Hepsini öldürmem gerekirdi ki zaten listemde yeterince kişi vardı.

Luca, açık çift kapıların yanındaki duvara yaslanmıştı ve partinin kenarında oturup sessizce sahneyi izleyen kuzenim

Ricardo'yla bakışıyorlardı. Luca iki parmağını kaldırıp başını çimenlerdeki kızlara doğru salladı. Ricardo başını olumsuz anlamda salladı. Birkaç sessiz konuşmadan sonra ikisi de başlarıyla onayladılar.

En azından bu gece, geçen pazar gibi olaylı olmak yerine, aptal kroket oyunları üzerine oynanan bahislerle sıkıcı geçiyordu. Birilerinin kafasını kapıya çarparak mahveden kişi kesinlikle ben olmayacaktım.

Elena'ya bir bakış attığımda çoktan beni izlediğini gördüm. Bana, "Her yerin ıslanır," dediği zaman baktığı gibi bakıyordu. Kasıklarıma yayılan ısıyı görmezden gelmeye çalıştım. Sözleri masumdu, herhangi bir erkeğin, kendilerini istediği kadar ıslatmasına izin vereceği düşüncesi aklının ucundan dahi geçmemişti. Üstelik lanet havuz suyuyla ıslatmaktan da bahsetmiyorum.

İlk başta, lakabını takan kişinin onunla hiç tanışmadığını düşünmüştüm ama Elena'yı gözlemlemeye biraz daha zaman harcadıkça, bu mantıklı gelmeye başlamıştı. Karşıma her çıktığında gergin görünüyordu; sanki ilk defa gördüğü biriydim ve elimi boğazına sarıp sıkmamı bekliyordu. Muhtemelen farklı bir durumda bunu yapmayı düşünürdüm.

Tatlı Abelli biraz tecrübe kazanmaya çalışıyordu.

Şükürler olsun.

Dediğimi tereddüt etmeden yaptığında tatminle dolmuştum. İçimdeki azgın erkek, onun tam olarak ne kadar itaatkâr olduğunu merak etmişti. Ve içimdeki Russo da ona yapabileceğim şeyler konusunda bana nereye kadar izin vereceğini merak etmişti.

Zaten ona gereğinden fazla dokunmuştum. Sırf benimkilerin olduğu yerde dudaklarını görebileyim diye sigaramı

onunla paylaşmıştım. O küçük pembe tırnaklı ellerini sigara tutmak yerine vücudumun belirli bir bölgesini tutarken hayal etmiştim.

Kızın sadece beline dokunmuştum ama sıcaklığını ve yumuşaklığını hâlâ avcumda hissediyordum.

Bu lanet olası durumun tamamı çok can sıkıcıydı.

Sarı piç, Elena yanından geçerken onu kolundan yakaladı ve kulağına bir şey söylemek için onu kendine doğru çekti. İçime düşmanca hisler yayıldı. Sandalyemde arkama yaslanıp kolumu silahımdan uzaklaştırarak masaya dayadım çünkü aniden, Abellilerin arka bahçesinde bir adamı daha vurma isteğiyle dolmuştum. Elena'nın babası onlara bir göz attı ama pek de endişelenmiş görünmüyordu.

Dilimi dişlerimin üzerinde gezdirdim, kaburgalarımda derin, rahatsız edici bir ağrı belirdi.

Elena, pislik herif elini bırakıp gitmesine izin vermeden önce zorla başını salladı. Sonra evin içinde kayboldu.

"Onun ismi ne?" Adriana'ya, varlığı bile bıktırıcı hale gelen sarışını işaret ederek sordum.

"Oscar Perry. Hayır, Pretzel.*" Kaşları çatıldı. "Hayır, bu da değilmiş gibi geliyor. Oscar'lı bir şeydi. Tanrım, şimdi de canım çubuk kraker çekti."

"Baban için ne iş yapıyor?"

Kaşlarını çattı. "Bilmiyorum ama çok ürkünç biri. Sürekli Elena'nın peşinde."

Keyifsiz bir nefes verdim. "Kim değil ki?" Kilisede Meryem Ana gibi karşılanmıştı.

"Doğru ama o hiçbirini umursamıyor. Ablam âşık."

Bakışlarım kısıldı. "Ablan ne?"

---

* Bir çubuk kraker çeşidi. (ç.n.)

"Âşık."

Karanlık ve istenmeyen bir şey damarlarımda gezindi.

Adriana'nın kocaman gözleri sanki çok fazla şey söylediğini yeni fark etmiş gibi bana döndü. Şarapla dolu kadehini geri verdi. Bir tane daha aldığını fark etmemiştim bile.

Başımı sıkıntıyla salladım. "Bu gece kusarsan saçını tutmam.

Öyle şeylerle uğraşamam ben."

"Ablam tutar," dedi kusmayı planlıyormuş gibi. "O zaman birbirimizi tanımamız bitti mi?"

"Şimdilik."

"Tanrı'ya şükür," diye mırıldandı, ayağa kalkıp sarhoş bir şekilde geveze kuzenlerinden birine katılmak üzere uzaklaştı. O kuzen gelip bana kendini tanıtmıştı. Pekâlâ, tanıtmadan kastım, gelip, "Annem haklıymış. David sana yaklaşamaz bile," demek ve göz kırptıktan sonra ortadan kaybolmaktı. Bunlar lanet olası garip bir aileydi.

Yanıma oturmaya gelen kuzenim Lorenzo'yu görmezden gelerek garsonun tepsisinden bir bardak viski daha aldım. Ceketini açıp ellerini ceplerine soktu. Kim bilir bunca zamandır neredeydi ama Elena Abelli'yi dikizlemekten başka bir şey yapmasını tercih ederdim. Sadece fikri bile içimde bir şeyleri harekete geçiriyordu.

Bir anlık sessizlik boyunca Lorenzo'nun bakışları, çimenlerin üzerinde yürüyen bir Abelli çıtırının kıçını takip etti. Sonrasında başıyla sarı piçi göstererek, "Sana ne yaptı?" diye sordu. Sanırım beynine bir kurşun yerleştirmek konusundaki hislerimi saklayamamıştım.

Viski bardağımı döndürerek, "Beni kızdırdı," dedim sadece.

"O zaman kötü bir şey yapmış olmalı. Seni kızdırmak kolay değil. Dur tahmin edeyim, annene mi hakaret etti?"

"Hayır."

"Babana?"

"Hayır."

"En yakışıklı kuzenine mi? 1.88 boyunda olan, koyu saçlı, büyük sikli..."

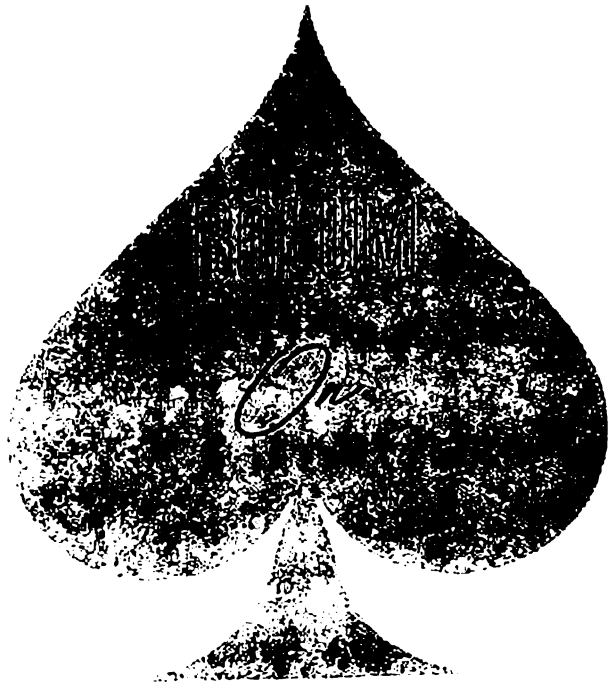
"Sen misin o?" dedim kuru kuru.

"Evet?"

"Siktir oradan."

Lorenzo gülerek sırtıma, üstüme biraz viski dökmeme yetecek kadar sert bir tokat attı ve sonra gitti.

Söylemiştim: Kahrolası aptal kuzenler!

"İster hırstan, ister kandan, isterse şehvetten olsun, elmaslar gibi kendi kendimizi yok ederiz."
—John Webster

Elena

GÜMÜŞ, KÜÇÜK VE YANSITICIYDI. NEREDEYSE ÜZERİNDE YÜZÜMÜ GÖREBİLİYORDUM. Bu Gianna'nın elbisesiydi tabii ki. Görünüşünü uzun tüylü küpeler, yeşil topuklu ayakkabılar, tepeden toplanmış saçları ve kırmızı bir ruj dışında makyajsız olan yüzü tamamlıyordu.

"Bunu yapacaksan bir erkek striptizciyle yap. Bu konuda bana güven." Mutfak adasında oturmuş, sıkılmış bir halde pipetten yudumlar çeken on beş yaşındaki kuzenim Emma'yla konuşuyordu.

Önünde bir fincan tutan büyükannemin yanına oturdu-

ğumda, karşımızda oturan halalarım, Adriana'nın bekârlığa veda partisi hakkında sohbet ediyorlardı. Ailemin gürültüsü dikkatimi dağıtmadan önce Gianna'nın konuşmasının sadece küçük bir kısmını duymuştum.

Biraz eğlenerek başımı iki yana salladım ama daha çok huzursuzdum. Oscar Perez'in kulağıma fısıldadığı sözler mideme oturmuştu. Beni bir kez daha kenara çekmiş ve gülümsememi, bunun "*belleza*"mı* –o ne demekse artık– tamamlayacağını söylemişti. İspanyolca bilmiyordum ve hiçbir zaman da öğrenmek istememiştim. Güzelim dil, onun dudaklarından sert ve saldırganca çıkıyordu. Birinin bana gülümsememi söylemesinden nefret ediyordum, sanki gülümsemem bana değil de onlara aitti.

Bir erkekle kaçıp yattığım için neden üzüldüğünü açıklamamıştı ama bulabildiğim tek bir neden vardı: Benimle evleneceğini sanıyordu. Oscar'ın İtalyan bile olmadığı düşünülürse babamın bunu kabul edeceğini hayal etmek zordu ama daha önce hiç zorunda olmadığım halde, bu sefer neden yemekte onun yanına oturacaktım ki?

"Mutsuzsun."

Bakışlarım ahşap masadaki çiziklerden, büyükannemin kahverengi gözlerine kaydı. Başımı salladım. "Hayır, değilim." Oscar Perez gibi bir adamın mutluluğumu çalmasına asla izin vermezdim.

"İyi bir yalancı değilsin, *cara mia.***"

Ne diyeceğimi bilemediğimden cevap vermedim.

"Küçücük sorunlar genç olanlara çok büyük gibi görünüyor," diye yakındı. "Ben de senin gibi endişelenir dururdum. Bunun bana ne kazandırdığını biliyor musun? Hiçbir şey. De-

* (İsp.) Güzellik. (ç.n.)
** (İt.) Canım benim. (ç.n.)

ğiştiremeyeceğin şeyler için zamanını boşa harcama." Eliyle masadan destek alarak ayağa kalktı. "Yatmaya gidiyorum."

"İyi geceler, büyükanne."

Durdu ve bana döndü. "Mutsuz olduğunda ne yapman gerek biliyor musun?"

Onunla mutsuz olmadığımı tartışmak istemedim, bu yüzden tek kaşımı kaldırdım. "Ne?"

"Heyecan verici bir şey."

"Mesela?"

"Bilmem. Yakışıklı genç erkeklerle sigara içmek olabilir."

Ah. Dudaklarıma bir gülümseme yerleşti. Sadece o, Nicolas'ı genç bir erkek olarak düşünürdü.

"İyi geceler, *tesoro,*" dedi ve bana bir göz kırptı.

Mumun alevi, turuncu ve büyüleyici ışıktaki sahte gülümsemelerin kasvetli bir hatırlatıcısıymış gibi dans etti. Tül perdeler hafif yaz esintisiyle uçuşuyor ve bir lamba, kitap raflarıyla dolu duvara yumuşak bir ışık saçıyordu. Frank Sinatra'nın sesi, kütüphane kapısının altından o kadar sessizce sızıyordu ki, yarım yüzyıl önceki benzer bir gecenin uzak bir hatırası olabilirdi.

Elimdeki kitapla şöminenin yanındaki koltuğa, bacaklarımı yan tarafıma dayayarak oturmuştum. Daha iki sayfadan fazla okumamıştım ki vazgeçip başımı koltuğa yasladım ve odayı lavanta kokusuyla dolduran mumu izlemeye başladım. Topuklu ayakkabılarım yerde unutulmuş bir şekilde yatıyordu, beyaz fiyonkları etnik desenli kırmızı halının üzerine saçılmıştı.

* (İt.) Tatlım. (ç.n.)

Mümkün olduğu kadar çabuk bir şekilde mutfaktan kaçmıştım. Annemin düğün hakkında konuşması, sessizliğe ihtiyacım olana kadar giderek artan rahatsız edici bir ses haline gelmişti. Artık mesele Oscar Perez bile değildi. Söylenmemiş sözler ve belirsiz gelecekti.

Hindistancevizinin sert kabuğu gibi, Tatlı Abelli de beni gerçek dünyadan koruyordu. Güçlü araçlar olmadan kırılamazdı. O bariyeri indirmek, pek çoğunun görmediği bir yanımı –gerçekten *hissettiğim* beni– ortaya çıkarmıştı. Savunmasız bir beni... Nicolas Russo'nun o yanımı görmesine neden izin verdiğimden emin değildim. Belki de kayıtsızlığı beni kırmak istemediğine inandırdığı içindi.

Kütüphane kapısının tıkırtısı kulaklarıma çarptığında gözlerim fal taşı gibi açıldı ve –düşüncelerim onu çağırmış gibi– Nicolas içeri girdi.

Bakışlarını yerden kaldırıp beni fark ettiğinde biraz durdu. Bir an, sırf ben burada olduğum için tek kelime etmeden dönüp gideceğini sandım. Bakışları kayıtsız ve *kendi* kütüphanesine girmiş ve koltuğunda bir hizmetçi bulmuş gibi küçümseyiciydi. Adam gerçekten de bana dayanamıyordu. Ben de ona bayılmıyordum zaten. Doğrusu bu, çoğunlukla benden hoşlanmadığı içindi.

Bakışları kısıldı. "Neden partide değilsin?"

"Sen neden değilsin?" diye karşılık verdim.

Bir elini kravatında gezdirdi, varlığımın artılarını ve eksilerini tartıyormuş gibi hesap yapar bir şekilde beni izliyordu. Artılar fazla değilmiş gibi görünüyordu.

Kararını vererek kapıyı kapattı ve soruma asla cevap vermeden mini bara yöneldi. Bir içki doldurdu ve ben, o burada değilmiş, varlığı odayı doldurmuyormuş gibi davranmaya

çalıştım; bu da aklımı artık işe yaramaz hale getirdi. Yine de onu ve bir bardağı viskiyle doldururken yaptığı her yumuşak hareketi izlemekten kendimi alamadım.

Tenim canlı bir elektrik teli gibi aydınlandı, elbisemin kumaşı ağırlaştı ve açık pencereden gelen esinti omuzlarıma değdi. O yürürken, önümdeki küçük siyah cümlelere dalmış gibi yaptım ama gerçekte, John F. Kennedy suikastının tek bir kelimesini bile okuyamamıştım. Tarih ve gerçekler, şüpheye düştüğüm zamanlarda kendimi daha iyi hissetmemi sağlardı çünkü bir gün ben de onlar gibi bir hatıradan başka bir şey olmayacaktım.

Pencerenin yanındaki gri koltuğa oturdu ve telefonunu çıkardı. Öne eğilip dirseklerini dizlerine dayadı. Ceketinin düğmelerini açmış, düz karnını saran siyah yeleğini ortaya çıkarmıştı. Çekiştirdiği kravatı yandan sarkıyordu ve bu görüntü birdenbire beni bir konuda meraklandırdı: *Sabahları, darmadağınık bir haldeyken nasıl görünüyordu?* Yutkundum.

Takım elbisesini bir beyefendi gibi çıkarabilirdi ama telefonunu tutan elinin yaralanmış, kırmızı boğumları, bana bir kez daha görünüşünün sadece bir aldatmaca olduğunu söylüyordu.

Hafif bir kirli sakalı vardı ve saçları da takım elbisesi kadar koyuydu. Üst kısımdaki tutamlar kalın ve dağınıktı. Yoğun varlığı ve yakıcı bakışlarıyla korkutucu görünüyordu; ancak şimdiki gibi sakin ve ağırbaşlı bir ifade takındığında... Yanmam için bakmasına bile gerek yoktu.

Başını kaldırdı ve ona baktığımı yakaladı. "Şu bakma olayına bir çare bulmalısın."

Nabzım boğazımda atmaya başladı ve yüzüme bir sıcaklık hücum etti. Gözleri yanaklarıma kaydı.

Sonra hiç beklemediğim bir şey yaptı. Belki inanamadığı bir şey yüzündendi, belki de benim gülünç olduğumu düşünüyordu. Bilmiyordum ve umurumda da değildi. Nicolas... güldü. Yavaşça, *karanlık* bir edayla. İyi niyetli bir gülüş değildi. Duvarların bile hatırlayacağı türden bir gülüştü.

Midemden aşağı bir sıcaklık yayıldı ve engel olamayarak ona daha da fazla baktım. Tıpkı bir kötü adam gibi beyaz ve keskin dişleri vardı. Gözlerinde karanlık bir neşeyle bana yan yan baktığında, bacaklarımın arasında bir alev titreşti.

Elini saçlarının arasından geçirirken, "Tanrım," diyerek nefes verdi.

Dişlerimi alt dudağıma geçirerek başımı koltuğa yasladım. Gülüşü solarken bana bir kez daha baktı; eğlencesi, kıvılcımlar saçan gergin bir atmosferde kayboldu. Pencereden gelen ılık esintiyle titredim.

Aynı odada, sessizce, birbirimizden çok da uzakta durmayarak ne kadar süre oturduğumuzu bilmiyordum. Zaman önemli değildi. Zaman, kıpırdadığı, telefonunun üzerinden baktığı, içkisini yudumladığı, bir sayfayı çevirdiğimde ya da saçlarımı omuzlarımdan çektiğimde beni izlediği anlarla ölçülüyordu.

İyi rol yaptığımı, sayfaları okuyan birinin yapacağına eşdeğer bir hızda sayfaları çevirdiğimi sanıyordum; ancak bakışlarını telefonundan çekip yüzüme diktiğinde irkildim. Bir süre yüzümde oyalandıktan sonra çıplak boynumdan ve omuzlarımdan aşağı baktı. Göğüslerimin kıvrımlarını geçip karnımdan aşağı indiğinde nefesim kesildi; uyluklarıma inip elbisemin açıkta bıraktığı pembe ojeli ayak tırnaklarıma ulaşana kadar bacaklarımı süzdüğündeyse kızardım.

Şimdi bakma olayını o yapıyordu ama bunu dillendire-

cek cesaretim yoktu. Bu şekilde incelendiğim çok olmuştu, hepsini görmezden gelmekte iyi iş çıkarmıştım ama hiçbiri bir kez bile bana böyle hissettirmemişti. Aşırı sıcaklamış, hevesli ve *nefes nefese*.

Whitney Houston'ın *I Will Always Love You* şarkısı kapının altından içeri sızdı. Benito'nun sözleri haykırdığını duyabiliyordum. Karaokeyi başlatan hep o olurdu ve ironik bir şekilde, her zaman ikonik bir aşk şarkısını seçerdi. Kuzenim, büyük memeleri olmadıkça aynı kızla ikinci kez yatmazdı. Bu, onun sözleriydi, benim değil.

Bir sonraki dizede şarkıyı berbat ettiğinde yumuşak bir kahkaha attım. Onun da biraz eğlendiğini umarak Nicolas'a bakmak için kendime izin verdim ama onu çoktan bana bakarken bulduğumda kahkahalarım kayboldu. Gözlerindeki karanlık, ayık ifadesini gölgelemişti.

Kalp atışlarım kulaklarımda yankılanırken kapının dışındaki müzik ve sesler anlaşılmaz bir gürültü haline geldi. Nicolas ayağa kalktı, bitmemiş viski bardağını yan sehpaya koydu ve odadan ayrılmak üzere ilerledi ama gitmeden önce hemen yanımda durdu. Başparmağı yanağımdan aşağı saten kadar hafif ve sesi kadar sert bir şekilde inerken nefes alma kabiliyetimi kaybettim. Çenemi tutup yüzümü kendine çevirdi.

Dakikalar gibi gelen saniyeler boyunca birbirimize baktık.

"Karanlık köşelerde erkekleri takip etme." Gözlerinde bir kıvılcım canlandı. Başparmağı alt dudağımın kenarını sıyırıp geçtiğinde bakışları yumuşadı. "Bir dahaki sefere canlı çıkamayabilirsin."

Uyarı havada asılı kalırken eli yüzümden kaydı ve tek kelime etmeden odadan çıktı.

Başımı koltuğa dayadım ve Nicolas içeri girdiğinden beri ilk kez normal bir nefes aldım. Bunun ne olduğunu bilmiyordum. Neden o varken cildimin altında ardı arkası kesilmeyen bir elektrik teli varmış gibi hissediyordum? Lâkin bunu analiz etmek istemiyordum. İyi bir şey çıkmayacağını biliyordum. Nefesinizi kesen hiçbir şey sizin için iyi olamazdı.

Bakışlarım masadaki içeceğine kaydı.

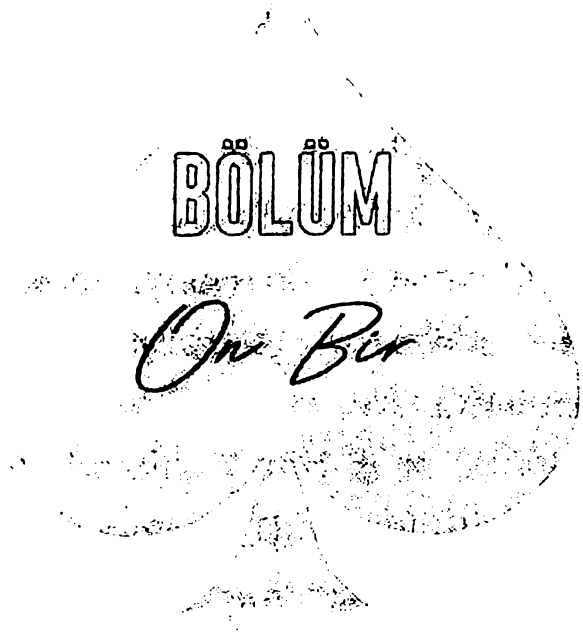
Aklımı yitirmiştim.

Yanıyordum.

Kitabı kapatıp koltuktan kalktım. Yan masanın etrafından dolaşarak, gevşek parmaklarımın arasına aldığım bardağı cilalı ahşabın üzerinde döndürdüm.

Bardağın dibinde bir miktar sıvı vardı. Altın rengi ve terk edilmiş... Viskiyi hiç sevmezdim.

Ama bardağı dudaklarıma getirdim... ve yine de içtim.

"Bir kalbin kırılmasını önleyebilirsem,
boşuna yaşamış olmayacağım."
—Emily Dickinson

Elena

KIZ KARDEŞİMİN TV KONSOLUNUN önünde bağdaş kurmuş otururken viskinin anısı midemdeki sıcak bir his gibiydi. "*Komşum Bir Vampir* mi, *Kötü Ruh* mu, *Yaşayan Ölüler* mi?" Filmleri kucağıma koydum ve bir cevap bekledim.

Adriana'nın sözleri yatağın içinden boğuk bir şekilde çıktı. "*16. Doğum Günüm.*"

Gözlerim büyüdü. "*16. Doğum Günüm* mü?"

"Mmhmm."

Bu kötüydü. Çok kötü.

"Bundan gerçekten emin misin?"

Bir iç çekti. "Evet, Elena."

"Peki... Gidip getireyim."

Odadan çıkarken kız kardeşime ikinci bir kafası çıkmış gibi baktım. Ancak, *Yıldız Savaşları* battaniyesine sarılmışken sadece sarhoş ve yorgun görünüyordu.

Bir süre sonra odamdan döndüm, DVD'yi açtım ve yanına yattım. Battaniyenin yarısını çalıp değiştirecek gücü bulamadığım elbisemin üzerine örttüm. Filmi sessizce izlerken karanlık odayı televizyondan gelen hafif ışık aydınlatıyordu.

"Elena?" Sesi sakindi.

"Evet?"

"Nico hakkında ne düşünüyorsun?"

Tereddüt ettim.

"Emin değilim," diye yanıtladım sonunda.

"Bu gece onunla biraz konuştum."

"Öyle mi?"

"Evet. O kadar da kötü değildi. Biraz kaba ama ondan nefret etmiyorum."

Ne diyeceğimi bilemediğim için filme odaklandım. Kız kardeşimin onunla konuşacak bir şey bulması beni sevindirdi... Ancak göğsüm garip bir şekilde sıkıştı.

"Elena?" dedi usulca ve komodinden bir şey aldı.

"Evet?"

Bakmadan telefonunu bana verdi. "Lütfen sen gönder. Ben yapamam."

Telefonu aldım ve Samantha'ya yazdığı mesajı okudum. Şey, Ryan'ın kod adı buydu. Mesajda basit bir "Elveda" yazıyordu.

Boğazım düğümlendi ama sadece elektronik bir kelimeyle hayatları değiştirebilecek ve kalpleri kırabilecek o küçük

butona bastım. Bunu Ryan'ın iyiliği için yaptım ve geri dönüp aynısını bir başkası için de yapabilmeyi diledim.

"Gönderdim," diye fısıldadım.

Yan yana yattık ve bir kızın âşık olmasını izledik.

Birimiz çok âşıktı ve diğeri, asla olmayacağını biliyordu.

Mutfak masasına oturdum ve bacaklarımı altımda toplayıp pencere camından düşen bir yağmur damlasını izlemeye başladım.

Annem, Adriana'nın hazırladığı kırmızı sosu tattıktan sonra, "Hayır, hayır, hayır!" diyerek tahta kaşığı adaya fırlattı. Bugün mor eşofmanlar giyiyordu ve saçlarının yarısı her zaman olduğu gibi tepeden toplanmıştı. "Adam bunu yerse ölür."

Adriana içini çekti, ifadesi hayal kırıklığıyla gerginleşti. "Bu sefer nasıl öldürmüş olurum acaba?"

"Sos o kadar acı ki pat diye gideceğinden eminim."

Acayip eğleniyordum. Adriana'nın son tencere sosunu hazırlaması çok uzun sürmüştü ve zavallı Nicolas o zaman da açlıktan ölmüştü.

Annem hayretle başını salladı. "*Incredibile. Una semplice salsa di spagetti** yapmayı bilmeden nasıl bu kadar uzun süre yaşadın bilmiyorum. Seni gittiğin derslerden almalı ve mutfakta vakit geçirmeni sağlamalıyım."

Adriana tezgâha yaslandı. Şortunu geçen, uzun *Hamlet* tişörtünün üzerine beyaz bir önlük geçirmişti ve sarı bir bandana saçlarını yüzünden uzaklaştırıyordu. "Elena da iyi bir aşçı değil."

* (İt.) İnanılmaz. Basit bir spagetti sosu. (ç.n.)

Kaşlarımı çattım.

"Elena iki hafta içinde evlenmiyor!"

Pencerelere vuran yağmurun yumuşak sesi odayı doldurdu, kelimelerin yerini sessiz bir huzursuzluk aldı. Gerginliği azaltma ihtiyacı üzerime hücum etti. Sonuçta bu, iyi yaptığım bir şeydi.

"Adamı öldüreceğinden şüpheliyim, anne. Birkaç kurşundan sağ çıkabiliyorsa –ki eminim daha önce vurulmuştur– Adriana'nın yemeklerinden de sağ çıkabilir."

Adriana, "Üç kez," dedi.

Kaşlarım çatıldı. "Ne?"

"Üç kez vurulmuş."

"*Mamma mia,*" diye azarladı annem. "Böyle şeylerden bahsetme."

Merakım uyanmıştı ve annemi görmezden gelerek, "Bunu nereden biliyorsun?" diye sordum.

Kız kardeşimin ışıltılı bakışları bana döndü. "Dün gece ona sordum."

"Ne yaptım dedin? *Adriana*!"

Sandalyemde öne doğru eğildim. "Ve o da sana söyledi mi?"

"Şey... Tam olarak değil. Ona sordum ve o da sanki onu rahatsız ediyormuşum gibi bana tepeden baktı. Ama sonra konuşmaya kulak misafiri olan Gianna, bana onun üç kez vurulduğunu söyledi."

"Senin kafanda beyin var mı acaba? Neden ona böyle bir şey sordun ki?"

İkimiz de annemin olduğu tarafa bakmadık. Dudaklarımıza bir gülümseme yerleşti. Şimdi annemi, bizi İtalyanca

* (İt.) Aman Tanrım. (ç.n.)

azarlayarak mutfaktan çekip gitmesine yetecek kadar kimin şok edebileceğini görmeye çalıştığımız, popüler bir oyun oynamaya başlamıştık. Genellikle oyun, annemi birkaç kez görmezden gelmekle başlardı.

Nicolas'ın tek çocuk olduğundan yüzde doksan dokuz emindim, yine de, "Gianna onun kız kardeşi mi?" diye sordum. Kuzeni olabilirdi ama bir şekilde, olmadığını biliyordum.

Adriana güldü. "Hayır. Üvey annesi."

Ağzım bir karış açıldı. "Kız, Nicolas'tan daha küçük!"

Adriana, "Aralarında bir yaş var," diye onayladı.

"Tanrım! İki katı yaşındaki bir erkekle yattığını hayal edebiliyor musunuz?"

"Elena!"

Adriana'nın gözleri genişledi. "Kızın, Nicolas'ın babasıyla seks yaptığını mı düşünüyorsun?"

"Kesin şu konuşmayı."

Dudaklarımı büzdüm. "Eh, sonuçta evlilerdi. En azından misyoner pozisyonu dene..."

"*Basta!*" Annem kapıya yöneldi, önlüğünü tezgâhın üzerine fırlattı ve yol boyunca kâfir kızları hakkında İtalyanca yakındı.

Kahkahalarımız mutfağı doldurdu.

"Nicolas'ın üvey annesi olduğuna inanamıyorum," dedim. "Ya da bir zamanlar olduğuna işte," diye ekledim.

"Ben de öyle." Adriana parmağını sosa soktu ve tadına baktıktan sonra yüzünü ekşitti. "Ama anne-oğul ilişkileri olduğunu sanmıyorum."

"Hayır," dedim. "Daha çok baba-kız gibiler."

---

* (İt.) Yeter. (ç.n.)

Adriana başını salladı. "Hayır, öyle de değil."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yattıklarına, kostüm koleksiyonumun tamamının üzerine bahse girerim."

Gözlerim büyüdü. "Yok canım?"

"Öyle," dedi adayı silerek.

Kız kardeşim genellikle sessizdir, partilerde ve etkinliklerde arka plana karışır. Bu özelliği onu sadece insanları okuma konusunda yetenekli hale getirmişti. Gerçi bunu da umursadığı ve zaman harcamaya değer gördüğü anlarda yapardı. Bu yüzden muhtemelen haklıydı. Ne kadar da... ahlaksızcaydı. Yine de bir mafya liderinden beklenir bir davranıştı.

Sandalyemden atladım, ocaktaki tencereye yöneldim ve tahta kaşıkla sostan biraz tattım. Ağzım deli gibi yandı. "Vay, bu... hmm..."

Adriana üst raftaki bardağa ulaşmaya çalışırken güldü. Yine de alamayınca zıplayıp sinirle homurdandı. Bardağı almaktan vazgeçerek döndü, bakışları kısıldı.

"Benito ve Dominic aşağıda," dedim ona. "Muhtemelen karınları da açtır."

"Bu neden umurumda olsu..." Durakladı. Anladıktan sonra kendini tezgâhtan iterek uzaklaştı. "Onlara öğle yemeğinin hazır olduğunu söyleyeyim."

Kırmızı ve turuncu sokak lambaları, camdan aşağı süzülen yağmur damlalarının arkasında bulanıklaşıyordu. Gökyüzü karanlıktı, bir yaz günü, saat daha altıyken geceymiş gibi davranıyordu.

Benito'nun telefonu konsolun üzerinde *tekrar* parladı

ve titredi. Kuzenim bana görünüş ve kişilik olarak *Yaralı Yüz*'deki Manny Ribera'yı anımsatıyordu ki bu çok ironikti. Gittiğimiz her yerde en az bir kadınla flört edeceği üzerine bahse girebilirdim.

"Mesajı okusana, Elena."

"Hayır," diye itiraz ettim. "En son mesajına baktığımda görmek istemediğim bir şey gördüm."

"O zaman araba kullanırken telefona baktığım için bana dırdır etme."

Of. Öne uzandım ve mesajı okudum. "Sarışın Angela'dan." Kadınları telefonuna isimlerinin yanına sıfatlar ekleyerek kaydetmek zorunda olduğunu görmek beni şaşırtmadı çünkü muhtemelen çok fazla kadın vardı. Onları karıştırmak istemezdi. "Seni artık görmek istemiyorum," diye yumuşak bir şekilde okudum ve bir "güle güle" fotoğrafı geldikten sonra telefonu konsola geri koydum.

Bir eli direksiyondayken kaşları çatıldı. Siyah pantolon ve beyaz bir gömlek giymişti, kravatsızdı. Onun için sıradan bir gündü. Sabahları hazırlanmasının benimkinden daha uzun sürmesi muhtemeldi.

Annem ve babam, babamın bağlantılarından biriyle bir akşam yemeği planlamışlardı ve ben de büyükanneme daha önce hiç olmadığı kadar yoğun bir şekilde yağmur yağdığından, resitale katılamayacağı için endişelenmemesini söylemiştim. Yani, sadece Benito'yla ben vardık ve o da beni bırakıp her zamanki gibi zamanını herhangi bir kızın evinde geçirmeye gidecekti. Artık Angela'ya gidemeyeceği kesindi gerçi.

Kuzenim içini çekti ve elini koyu renkli, jöleyle arkaya taranmış saçlarında gezdirdi. "Bir kadın olarak Elena, bu mesajı nasıl yorumlarsın?"

Durakladım. "Eh, sanırım seni artık görmek istemediği anlamına geliyor."

"Ve buna seks de dahil mi?"

"Aynen."

Kaşlarını çattı. "Kahretsin."

"Memeleri büyük müydü?"

"Evet," dedi üzgünce.

Onun sesini kopyaladım. "Yazık olmuş."

Tiyatronun önündeki kaldırıma çekti, bana doğru uzandı ve kapıyı iterek açtı. "Git göster kendini, kuzen. Dokuzda da burada ol."

"Teşekkürler." Arabadan indim ve arka koltuktan spor çantamı aldım.

"Elena." Benito'nun ifadesi ciddiydi, uzanıp kolunu yolcu koltuğunun baş kısmına dayadı. "Sence kız oral da mı yapmaz?"

Gözlerimi devirdim. "Tanrım, iğrençsin."

Sırıttı. "Bol şans!"

Çantamı omzuma atıp içeri girdim ve yolda birkaç dansçıya merhaba dedim. Burası büyük bir tiyatro değildi; fakat lükstü. Babam küçük bir yerde dans etmeme izin vermezdi tabii. Parıldayan ışıkları, krem rengi duvarları ve altın-kırmızı detayları olan, güzel bir konser salonuydu. Her şeyin ışıltılı olmasını seviyordum: makyajların, elbiselerin ve her ne kadar sığ olsalar da edindiğim arkadaşların... Ancak benim için dans sadece harika bir egzersiz şekliydi. Bir zamanlar dans için beslediğim az miktardaki tutku artık kayboluyordu ve buna ne kadar daha devam edeceğimden emin değildim.

Bir yerden bir esinti geldi ve onu derin bir ses takip etti. "Benimle çıkacağını söyle."

Adımlarıma yetişen adama bakmadan başımı iki yana salladım, dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Hayır."

"Suşi yesek?"

Burnumu kırıştırdım.

"Tamam, suşiyi boş ver. İtalyan yemeği?"

"Ha ha," diye güldüm.

"Yarın geliyor musun?"

Tyler çoğu dansçı gibi zayıftı, koyu sarı saçları ve çarpık bir gülümsemesi vardı. Sevimliydi, kibardı ama tipim değildi. Daha fazlası olmak isteyen bir arkadaştı ve onun iyiliği için aramızda bir şeyin olmasına asla izin vermezdim. Dersimi almıştım.

Bazen, ona ailem hakkındaki gerçeği söylersem nasıl tepki vereceğini merak ediyordum. Beni her gördüğünde çıkma teklif edeceğinden şüpheliydim. Babamın adını Google'da aratan herkes onun kim olduğunu bulabilirdi. Gittiğim kız okulundaki sınıf arkadaşlarım erken öğrenmişti ve ben de bu yüzden resmen dışlanmıştım. Adriana drama çevresinde birçok arkadaş edinmişti ama ben asla aynısını yapamamıştım.

"Evet, geliyorum," dedim. "Sorun olmazsa kuzenimi de getireceğim."

"Ah, tabii. Şu Benito. Ailen kadınların artık refakatçiye ihtiyacı olmadığını bilmiyor mu?"

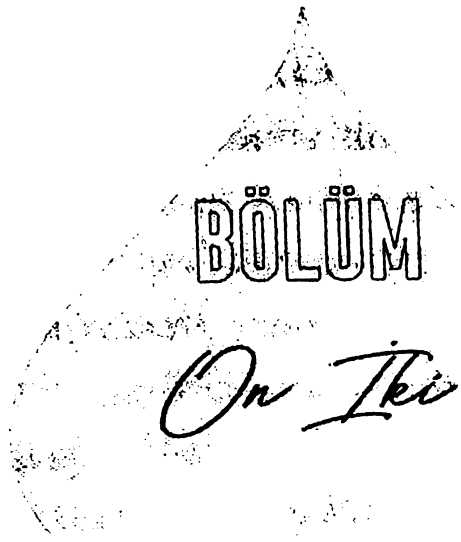
Gülümsedim. "Biliyor. Sadece umursamıyorlar."

On ya da daha fazla dansçının toplandığı sahne arkasına geldiğimizde konuşma sesleri yükseldi.

Tyler, "Son teklif," dedi kararlı bir şekilde. "Çizburger yiyelim. Benito'yu da yanında getir. Üçlü yaparız."

Güldüm. "Erkeklerle ilgilendiğini sanmıyorum."

Yollarımız ayrılırken, "Ha ha," deme sırası ona geldi.

"Her vahşi dans edebilir."
—Jane Austen

Elena

CADDEYE AÇILAN KAPIYA YASLANDIM. Metal, sert ve soğuktu. Havadaki sis, çıplak karnımdan aşağı damlayan tere karıştı. Lastik sesleri, sirenler ve yakın bir bardan gelen kahkahalar caddeyi dolduruyordu.

"Doğru bildin." Sierra dışarı çıktı ve sarı saçlarını terli yüzünden toplayıp topuz yaptı.

Kırmızı perde açılıp kapanmış, arada birkaç esneme, dönme ve sıçrama hareketi yapılmış, resital başarılı bir şekilde sonlanmıştı. Aşk için ölen bir adamı anlatan dans, modern bir Romeo&Juliet uyarlamasıydı. Ben, Ölüm'ü oynamıştım.

Gösteri yavaş ve dramatikti ancak güzel ve unutulmaz bir

tonu vardı. Neden her şeyin mutlu bir sonu olmak zorundaydı ki? Tarihin en unutulmaz, en dokunaklı anları, trajik olanlar değil miydi? Hüzünlü sonları her zaman takdir etmişimdir. Romantik değil, gerçekçiydim.

Sierra'yla bir süre iki yaşındaki oğlu ve bekâr bir anne olması hakkında konuştuk. Sonra Benito'nun muhtemelen beni beklemekten bıktığına karar verdim.

"Sonra görüşürüz, Sierra. Yarın partiye geliyor musun?"

"Evet, geliyorum! Nathan'a annem bakacak. Lütfen bana ateşli kuzeninin de geldiğini söyle."

Gözlerimi neşeli bir şekilde devirerek inledim. "Orada olacak."

"Harika. Sonra görüşürüz o zaman." Göz kırptı.

Çıkışa yönelmeden önce omzu açık bir üst giydim ve çantamı kaptım. Bir kol omzuma dolandığında sahne kapısından yeni çıkmıştım.

"Son teklif demiştim, biliyorum ama Çin yemeğini önermediğimi unuttum."

Gülümseyerek başımı salladım ama doğrusu Tyler'ın kolu etrafımdayken arabaya kadar yürüme şansım yoktu. Benito'yu sevmeme rağmen babam için çalıştığını asla unutamazdım. Bana musallat olan o ölümden onun babası, amcam Manuel sorumluydu. Benito izlemekten başka bir şey yapmamıştı ve bunun bir daha yaşanmasına engel olacağını da sanmıyordum.

Giriş salonuna ulaşmıştık. Tyler'ın kolunu omuzlarımdan aşağı kaydırmak üzereyken kalbim de ayaklarım da durdu.

Nicolas, elleri ceplerinde duvara yaslanmış, kapıların yanında duruyordu. Parlak ışıkların aydınlattığı siyah takım elbisesiyle yakışıklı bir beyefendi gibi göründüğü söylene-

bilirdi. Bunun bir aldatmaca olduğunu anlamak için sadece yukarıya bakıp gözlerindeki karanlık bakışı görmek yeterliydi. Beni en çok endişelendiren, düşmanca bakışlarının Tyler'ı hedef almasıydı.

Gerildim ve Tyler'ın kolunu omzumdan ittim. O da Nicolas'ın varlığını o an fark etmiş gibiydi.

"Ailenden biri mi?" diye tereddütle sordu.

"Ee... Evet." Bu, kısmen doğru sayılırdı. Tyler'a tüm detayları açıklamanın sırası değildi. Nicolas, bizim olduğumuz yöne doğru öfkeli bakışlar atıyordu. Ailemden biriyle evleneceği için, yoluma çıkan her erkekle ilgilenmenin artık onun görevi olduğuna inanıyordu galiba.

Sinirlenmemek elde değildi. Bir sürü erkek kuzenim, amcam ve sinirli bir ağabeyim vardı; ihtiyacım olan son şey başka bir adamın hayatıma burnunu sokmasıydı. Nicolas'ın, yaptığı her şeye var gücüyle yüklendiğini tahmin ediyordum, çünkü Benito bile kolunu bana dolamış bir adama bu ifadeyle bakmazdı.

"O zaman... Sanırım Çin yemeğini de geçeceğiz?"

"Sadece git, Tyler."

"Tamam." Bir adım geri attı, muhtemelen sesim hevesini kırmıştı. "Yarın görüşürüz o zaman, Elena."

Tyler canlı bir şekilde ayrılabildiği için göğsümü sıkıştıran endişem kayboldu. Hayatımdaki bütün erkeklerin psikozlu olduğuna yemin edebilirdim. Böyle zamanlardan nefret ediyordum. Geçmişte, bir noktada, bu hayattan kurtulmak istemiştim. Uzakta korkunç bir geleceği olan, zorlanmış gülümsemelerle dolu bir dünyaya hapsolmuş güzel bir kızdan başka bir şey olmadığımı hissettiğim bir andı. Partiler, danslar, sahte gülüşler... Hepsi katlanılmaz hale gelmiş ve

gerçekten yaşamadığım bir şehirde ilk kez tek başıma kalmamla sonuçlanmıştı.

Oraya ait olmadığımı, içinde büyüdüğüm dünya tarafından çoktan lekelendiğimi anlamam uzun sürmedi. Temiz bir vicdanı ve temiz elleri olan bir adamın bana asla tam olarak uymayacağını anlamıştım. Düzgün bir adamın hayatını mahvetmiştim ve o, daha önce hiç dokunulmamış yerlerime dokunsa da, bunu biraz daha sert yapmasını dilemiştim. Alışık olduğum adamlar gibi onun da karanlık tarafından lekelenmesini dilemiştim.

Benim dünyamda, şu an karşımda duran adam gibi adamlara âşık olunmayacağını herkes bilirdi. Bu, kalbinin binlerce küçük parçaya ayrılmasına neden olurdu. Hayır, asla âşık olamazdım. Doğrusu, olmayı da hiç beklemiyordum. Asla sahip olamayacağını bildiğin bir şeyin yasını tutmazdın.

En azından bu adam benim değildi. Fazla dikkat dağıtıcıydı, fazla büyüleyiciydi... Onunla asla hayatta kalamazdım.

Omzumdaki çantanın askısını düzelttim ve ona doğru yürüdüm, attığım her adımda kalbim çarpıyordu. Ondan birkaç adım ötede durdum. Gözlerindeki o bakışla, kendimi bu adamın ulaşabileceği hiçbir yere koymazdım.

"Baban sahnede erkeklerle öpüştüğünü biliyor mu?"

Terli elim çantamı sıkarken sendeledim. Nicolas, gösterinin sonunu yakalayacak kadar uzun süredir burada olmalıydı. Benito hangi cehennemdeydi? Bu adam beni bakışlarıyla öldürecekti.

Yerimde kıpırdandım. "Ben kimseyi öpmedim."

Teknik olarak bu bir yalandı ama bunu savunmaya devam edecektim. Çünkü Nicolas, Tyler'ın bana çıkma teklif ettiğini duymuştu ve öptüğüm kişi de Tyler olduğu için... Şey, oldu-

ğundan daha kötü görünebilirdi. Ailemdeki erkeklere, adamla çırılçıplak kalmışım gibi gelebilirdi. *Psikozlu* olduklarını söylemiştim. Görünüşe göre Russo erkekleri de aynıydı.

Nicolas duvardan uzaklaştı ve bir adım uzağımda yürümeye başladı. "Öyle mi? O yaptığınız neydi o zaman, açıklar mısın?"

Yanaklarım ısındı. "Ben Ölüm'düm. Şey... hayatını emiyordum."

Belki de bunu açıklamak için yanlış bir yol seçmiştim çünkü ifadesi daha da karanlık bir hal almıştı. Sanırım "emmek" lafı yüzündendi. *Ah.* Bakışları tenimi delip geçti ve bocalamama neden oldu.

"Tamamen duygusuzdu," dedim.

Gözleri ışıldadı. "Dudaklarını başka bir adamın dudaklarına koyup emiyorsan, asla duygusuz değildir."

Öyle bir söylüyordu ki kulağa çok edepsizce geliyordu; oysaki kuru, hareketsiz bir öpücüktü. Öfkeden patlamak üzereydim. Bay "Üvey Annem ve Diğer Erkeklerin Kız Arkadaşlarıyla Yatarım" kim oluyordu da bana kimi öpüp kimi öpemeyeceğimi söylüyordu?

İçime bir yılgınlık yerleşti, verebileceğim tüm cevaplardan vazgeçtim ve sadece yanından hızla yürüyüp geçtim. O sırada omzumdan spor çantamı aldı. Hâlâ kızgın bakıyordu ama beni kapıdan dışarı kadar takip etti.

Sis kalkmamıştı, arabasını ararken gözlerimi kıstım. Kaldırımda duruyordu, tamamen siyah ve parlaktı. Ona binmeyecek, Benito'yu bekleyecektim. Nicolas çantamı arka koltuğa fırlatırken kaldırımda durdum.

Kapıyı kapattı ve bana bakmak için döndü. "Bütün gece orada dikilecek misin? Yoksa arabaya binecek misin?"

"Benito nerede?"

Yolcu tarafındaki kapıyı açtı. "Babanla biraz işi var."

Geçmiş deneyimlere göre bu, bu gece New York'ta kötü bir şeyler olacağı anlamına geliyordu. Babamın bana ve erkeklere karşı güven eksikliğini göz önünde bulundurursak, Nicolas'ı şoförlük yapması için göndermesine şaşırmıştım. Ama aynı zamanda beni eve götürmesi için Nicolas'a ihtiyacı olduğunu hissetmesinden dolayı da biraz tedirgindim.

Kendimi her zaman güvende hissetmiştim ve muhtemelen şimdi de farklı bir şey olmamıştı ama babamın, güvenliğim konusunda endişeleneceği bir neden varsa da bunun için Nicolas'ı göndermesine sevinmiştim. Adamın milyonlarca düşmanı olmasına rağmen bu kadar uzun süre hayatta kalmıştı.

Yine de onunla bir arabada tıkılıp kalma fikri midemi sinirden hoplatıyordu. Bir uçaktan atlamadan hemen önce de benzer şekilde hissedeceğimi düşündüm. Bende neden böyle içgüdüsel tepkiler yarattığını bilmiyordum ama "Arabaya bin. Hemen, Elena," dediğinde, daha önce hiçbir şeye bu kadar irrite olmamıştım.

Ona, *lütfen* dedirtmek istedim ama bakışlarımız buluştuğunda bana bakan karanlık fırtına fikrimi çok çabuk değiştirdi. Yanından geçtim ve aptal arabasına bindim.

Yılgınlığımın yerini telaş aldı. Tyler'la ilgili bildikleriyle ne yapacaktı? Babamın bir sahne öpücüğünü o kadar önemseyeceğini sanmıyordum ama kolunu bana doladığını ve çıkma teklif ettiğini duyarsa... Midem kasıldı. Bu, kulağa kötü gelebilirdi.

Şu anda Nicolas Russo'ya o kadar içerliyordum ki arabayı dolduran sıcak, erkeksi kokusunu görmezden gelmeye çalıştım. Sandal ağacı, temiz cilt ve nabzımı bacaklarımın arasına

sürükleyen belli bir tehlike kokusu. Duyularımı işgal etmesini ve aklımın köşelerini bulanıklaştırmasını görmezden gelmeye çalıştım. Beni bir kadeh içki gibi çarpmıştı. Emniyet kemerimi takarak dikkatimi dağıttım.

Sürücü koltuğuna oturup kapıyı kapattığında araba son derecede küçüldü. İçi, kalp atışımı duyabilmeme yetecek kadar sessiz ve klimayı açmaya yetecek kadar da sıcaktı. Bu kadar sıcaklığı onun vücudu mu yayıyordu?

Sis ön cama çarpıyor, yoğunlaşıp camdan aşağı akıyor ve dış dünyayı bulanıklaştırıyordu. Bu kadar küçük bir alanda onunla yalnızdım. Bu gerçek kafamda yankılandı ve sinir sistemimi altüst etti.

Nicolas bana tek kelime etmeden telefonunda bir mesaj yazdı. Muhtemelen babama göndermişti. Sadece şöyle bir şey okuduğunu hayal edebiliyordum: *Paket güvenli bir şekilde alındı.*

Tırnaklarım avuçlarıma battı.

Ona nasıl hitap edecektim? Daha önce biriyle konuşmayı hiç bu kadar zor bulmamıştım, o yakınımdayken tüm mantıklı düşünceler uçup gidiyordu. "Nicolas." Tereddüt ettim. "Belki yanlış bir başlangıç yaptık... Geçen hafta sonu, kilisede. Sana ters ters bakmak istememiştim, gerçekten."

Bakışlarını bana çevirdi. Normal olmasa da içlerinde bir miktar eğlence vardı. Bu adam her şeyi biraz karanlık yapıyordu.

Yanaklarım ısındı. "Ve özür dilediğimi söylemek isterim. Başlangıçta evlilikten emin değildim ama şimdi... Bence sen ve Adriana, birlikte... iyi olacaksınız." En tatlı gülümsememi sergilemek için kendimi zorladım.

Bana istediğim tepkiyi vermedi.

Alaycı bir nefes verdi ve telefonunu orta konsola fırlattı. "Bunu duyduğuma sevindim ama yine de babana dansçıyla olan romantizminizi anlatacağım."

Gülümsemem soldu ve stresle gerildim.

Anahtarı kontağa takıp arabayı çalıştırdı. Radyoda kısık sesle metal bir şarkı çalıyordu. Adriana'nın arada bir dinlediği radyo istasyonu olduğunu fark etmeden edemedim.

Biraz yüksek bir sesle, "Bekle," dedim hemen, sanki onu durdurabilecekmişim gibi bir elimi vitese koydum. Önce vitese, sonra bana baktı; bakışları elimi çekmezsem kendisinin çekeceğini söylüyordu. "Demek istediğim, Tyler'la aramda hiçbir şey yok. O, bir öpücük bile değildi! Sadece... hayatını elinden alıyordum. Tamamen duygusuzdu."

Hiçbir şey söylemedi ama durgunluğu, beni tereddüt ettiğine inandırdı.

Yutkundum. "Nicolas, lütfen..."

Gözleri parladı. "Ne dedin sen bana?"

Durdum, ağzımı açtım ama sonra kapattım. Bunu söylemek istemiyordum. Nicolas Russo'nun bir ünü vardı. Nicolas Russo, bir yabancıydı. Nicolas, mesafeli olmam gereken biriydi. Ona Nico demek istemiyordum. Dudaklarımdan çok kolay çıkardı. Söylemek çok hoşuma giderdi.

Başını sallamadan önce bir an, gergin bir sessizlik içinde oturduk. "Genellikle biri bir şey istediğinde, ikna etmeye çalıştığı kişinin suyuna gider. Pazarlık etmenin kuralı budur." Bunu bana aptalmışım gibi söylediğinde sinirden kızardım.

"Bir hilekârla pazarlık yapılmaz." Sözler, ben onları durduramadan ağzımdan çıkmıştı.

Elini yüzünde gezdirerek bir eğlence belirtisini siliverdi. "Tuşe." Yandan bir bakış attı; beni değerlendiriyordu, belki

de söylediğim şeyi söyleme cesaretimden etkilenmişti. Dudaklarını yalayıp derin, ciddi sesiyle konuştu. "Öyleyse bana kanıtla."

Kaşlarım çatıldı. "Neyi kanıtlayayım?"

"Duygusuz olabileceğini."

"Ben nasıl..." Anladığımda, midemde kelebekler belirmeye başladı. Benden yapmamı istediği şeyin şoku arabanın için doldurdu. "Sen ciddi misin?"

"Son derece."

İşte tam bu anda, ünü benim için netleşti. Kuzeninin ölümü beni ikna edememişti. Hakkındaki yazılar beni inandıramamıştı ama soğuk ve kayıtsız bir ifadeyle kurduğu tuzak, bunu başarmıştı.

Uygunsuz olacağını söylememi bekliyordu. O zaman "duygusuzdu" bahanem hezimete uğrayacaktı.

Tyler'ı neden bu kadar umursadığını bilmiyordum ama müstakbel baldızını İtalyan olmayan erkeklerden uzak tutarak biraz erkek tatmini elde edeceğine bahse girerdim. Benito her zaman kahrolası arabada kalırdı, neden beni bugün o almamıştı ki?

Onun tuzağına düşmeyecektim. Bu da Nicolas Russo'nun blöfüne meydan okuyacağım anlamına geliyordu.

"Tamam." Sakin tepkim, sanki bunu ortamdaki hava bile beklemiyormuşçasına küçük alanı doldurdu.

Nicolas'ın gözleri azıcık kırpıştı. Belki de benim için kazdığı çukura düşmediğime şaşırmıştı. Dişlerini alt dudağına sürttü. Eylem, sadece ağzına bakmama neden oldu. Midemi bir sıcaklık doldurdu.

"Tamam," diye cevap verdi sonunda, gözleri karardı.

Ne?

Blöf yaptığımı düşünüyordu. Blöf yapanın ben değil, o olması gerekiyordu. Nicolas benimle oynuyordu. Kıvrandığımı görmek istiyordu, küstah ifadesinde bunu görebiliyordum. Bu beni acayip gaza getirdi.

"Tamam."

Birbirimize baktık.

İkimiz de blöf yaptığımızı kabul etmeye istekli değildik. Benimki, Tyler'ın güvenliğini sağlamak içindi, o ise dev egosu yüzünden istemiyordu. Tedirgin olmaya başladım. Bundan kurtulabileceğimi sanmıyordum.

"Eğer bunu yaparsam kimseye bir şey söylemeyeceksin, değil mi?" Emniyet kemerimi çözdüm, bakışları hareketimi takip etti.

Yüzünde sakin bir ifade vardı ama omuzlarındaki gerginlik bana bunun dünyada yapmak istediği son şey olduğunu söylüyordu. Belki de artık rakiplerini küçümsememeliydi. Gözlerime baktı, başını bir kez aşağı eğerek onay verdi ve midemdeki o kelebekler uçuştu.

Kendime, hemen yapıp kurtul dedim ama tenimin her santiminin gerginlik ve beklentiyle karıncalanması, hareketlerimi yavaşlatıyordu.

Elimi konsola koydum, onun ihtiyacım olmayan hiçbir yerine dokunmamaya çalışarak eğildim. Beklenti dolu bir ifadeyle beni izliyordu. On santim, beş santim, iki... Ve aramızdaki boşluğu kapattım.

Radyoda *Snap Your Fingers, Snap Your Neck* çalarken dudaklarım onunkilere değdi. Dudakları yumuşak ve sıcaktı, kokusu yoğun ve zihin uyuşturucuydu. Dudaklarımı kıpırdatmadım bile, sadece onunkilere bastırdım ama içimden inlemek geliyordu. Kendimi tuttum.

Nefes alamıyordum, tenimin her santimi yanıyordu.

Tıpkı Tyler'la yaptığım gibiydi ama bir yandan da hiç alakası yoktu. Dudaklarının arasındaki küçük boşluktan bir nefes çektim. Bir saniye, iki saniye, üç... Onun nefesini çalmıştım ama sanki o benimkini almış gibi aklım bulandı.

Kalp atışlarımın uğultusundan başka bir şey duyamıyordum. Dudaklarının yumuşaklığından ve tenimin altındaki karıncalanmalardan başka bir şey hissedemiyordum. Bacaklarımın arasında şiddetli bir his belirdi.

Sonra... yapmamam gereken bir şey yaptım. Dayanamadım, kendimi durdurmayı düşünemedim bile: Dudaklarım, ıslak ve sıcak üst dudağının üzerine kapandı. Tam olarak dudaklarından birini çekiştiriyor sayılmazdım, sadece onu gerçekten öpmenin nasıl bir şey olacağının ufacık bir tadımıydı. Geri çekildim, kendimi koltuğuma attım ve ileriye baktım.

"Bak," diye soludum. "Tamamen duygusuzdu."

Bakışlarını fazla uzun bir süre üzerimden çekmeyerek yanaklarımın yanmasına neden oldu. Bununla birlikte, artık ikna olmuştu sanırım; çünkü sadece arabayı çalıştırdı ve kaldırımdan uzaklaştı.

"Kendim olmayı seviyorum. Mutsuzluk eşlikçi istiyor."
—Anthony Corallo

Nico

HER ZAMAN UYDUĞUM İKİ KURAL VARDIR.

Asla 45'liğimi almadan evden ayrılmam.

Ve asla kendimi içinden çıkamayacağımı bildiğim bir durumun içine sokmam.

Birleşik Devletler başkanından daha fazla düşmanım vardı ve sadece bu iki basit kuralı takip ederek bu kadar uzun süre hayatta kalabilmiştim. Elena Abelli'yle bir arabada kilitli kalana kadar o kuralları çiğnemek hiç aklıma gelmemişti.

Benzin istasyonunun, başımın üzerinde duran floresan lambaları titreşip vızıldadı. Karanlık ve yıldızsız gökyüzüne

sis eşlik ediyor, havayla temas eden tenim cızırdıyordu sanki. Deli gibi yanıyordum. Takım elbisemin ceketini çıkardım ve arka koltuğa fırlattım. Kravatımı çekiştirip arabanın kapısına yaslandım. Yağmur ve benzin kokusundan başka bir koku almadan içime bir nefes çektim ve otoyoldan gelen lastik seslerini dinledim.

Hiç eğlenmiyor olsam da gülebilirdim. Bu kadınla yaşadığım en küçük cinsel etkileşim bile beni o kadar etkiliyordu ki o arabadan siktir olup gidebilmek için benzine ihtiyacım varmış gibi davranmak zorunda kalmıştım. Sıcaklık tenimin altında gezinince gömleğimin kollarını sıvadım.

Elena Abelli'nin dudaklarını benimkilere bastırması, iki numaralı kuralı ihlal ediyordu. Başa çıkabileceğim bir şey olmadığını biliyordum ama bir aptal gibi sikimin bana rehberlik etmesine izin vermiştim. Ölüm gibi bir şeydi ama kahretsin, ölmemiştim. Hiç olmadığım kadar gerilmiştim. Saf şehvet, yemin ederim ki tüm kışkırtıcı ve yakıcı ihtişamıyla damarlarıma hücum etmişti.

Dudaklarımın arasına bir sigara koydum ve ellerimi ceplerime soktum. Sigarayı yakmayacaktım. Yakarsam, kızın beni rahatsız ettiğini kabul etmem gerekirdi ve bunu lanet bir ilkokul öpücüğü yüzünden yapmayı reddediyordum.

Beş dolarlık depoyu doldurmak için gerekenden çok daha uzun süre oyalanıp arabaya yaslanır halde bekledim. Ödemeyi yaptım ama arabanın içine giremedim çünkü kalkmış vaziyette olan kahrolası bir aletim vardı.

Sis beni sakinleştirmeye başladı ama daha ne olduğunu anlamadan, kendimi tekrar o anlara çekilmiş buldum: Dudaklarımın üzerindeki yumuşak dudakları, üzerimde hissettiğim sığ nefesi, uzaklaşmadan önce sıcak ve ıslak dilini hafifçe değdirmesi. *Siktir!* Kasıklarıma tekrar ısı hücum etmişti.

Onu ensesinden tutup kendime çekmemeyi, dilimi onunkine bastırmamayı ve ağzının içini tatmamayı nasıl başardığımı bilmiyordum. Bu bir istek değil, bir ihtiyaç gibi geliyordu ve bu farkındalık, bana geride durma gücü vermişti. Özellikle de önceki geceden sonra. Elena'nın materyalist ve sığ olduğunu düşünmüştüm ama o belgesel izleyen, tarihle ilgilenen vakur biriydi. Gün içinde neler yaptığını ve o güzel kafasını ne tür düşüncelerin tükettiğini bilmek istiyordum.

Arkamda bir arabanın kapısı kapandı.

Döndüğümde Elena'nın arabanın tepesinden bana baktığını gördüm. Saçlarını, asla yumruğuma sarmamam gereken şekilde, yüksek bir atkuyruğu yapmıştı. Ne kadar ipeksi olduğunu asla unutamıyordum.

Başını benzin istasyonuna doğru salladı. "Tuvalete gideceğim."

Bir kez başımı salladım, sonra ona sırtımı döndüm çünkü şu anda ihtiyacım olan son şey, o uzaklaşırken kıçını izlemekti. Tayt giydiğini söylemek yeterli olurdu sanırım.

Onu hafife almıştım. Sahne öpücüğünü yeniden canlandırmayı reddedeceğini ve böylece beni o "duygusuzdu" saçmalığı konusunda haklı çıkaracağını düşünmüştüm. Doğrusu, duygusuz olup olmaması umurumda değildi. O öpücük tepemi her türlü attırmıştı.

Bütün haftayı, yarı çıplak vücudunu aklımdan atmaya çalışarak geçirdikten sonra onu kıvrandırmak istemiştim. Kıvranmayı bırak, emniyet kemerini çözmüş ve o işi benim üzerime atmıştı. O buna duygusuz demişti ama tüm kontrolümü kaybedip izin vereceği her yerine dokunmama saniyeler kalmıştı.

Kahretsin... Sinir bozucu biriydi, tenimin altında kıpır-

danan küçük bir illetti sanki. Fark edilmez biri olması gerekiyordu ama ne zaman etrafta olsa, bakışlarımın onu bulmasına engel olamıyordum.

Bir gece önce kütüphanede bana utanmazca bakmıştı ve bu, içimi kıpır kıpır etmediyse hiçbir şey bilmiyordum. Daha fazla dayanamadığımda, ona bakışlarını fark ettiğimi söylemiştim; o ise tek kelime bile etmemiş, yanakları pembeye boyanırken şimdiye kadar gördüğüm en tatlı kahverengi gözlerle beni izlemeye devam etmişti.

Bir kızarmanın beni bu kadar sertleştirebileceğini hiç düşünmemiştim.

Onu Tyler'la izlemek, âşık olduğu adamın o olup olmadığını merak etmeme neden olmuştu. Onu korumak için beni öpmekte tereddüt etmemişti. Dişlerim birbirine kenetlendi. Parmağındaki yüzüğü bir erkek vermişti. Bunun üzerine bahse girebilirdim. Tyler mıydı? Ya da birlikte olmak için kaçtığı adam mıydı?

Tanrım, neden umurumdaydı ki?

New York'un geri kalan tüm erkekleriyle birlikte Elena'ya tapmayacaktım. Kenarda duracak ve aptalların, onun dikkatini çekebilmek için yanıp tutuşmasını izleyecektim. Elimi yüzümde gezdirdim ve sigarayı dudaklarımdan çekip gömleğimin cebine attım.

Benzin deposunun kapağını çevirdiğimde dikkatim dağıldı ve Elena'nın, gözlerini yerden ayırmadan, hızlı adımlarla arabaya doğru yürüdüğünü gördüm.

Gözlerim kısıldı. Beden dilini okumayı yıllar içinde öğrenmiştim. Bir toplantının ortasında birinin size ne zaman ateş edeceğini bilmek güzel oluyordu. Ve Elena'nın duruşu tehlike alarmlarımı devreye sokmuştu. Göz temasından kaçınması, gergin omuzları... Stresliydi.

Bana bakmasını sağlamaya çalışarak, "Elena," dedim.

Beni dinlemedi. Audi'me binip kapıyı çarptı. Göğsüm yandı ve oraya nasıl geldiğimi anlamadan arabanın onun olduğu tarafındaydım.

Kapıyı açar açmaz, "Ne oldu?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Hiçbir şey. Gidebilir miyiz?"

Belki de bu kadar huzursuz görünmeseydi söylediğine inanırdım. Ama hayır, sadece bu da değildi. Bir kadının *hiçbir şey* dediğinde yalan söylediğini herkes bilirdi.

"Evet."

Bakışları bana döndü ve şimdi onu yakalayabilmiştim. Artık gözlerinde yüzen kargaşayı görebiliyordum.

"O zaman?" diye fısıldadı.

"Gidebiliriz. Sen bana ne olduğunu anlattıktan sonra."

İçini çekerek başını koltuğa yasladı. "Hiçbir şey olmadı. Sadece eve gitmek istiyorum."

Eğilip çenesini tuttum ve yüzünü benimkine çevirdim. "Bana ne olduğunu anlatana kadar gitmiyorum."

Dişleriyle alt dudağını çekiştirdi ve bakışlarını kaçırdı. "Sorun çıkarmanı istemiyorum."

"Çıkarmayacağım." *Belli olmaz.*

"Hiçbir şey yapmayacağına söz ver."

"Söz veriyorum." *Vermiyorum.*

O tatlı kahverengi gözleri benimkilerle buluşup ardından göğsüme indi. "Kasiyer..." Yutkundu. "Şey... Tuvaleti kullandığım için bir şeyler almam gerektiğini söyledi. Sonra ona üzerimde hiç para olmadığını söyledim ve..." Tereddüt etti.

"Tanrı aşkına, çıkar şu ağzındaki baklayı," diye çıkıştım. İçimden yavaş ama yakıcı bir öfke yükseliyordu. "Sana dokundu mu?"

"Hayır!" diyerek, fazla hızlı cevap verdi. "O kadar büyük bir şey değildi... Sadece beni tehdit etti ama ben hemen ayrıldım."

Üzerime ölümcül bir durgunluk çöktü. "Yalan söylüyorsun."

Elimden kurtulmaya çalışarak başını salladı.

Tutuşum sıkılaştı. "Nerene dokundu?"

Kıvılcımlar çakan gözlerini benimkilere dikti. "Kıçımı tokatladı ve başka bir şekilde ödeme yapabileceğimi söyledi. Oldu mu?"

Tutarlı bir cümle kurabilmeden önce, yakıcı öfkemi bastırmak için bir saniye ayırmam gerekiyordu. Bu kadının gittiği herhangi bir yerde, erkeklerin akıllarını kaybetmemesi mümkün müydü? Mantıksız yanım heyecanlandı, göğsümü yumrukladı ve kafesinin parmaklıklarını salladı.

Başparmağımı çenesindeki girintide gezdirdim. "Hangi elini kullandı?"

Gözleri büyüdü. "Hayır," diye soludu. "Söz vermiştin!"

Sesi, içime hücum edip kulaklarımda uğuldayan öfke yüzünden duyulmaz hale geldi. Vahşet isteği, sinsice içeri süzüldü ve Elena'yı bile göremez oldum. Gözlerimi kapattım, derin bir nefes alarak benzin dumanını içime çektim ve doğruldum.

"Hayır, yapma. Lütfen, lütfen yapma, Nicolas," diye yalvardı.

"Onunla sadece konuşacağım."

"Hayır, konuşmayacaks..."

Kapısını çarptım.

Arabanın içinden kızgın bir ses geldi.

Pompanın başında, külüstür arabasını dolduran siyahı bir adam vardı. Yağ lekeli betonun üzerinde bir gaz bidonu

duruyordu; Elena içeride ellenirken adamın o bidonu doldurmasını izlemiştim. Bidonu aldım ve istasyon kapılarına doğru yöneldim.

"Ne halt ettiğini sanıyorsun lan?"

"Dostça bir tavsiye," dedim arkama dönmeden. "Yerinde olsam buradan defolup giderdim."

Ne yapacağımı anlaması iki saniye sürdü.

Arkamdan, "Yok artık," dediğini duydum. Bir kapı çarparak kapandı ve araba uzaklaştı.

Pronto tabelasındaki "P" yanıp sönüyordu. Kötü aydınlatması, kirli ve soyulmuş laminantları olan benzin istasyonuna girdiğimde bir zil çaldı. Kasiyer tezgâhın arkasında durmuş dergi okuyordu. Kelleşmeye başlamış kafasıyla kırk yaşlarında görünüyordu. Kolalı kırmızı tişörtünde sarı renkle "David" yazıyordu.

"Bu gece burada sadece sen mi varsın?"

Bir kalemin tepesini dişleyen kasiyer bana bir bakış attı. Ağır bir Long Island aksanıyla, "Evet. N'olmuş?" diye sordu.

Soruyu görmezden geldim ve etrafa göz attım. "Güzel yermiş. Sana mı ait?"

Elimdeki benzin bidonuna baktı. "Evet."

"Burası geçim kaynağındır sanırım."

İfadesi gerginleşti. "Ne istediğini bilmiyorum ama ilgilenmiyorum."

"Yerleri yenilemeye ya da ön taraftaki tabelayı değiştirmeye paran yok. Tüm gelirin doğrudan eve, varsa eşine ya da çocuklarına gidiyor olmalı." Kapağı açtım ve sonra kirli laminantın üzerine biraz benzin döktüm.

Adam bir adım gerilerken kalemini düşürdü. "Ne halt ediyorsun?"

"Az önce buraya gelen kız var ya?" Başımı salladım. "Yanlış kızdı, David." Gaz, kartpostallarla dolu bir rafa sıçradı.

"Polisi arıyorum." Kasiyerin sesi titriyordu. Gözümün ucuyla, telefona uzanmadığını fark ettim. Adama baktığımda onun ön kolumdaki maça ası dövmesine odaklandığını gördüm.

Keyifli bir nefes verdim. "Anonim olamamak, yemin ederim ki tüm lanet olası eğlencemi mahvediyor. Bu dövmeyi asla yaptırmamalıydım."

"Bilmiyordum," dedi kasiyer. "Onun kim olduğunu bilmiyordum!"

Raflara, buzdolaplarına, porno dergilerine benzin saçarak koridorlarda yürürken, "Elini alacaktım aslında," dedim. "Ama ne yazık ki iyi bir iş çıkarmak için gerekli olan doğru bıçak yanımda değil. "

Kasiyer ayağa kalktı, buz kesmişti ve terliyordu.

"Sigortan var mı David?"

Yutkundu. "Tabii ki."

Benzin kokusu tüm alanı sardı. Artık boş olan bidonu yere fırlattım ve raftan bir Zippo çakmağı aldım. İronik ki çakmağın üzerinde maça ası vardı. Bir an için bulunduğumuz bölgeyi ve bağlantılarını düşündüm. "Hartford şirketinden mi?"

"E-evet."

Dudaklarımın arasına bir sigara yerleştirirken karanlık bir şekilde gülümsedim. "Doğru cevap, 'sigortam *vardı*' olacaktı."

"Bekle," diye yalvardı. "Siktir, üzgünüm. Özür dilememe izin ver."

Sözleri kafamda beyaz bir gürültü haline geldi; uğulda-

yan, sinir bozucu bir sesti. Cam kapıların önünde durup dudaklarımın arasındaki sigarayı yaktım. Ucu parladı ve nikotin kanıma karıştı.

İyi bilinen ağır, zorba bakışlarımla, çıldırmış gibi bakan, donakalmış kasiyere, "Bir arka kapın varsa, onu bulsan iyi olur," dedim.

Dudaklarımdan bir duman çıktı ve kasiyer arka odaya doğru giderken benzinin üzerinde kaydı. O ulaşamadan, David'in göründüğünden daha hızlı olmamasını umarak sigaramı laminantın üzerine fırlattım.

Eski cam kapılar arkamdan kapanırken zil başımın üstünde çınladı. Ellerimi ceplerime soktum. Bir ateşin sıcaklığı sırtımı okşarken serin bir sis yüzüme çarptı.

Eski Pronto, lanet olası bir Noel ağacı gibi aydınlandı.

"İşitilmiş melodiler güzeldir ama
işitilmemiş olanlar daha güzeldir."
—John Keats

Elena

"BABA, BİR DAHAKİ SEFERE BENİ ALMASI İÇİN NİCOLAS dışında birini –*herhangi* birini– gönderirsen memnun olurum."

Babamın ofisinin kapısında duruyordum, spor çantam omzumdan sarkıyordu. Nicolas arabayı park eder etmez babamın evde olduğunu görüp arabadan atlamış ve doğruca buraya gelmiştim.

Yaşanan olay yüzünden yeterince aşağılanmıştım. Kurtarılmak ya da intikam almak isteyen bir kız değildim. Sadece unutmak ve arkamda bırakmak isterdim. Fakat bunu yapamamıştım çünkü Nicolas tüm benzin istasyonunu yakmıştı.

Bana her zaman bu olayı hatırlatacak şey kömürleşmiş kalıntılar ve muhtemelen bir ceset olacaktı. Kasiyerin içeriden çıktığını hiç görmemiştim. Adamın iğrenç bir yaratık olduğu doğruydu ama *yanarak* ölmeyi hak ediyor muydu? Boğazım sıkıştı.

Babam kalemini bıraktı ve bana, uzun zamandan sonra ilk kez *dinliyorum* ifadesiyle baktı. "O niyeymiş?"

Kollarımı kavuşturdum ve basitçe, "Kendisi bir manyak, baba," dedim.

O anda sırtımda onun varlığını hissettim ve babamın bakışları başımın üzerinde gezindi. Anlaşılan Nicolas artık buraya kendi eviymiş gibi girip çıkıyordu.

Eve giden yolun geri kalanında ona tek kelime etmemiştim; o da bir sohbet başlatmaya pek çalışmamıştı. Beni Tyler hakkında tehdit etmesi, onu bir nevi öpmem ve arabayı sürerken yan aynadan benzin istasyonunun yanmasını izlemem arasında, hiç olmadığım kadar sinirlenmiştim.

O öpücük beni daha önce hiç hissetmediğim kadar sıcaklamış hissettirmişti, oysaki bana dokunmamıştı bile. Bana hissettirdiklerinden nefret ettim. Anlamsız, hatta ruhsuz bir motivasyonla bir adamın hayatını mahvettiğimi fark ettirmesinden nefret ettim.

Sözlerimi anlayınca babamın kaşları kalktı ve sonra şaşırtıcı bir şekilde güldü. "Eh, Ace, kızımdan daha önce böyle bir suçlama hiç duymamıştım. Bu konuda ne söylemek istersiniz?"

Nicolas o kadar yakın duruyordu ki atkuyruğum göğsüne değiyordu. Adamda sınır denen bir şey olmadığını sıkıntıyla fark ettim. Aynı zamanda sırtım onun önüne değene kadar geri adım atmak için duyduğum baş döndürücü isteği de görmezden gelmeye çalıştım.

"Kasiyer onu elledi," dedi kayıtsızca. "Bu yüzden işyerini yaktım... ve belki onu da."

Babamın bakışları sertleşti. "Kim kızıma dokunacak kadar aptal olabilir ki?"

Oscar Perez, üstelik onu her davet ettiğinde...

"Artık hiç kimse, eğer sağ çıkamadıysa tabii."

"İyi," diye yanıtladı babam. "Umarım çıkamamıştır."

Neden uğraştığımı bile bilmiyordum.

"Nico, biraz zamanın varsa konuşmamız gerek. Elena, mutfağa gidip Benito'yu kontrol et ve hâlâ hayatta olduğundan emin ol."

Gözlerim büyüdü. "Ne?"

"Akşam vuruldu. Seni eve kimin getirdiğini dert ettiğin kadar bunu da dert eder misin bilmem."

Kaşlarımı çattım.

Soktuğu lafa o kadar içerlemiştim ki Nicolas'ın çok yakınımda durduğunu unutarak hızla arkama döndüm. Ona çarptım ve sonra düşmemek için elimi karnına koydum. Beyaz gömleğinin içinden avcuma doğru bir ısı yayıldı. Tanrım, fırın gibi sıcaktı. Geri adım atmadan önce parmaklarım istemsizce kaslarının üzerinde kıvrıldı.

"Sana Sakar Abelli denmesi gerektiğini düşünmeye başladım," dedi sinir olmuş bir sesle.

Ona öfkeyle baktım. "İyiymiş."

Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi ama sadece bileğimi tuttu, kaba bir tavırla beni yolundan çekti ve ardından babamın ofisinin kapısını kapattı.

Bileğimde oluşan karıncalanmayı görmezden gelerek koridordan mutfağa doğru yürüdüm. Benito'nun yaşayacağını anlamam uzun sürmedi. Çift kanatlı kapıları iterek açtım

ve olduğum yerde durup boş bakışlarla önümdeki korkunç sahneyi izledim.

Benito, omzuna bastırdığı bir el havlusuyla tezgâha yaslanırken, bu saatte burada olmaması gereken Gabriella, onun dudağının bir köşesini öperek duyamayacağım kadar kısık sesle bir şeyler mırıldanıyordu. "Zavallı bebek," gibi bir şeyler dediğini varsayıyordum.

Biraz utanç vericiydi ama arkamı dönüp odama gitmemin nedeni bu değildi. Elinin, Benito'nun pantolonunun içinde olmasıydı. Kuzenim mutfakta elle muamele görüyordu ve hijyen kurallarına ciddi anlamda aykırı olmasına rağmen, onlara bir oda tutmalarını söyleyecek enerjim yoktu.

Daha sonra yatağıma uzanıp tavana, yıllar öncesinden kalmış parlayan tek yıldıza baktım. Çünkü gözlerimi her kapattığımda tek gördüğüm, kehribar bir bakıştan yansıyan alevlerdi.

Gözlerimi her kapattığımda tek hissettiğim ise... yanlış adamın dudaklarımda bıraktığı histi.

"Gitmemiz gerekmiyor diyorum sana, Benito."

"Biliyorum, ben de sana sorun olmadığını söylüyorum, Elena."

İç çektim ve koltuğuma geri oturdum. Havuz partisi için heyecanlıydım ama önceki geceden sonra Tyler'ın etrafında daha fazla vakit geçirmenin iyi bir fikir olduğundan emin değildim. Özellikle de Nicolas Russo için bir adamın hayatını beş dakika içinde mahvetmenin ne kadar kolay olduğunu görmüşken.

Şehrin yukarı kısmına hızla çıkarken kentsel yapılaşma

ve saat on birdeki sabah güneşi arabanın penceresinden daha sık görünmeye başladı. Benito, sağlam koluyla arabayı sürerken Bee Gees'in *How Deep is Your Love* şarkısına eşlik ediyor ve parmaklarını ritme göre direksiyona vuruyordu. Onun için tipik bir davranıştı, ancak tüm yolculuk boyunca çok sessizdi... Bir süre onu izledim, dudaklarım somurtkan bir edayla büzüldü.

"Ağrı kesici aldın mı?"

Kaşları çatıldı. "Sabah üç tane aldım."

"Yani, arabaya binmeden hemen önce? Bu sabahtan bahsediyorsun değil mi?"

"Evet, biraz portakal suyuyla aldım." Sanki portakal suyu önemliymiş gibi söylemişti bunu. Gözlerimi kapattım. Benito'nun kafası güzeldi. Vito'nun verdiği ağrı kesicilerin bir at için bile yeterince fazla dozlarda olduğunu bilmeliydi ve o, üç tane almıştı.

Şakaklarımı ovuşturdum. "Araba kullanmamalısın."

"Ya ne yapacaktım?" diye alay etti. "Senin sürmene izin mi verecektim? Nasıl kullanıldığını bilmiyorsun."

"Hayır, evde kalmamız gerektiğini söylemeye çalışıyorum." Otoyoldan çıkış yaptığında, kafa karışıklığı içinde ona baktım. "Ne yapıyorsun, Benito? Buraya giremezsin."

"Artık girebilirim. Evliliği unuttun mu Elena?"

Nasıl unutabilirdim ki? Russo sokaklarından ilk kez arabayla geçerken bu, daha da gerçek gibi gelmeye başladı. Kız kardeşim ile Nicolas evleniyordu. Boğazım sıkıştı.

"Burada ne yapıyoruz?" New York'un sadece henüz görmediğim bir bölümü olmasına rağmen, başka bir dünyayı ziyaret ediyormuşum gibi hissettim. Bu, ne kadar korunduğumu anlamamı sağladı. Gittiğim diğer ülkeler sadece İtalya

ve Meksika'ydı. İlkine, annemin anne babasını ve oradaki ailesini ziyaret etmek için gitmiştim; ikincisi ise yıllık tatiller içindi. Gerçi bunun, babamın Meksika kartelleriyle yaptığı iş görüşmeleri için bir bahane olduğunu düşünüyordum.

"Nicolara bir şey bırakmam gerekiyor."

Yutkundum ve bedenimi rahatlatmaya çalıştım ama tenimin beklentiyle canlanmasına engel olamıyordum. Başımı hayal kırıklığıyla hafifçe salladım. Gerçek şu ki ondan hoşlansam da hoşlanmasam da –ki *hoşlanmıyordum*– kız kardeşimin nişanlısından inanılmaz derecede etkilenmiştim. Onu arabanın penceresinden görebileceğim fikri bile beni germeye yetmişti. Bu duygudan nefret ediyordum ama nasıl engelleyeceğimi de bilmiyordum.

Russo bölgesinin derinliklerine doğru ilerlerken şehir, acemi gözlerimin önünden geçti.

Long Island'da şık ve geniş bir zümrede yaşıyorduk. Görebildiğimiz tek komşu Tim Fultz'du. Babamın kara para akladığı bir hukuk firmasının sahibiydi; en azından, Benito'nun bir keresinde bana söylediği buydu. Bunun dışında iyi bir adamdı. Muhitimiz sessiz, gizli bir yerdi ve ben her zaman Nicolas'ın da benzer bir yerde yaşadığını düşünürdüm ama burası öyle bir yer değildi. Bronx'un ortasında, küçük beyaz bir verandası ve arkadaki bir garaja giden özel araba yolu olan, kırmızı tuğlalı bir evde yaşıyordu.

Benito araba yoluna girdi, evin arkasına gitti ve Nicolas'ın arabasının yanına park etti. Garaj kapısı açıktı ve içeride, birinin kaputu açık iki araç duruyordu. İkisi de tıpkı Nicolas'ın ruhu gibi siyahtı. Arabalar hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Beni kim suçlayabilirdi ki? Kimse bana araba kullanmayı öğretmemişti. Fakat bu arabaların birer klasik olduğunu bili-

yordum. Biri Gran Torino'ydu. Bunu biliyordum çünkü bir *Gran Torino* görmemin üzerinden çok uzun zaman geçmemişti. Benito gördüğünde ağlamıştı, gerçi bunu asla kabul etmiyordu. Ve bir adamın ağladığını görmek, dünyadaki en üzücü şey olduğu için ben de ağlamıştım.

Nicolas kaputun arkasından çıkıp ellerini bir bezle sildiğinde kalp atışlarım hızlandı. Siyah kot pantolon ve düz beyaz bir tişört giymişti. Yağa bulanmış bir adamın bu kadar iyi göründüğünü hiç görmemiştim. Kafamı koltuğa yasladım.

"Siktir. Yine kanıyorum."

Benito'nun beyaz gömleğine gerçekten de kırmızı bir leke sızmıştı. Bir havuz partisine gidiyorduk ama o yüzemeyecek ya da soyunamayacaktı. Silahını nereye koyacaktı?

"Dikiş atılmadı mı?"

"Atıldı." Anahtarları kontaktan çıkardı. "Ama birkaçını patlattım."

Aptal gibi, "Ne yaparken?" diye sordum.

"Gabriella'yı." Sırıttı.

"Doğru, o konuda ne diyeceğim bak..." Burnum buruştu. "Öyle şeyleri mutfakta yapmayı keser misin?"

Bakışları eğlenceli bir aydınlanmayla dolmadan önce kısıldı. "Hepimizin bazı fantezileri olduğunu biliyorum, Elena; ancak sen benim kuzenimsin. İzleyecek başka birini bul."

Gözlerimi devirdim, kapıyı açtım ve ne yaptığımı anlamadan dışarı çıktım. Sıcak bir arabada oturmak istemiyordum, malum bir adamın bölgesinde olduğum için tenim normalden daha sıcaktı zaten.

Nicolas elinde havluyla garaja yaslandı. Bana kısık gözlerle baktıktan sonra bakışları, ona bir manila zarfı veren Benito'ya kaydı. Bu adamlar kesinlikle manilaları seviyordu.

"Hey dostum, banyonu kullanabilir miyim?"

Nicolas'ın dikkati kan lekesine kaydı, ardından bir kez başını salladı. "Soldan ikinci kapı."

"Teşekkürler," dedi Benito içeri girerken.

Nicolas ve ben orada durup birbirimizi izledik. Bakışları, dolgulu sandaletlerimin üzerine giydiğim pembe elbisemin altından görünen beyaz bikini askısına kaydı. Sevimli bir kombindi ama ona baktığımda sadece kısık gözleri ve küçümseyen bakışıyla karşılaştım.

Kaşlarımı çatıp kollarımı savunmaya geçer gibi önümde birleştirdim.

Garajına geri dönmeden önce bana bir saniye daha baktı. O, kafasını bir araba kaputunun altına sokup beni görmezden gelene kadar, beyaz tişörtle kaplanmış kaslı sırtına baktım. Ne kadar da iyi bir ev sahibiydi!

Sıcakların bastırdığı ve hiç rahat bırakmadığı günlerden biriydi. Bir hafta öncesine kadar serin bir yaz geçiriyorduk ama yarın ağustos başlıyordu ve sıcaklar hepimizi birden vuracak gibi görünüyordu. Güneş acımasızca yakıyordu, yeterince uzun süre altında durursam zeytin rengi tenimi kızartacak gibiydi.

Acımasız sıcaklık ve Nicolas'ın, tişörtünün yakasıyla boynundaki teri silmesini seyretmenin yarattığı bir şeyler, aklımın köşelerine sıcak bir pus inmesine neden oldu.

Kapının yanında bir vantilatör dönüyordu. Komşu evin açık penceresinden bir beyzbol maçının sesleri geliyordu ve garajın köşesindeki küçük bir televizyonda da haberler açıktı. Haberlere bakmak istedim ama sesi çok kısıktı ve yaklaşmak için Nicolas'ın arkasındaki yarım metrelik boşluktan geçmem gerekiyordu. Tereddüt ettim.

Saçmaladığımı düşünüp geçmeye karar verdim. Tahta tezgâh ve tabureye gitmek için yanından geçerken tüm sinir uçlarım karıncalandı. Kumandayı alıp televizyona tuttum ama ses düğmesini bulmam, gerekenden çok daha uzun sürdü. Arkamdaki her harekete, her sese dikkat ediyordum. Statik elektrik gibi ona bağlıydım. Sırtımdan bir damla ter aktı ve tüylerim diken diken oldu.

Haberleri izlemeye çalıştım ama bu, Nicolas etraftayken kitap okumak gibiydi: İmkânsızdı. Sarışın haber spikerinin sözlerini dinliyormuş gibi yaparak saçımı atkuyruğu yaptım.

Tokayı uzun saçlarımın etrafına dolarken Nicolas'ın bakışlarını çıplak omuzlarımda hissedebiliyordum. Nefesimi tuttum. İçim gıdıklanıyordu. Yanıyor gibiydim. Bugün kiliseye gitmeliydim çünkü birinin, müstakbel enişteşinin karşısında bu şekilde hissetmesi yanlıştı. Ama evde kalmıştım ya da bir havuz partisine geç kalmakla meşgul olduğumu da söyleyebilirdim.

Tırnaklarım avuçlarıma battı. Neden bu adama ilgi duymak zorundaydım? Seçme şansım olsaydı, elli yaşındaki evli Tim Fultz'a âşık olmayı tercih ederdim. Belki Nicolas'la konuşursam onun korkunç kişiliği bu tuhaf çekimi ortadan kaldırırdı. Denemeye değerdi...

Arkamı döndüm, tezgâha yaslandım ve onunla bir sohbet başlatmak konusundaki gerginliğimi görmezden gelmeye çalıştım. "Evin... güzelmiş. Hiç beklediğim gibi bir yer değil."

Gran Torino'nun kaportasının altında bir şeyle uğraşırken bana kalbimin teklemesine neden olan bir yan bakış attı. "Ne bekliyordun ki?"

Dikkatini bana vermesiyle yutkundum. Söylediği birkaç

kelime, olması gerekenden daha fazla heyecan veriyordu. "Sanırım biraz daha... kükürt ve ateş* bekliyordum."

Bakışları karanlık bir eğlenceyle aydınlandı. "Cehennem gibi bir yer yani."

"Ya da yastıklı hücreler..."

Koluyla yüzünün kenarını sildi ve işine odaklandı. "Bir psikopat olduğumu düşünmene rağmen benimle yalnız kalmaktan korkmuyor gibisin."

"Çığlık atabilirim. Yüksek sesle."

Sözlerimin tamamen farklı bir anlamı varmış ve çığlığımı duymak istermiş gibi bana baktı. Nefesim daraldı.

Yan evden gelen beyzbol sesinin artmasıyla garajdan dışarı baktım. Nicolas'ın eviyle yan evin arasında sadece bir tel örgü vardı, mahremiyet yoktu. Onun mesleğindeki biri için normal değildi. "Komşuların çok yakında," dedim.

İfadesi kuru bir eğlenceyle parladı. "Ne yani her öğle yemeğinde birini vurduğumu mu sanıyorsun?"

Alt dudağımı ısırarak omzumu silktim.

O bana baktı, ben de ona. Bu konuşma onun çekiciliğini yok etme konusunda hiçbir işe yaramıyordu. Hafif terli, yağ lekeli ve dövmeliydi. Şu ana kadar, hiçbirinin hoşuma gideceğini düşünmezdim. Bu tuhaf çekim o kadar derine işlemişti ki hücrelerim onu emdikçe yer değiştiriyor ve ağırlaşıyordu.

"Bu hafta işlediğim tüm şiddet eylemleri bir şekilde hep senin etrafında yaşandı," dedi.

Başımı eğip sevimli bir şekilde, "Dün gece, hiçbir şey yapmayacağına söz verdiğin zaman da onlara dahil mi peki?" diye sordum.

* Cehennem ateşi/azabına atıfta bulunan bir deyimdir. (ç.n.)

"Bana hilekâr diyen sen değil miydin *Elena*?"

Bunu nasıl yaptığından bile emin değildim ama ismim dudaklarından, tenime ürpertiler gönderen bir müstehcenlikte, yavaşça yuvarlanıyordu. Bacaklarımın arasına bir sıcaklık yayıldı.

"Böyle söyleme."

"Nasıl?"

Bocaladım. "Ne yaptığını çok iyi biliyorsun."

Elinde bir araba parçasıyla bana doğru yürüdü ve sonra onu tezgâhın üzerine koydu. Birkaç metre ötedeki yakınlığıyla tüm bedenim karıncalandı. Ona doğru döndüm ve kalçamı tezgâha yasladım. Burada ne yaptığımı bilmiyordum, onu çalışırken izliyordum ama bu neredeyse... heyecan vericiydi. Uçlarda yaşamak gibiydi. Kim arabada oturmayı tercih ederdi ki?

Bir kutudan az öncekine benzeyen başka bir parça çıkardı. Kendi mekanik işini yaptığına inanamıyordum. Sanırım onun gibi erkeklerin bile bir hobisi oluyordu.

"Benito'yla ne yapıyorsun?" Sesi kayıtsızdı ama içindeki merak belli oluyordu.

"Havuz partisine gidiyoruz."

Bir an sonra, "Tyler Whitmore'un partisine sanırım," dedi.

"Evet..." donakaldım. Bu etkileşimin fazla düzgün gittiğini biliyordum. "Soyadını neden biliyorsun?"

"Bugünlerde her şeyi öğrenebilirsin, Elena." Bunu ellerini sildiği sırada, karanlık bir tonla söyledi.

Dişlerim kenetlendi. "Nasıl olduğunu sormadım, nedenini sordum."

Sert ve korkutucu bakışlarını üzerime dikti. "Ailenden

biriyle evleniyorum. Bu, senin meselelerini artık *benim* de meselem yapıyor."

"Hayır, yapmıyor." Gözlerim kısıldı. "Bu, Adriana'nın meselelerini senin meselen yapar, benimkileri değil. Zaten hayatımda bir sürü erkek var."

"Bir tane daha dahil olmuş say." Sözleri keskindi. Netti. Son sözdü.

Bir şey söylemek için ağzımı açtım, ona ne kadar sinir olduğumla ilgili bir şeydi ama düşüncelerimi tutarlı kelimelere dönüştüremeden bana, "Söyleyeceğin şeyi bir kez daha düşünsen iyi olur," dedi.

Çenemi kapadım. O kendinden bu kadar emin ve umursamazken, benim Tyler için endişelenmekten karnıma ağrılar girmişti. Birinin isteyeceği son şey, Nicolas Russo'nun radarında soyadının yer alması olurdu. Hüsran duygusunu, tenimin altına atılan bir pençe gibi hissettim. Gelip hakkı varmış gibi hayatıma girmişti. Bunu bir felakete bile dönüştürebilirdi.

İçimde tutamadım.

"Her zaman böyle kaçık mıydın? Yoksa kontrolcü, kuruntulu yapın yetersizliğinin bir ürünü mü?" dedim tatlı bir şekilde. *Zehir* kadar tatlı tabii.

Tamir işine devam etti, bakışları beni duymamış gibi önündeki işe odaklanmıştı.

İtiraf etmeliydim ki içimi dökmek iyi hissettirmişti. Hatta harika...

Boynumu arkadan yakalayıp beni bir adım yanına çekmesiyle soğuk bir şok dalgası tüm benliğimi sardı. Kalbim boğazımdaydı ve gözlerim sımsıkı kapalıydı çünkü beni nasıl öldüreceğini görmek istemiyordum. Tek hissettiğim sıcak

bir ten ve elbisemin çekiştirilmesiydi. Ardından eli ensemden kaydı ve bir an sonra Nicolas gitmişti.

Birkaç saniye sonra gözlerimi açtığımda elinde bir parçayla uzaklaştığını gördüm.

Orada öylece donup kaldım.

"Bunu gerçekten hiç düşünmedim," diye mırıldandı. "Sanırım hep böyleydim."

Yerinde olmayan bir şey hissederek aşağı baktım.

Dudaklarım inanamayarak aralandı. Bikini kayışımı kesmişti.

Bunun, yaptığım yorumla bir ilgisi bile olmadığını hissediyordum; sadece o partiye gitmemi istememişti.

Benito garaja doğru seslendi ancak onu arabanın üzerinden göremedim. "Birkaç dikişi düzeltmek için lavabonun altındaki malzemelerini kullandım. Umarım sakıncası yoktur."

Onlar konuşurken nefesimi düzene sokmaya ve kendimi toparlamaya çalıştım. Artık değersiz bir parça olan bikinimin üstünü elbisemin altına soktum. Sutyensiz dolaşabilecek bir kız değildim. Benito'nun standartlarına uyacak kadar olmasa da yeterince büyük göğüslerim vardı. Eve gidene kadar kollarımı kavuşturup kuzenime kayışımın koptuğunu söylemem gerekecekti. Bana inanırdı ve hiçbir şey fark etmezdi bile. Erkekler dikkatsizdi.

"Hazır mısın Elena?" diye sordu Benito. "Gidelim hadi."

"Geliyorum."

Nicolas'ın yanından geçip Benito'nun, arabasının yanında mesaj atmakla meşgul olduğunu fark ettiğimde bikini üstümü kaputun altına attım. "Psikopatlar hatıralardan hoşlanmazlar mı?"

Dudaklarında ufacık bir eğlence kıpırtısı belirdi ve ben

garajdan çıkmadan önce beyaz kumaşı yağlı elinin içine sakladı.

Benito sürücü koltuğuna oturup güneş gözlüğünü taktı. "Kusura bakma çok uzun sürdü. Dikişi düzeltirken neredeyse bayılacaktım."

Tahmin ettiğim gibi eksik bikini üstümü hiç fark etmedi. Kopan kayışla ilgili soru sormadı. Beni öylece eve götürdü. Ama kırmızı ön kapıya varmadan önce şüpheli bakışlarıyla yüzüm yandı. "Boynundaki ne?"

Boynuma dokunduğumda elime bir yağ lekesi bulaştı. Kanıma huzursuzluk sızdı. "Hım, bilmem."

Cevap vermedi, kalp atışlarımın göğsümdeki gümbürtüsünü duymamıştı. Yine de ben üst katta gözden kaybolmadan önce ifadesinden karanlık bir şeyler geçti.

Kız kardeşimin nişanlısı Nicolas Russo tarafından avuçlanmayı ben istememiştim. Ama Benito'nun yüzümden okuyabileceğinden korktuğum talihsiz gerçek şuydu... Bu, *hoşuma gitmişti.*

BÖLÜM
On Beş

"Hayatımı yaşamak istiyorum, kaydetmek değil."
—Jackie Kennedy

Elena

BU ÇEKİMİN, *ONUN* YÜZÜNDEN ÇEKTİĞİM bir ceza olduğunu düşünmeye başlamıştım. Bir karmaydı. O bana dokurken, dokunan kişinin başka biri olmasını dilemiştim ve o kişi kız kardeşimin nişanlısı olarak hayatıma girmişti.

Pazar gününün geri kalanı sadece nem, buz gibi klima ve aklımdaki düşüncelerle geçti. *Ondan* önce bakireydim, bir erkekle öpüşmemiştim bile. Bütün bir şehvet ve seks dünyası her zaman vardı ama neredeyse hiç tanımadığım bir adamın elini tutarak düşük gelirli bir daireye adım atana kadar bunun farkında değildim. Tatlı Abelli'yi tanımıyordu ve benim için önemli olan tek şey buydu.

Yeni kazandığım özgürlük ve parmağımda ucuz bir yüzükle kapıdan çıktığımda farklı bir kadın gibiydim; üzerimde asla çıkaramadığım kırmızı bir leke ve kanımda daha derin, daha karanlık bir arzu vardı. Dünyanın o puslu, şehvetli köşesine bir kez ayak bastığınızda geri dönemezdiniz. İşin dâhice yanı, geri dönmeyi istemezdiniz bile. Benim sorunum da buydu ve aklımı yitirdiğim gerçeğini güçlükle kabul etmiştim.

Birkaç dakika önce, vakit geçirmek için çamaşır yıkarken giriş salonundan müstakbel enişte min sesini duyduğumda, onun yoluna çıkmak çıkmak için çamaşırları bırakmıştım. Bir bardak suya ihtiyacım yoktu ve mutfağa giderken sahip olduğum en kısa şortu giymeme de kesinlikle gerek yoktu. Bir çizgiyi aşmak üzereydim ama kendimi sınıra gitmekten nasıl alıkoyacağımı bilmiyordum.

Adama olan ilgimi anlıyordum. Elleri sertti, sesi derindi, varlığı hükmediciydi... İhtiyacım olan ama istemediğim tüm özellikleri karşılıyordu.

Ne zaman yakınımda olsa, görünmez bir ip beni ona doğru çekiyordu ve o çekime teslim olursam yaşayacağım heyecanın vaadiyle titriyordum. Onunla karşılaşana kadar irademin bu kadar güçsüz olduğunu bilmiyordum. Acı olan şuydu ki kendimi tutmak da istemiyordum.

En azından çizgiyi tamamen aşamayacağımı biliyordum. Neyse ki bunun için iki kişiye ihtiyaç vardı.

Ben yanından geçerken Nicolas giriş salonunda telefonla konuşuyordu. Bakışları mermer zeminden kalçalarıma, artık giydiğime pişman olduğum gülünç şorta, sonra da yüzüme kaydı. Bana, pahalı ayakkabılarından birinin altına yapışmış bir sakızmışım gibi bakıyordu. Ondan nasıl bu kadar etkilendiğimi anlamak zordu.

O kısa, sözsüz etkileşimden bu yana, Nicolas Russo'nun olduğu her şeye duyduğum bu yoğun ilgiden kurtulmak için bir plan kurmaya çalışıyordum.

Onu görmezden gelebilirdim. Ancak bunu kendime çoktan söylemiştim ve bakın nasıl sonuçlanmıştı: İç çamaşırına benzeyen minicik bir şortla mutfakta, istemememe rağmen bir bardak su içiyordum. Günah çıkarmaya gidebilir ve sonra Tanrı'nın beni kurtarması için dua edebilirdim ama bendeki bu şansla Peder Mathews babama her şeyi söylerdi.

En uygun seçenek, ilgiyi başka birine çekmeye çalışmaktı. Bu kendi içinde sorunlara neden olabilirdi ama en azından kız kardeşimin nişanlısını arzulamazdım. Sorun şu ki –eğer bu mümkün olsaydı– çoktan yapardım.

Hayal kırıklığıyla suyun geri kalanını lavaboya boşalttım. Saçmalıyordum. Sadece ilgi duymayı bırakmam gerekiyordu. Zihin, bedene söz geçirebilirdi. Gayet basitti, değil mi?

Kendime çok fazla inancım olmadığından pazartesi akşamı Russo ailesiyle akşam yemeği yemek için Don Luigi'ye giderken büyükanneme olayı farazi bir şekilde açıkladım. Şüpheye hiç yer vermeyen bir hikâye olmalıydı, yoksa büyükannem cin gibi zekâsıyla her şeyi kolayca bir araya getirebilirdi.

"Büyükanne," diyerek tereddütle başladım. "Diyelim ki... bir köpek istiyorsun."

Limuzinde oturduğu yerde burnunu buruşturdu. "Asla bir köpek almam. Alerjim var."

Dominic aramızda oturmuş, biriyle mesajlaşıyordu. Kendisi benim en sessiz ve en kasvetli kuzenimdi. Ayrıca çok fazla ot içerdi. Şu an bile üzerinden ot kokusu geliyordu.

Benito, güneş çoktan gökdelenlerin ardına düşmüş olma-

sına rağmen, havacı gözlüklerini takmıştı ve Elton John'un *Rocket Man* şarkısına eşlik ederek arabayı sürüyordu.

Ön koltukta oturan annem aynada makyajını düzeltiyor ve Benito hız sınırının saatte üç mil üzerine her çıktığında şikâyet ediyordu. Adriana şaşırtıcı bir şekilde babam ve Tony'le birlikte gitmişti. Babamın, Nicolas'la evliyken yapmaması gereken şeyler konusunda onu terbiye etmek istediğinden emindim.

"Alerjik olmadığını ve bir tane istediğini hayal et, büyükanne. Fakat şey... komşunun köpeğini istiyorsun."

"Bir köpek almayacağız, Elena," dedi annem.

"*Kahretsin.* Biliyorum." Sadece küfür etmek istediğimde İtalyanca konuşurdum. *Kahretsin, lanet olsun* ve bir de Nicolas'la tanıştığımdan beri söylediğim *göt herif* dışında neredeyse hiç kötü söz kullanmazdım. Gerçi sonuncusu çoğunlukla iç monologdu, bu yüzden sayılmazdı. "Varsayalım diyorum sadece," dedim. "Şimdi, diyelim ki komşunun köpeği çok tatlı ve sen de adamı... şey, yani köpeği kendine istiyorsun."

Büyükannem, pencereden dışarı bakarken, "Eğer mümkün olsaydı, sanırım bir kedim olmasını tercih ederdim," diye yanıtladı.

"İyi," diye iç geçirdim. "Kedi olsun o zaman. Komşunun kedisini istiyorsun..."

"Bir kedi almayacağız, Elena," dedi annem.

Tanrım sana geliyorum.

"Biliyorum. Varsayalım diy..."

"Neden burası kokarca gibi kokuyor?" Büyükannemin kaşları çatıldı.

Benito'nun dikiz aynasından Dominic'e keskin bir bakış

attığını kaçırmadım. Ot içmemesi gerekiyordu. Ot zihni bulandırır ve refleksleri yavaşlatırdı. Babam öğrenirse çıldırırdı.

"Neyse..." Büyükannem eteğinden bir parça tiftik aldı. "Kullandığın parfümün kokusu olmalı bu, Celia. Bir süre sonra fermente oluyor gibi görünüyor."

Benito'yu öksürük tuttu ve Dominic, dikkati hâlâ telefonundaymış gibi yaparken eğlenen ifadesini eliyle gizlemeye çalıştı. Büyükannemin çoğu zaman sırf çocuklara kahkaha attırabilmek için annemle dalga geçtiğini düşünüyordum.

Annem başını salladı, muhtemelen bu gece beş kişiye yetecek kadar içki içmeyi planlıyordu. Şaraba bayılırdı. Bir de pembe dizilere. Keşke çocuklarından biri oyuncu olsaydı.

"Gelelim sana, ne soruyordun Elena? Evcil hayvan mı istiyorsun?" Büyükannem, muhtemelen tatlı bir şeyler almak için çantasını açtı. Çantasının içine sadece çikolata ve artık yapmayı bırakmışlar gibi depoladığı Kleenexlerden* koyardı.

"Evcil hayvan almayacak," dedi annem sert bir şekilde.

Büyükannem koltuğunda kibirle kıpırdandı. "Eh, evcil hayvanların depresyona çok iyi geldiğini duydum. Belki de kızının akıl sağlığı konusunda endişelenmelisin."

"Depresyonda falan değil o."

"Bir hayvan istiyor! Evin içinde. Daha ne söylemesi gerekiyor? Gerçekten Celia..."

Radyodaki bir düğmeye basar gibi, duyduğum tek şey bir vızıltı olana kadar konuşmaları zihnimde engelledim.

Anlaşılan bu konuda tek başımaydım.

Duvarlarda Eski Bronx'a ait siyah beyaz resimler asılıydı. Yuvarlak masaların üzeri kırmızı ve yeşil kareli masa örtüle-

* Bir kâğıt mendil markası. (ç.n.)

riyle kaplıydı. Bir duvarın tamamına ahşap bir bar eşlik ediyordu, annem de doğruca oraya yöneldi. Oturma bölümlerinde birkaç Russo kadını toplanmıştı. İlginç ışık armatürleri mekânı yumuşak, sıcak bir parıltıyla aydınlatıyordu. Sohbet edip sarhoş olurken yemek yiyebileceğiniz türden bir restorandı ama ben, kapının yanında kararsızca duruyordum.

Russo bölgesinde, bir Russo restoranındaydım.

Kendimi sudan çıkmış balık gibi hissediyordum. Bu arada iki kuzenim yanımda durmuş, elleri ceplerinde yere bakarken onların da aynı şekilde hissettiklerini düşündüm.

Oturma bölümlerindeki birkaç kadınla tanışıyordum ama yanlarına oturmak konusunda yeterince rahat değildim ve barın köşesindeki adamlara da hiçbir şekilde katılmazdım. Aralarında Nicolas'ı fark ettim; onu öne çıkaran sadece boyu değil, tüm varlığıydı.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda içime bir sıcaklık yayıldı. Bana uygunsuz giyinmişim gibi hissettiren bir şekilde bakıyordu. Bakışlarını çevirip konuştuğu adama cevap verdiğinde bir nefes koyuverdim.

Büyükannem, "Kapının önünü kapatarak ne yapıyorsunuz?" diye mırıldanarak beni, Dominic'i ve Benito'yu itti. "Ah şu zamane çocukları... Sürekli o telefonlara bir şeyler yazmaktan beyinleriniz çürüyor..." Oturmak için bir masaya doğru ilerlerken sesi kısıldı.

Kapı açılırken sıcak hava tenimi okşadı. Adriana, gözlerinde karanlık bir fırtınayla içeri girmişti. Kıyafetine baktım. Sarı bir tişört elbise ve Converse ayakkabılar giymişti. Sevimli görünüyordu ama bu, ne kadar sade bir İtalyan restoranı olursa olsun, resmi giyinmeyi gerektiren bir akşam yemeğiydi. Ben uzun, simleri olan siyah bir elbise giymiştim ve gelin bile değildim.

İfadesi eşit derecede öfke ve umutsuzluk barındırıyordu.

"Sorun ne?" diye sordum.

Ağzını açtı, kapadı, sonra bara doğru dans eder gibi yürüdü ve minyon bedenini bir tabureye oturttu. Annem Adriana'yı gördüğünde dudaklarında bir şarap kadehi vardı. Gözleri büyüdü, yüzü gerildi ama sonra o an bununla başa çıkamayacakmış gibi başını sallayıp ters yöne ilerledi.

Bara doğru yürüdüm, beyaz gömlekli ve siyah yelekli genç barmenle göz göze gelip bir bira sipariş ettim. İçecek seçimime karşı tek kaşını kaldırdı.

Benito benden dört yaş büyüktü ve alt kattaki buzdolabını her zaman birayla doldururdu. Annemin beni alkol alma konuda azarladığı gençlik yıllarımda onunla gizlice içerdim. Birayı, şarabın mayhoşluğundan daha çok sevmeye başlamıştım. O zamanlar, yapabileceğim en rezil şeyin bu olduğunu düşünmüştüm. Ah, keşke öyle olsaydı.

Kara kara düşünen kız kardeşime bakmadan, "Bir hindi neden karşıdan karşıya geçer?" diye sordum. Bardağında votka gibi görünen bir içki vardı. Onu nasıl içtiği konusunda hiçbir fikrim yoktu ve kısaca annemin bir Rusla ilişkisi olup olmadığını merak ettim. Öyle olsaydı çabucak ölü bir Rus olurdu.

"Korkak bir tavuk olmadığını kanıtlamak için," dedi düz bir sesle.

Öff. Bunu daha önce sormuş olmalıydım. Bir şeye üzüldüğünde ona aptalca şakalar yapardım ama bu sefer işe yarayacak gibi görünmüyordu.

"Tamam." Oyunu zorlaştırmaya çalıştım. "Muz neden güneş kremi kullanır?"

Cevap vermedi, sadece votkasını yudumladı.

"Soyulmasın diye!" O kadar neşeyle haykırdım ki kendi kulaklarım acıdı.

Barmen kıkırdadı ve biramı vernikli ahşap barın üzerinden bana doğru kaydırdı. Yine de kız kardeşim gözünü bile kırpmamıştı.

İç geçirdim. "Ah, hadi ama! Barmen komik olduğunu düşünüyor, bak."

"Düşünmüyor. Sadece seninle yatmak istiyor," dedi şaşkınlıkla.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı, sonra konuşmalarımıza kulak misafiri olabilecek kadar yakınımızda olan barmene bir bakış attım. Açıkça bir reddetme bekliyordum ama başka bir müşteriye yardım etmeden önce sadece bir sırıtışla omzunu silkti.

Ya odadaki en cesur adamdı ya da bir mafya liderinin kızına asılacak kadar aptaldı.

Kızardım, kız kardeşime başımı salladım ve şişeyi dudaklarıma götürüp bir yudum içtim. Soğuktu, canlandırıcıydı ve biraz acıydı. "Sorunun ne olduğunu paylaşmak mı istersin yoksa içerek unutmak mı?" Bara iyice yerleştim çünkü vereceği cevabı çoktan biliyordum.

"İçerek unutmak."

Ve böylece içmeye devam ettik.

BÖLÜM

On Altı

"Uzayda, dönme dolaptan görünen manzara kadar umut verici bir şey olduğunu sanmıyorum."
—E. B. White

Elena

İKİNCİ BİRAM DA MİDEMDEKİ ILIK SU BİRİKİNTİSİNE KATILIRKEN BAŞIM DÖNMEYE BAŞLAMIŞTI.

Sadece sarhoştum ve alkolü çoktan suyla değiştirmiştim. Toplum içinde asla çok içmezdim; alkol dilimi öyle gevşetiyordu ki ne söyleyeceğimden veya ne yapacağımdan korkar hale gelmiştim. Ya herkese ne düşündüğümü söylersem? Tatlı Abelli ve alkol, iyi bir karışım değildi. Kendim olarak dünyaya kafaüstü atlamaya hazır değildim, hazır olup olmayacağımı da bilmiyordum. Tüm çocukluğunuz boyunca belli bir şekilde yetiştirilip bunun için övüldüğünüzde... bazen bundan kaçış yoktur.

Adriana bu konuda aynı görüşleri paylaşmıyordu. Sarhoştu, hem de çok sarhoştu. Neyse ki sarhoşken genellikle sessizdi ve görünen o ki ayıkken yediğinden daha fazla yemek yiyordu ama bunu daha az terbiyeli bir şekilde yapıyordu.

Daha fazla aile üyesi ortaya çıktı ve restoranın çoğunu doldurdu. Russolar Russolarla, Abelliler Abellilerle oturuyordu. Yine de Adriana, Nicolas, amcaları ve onların eşlerinin yanındaydı. Nicolas'ın annesinin o gençken öldüğünü, babasının ise Zanettiler gece kulüplerinden birini vurduğunda öldürüldüğünü biliyordum. Nicolas'ın babası onları bir iş anlaşmasında kazıklamıştı ve bu pek de şaşırtıcı bir şey değildi.

Adriana'nın masamızda olmaması garipti ama sanırım iki haftadan kısa süre sonra bir Russo olacaktı. Boğazım rahatsız edici bir hisle kurudu.

Keyfi yerinde gibi görünen Tony'nin yanında oturuyordum. Gerçi sağ elinde bir bandaj vardı ve benden içkilerini getirmemi, şunu ya da bunu uzatmamı ve bifteğini kesmemi istiyordu. Fazlasıyla hevesli davranıyordu, yeni hali hoşuna gidiyor gibiydi. Bunun, aldatıyor olsun ya da olmasın, Jenny'le alakalı olduğunu hissediyordum.

Annem, babam, büyükannem, Dominic ve Benito da bizimle oturuyordu. Erkekler iş ya da yasadışı dövüşlerde dövüşçüler üzerine oynadıkları bahisler hakkında konuşarak sohbeti monoton tuttular. Babam striptiz kulüplerinden çamaşırhanelere kadar birçok farklı işyerine sahipti; ancak çamaşırhaneler muhtemelen uyuşturucuların paketlenmesi ve dağıtılması için bir paravandı.

Gianna mekândaki sohbeti döndüren kişiydi, Abellileri Russolarla –veya tam tersi– konuşturuyordu. Bugün Barbie'ye benziyordu. İnce askılı pembe bir elbisesi, başının te-

pesinden sallanan bir atkuyruğu ve açık pembe tonlarda bir makyajı vardı. Karizmatik ve bağımsızdı; artık Nicolas'la yattığını da bildiğim için onu gereğinden fazla izledim. Onunla yatmanın nasıl bir şey olduğunu bilmesi beni büyülemişti. Yine de bunu düşündükçe, yabancı ve hoş olmayan bir duygu damarlarımda geziniyordu.

Kıskançlık.

Olan buydu.

Adama sadece ilgi duymuyordum, birlikte olduğu kadınları da kıskanıyordum.

Yüksek sesle inledim.

Yuvarlak masamızdaki tüm gözler bana döndü, tatlı çatalları dudaklara giderken durdu.

"Hazımsızlık mı?" diye sordu büyükannem.

"Evet," diye düşünmeden cevap verdim ve sandalyemi geri ittim. "Tuvaleti kullanacağım."

Masadan uzaklaşıp arkamdan ağabeyim ve kuzenlerimin yumuşak kahkahalarını duyana kadar ne söylediğimin farkına bile varmadım. *Erkekler.*

Akan musluğun sesiyle tuvaletin sifonu arasında adımı duyduğumda tuvaletin kapısını sadece on santim aralamıştım.

"Bak, tek söylediğim şu: Onun Tatlı Abelli olduğu biliniyor; fakat bunun tek nedeni bir sürü erkekle sevişmesi..."

Ağzıma acı bir tat doldu.

Ses bir Russo kadınına aitti. Valentina. Hangisi olduğunu bilmesem de Nicolas'ın kuzenlerinden biriyle evliydi. Güçlü Sicilyalı hatlara sahip, uzun boylu, heykelsi bir kadındı. Gözden kaçırması ya da unutması zordu.

Başka bir kadın, "Ricardo bütün gece ona baktığı için kıskanıyorsun," diye yanıtladı. Nicolas'ın kuzeni Jemma'ya

benziyordu. Benim yaşlarımda, belki biraz daha gençti, açık kahverengi saçları ve gözleri vardı. Onunla sadece bir kez konuşmuştum ama iyi bir kıza benziyordu.

"Ricardo'nun ne yaptığı umurumda değil. Eddie bana yetiyor," diye yanıtladı Valentina. Sanki biri çantasını karıştırıyormuş gibi bir hışırtı duydum, sonra sessizlik oldu. Belki de makyajını tazeliyordu. "Sevgilisini öldürdüklerini biliyor muydun? Staten Island'dan bir adammış."

"Sesini kesmezsen seninkini de öldürecekler," dedi Jemma.

Valentina alaycı bir ses çıkardı. "Ricardo ve ben artık neredeyse hiç yatmıyoruz. Ne yapmamı bekliyor?"

"Orada dur. Senin, ağabeyimin ve seks kelimesinin dahil olduğu bir cümle duymak istemiyorum."

"Aman iyi, *ahlak memuru*."

Kapıyı sessizce kapattım. Russolarla tanışana kadar takma adımın bu kadar popüler olduğunu bilmiyordum. Herkesin buna inanıp inanmadığını merak ettim: Tatlı Abelli'nin kolay ve herkese yüz veren biri olduğunu mu düşünüyorlardı?

Midem kasıldı. Başkalarının benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değildi ama beni can evimden vurmuşlardı. Onunla yatmak gibi bir hata yaptığım için bir adam öldürülmüştü ve ben şimdi de kız kardeşimin nişanlısına şehvetle bakıyordum. Kadının yaptığı yorum tam üstüne denk gelmişti.

Kızlar yenilenmiş bir parfüm dalgasıyla tuvaletten çıktılar ve gölgelerde durduğumu bile fark etmediler.

Geçmiş anılar yüzeye çıkarken duvara yaslandım.

Onunla karnavalda tanışmıştım.

Ilık bir esinti, güneş ve yukarıdaki dönme dolaptan gelen kahkahalar. Kızarmış huni kekleri, patlamış mısır ve pamuk şeker kokuları. En azından bu şekilde, yazın sıcağında olduğu-

nu hayal etmiştim. Oysa Tatlı Abelli gülümsemesi kadar boştu. Kar, beton ve soğuk rüzgârın ıslığından başka bir şey yoktu.

Yakındaki bir alışveriş merkezinde güvenlik görevlisi olarak çalışıyordu; şu anda bir oğul ve ağabeyin yasını tutarken geçim sıkıntısı çektiklerini hayal edebildiğim annesi ile kız kardeşine destek olabilmek için iki yarı zamanlı işi daha vardı. Korkunç gerçek şuydu ki adını bile bilmiyordum. Ona benimkini söyleyemezdim. O yüzden gülümseyerek ben benimkini paylaşana kadar o da kendininkini paylaşmayacağını söylemişti. Artık asla söyleyemezdi.

Sarışın, karizmatik ve anlaşması kolay biriydi. O kadar tasasız olunabileceğini hiç görmemiştim ve bu, beni bir şekilde büyülemişti. Ancak ben farklı bir dünyada büyümüş ve içine derinden gömülmüştüm. Onun hayatına son veren bir dünyanın içine...

En acı olan da –araba uzaklaşırken dikiz aynasında yavaşça kaybolan görüntü gibi– suçluluk duygusunun kaybolmasıydı.

Başımı duvara dayadım, yukarı kaldırdım ve yüzüğü ortaparmağımda çevirdim. Bu yüzüğü bana bir şaka olarak *o* vermişti. Ancak bu, hatamı telafi etmek için kendime verdiğim sözün bir hatırlatıcısı olmuştu. Ve telafi edene kadar onu çıkarmayacaktım.

Tanıdık birinin hissi çıplak tenimi okşadı.

Başımı yana çevirdiğimde Nicolas'ın koridorun sonunda durduğunu gördüm. Elleri ceplerinde, o miskin bakışları üzerimdeydi.

"Seni pembe olmayan bir şeyin içinde göremem sanıyordum."

Derin sesi kulaklarıma dokundu ve sessiz koridoru dolduran bu sesle titredim. *Pembe olmayan bir şeyin içinde gö-*

remem. Aklım bu lafı edepsiz bir yere götürdü; hiçbir şey giymediğim ve onun da beni izlediği bir yere. Sıcaklık bacaklarımın arasında ağır ağır ilerlerken göğüslerim sertleşti. Yutkundum ve nefes alışımı düzenlemeye çalıştım.

Neredeyse hiç siyah giymezdim ama bu gece cüretkâr hissediyordum. Belki de onun burada olacağını bildiğim ve siyahın, Nicolas yokmuş gibi davranmak için sunabileceği güce ihtiyacım olduğu içindi. Beni sadece beyaz ya da pembe kıyafetlerle görmüştü, bana çoğu zaman gülünç bir kızmışım gibi bakması şaşırtıcı değildi. Fakat böylesi en iyisiydi. Eğer bu hayranlığa karşılık verseydi bunun beraberinde getireceği kaosu ancak hayal edebilirdim. Başka bir skandal yaratmayacaktım. Hiçbir zaman.

Duvara yaslanmaya devam ederken pembe topuklu ayakkabılarım görünene kadar elbisemin eteğini yukarı çektim.

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi ve elini cebine geri sokmadan önce başparmağıyla gülümsemesini sildi. Midemde kelebekler uçuştu. Eğer kötü bir laf –gerçekten ayıp bir laf– edersem, bu onun ne kadar yakışıklı olduğunu anlatmak için olurdu. Müstehcen bir sözü hak ediyordu, yoksa kimse bunun büyüklüğünü anlayamazdı.

"Sence Tatlı Abelli ne anlama geliyor?" diye sordum, ifadem düşünceliydi. Tüm *Cosa Nostra* için bir fahişe olarak kabul edilip edilmediğimi bilmem gerekiyordu. Gerçeklerden ne kadar hoşlanmasam da saf bir şekilde yaşamak benim tarzım değildi.

Kara kaşlarından birini kaldırdı, aramızdaki on metrelik mesafeyi korumaya devam ediyordu. "Gerçekten söylememi istiyor musun?"

Alt dudağımı dişlerimin arasına alırken başımı yavaşça salladım.

Ne kadar kötüydü?

Bakışları karanlık bir eğlenceyle parladı, ancak içinde küçük bir miktar hoşnutsuzluk da vardı. "Hiç şüphesiz ki New York'taki en tatlı kızlardan biri demek."

Gözlerimi kırpıştırdım. Yutkundum. Nefesimin kesildiğini gizlemek için *hmm* diye bir ses çıkardım. Bu sadece anlamını bildiği şeydi, inandığı şey değildi herhalde, değil mi? Yine de bacaklarımın arasında bir sızının oluşmasına engel olamadım. Elbisem rahatsız edici ve sıcak hissettirmeye başlamıştı.

Bu çekim yakıcı bir hale gelmişti ve beni sonsuza kadar korkutmadan önce ona farklı davranmam gerekiyordu. Eğer ona aileden biriymiş gibi bakarsam –ki yakında öyle olacaktı– belki o zaman bu durum ortadan kalkardı.

Duvardan uzaklaşıp ona doğru yürüdüm. Eski restoranın atmosferi de değişmişti. Aniden, bu duygunun yalnızca iki yanıcı güç arasındaki bir tepki olup olmadığını ya da ondan... varlığı yüzünden havanın yetersiz geleceği kadar mı etkilendiğimi merak ettim.

Rahatlama olarak yorumlanabilecek bir nefes vererek, "Pekâlâ, bu tahmin ettiğim kadar kötü değil," dedim. Önünde, bir kol mesafesinde durdum. Ne zaman onun yanında olsam, okuldaki en popüler çocuğun dikkatini çekmişim gibi önemli hissediyordum.

Geçmiş beni hâlâ etkisi altına alıyordu, şimdiki zaman ise kolay görünüyor ve cesaret bulmak zor gelmiyordu. Yaklaştım ve parmağımı ceketinin düğmesinin kenarında gezdirdim.

Sesi, doğal karanlığının çeşitli türlerini barındırıyordu; ancak şu anki sesi daha sertti, hiç eğlence belirtisi yoktu. "Varsayımlar hakkında ne demiştim?"

Her nasılsa talepkâr ve otoriter doğası sadece yanaklarımın yanmasına sebep oldu. Bu adam, insanlara ne yapmaları

gerektiğini ne kadar da kolay söylüyordu... Üstelik hemen itaat edilmesini bekliyordu. Ağzında gümüş bir kaşıkla doğmuş olmalıydı.

"Başka bir şey olduğuna inanmak için iyi bir nedenim vardı." Siyah düğmeyi deliğinden iterek ceketini çözdüm. Beni izledi ve bakışları tenimin her santimini ateşe çok yakın duruyormuşum gibi yaktı.

"Yeterince iyi olmayan nedenini duymayı çok isterdim." Sesi bana tam tersini söylüyordu.

"Neden buradasın?" Ceketini açıp karnını saran siyah yeleği ortaya çıkardım. "Sadece beni kontrol etmek mi istedin?"

"Kız kardeşin sarhoş ve onu sen teşvik ettin." Kızgınlığı ses tonuna yansımıştı.

"Ah, o zaman başım belada mı?" Yeleğinin cebine uzandım ve orada olacağını bildiğim sigarayı çıkardım. Onu dudaklarının arasına koyduğunu ya da bırakmaya çalışıyormuş gibi parmaklarının arasında döndürdüğünü görmüştüm. "Babamla hallet. Ben bir Abelli'yim, Russo değil."

Arkamı döndüm ama Nicolas bileğimi tuttu. "Tek başına dışarı çıkmayacaksın."

"Birkaç mutfak personelinin de dışarı çıktığını gördüm." Elinden kurtulmaya çalıştım ama bu sadece dikkatini elime yöneltmesine sebep oldu. Bakışları, yüzüğümü çıkarmak ister gibi kararmıştı. Parmaklarımı koruyucu bir şekilde sıktım çünkü deneyebileceğine inanıyordum. Elini bileğimden çektiğinde arka kapıya yöneldim.

"Mutfak personeliyle de dışarı çıkmayacaksın."

Ona aileden biriymiş gibi davranacaktım, değil mi?

"Nicolas, git patronluk taslayacak başka birini bu..."

Dondum, kalp atışlarım kaplumbağa hızında atmaya başladı. Beni atkuyruğumdan yakalamış ve tasma tutuyormuş

gibi bir adım daha atmamı engellemişti. Vücudunun ön kısmını sırtıma bastırdığında nefesim kesildi. O kadar sıcak, o kadar iyi hissettiriyordu ki nefes alabilsem inleyebilirdim.

Atkuyruğumu hafifçe çekerek başım yana yatırdı ve dudakları kulağımın arkasındaki çukura değdi. "Bana bir daha ne yapacağımı söyle ve gör bak neler oluyor."

Malum yeri saymazsak boynum benim en hassas yerim olurdu. Vücudumdaki bütün tüyler diken diken oldu. Hırıltılı ses tonunun etkisi, omurgamdan aşağı ve bacaklarımın arasına inmeden önce ensemde gezindi. Sırtım refleksle gerilmişti.

"Tek başına dışarı çıkmayacaksın. Mutfak personeliyle de çıkmayacaksın."

Yarı kapalı gözler ve bulanık bir zihinle, sözlerini anlamam biraz zaman aldı. Gözlerimi kırpıştırarak aklımı toplamaya çalıştım.

"Çakmağın var mı?" İstese de istemese de dışarı çıkacaktım. Sorum –nedenini bilmesem de– bana katılmasını öneriyormuşum gibi çıkmıştı. Bu an, ona ailemden biri gibi davranamayacağımı kanıtlıyordu.

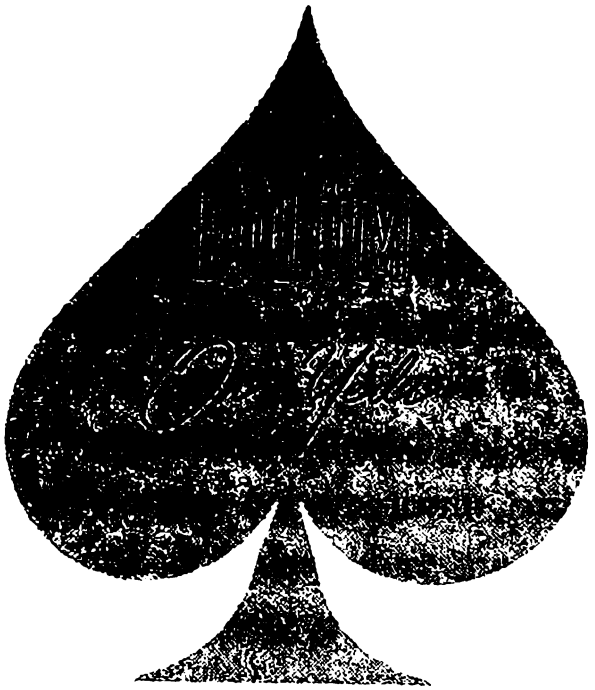
Belimi kavradı ve beni bir adım öne itti. Saçımı bırakmış olmalıydı ama ben farkında bile değildim.

Sokak kapısını açtığında nemli ağustos havasının yüzümü okşamasıyla tereddüt ettim.

Sırtını açık tuttuğu kapıya yasladı, elleri ceplerindeydi. Bakışlarında hararetli bir şey vardı, belki de can sıkıntısıydı. Burada benimle olmak istemiyordu.

Tatlı Abelli onun duygularını dikkate alırdı. Yine de Nicolas'ın etrafındayken o kız olmak zorunda değildim.

Böylece Nicolas Russo'yla sigara içmek için dışarı adım attım.

"Hayattaki en güzel şeyler gözle görülmez veya dokunulmaz. Onları kalpte hissetmek gerekir."
—Helen Keller

Elena

GEÇMİŞ, KALBİMDE BASİT BİR ÇEKİCİLİĞE SAHİPTİ AMA bu, karmaşık bugünümdeki güzelliği göremediğim anlamına gelmiyordu. Binalar gökyüzüne uzanıyor, kirli hava yıldızların görünmesini engelliyordu ama onun altında insanlığın büyüsü hâlâ yaşıyordu. Dünyada iyilik vardı ve ben, sarışın haber spikerinin nasıl sadece tatsız şeylere odaklandığını anlayamıyordum.

Ara sokak hareketsizdi, mutfak çalışanları çoktan dağılmıştı. Arka plandan lastik, korna ve siren sesleri gelip geçiyordu ama onlardan daha yüksek bir ses duyuluyordu: Bir saksafonun yumuşak, ahenkli sesi.

Müziğin geldiği yöne doğru birkaç adım attığımda topuklu ayakkabılarım asfaltta tıkırdadı. Kesin bir gerçeğin farkına vardım: Bu dünyada yaşayabileceğim büyüleyici bir aşk hikâyesi yoktu. Acı gerçek şuydu ki kendimi sadece trajik sonların tadını çıkarmaya zorlayabilirdim çünkü benimkinin de çok uzakta olmadığını biliyordum.

Sıcaklık, arkamdan gelen bir heyecanın fısıltısı gibi çıplak sırtımı okşadı. Döndüm, Nicolas o kadar yakında duruyordu ki bakışlarıyla karşılaşmak için başımı geriye doğru eğmek zorunda kaldım. Sigarayı parmaklarımdan alıp dudaklarımın arasına koydu ve sonra, üzerinde maça ası olan bir Zippo çakmağın metalik tıkırtısıyla, aramızda bir alevin büyüleyici parıltısı titreşti.

"Bu içtiğin son sigara, o yüzden tadını çıkar."

Gülümsedim ve o sigarayı yakarken öksürerek bir kez daha acemi gibi görünmemek için yavaşça bir nefes çektim.

"Komik bir şey mi var?"

Dudaklarımın arasından bir kahkaha kaçtı. "Evet. Sen."

Dalgın bir bakışla sigarayı dudaklarımdan çekip kendi dudaklarına götürdü ve bir nefes çekti.

Ona bakarak başımı eğdim. "Peki, artık sana *fratello** diyebilir miyim?" Bunu neden söylediğimi bilmiyordum ama dudaklarımdan hava gibi kolayca kayıp gitmişti. Damarlarımda dolanan nikotin, dilimi rahatlatıyordu sanırım.

Başımın üstüne doğru duman üflerken bana baktı. O kadar yakın duruyorduk ki kolu koluma değiyordu. O kadar yakındı ki varlığı benimkini yok ediyordu. Ve bu durumda ailevi hissettiren hiçbir şey yoktu.

Sigarayı bana uzattı. "Hayır." Tartışmaya yer bırakmayan, sert bir hayırdı.

* (İt.) Ağabey, erkek kardeş. (ç.n.)

"Neden? Yakında olacaksın."

Çenesinde bir kas oynadı. "*Cognato*'n* olacağım, kardeşin değil."

"Aynı şey işte. Kontrolcü erkek kardeş davranışlarını çoktan sergiliyorsun."

İfadesi bana eğlenmediğini ve bu konuşmaya katılmayacağını söylüyordu.

"Bana *sorella*** diyebilirsin. Belki de dünyanın senin etrafında dönmediğini anlaman için ihtiyacın olan şey bir kardeştir."

Eğlenceli bir soluk verdi ama sesi beni boğmak istiyor gibiydi. "Sigaranı iç ve çeneni kapa."

Yanaklarıma hücum eden gülünç sıcaklığı gizlemek için arkamı döndüm ve ondan birkaç adım uzaklaştım. Topuklu ayakkabılarımın saksafonun ritmiyle uyumlu yumuşak tıkırtıları hipnotize ediciydi. Nikotin, sistemimdeki alkole karışmış olmalıydı. Belki de Nicolas'ın varlığıyla sarhoş olmuştum.

Etrafımda dönerek bakışlarımı ona diktim. "Bana bakıcılık yapmak zorunda değilsin, biliyorsun. Genelde bir hafta sonunda iki kez saldırıya uğramam."

Arka kapıya yaslandı, bakışları alayla parlıyordu. "Sadece bir kez mi uğrarsın yani?"

"Sadece bir kez," diye tekrarladım, dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

"Ben senin bebek bakıcın değilim."

"Buna neredeyse kanacaktım..."

İfadesi hafifçe kararadı. Neden sürekli üzerine gittiğimi bilmiyordum ama genellikle takındığı o ifade son saksafon notasıyla birlikte kayboldu.

---

* (İt.) Enişte. (ç.n.)

** (İt.) Kız kardeş. (ç.n.)

Sesi sert ve netti. "Ağzını açmaya devam edersen sana *ben* saldıracağım."

Sözlerinin cinsel bir anlam barındırdığını sanmıyordum ama ne yazık ki o şekilde kabul etmek istedim. Sigarayı dudaklarıma götürdüm ve içime çektim. Üflediğim dumanın ardından bakışları benimkilerle buluştu.

"Bir sonraki saldırganıma yalnızca *cognato*'mun bana saldırabileceğini söyleyeceğimden emin olabilirsin." Her nasılsa, müstehcen bir hava ara sokağı o kadar yoğun bir şekilde doldurdu ki yoldan geçen biri bile bunu fark edebilirdi. Kalbim göğsümde bir davul gibi atsa da ifadem düşünceliydi. "Eminim ki senin de erkeklerin hayatlarını mahvetme yolların tükenmiştir."

"Buna repertuar deniyor, Elena. Tekrar kullanılabilirler."

"Hmm. Peki, listende sırada ne var?"

"Saldırıya uğrayan kim?" Sesi, sanki üçüncü kez havadan bahsediyormuşuz gibi sakindi.

Omzumu silktim. "Ben."

Bakışları soğudu ama sesi kayıtsız kaldı. "O zaman bu gecenin eğlencesi o saldırganın kan kaybetmesini izlemek olurdu."

İfadesinde abarttığını söyleyen hiçbir şey yoktu. "Eh, işin içinde biraz kan olmasa, seninle geçirilen normal bir akşam olmazdı." Durakladım. "Sanırım son akşam yemeğimizde fazlasıyla kan döktün."

Dudaklarına küçücük ama karanlık bir gülümseme yerleşti. "Sanırım döktüm."

Midemde kelebekler uçuştu. Kadınların kötü erkekleri sevmesinin nedeni tam olarak bu haylaz, hain gülümsemeydi.

Cazzo.

Biraz havaya ihtiyacım vardı.

Sigarayı betonun üzerinde ezdikten sonra eğilip aldım ve restoranın çöplüğüne attım. İzmaritler ve çöpler ara sokağı çoktan doldurmuştu, buna katkıda bulunmak istemedim.

Nicolas hâlâ kapıya yaslanıyordu, onun önünde durup bekledim. Telefonunu bana uzattı. "Listem. Şimdi yaz."

Ceptelefonuna kaşlarımı çattım ve ona baktım.

İfadesi ciddiydi ve doğrusu, bu çekim kontrolden çıkıp tenimin altında elektrik gibi cızırdarken içimde onunla tartışacak güç kalmamıştı. Telefonu elime alıp birkaç adım geri gittim. O bu kadar yakınımdayken düşünebilmemin hiçbir yolu yoktu.

Notlarını açtım ve Adriana'nın kıyafet bedenini, ayakkabı numarasını hatta sutyen bedenini bile yazdım. Ayrıntıları atlayan bir adama benzemiyordu. Hobilerine ve beğenilerine gelince kendimi tutamadım.

Oyunculuk

Kült korku filmleri

Bahçıvanlık

Sen değil

Gülümsedim ama sonra telefonu çaldı ve ağzım açık kaldı.

Ekrana baktım.

Nicolas kimdi böyle? *Benito 2* mi?

Ekranda çıplak bir kadın fotoğrafı vardı. Sarı saçlı, cilveli gülümsemeli, büyük göğüslü.

Jenny.

Ona baktığımda işimin bitmesini bekliyordu. Telefonu çevirdim. Bakışları bir an üzerimde kaldıktan sonra ekrana bir bakış attı. Hiç şaşırmış görünmüyordu.

"Bu, Tony'nin kız arkadaşı," diye suçladım.

"Öyle mi?"

Eğleniyor mu yoksa sinirli mi anlayamıyordum. Kızın kim olduğunu bilip bilmediğinden ya da aptalı oynayıp oynamadığından da emin değildim. Onları ayırt edemeyecek kadar çok sayıda çıplak kadın fotoğrafı mı alıyordu? İçime öfke kıvılcımları saçıldı.

"Onunla yatmayı bırak," dedim soğuk bir şekilde.

Şimdi eğleniyor gibi görünüyordu.

Telefonu tutuşum sıkılaştı. "Bu yanlış."

Bir omzunu silkti. "Kısasa kısas."

Durakladım. "Senin kız arkadaşın yok." *Bir nişanlın var...* Gerçi bu, bizim dünyamızdaki erkekler için genellikle pek bir şey ifade etmezdi.

"Vardı."

Ah.

Garip bir rahatsızlık hissiyle doldum.

Bu olayı çözmeye çalışarak gözlerimi kırpıştırdım. "Siz ne diye birbirinizin kız arkadaşlarıyla yatıyorsunuz? Misilleme yapmak için mi?"

Nicolas tek kelime etmedi, bakışları da etmeyeceğini söylüyordu.

"Farkında olsa da olmasa da onu seviyor, Nicolas."

İfadesi buz gibi soğudu. "Tam bir aşk profesörüsün, değil mi? Bu kadar bilgi kişisel deneyimlerden mi geliyor?"

Ne?

Gözlerim kısıldı. Ne demek istediğini anlamadım ama umursamayacak kadar kızgındım. "Kız kardeşiyle evleniyorsun, bu yüzden artık uygun değil." Ne dediğimi bilmiyordum ama onun tarafını tutmayacaktım.

Gülüşü karanlıktı.

Benim taraf tutmamdan hoşlanmamıştı. Onun tarafında olacağımı mı düşünmüştü?

Bilmem gereken, ani bir düşünce aklıma geldi ve ben durduramadan dudaklarımdan kaçtı. "Adriana'ya sadık olacak mısın?" Kalbim garip bir şekilde atıyordu. Bu şimdiye kadar birine sorduğum en özel şeydi ve dilimde yabancı, pişmanlık dolu bir tat bıraktı.

Bakışları benimkilere çevrildi, sorumu beğenmemişti ama derin, pürüzsüz bir sesle yanıtladı. "Sadık olmamı mı bekliyor?"

Tabii ki beklemiyordu.

Bu âlemdeki bir erkek için çalışmak, striptiz kulübüne gitmek anlamına gelirken hiçbir kadın bunu beklemezdi. Para ve güçle baştan çıkmışlarken beklemezlerdi. Jenny gibi kadınlar kendilerini zengin ve çekici erkeklerin üzerine atarken de bekleyemezlerdi. Bu yüzden onun kadar yakışıklı bir koca istemiyordum. Sadakatsizlik yapmak için uğraşmasına bile gerek yoktu, kadınlar zaten kucağında biterdi.

Başımı salladım, bu konuşma beni hayal kırıklığına uğratmıştı. "Kaçıyorsun. Soruma cevap ver." Belki o sözleri söyleseydi ve bana ne kadar vefasız, sahtekâr olduğunu gösterseydi... o zaman ona olan bu hayranlığı bir kenara koyabilirdim. Cevabıyla kız kardeşimden bile daha fazla ilgileniyordum.

Kapıdan uzaklaştı. "Sen *benimkine* cevap ver."

Sakin ama intihara yönlendirebilecek bir karşılık verdim. "Soruma cevap verdikten sonra telefonunu geri alabilirsin."

Küçümseyici bakışları içimi yaktı, sonra başını hafifçe iki yana sallayarak bana doğru geldi.

Kalbim yerinden fırladı ve geriledim; ancak çıplak sırtım

duvara çarptı. Soğuk beton, omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. Bir köşede kapana kısılmış ve fazlasıyla panik haldeydim, mantıklı düşünemiyordum. Hatta hiç düşünemiyordum.

Telefonu elbisemin önünden içeri soktum.

İki adım ötede durdu. Telefonunun gittiği yere baktı, sonra bir tür kurnaz inançsızlıkla dilini dişlerinin arasında gezdirdi.

"Cidden bunun telefonu geri almamı engelleyeceğini mi sanıyorsun?"

Bunu neden yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu ve hayatımda ilk kez Tatlı Abelli'nin beni kurtarmasını diledim. Onun sakin, aklı başında yöntemleri en başında beni bu karmaşaya sokmazdı. Nefesimi düzenlemeye çalıştım.

"Bu uygunsuz olur."

Telefon göğüslerimden karnıma inip kalçalarımı saran sıkı kumaşın altında yavaşladığında ikimizin de bakışları aşağı indi. Tam o anda telefon da göbeğimin altında durdu.

Gözleri benimkilere döndü. "Öğrendiğim kadarıyla bugünlerde öpüşmek duygusuzca olabiliyor. Elbisenin altına uzanmak bundan daha kötü olamaz."

Midemde bir şeyler pır pır etti. "Elbisemin altına *uzanmayacaksın*."

"Üç saniye, Elena." Sözleri kısa ve sinirliydi. Ona telefonu geri vermek için o kadar sürem olduğunu kastettiğini biliyordum.

Ne yaptığımı ya da aniden ölüm arzusuna mı kapıldığımı bilmiyordum ama bakışlarım arka arkaya üç saniye onunkine takılı kaldı. Sessizce ve olgun bir şekilde, "Soruma cevap vermedin," dedim.

Bakışları betona kaydı ve tekrar bana baktığında alev alevdiler. Başımın belada olduğunu biliyordum. Kan dolaşımıma bir beklenti dalgası sızdı ama Nicolas kalan adımlarını bana doğru attığında tedirginlikle doldum.

Omuzlarıyla sokağı kapattı, yoğun varlığı nefesimi yavaşlatıyordu. Nazik değildi. Kehribar rengi bakışları benimkilerin üzerindeyken elbisemin bacak kısmındaki bir avuç dolusu kumaşı tutup çekiştirdi ve bu süreçte beni de sarstı.

Avuçladığı kumaşı bacaklarımın üzerinden geçirmişti. Cildimin her santimi cayır cayır yandı ve midemin alt kısmında bir sızı belirdi. Nicolas çıplak uyluğuma değdiğinde inlememek için dudağımı ısırmak zorunda kaldım. Avcu sert ve yakacak kadar sıcaktı. Tanrım, bir erkek hiç bu kadar güzel kokmamıştı. Daha fazlasını, hepsini koklamak için yüzümü boynuna gömmek istedim.

Adriana'ya sadakatsiz olduğu için onu eleştirirken benimle aynı şeyi yapmasının hayalini kurmam dikkatimden kaçmamıştı. Bu düşünce uçup gitti çünkü varlığı ve sıcaklığı onu bir kenara atıyordu.

Yavaşlamış mıydı yoksa bu an çok önemliydi de ben mi onu ağır çekimde yaşıyordum, bilmiyordum; ancak her şey sessizleşti ve düzensiz nefeslerimin sesi sokağı doldurdu. Aramızdaki boşluktan hafif bir esinti geçtiğinde ne kadar sıcakladığımı fark ettim. Hayatımda hiç daha sıcak hissetmemiştim.

Bana daha da yaklaştı; ceketi kollarıma sürtünüyor, soğuk saati bacağımın pürüzsüz iç kısmına değiyordu. Bir eli başımın yanındaki duvara dayalıydı ve beni kapana kıstırdığını düşünüyordu ama bilmediği şey, kaçmak istemediğimdi.

Çıplak tenime dokunduğunda bakışları sertleşti ve te-

reddütle aşağı baktı. Bacaklarımın arasındaki ağrı nabız gibi atıyordu. Bacaklarımı aralamaktan, elini aralarına kaydırdığını düşünmekten kendimi alamadım. Tangamın üzerinden bana dokunduğunu hayal ettim. Çamaşırı kenara çekip bir parmağını içime ittiğini düşledim. Avuçlarım iki yanımdaki soğuk beton duvara yaslandı ve kulaklarımda bir uğultu duyuldu.

Çenesi kasıldı ve parmakları uyluğumun içini kavradı. Elinin sıcaklığından yayılan kıvılcımlar doğrudan klitorisime ulaştı, tüm kanım o bölgede zonkluyordu. Ne kadar rahatsız olduğumu, bunun beni ne kadar ıslattığını anlamak için avcunu kumaşın üzerinde gezdirmesi yeterliydi. Onu ne kadar çok istediğimi anlamasına yeterdi.

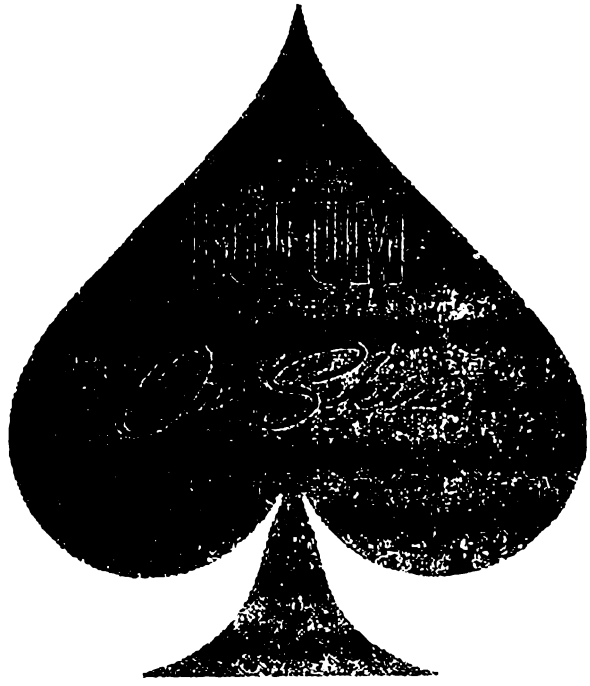
Ama o bunların hiçbirini yapmadı. Sadece telefonunu aldı.

Başparmağı tangamın kalçamda duran ince ipini okşadı ve elleri üzerimden ayrılmadan önce onu biraz aşağı çekti. Elbisemin toplanan kısmı asfalta düşerken kulağıma gelen sesi sertti.

"Cevabı zaten biliyorsun."

Geri çekildi ve hemen oraya gitmemi söylercesine başını kapıya doğru salladı.

Başka bir şey yapamayacak kadar nefes nefeseydim, arkamdan fısıltıya benzer bir inleme gelirken gösterdiği yöne doğru ilerledim.

"Beni kimse öldürmeyecek. Buna cesaret edemezler."
—Carmine Galante

Nico

BENİM İÇİN *COSA NOSTRA*'NIN KALBİNDEN DAHA İYİ BİR YER YOKTU. Bir yapbozun son parçası gibi, varlığım mükemmel bir şekilde uyuyordu.

Bir avukatın, bir doktorun ya da bir hademenin oğlu bile olsam yapmayı sevdiğim tek şeyi yaparak yasanın yanlış tarafında yolumu bulurdum: Yasadışı kazanç elde ederek.

Ben Antonio Russo'nun oğluydum, başka kimsenin oğlu değildim ve bu nedenle yaptığım işte çok iyiydim. Babamın bir sözü vardı: *Non ha il dolce a caro, chi provato non ha l'amaro.* Bu dünyada pişmanlıklara yer olmadığını, bir insanın tatlıyı tatmadan önce acıyı tatması gerektiğini söylerdi bana.

Yedi yaşında, gördüğüm ilk ölü adama bakarken duymuştum bunu. Adamın gözleri açıktı, bodrum zemininde bir kan birikintisi oluşmuştu.

Benim mesleğimde pişmanlıklar daima olurdu. Birikirlerdi ve her biri bir adamın kararlılığını zayıflatırdı. Çok pişmanlık yaşamamıştım ve yakın zamana kadar peşimi bırakmayan sadece bir tane vardı. Gianna'yı hâlâ babamla evliyken becerdiğime pişman olmuştum. Son zamanlardaysa... Her şeyden daha çok, Adriana için sözleşme imzaladığıma pişman oldum.

Ablasını istiyordum.

Yatağımda.

Duvara karşı.

Dizlerinin üzerinde.

İstemsizce sözleşmeden çıkmak için ne yapmam gerektiğini düşündüm, tam olarak ne yapacağımı biliyordum. Ailem anlaşmaları bozmasıyla tanınırdı, aslında babamı öldüren de buydu. En iyi teşvik değildi ama Abellilerden korkmuyordum. Dürüst olmak gerekirse, hiçbir şeyden korkmuyordum ve muhtemelen benim nihai ölümümün nedeni bu olacaktı.

Elena Abelli'yi istiyordum ve sırf ona sahip olabilmek için bir kan davası başlatmak, o her yaklaştığında kulağa gitgide daha az kötü bir fikir gibi gelmeye başlıyordu. Ama yoluma, aklımın yarattığı çarpık planla devam etmeyecektim.

Onu becermek istiyordum.

Onunla evlenmek istemiyordum.

Karım sadece saygı duyabileceğim ve çocuklarımı doğurabilecek bir kadın olmalıydı. Doğru dürüst düşünemeyecek kadar büyülenmiş olduğum biri değil. Bu hayatta dikkatimi

dağıtmayı göze alamazdım. Bağlılık istemiyordum. Elena ise çoktan kafamı sikip bırakmıştı.

Ne kadar üzücü olsa da kızın ağzından çıkan her şeye ilgi duymaktan kendimi alamıyordum. Kendimi ne kadar durdurmaya çalışsam da fark etmediğim tek bir hamlesi bile olmuyordu.

Benimle neden bu kadar özgürce ve inatla konuştuğunu bilmiyordum; ama bunun nedeni muhtemelen artık beni sikik bir erkek kardeş olarak görmesiydi. Benimle konuştuğunda avuç içimle ağzını kapatmak, onu bir duvara dayamak ve sonra elimi o minik pembe tanganın altına kaydırırken tatlı kahverengi gözlerindeki şoku izlemek istediğimi bir bilseydi... Kahrolası *pembe*. Nedense bunu görünce kontrolüm sert bir şekilde sarsılmıştı.

Başlasaydım duramazdım.

Onu bir sokak duvarına dayayıp sikerdim ve içimde bunun yeterli olmayacağına dair inatçı bir his vardı. İçimdeki Russo kanı yüzündendi. O kan, istediğini alır ve diğer her şeyi siktir ederdi.

Sokak kapısı arkamdan bir tık sesiyle kapandı ve beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Takım elbisemin ceketinin düğmelerini iliklediim ve Elena'yı koridorda takip ettim, o ipeksi siyah atkuyruğu kollarımın ulaşabileceği bir mesafedeydi. Ara sokakta döndüğü zaman saçları göğsüme çarpmıştı. Kendime bunun lanet olası bir tasma olmadığını söylemek zorunda kaldım; çünkü kulübün içinde atkuyruğunu tuttuktan sonra, artık istese de istemese de onu o atkuyruğundan çekip doğrudan yatağıma götürmek istiyordum.

Derin dekolteli bir elbise giymişti, sırtında sadece çapraz şekilde yerleştirilmiş ince ipler vardı ve pürüzsüz zeytin teni

gözler önündeydi. Siyah kumaş, kıçının kıvrımlarını sarıyordu ve bu, onu çıplak olarak hayal etmekten başka bir şeye izin vermiyordu.

Tanrım, o kıça neler yapabilirdim.

Hiç yardımcı olmuyorsun, Russo.

Bakışlarımı zorla başka yöne çevirdim ve sikime doğru ilerleyen ısıyı görmezden geldim.

Bana başka bir şey söylemeden ana salona girdi ve bir çocuk menüsündeki boya kalemleriyle oyun oynuyor gibi görünen kız kardeşi ve büyükannesine doğru yöneldi.

Ortam sakindi, dostça gevezelikler dönüyordu ve bunu görmek beni rahatlatmıştı ama açıkçası şu anda küçük bir husumeti memnuniyetle karşılardım. Öfkeliydim, bastırılmış cinsel gerginlikle doluydum.

Arkası bana dönük oturan Tony, kuzenleriyle birlikte gülüyordu. Bu gece henüz karşı karşıya gelmemiştik. Eninde sonunda geleceğimizi biliyordum ve bu yüzden bu gece o aptalı da davet etmiştim. Şu anda gerginlik tenimin altında sürünürken bu kararımdan memnundum.

Bara gittim ve Luca'nın yanına oturdum. Bir içkiye ihtiyacım vardı. Sadece bir tane, avantajı ortadan kaldırmak için. En son altı yıl önce sarhoş olmuştum ve üvey annemi becermiştim. Bundan dersimi almıştım.

Luca birasından bir yudum alırken bana eğlendiğini belli eden bir ifadeyle baktı. Görünüşe göre, tıpkı New York'taki diğer her erkek gibi benim de Elena'yı istediğimi biliyordu. Bu daha eğlenceli geliyor olmalıydı çünkü onunla tanışmadan önce bile ondan hoşlanmadığımı dile getirirdim.

Dişlerimin arasından, "Siktir git," diye mırıldandım.

Sessizce kıkırdadı.

Birkaç dakika sonra, kuzenim Lorenzo'nun, üzerine çok fazla bahse girdiği at hakkındaki konuşmasını belli belirsiz dinlerken viskimi yudumluyordum.

"Sana söylüyorum, bu konudaki ihtimaller iyi..." Lorenzo arkamda, bir kız olduğunu tahmin ettiğim şeye bakarak sustu. "Tanrım, bu kadınla evlenmek istiyorum."

Kimden bahsettiğini bildiğim için olay çıkarma arzusuyla doldum ama sadece bardağımdaki viskiyi döndürüp sinirli bir yudum almakla yetindim.

Arkadan Elena'nın Tony'nin söylediği bir şeye hafifçe güldüğünü duydum. Ağzımdaki içkiyi sertçe yuttum. Onu neredeyse öldürtecek olan aptal kardeşine o kadar sadıktı ki... Dişlerim birbirine kenetlendi.

Patlamadan önce bunun için bir çıkışa ihtiyacım vardı.

Ya dövüşecek ya da sikişecektim. Fakat ikincisi Elena Abelli tarafından engellendiği için ilkini seçmem gerekecekti.

Telefonumu cebimden çıkardım.

Sonra Jenny'nin fotoğrafını Tony'ye gönderdim.

Ve bekledim.

Doğrusunu söylemek gerekirse hiç sevgilim olmamıştı. Tam olarak sürekli seks yaptığım biri vardı ki bu, bir kız arkadaşa sahip olmaya en yakın şeydi. Bunu söylersem Elena'nın bana o kadar da anlayış göstereceğini düşünmüyordum. Bu yüzden, tıpkı benim gibi bir *hilekârdan* beklendiği gibi yalan söylemiştim. Tony, Isabel'le yatmış ve bunu öğrenmemi sağlamıştı. Ben de sırf prensip gereği Jenny'yi becermiştim. Bu kadar kolay olması biraz utanç vericiydi.

Jenny'le bir yıldan fazla bir süredir konuşmamıştım. Tekrar temasa geçtiğini düşünürsek, Tony'nin onu sol eliyle, sağ eliyle olduğu kadar tatmin edemediğini varsayıyordum.

"Ihh, Ace..."

Viskimi karıştırdım. "Bırak gelsin."

"*Tamam* patron." Lorenzo bir adım geri attı.

Luca başını iki yana salladı ve oturduğu yerden kalktı.

Yapmamalıydım. Aleni bir yerde olay çıkarmamalıydım. Ancak çıkarmazsam yapacaklarımdan korkuyordum. Bu gece yine Elena Abelli'yle karşılaşırsam... Lanet olası aklımı kaybederdim.

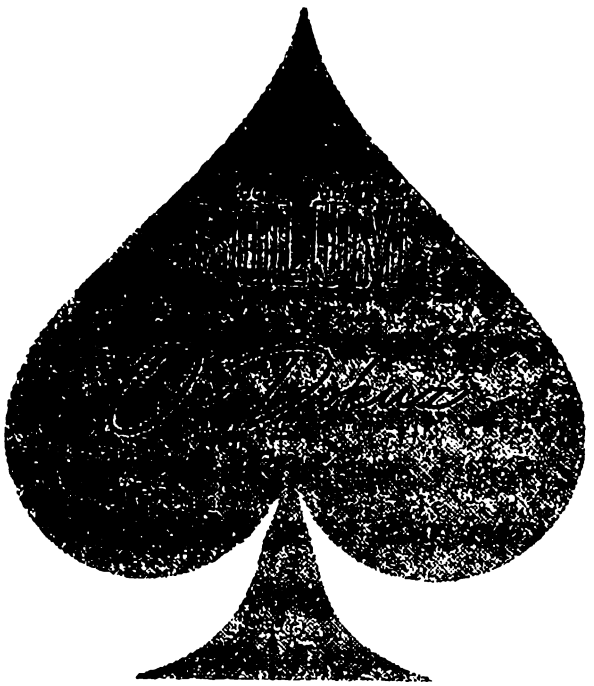
Başımın yan kısmında sersemletici bir ağrı infilak etmeden önce ani bir gerilim dalgası sırtımı okşadı.

Cam bardak bir çınlamayla yere çarpıp parçalanırken Celia, "Tony!" diye şaşkınca soludu.

Oda sessizliğe gömüldü.

Dudaklarımın bir köşesinin kalkmasına engel olamadım.

Tanrı'ya şükürler olsun ki bu pislik pervasız herifin tekiydi.

"Kusurlar güzelliktir, delilik ise zekilik.
Tamamen saçma biri olmak, tamamen
sıkıcı biri olmaktan daha iyidir."
—Marilyn Monroe

Elena

"STUPIDO!"* DEDİ ANNEM ART ARDA ÜÇ KEZ, sesini sağır kulaklar bile duyabilirdi. Ardından mutfaktan çıkarken bu sefer bütün çocuklarının *stupido* olduğunu mırıldandı.

"Siktir, Elena. Dur." Tony yüzünü buruşturdu.

Yüzündeki pis kesiğe bastırdığım pamuğu çektim. "Yaralı elinle Nicolas'a vurabiliyorsun ama alkolün birazcık yakmasına dayanamıyor musun?"

* (İt.) Aptal. (ç.n.)

O tüm gücüyle yumruk atabilirken benim bütün gece onun ayak işlerini yaptığımı düşünmek bile istemiyordum. Gergin ifadesi ve elindeki bandajdan sızan kanla, artık pişman olduğu anlaşılıyordu.

Tanrım, korkunç görünüyordu.

İki adamın birbirlerini öldüresiye yumruklamasını izlemekten daha korkunç bir şey yoktu. Özellikle de kimin kazanmasını istediğine karar verememek gibi tuhaf bir his içindeyken. Tony'nin kazanmasını istemiştim... değil mi? Bir hain gibi hissederek yutkundum.

Tony müstakbel enişteşinin kalın kafasında bir bardak kırdıktan sonra, Nicolas bir kolunu ağabeyimin boynuna dolamış ve onu yere çarpmıştı. O ağır gümleme sesi hâlâ aklımda yankılanıyordu.

Büyükannem kız kardeşimle oynadığı üçtaş oyunundan başını kaldırıp içini çekmiş, "Sonunda eğlenceli bir şeyler oluyor," demişti.

Adriana şarabından bir yudum almış, daha önce kendisine söylenen her neyse ondan sonra asılan yüzü aydınlanmıştı ve garip bir şekilde Tony'nin üzerine elli papele bahse girmişti. Görünüşe göre Nicolas, üzüntüsünün bir parçasıydı.

Babam sadece koltuğunda arkasına yaslanmış ve izlemişti. Nicolas'ın amcaları da öyle... Kimse araya girmiyordu ve ölümüne dövüşeceklerinden emindim. Bu düşünce, daha fazla izleyemeyecek duruma gelene kadar içime tatsız bir şekilde yerleşmişti. Ben de dışarıda, restoranın önünde Dominic'le birlikte bekledim.

Kavganın nasıl başladığından emin değildim ama Tony'nin fotoğrafı öğrendiğini ya da Jenny'nin, yakın zamanda Nicolas'la birlikte olduğunu itiraf ettiğini düşünüyordum.

Ve bu da sonucuydu.

Kırmızı izler Tony'nin çıplak gövdesini kaplamış, kaburgalarında ve sırtında çürükler oluşmaya başlamıştı. Yüzündeki kötü bir kesikten, burnundan ve dudağından kan akıyor, göğsünden aşağı damlıyordu.

Ada sandalyesinde arkasına yaslandı, ayakkabılarını ve pantolonunu giyip mesaj yazmaya başladı.

"Kesik nasıl oldu?" Gözünün kenarından saç çizgisine kadar uzanan böylesine derin bir yaranın yumruk yumruğa kavga sonucunda nasıl olduğundan pek emin değildim. Yine de kavganın fazlasıyla şiddetli olduğunu tahmin edebiliyordum, sanki ikisi de tüm saldırganlıklarını bunun için saklıyormuş gibiydiler.

"Kırık sandalye ayağı."

Gözlerim büyüdü. "Sana bir sandalye ayağıyla mı vurdu?"

Ne hilekâr ama.

"Evet. Ben ona vurduktan sonra"

Oh.

Doğrusu, Tony'ye neden yardım etmeye çalıştığımı bile bilmiyordum. Son zamanlarda pek de iyi bir ağabey olmamıştı. Bu beni ondan biraz soğutmuştu ama hatırlayabildiğim kadarıyla, kurtulamadığım bir anne-tavuk genine sahiptim. Bu, görmezden gelemeyeceğim bir yardım etme dürtüsüydü. Kimden aldığımı bilmiyordum. Annemden değildi ve büyükannemin, bastonunu kullanarak mutfak kapısını itip açtıktan sonra Tony'ye, elli dolar kazandırdığı için teşekkür ettiğini göz önüne alırsak ondan da değildi.

Tenimde bu gecenin geride bıraktığı bir gerginlik dans ediyordu. Meşgul kalmak için bir şeyler yapmalıydım; yoksa *onunla* ilgili düşünceler yüzeye çıkıyor, tekrardan her yeri-

min sıcaklamasına neden oluyordu. Netlik kazanması için söylemeliydim ki burada bahsettiğim *o*, hiç düşünmemem gereken biriydi.

Kollarımı kavuşturdum, elbisemi ve topuklu ayakkabılarımı hâlâ çıkarmamıştım. "Eh, sen de biraz isabet ettirebildin mi bari? Çünkü daha çok sen dayak yemiş gibi görünüyorsun."

Telefonuna geri bakmadan önce alaycı bir bakışla bana döndü. "Yeterince isabet ettirdim."

"Lütfen bana Jenny'ye mesaj atmadığını söyle."

"Jenny'ye mesaj atmıyorum," dedi kuru bir sesle.

Jenny'ye mesaj atıyordu.

"İkiniz de birbirinizi aldatıyorsunuz. Bunun pek de sağlıklı bir ilişki olmadığını düşünmüyor musun?"

Telefonunu tezgâha koydu ve elini saçlarının arasından geçirdi. "Ona âşığım, Elena."

Boğazımda küçük bir yumru oluştu. "Bazen aşk yeterli değildir, Tony."

"Tabii ki değildir," dedi ciddi bir ses tonuyla. Bir an için zekice, anlamlı bir konuşma yapacağımızı düşündüm; fakat ağabeyim tekrar ağzını açtı. "Seks de iyi olmalı."

İç geçirdim.

Güldü ve elini göğsünde gezdirip her yerine kan bulaştırdı. "Sen iyi bir kardeşsin, Elena. Şimdi gel de ağabeyine sarıl."

"Hayır." Kaşlarımı çattım. "Terlisin ve kanıyorsun."

"Şu an yapabileceğim tek şey bu."

"Şu an yapabileceğin tek şey... Dur! Tony, yapma!"

Bana sıkıca sarıldı ve pisliğini her tarafıma bulaştırdı. İnleyerek burnumu buruşturdum ve savaşarak kurtulmaya çalıştım.

Acıyla nefesini tuttu. "Siktir."

Dondum. "Ne oldu?"

"Sanırım kaburgam kırılmış."

Babam mutfak kapısını itip açarken yüzümü buruşturdum ve geri çekildim. Tezgâhın üzerindeki ilkyardım malzemelerime baktı ve sonra onaylamayarak bana Tony'yi şımartmamamı söyledi. Bakışları oğluna gitti ve ona meşhur yargılayıcı bakışıyla baktı.

"Bok gibi görünüyorsun."

Tony güldü. "Teşekkürler, baba."

Kapı hızla kapandı ve ardından babamın sesi kapıdan içeri süzüldü. "Ofise gel, hemen."

Gözümde bir gram uyku yokken ve sinir hücrelerim hâlâ gerginken ayaklarımı odama doğra sürükledim. Duşa girdim ve sıcak su tenimden aşağı akarken, Nicolas'ın ne kadar kötü olduğunu merak ettim. Yaralarını kim tedavi ediyordu? *Gianna* mı? Göğsüme hoş olmayan bir ağırlık çöktü.

Huzursuz bir sersemlik içinde ıslak saçlarımı taradım ve sonra bir külot ile üzerinde "İyi Geceler, Yedi Cüceler" yazan dar bir tişört giydim.

Yatakta uzandığım sırada, Adriana'nın odasından benim odama Type O Negative adlı gotik grubun sesi geliyordu. İyi bir kız kardeş ona neden üzgün olduğunu sormaya giderdi ama ben bencil biri olduğumu öğrenmeye başlıyordum. Nişanlısının bu çekiciliğinden bir an önce kurtulmayı dileyerek gözlerimi kapattım.

Gözlerimi açtığımda hâlâ aynı hissediyordum. O kadar derinden büyülenmiştim ki sanki bu büyü hep içimdeydi,

sadece uyanmayı bekliyordu. Geceyi aklımda yeniden yaşarken nefesim daraldı: benimkine sürtünen bedeni, kulağımdaki derin sesi, uyluğuma değen eli, elbisemi gittikçe daha fazla yukarı çekiştirişi.

Bacaklarımın arasında bir sıcaklık dolaştı, sonra sadece onun doldurabileceğinden korktuğum bir boşluk hissettim.

Abayı fena yakmıştım.

Çok fena.

Bu adamı o kadar çok istiyordum ki kimsenin birini bu kadar isteyebileceğini düşünemiyordum.

Yorganı kenara atarak yatakta doğruldum ve şifonyere uzandım. El çantamdan Zippo çakmağını çıkardım.

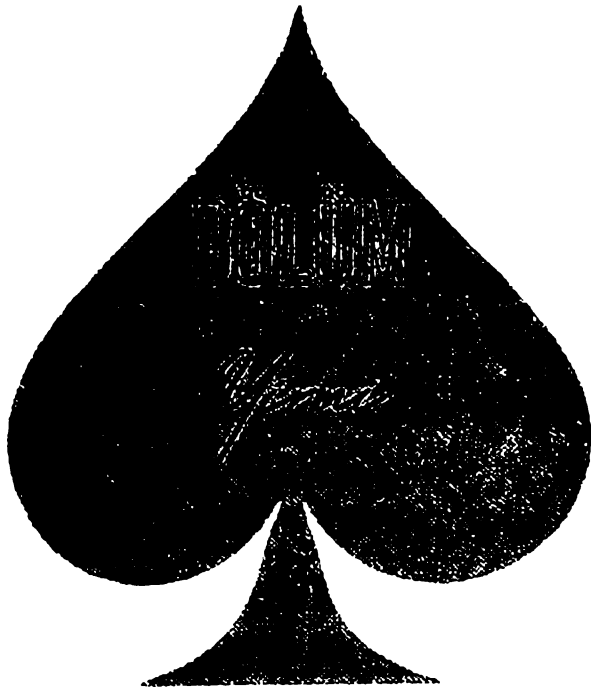
Çakmaktaşının cızırtılı sesinin ardından, gözlerimin önünde bir alev dans etti.

Dövüşten sonra çantamı almak için içeri girmiş ve çakmağı yerde bulmuştum. Onundu çünkü çakmağın üzerinde bir maça ası sembolü vardı.

Çakmağını, onun benim akıl sağlımı alıp götürmesi kadar kolayca aldım.

Yatağa geri dönüp yattım ve Zippo'yu açıp kapadım, sahip olmamam gereken bir adam için odada bir ateş yaktım.

Sonra o ateşi söndürdüm.

"Bir kadın çay poşeti gibidir, kaynar suya atana kadar ne kadar güçlü olduğunu göremezsin."
—Eleanor Roosevelt

Elena

"KOŞUYA GİDİYORUM!" DİYE BAĞIRDIM AŞAĞI İNERKEN. Kapıyı çarpmadan önce karanlık adam mağarasından uykulu bir homurtu geldi.

Evden ayrılıp bizim güvenli bölgemizde tek başıma koşabilirmişim gibi davranmak hoşuma gitmişti ama bunu yapamazdım. Bu yüzden merdivene oturdum ve spor ayakkabılarımı bağlayarak zaman harcadım.

Saat erkendi, sabahın sekizi olmalıydı ve birkaç hizmetçi ortalıkta dolaşıyor, zaten temiz olan evi tekrar temizliyorlardı. Burada her zaman birileri vardı. Evlendiğimde ve kendi

evim olduğunda hizmetçi istemiyordum. Koridorlarda çıplak yürümek istiyordum. Umarım bu, kocamın kabul etmesi için yeterli bir teşvik olurdu.

Bir an sonra Dominic göründü, gür saçları uykudan dağılmıştı ve kasvetli ifadesi her zamankinden daha da kasvetliydi. Kolsuz bir tişört, koşu şortu ve ayakkabı giymişti. Altında, uyluğuna bağlı bir silah olduğunu biliyordum.

Gabriella elinde birkaç çarşafla köşeyi döndü. Beni görünce gözleri parladı. "Ah, iyi, koşuya gidiyorsun! Senin odandan başlayayım o zaman. Saat ondan önce odasına girdiğimde büyükannen bana bağırıyor."

Siyah saçları başının üstünde dağınık bir yığın halindeydi ve gülümsemesi bulaşıcıydı. Kendime engel olamadım.

"Evet, onunla bir kraliçenin programına uyuyor gibi ilgilenmen gerek."

Gabriella hayat dolu bir görünüme ve cilveli bir kişiliğe sahipti. Ailemdeki erkeklerin bundan faydalanıp faydalanmadıklarını merak ediyordum ama Gabriella, telefonunda mesaj yazan Dominic'e doğru yürüyüp parmak uçlarında yükselerek kulağına sadece edepsizce olduğunu hayal edebileceğim bir şey fısıldarken yanıldığımı anladım.

Dominic bakışlarını telefonundan hiç çekmedi ama dudaklarında bir sırıtış belirdi. "Sonra," dedi sadece.

Gabriella utangaç bir gülümsemeyle topuklarının üzerine indi ve merdivenlerde yanımdan geçerken izin istedi.

Dominic de mi?

Gabriella duyamayacak kadar uzaklaştığında, "İnanılmaz," diye mırıldandım. "Bir kadınla yatmak için ona bakmana bile gerek olmuyor."

Telefonunu cebine koyarken yüzünde hafif bir eğlence ifadesi belirdi. "Hadi, hava ısınmadan gidelim."

Güvenlik kapılarının içinde kalan tüm alanı koştuk. Hukuk firmasındaki işine gitmek üzere arabasına binen Tim Fultz'un yanından geçerken ona el salladım. Mülklerin geri kalanı sessizdi, bu evlere sahip olabilecek insanlar yılın yarısını tatilde geçirir ya da küçük bir akşamdan kalma sonrası, pahalı bir fahişeyle hâlâ yataklarında olurlardı. Ryan'ın o evlerden birinin çimlerini biçtiğini fark ettim ve içimi acı bir his kapladı.

Saat ona doğru evin görüş alanına girdiğimizde, güneş her zamankinden daha yakıcı bir hale gelmişti. Ter damlaları sırtımdan yavaşça süzülürken ciğerlerim yanıyordu. Havuza atlamak, şu an her şeyden daha iyi bir fikir gibi geliyordu.

"Seninle eve kadar yarışacağım," diye soludum.

"Hayır." Dominic hızını sabit tuttu ama tişörtü terden sırılsıklam olmuştu.

"Hadi ama korkak tavuk."

"Beş yaşında olsaydım bu işe yarayabilirdi."

"Babama zulanın yerini söylerim."

Alaycı bir nefes verdi, başını iki yana salladı ve ardından hızla koştu.

"Hey!"

Bacaklarım yanarken onunla yan yana gelene kadar hızımı artırdım. Hile yaptığı için omzunu ittim ve onu bir adım geriletebildim. Fakat babamın yabancı bir adamla ön verandada durduğunu ve ikisinin de gözlerinin bizim üzerimizde olduğunu görünce onun hareketime karşılık vermeyeceğini çok geçmeden anlamıştım.

Nicolas'ın arabası garaj yolundaydı ve o koca vücudunu arabadan dışarı çıkardığında kalp atışlarım yavaşladı, bu da göğsümde bir domino etkisi yarattı.

Dominic yavaşladı, görünüşe göre birileri izlerken kuzeniyle yarışmanın uygun olmadığını düşünüyordu. Ayaklarım ön bahçemize değene kadar adım adım onunla ilerledim.

Dominic ellerini başının arkasına koydu ve derin nefesler aldı. Nefes nefeseyken, "Hay sikeyim," diye söylendi.

"Çok fazla içiyorsun," dedim ona, fakat ardından çok hızlı solumaya çalıştığım için ben de öksürdüm.

Bana, senin bahanen ne o zaman der gibi tek kaşını kaldırdı. "Annemin kurabiyeleri," dedim ona utanmadan.

O sessiz, düşünceli tavrıyla güldü.

Bacaklarım yanıyordu ama dizlerimin üzerine düşmemek için direndim. Başka bir gün olsa çimlerin üzerine yığılma gösterisi yapardım ama *ne yazık ki* misafirlerimiz vardı. Kendime Nicolas'ın varlığının kötü bir şey olduğunu söyleyip durursam, sonunda böyle hissedeceğime inanıyordum. Uçan kuştan bile medet umacak durumdaydım.

Terden ıslanmış saçlarım yüzüme yapışmıştı ve kalbim hiç duraksamadan çarpıyordu. Gözlerim isteksizce Nicolas'a kayarken nefesimi düzenlemeye çalışarak bileklerimi başımın üstüne koydum. Gri bir takım elbise ve beyaz gömlek giymiş, içine siyah kravat takmıştı. Her zamanki gibi milyon dolarlık görünüyordu. İçimden aniden, terimin bir kısmını üzerine silme isteği geldi.

Giriş yolunda yürürken bana bir bakış attı. Yüzüme baktığı yarım saniye boyunca ifadesi pek hoş değildi. Adımlarında bir aksama yoktu ve uzaktan bakıldığında, dün gece masaların kırıldığı bir kavgaya karışmış gibi görünmüyordu. Tony muhtemelen hâlâ aşağıda uyuyarak iyileşmeye çalışıyordu. Geceyi burada geçirmişti ve bunun, Jenny'le arasındaki ilişkiyi düşündüğü için olmasını umuyordum.

Babamın sesi beni düşüncelerimden ayırdı. "Elena, buraya gel."

İç geçirdim. Bu klasik, "Gel bu adamla tanış" tonuydu. Babama bakıp ona, birisiyle tanışmak için uygun bir kıyafet içinde olmadığımı iletmeye çalıştım ancak bana sadece boş bir bakış attı. Emrine karşı gelemezdim.

Dominic eve arka kapıdan girdi, onu acayip kıskanıyordum.

İç çekerek verandaya yöneldim ve müstakbel enişteminin yanına yaklaştım. Terli bedenim enerjiyle doldu.

Babamın ve konuğunun yanında durdum ama babamın takdimini belli belirsiz duydum; çünkü Nicolas birkaç adım ötemdeydi. Elleri ceplerindeyken bir veranda sütununa yaslanmıştı, bakışları yüzümü yakıyordu. Elmacıkkemiğinde kırmızı bir iz vardı ve alt dudağının kenarında da bir kesik göze çarpıyordu.

O beyefendi imajı duman olmuştu...

Dikkatimi babamın konuğuna çevirdim. "Tanıştığıma memnun oldum, Christian."

Bilinçaltımda bilgi toplama konusunda esrarengiz bir yeteneğe sahiptim, özellikle de söz konusu babamın tanıtımları olunca...

Christian'ın yüzüne baktım ve bocaladım.

Çünkü *olağanüstü derecede* yakışıklıydı.

Siyah saçlar, delici mavi gözler, erkeksi cazibenin simgesi olan yumuşak ama açılı yüz hatları. Ancak onda soğuk bir şeyler vardı. Belki de saatinin bileğine tam oturuşu, kravatının dümdüz inişi, takım elbisesinde tek bir kırışıklık bile olmaması ve kendinden emin duruşu yüzündendi. Adam mükemmeliyetçiydi, bunun üzerine bahse girebilirdim. Gü-

lümsediğinde, soğuk görünüşü cezbedici bir hale geldi. O kadar inanılmaz derecede yakışıklıydı ki yanaklarımın ısındığını hissettim.

"Biraz daha erken gelsem antrenmanımı seninle yapabilirdim. Kuzenin zorla eşlik ediyor gibiydi," dedi.

Kafamın içinde düşünceler dönmeye başladı. Bu adam çekiciydi, şövalye gibi olmasa da kültürlü bir havası vardı... Gerçek bir Adonis'ti.

Utangaç bir şekilde gülümsedim. "O zaman, Christian, sabahları sekizde koşarım." Bu bir davetti ve şaşırtıcı bir şekilde babam hiç tepki göstermedi. İfadesi sakinliğini korudu. Bu iyi bir şey miydi yoksa kötü mü? Emin değildim.

Christian sağ elinin başparmağını solundaki saatin üzerinde gezdirerek güldü. "Bunu aklımda tutmam gerekecek." Bakışları yumuşadı ve bir parça kısıldı. "Seninle tanışmak bir zevkti, Elena."

Babam bir şey söyledi ama zihnim, onları duyamayacak kadar düşüncelerle doluydu. Christian ve babam içeri girerken onların gidişini izlemek için döndüm.

Christian, Nicolas için yanan ateşimi söndürecekti.

Kız kardeşimin nişanlısından bu yana tanıştığım ilk ilginç adamdı ve onu daha iyi tanımak için elimden gelen her şeyi yapacaktım. Umarım hayranlığım da tamamen ona yönelirdi ki o tehlikeli ve mükemmeliyetçi havanın altında başka bir şeyler yatmıyorsa bu gayet olasıydı.

Bakışlarımı Nicolas'ın durduğu yere çevirdim, hâlâ burada olduğunu fark edince dikkatim ona kaydı.

Bana hayatımda gördüğüm en kaba bakışlarla bakıyordu ve bunun için bir nedeni de var gibiydi. "Ne zamandan beri her sabah koşuyorsun?"

Koşmadığımı nereden biliyordu?

Gözlerimi kırpıştırdım. "Şu andan beri."

Çenesi kasıldı ve tekrar bana odaklanmadan önce yana doğru karanlık bir bakış attı. Bunun Nicolas Russo'nun tiksintiyle gözlerini devirme şekli olduğunu anladım.

Onun sorunu neydi?

"O bir polis."

Burnumu buruşturmama engel olamadım.

Tamam, ideal tipim değildi ama idare edebileceğimi düşünüyordum. Bir polis gibi görünmüyordu, oysa ben genellikle böyle şeyleri anlardım. Kötü polis gibi görünenleri bile ayırt edebilirdim. Belki de FBI'dandı. Bir sokak polisi olmasının imkânı yoktu. Öyleleri bizim eve hiç gelmezdi ve Christian'ın buradaki varlığı, yüksek profilli olduğu ve herhangi bir teftişte fark edilmekten korkmadığı anlamına geliyordu sanırım. Sadece dünyanın karanlık tarafı, hükümetin ne kadar yozlaşmış olduğunu biliyordu. Belki de siyasete bu kadar ilgi duymamın nedeni buydu, hayatım çoktan siyasetin içindeydi.

Bir süre sonra omuz silkip, "Olsun," dedim.

Bakışları parladı. "Ondan uzak dur."

Durdum, ani öfkesini anlamıyordum. Belki de bu, dün geceyle ilgiliydi. Telefon olayına o kadar mı kızmıştı?

"Tony'ye fotoğraftan ben bahsetmedim, Nicolas."

"Biliyorum," dedi kızgınca. "Fotoğrafı ben gönderdim."

Gözlerim kısıldı. "Bunu neden yaptın ki?"

"Kardeşini güzelce bir dövmek istedim."

Böyle samimi bir cevap beklemediğimden gözlerimi kırpıştırdım ve ardından yarım bir kahkaha patlattım. "Peki, umduğun kadar tatmin edici miydi?"

"Hayır." Sesi karanlıktı, anlam doluydu ve göğüslerimin karıncalanmasına neden olan bir şey daha barındırıyordu. Yanımda duran elime baktı, sonra bana döndü. "Pek sadık değilsin, değil mi?"

Anlamasam da şaşırmıştım. "Bu da ne demek oluyor?"

Bana cevap vermek yerine duvardan ayrıldı ve elini kravatında gezdirdi. "O adam İtalyan falan değil. İkiniz için hiç şans yok."

Christian'ı yermeye geri mi dönmüştük?

Nicolas –görünüşe göre bu konuşmayı bitirdiği için– açık olan ön kapıya doğru bir adım attı.

Babamın Christian'a söylediklerimle bir sorunu yok gibiydi. Nicolas neden bu kadar büyütüyordu? İçimden bir öfke yükseldi ve kelimeler ben onları durduramadan dudaklarımdan döküldü.

"Düşündüğüm şeyin evlilik olduğunu kim söyledi?"

Durdu, karanlık bakışları adeta bana saldırıyordu.

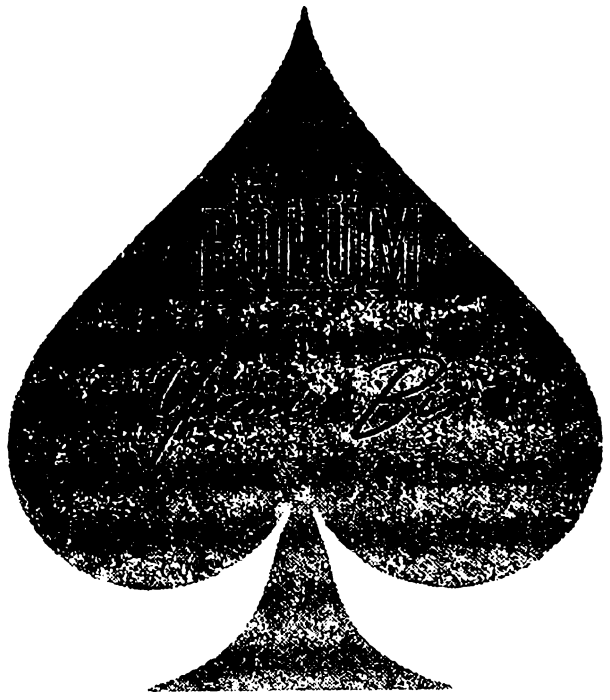
Yanlış bir şey söylemiştim.

"Birinin sana dokunmasına izin verdiğini öğrenirsem Elena, yemin ederim ki o herifin ellerini sana bir kutu içinde teslim ederim."

Yutkundum.

"Kesinlikle. Blöf. Yapmıyorum."

Kapıyı arkasından çarpıp kapattı.

"Ayartma dışında her şeye karşı koyabilirim."
—Oscar Wilde

Elena

HAYATTA BİR AN GELİR, istediğiniz bir şeyin yanlış olduğunu bilirsiniz ve yine de yapmak ya da ayartmaya karşı koymak arasında bir karar vermeniz gerekir.

Ben, yine de yapacaktım.

Nicolas'ın sözleri korkmama neden olmalıydı. Ancak tam tersi bir etki yarattılar; tenime işleyip ayak parmaklarıma kadar nefes kesici bir titreme gönderdiler.

Adam kaba, kibirli ve biraz psikopattı.

Mantıklı yanım ondan hoşlanmıyordu. Fakat cinsel yanım... *Tanrım*, ona istediği her şeyi vermek istiyordu.

Ki bu ciddi bir problemdi.

İfadesinin kulağa şüpheli bir şekilde kıskançlık gibi gelmesi gerçeği, durumu sadece daha da ciddileştiriyordu. Kapıyı suratıma çarptığında bile bu fikrin verdiği heyecan kaybolmadı.

İfadesinin kesinlikle kıskançlık olduğunu öğrenmek için tehlikeli, çok *tehlikeli* bir arzu duyuyordum.

Yapacağım şey manipülatif ve biraz da çocukçaydı ama harcayacak zamanım yoktu. Bu yeni adamın ilgisini istiyordum, hem de bir an önce istiyordum. Her şeyden çok, Nicolas'ın kıskançlık ihtimaline meydan okuyor olabilirdim.

Bunun utanç verici bir şekilde tek taraflı olup olmadığını bilmek zorundaydım.

Öğrendiğimde ne yapacağımı bilmiyordum ama o kadar ileriyi şimdilik düşünmeyecektim. Tek bildiğim, sadece bunu öğrenmem *gerektiğiydi.*

O yüzden test ediyordum.

Tahrik ederek.

Sataşarak.

Bunun için bir mayo, *Fast Times at Ridgemont High*'dan esinlenilmiş bir sahne, ne yazık ki çıplaklık ve malum bir erkeğin dikkati gerekiyordu.

Havuzdan çıkıp saçlarımı sıktım ve vücudumdan sular damlarken bir şezlonga oturdum.

Bahçede hafif bir esinti vardı ve radyoda kısık sesle 70'li yılların rock şarkıları çalıyordu. Ellerimin üzerinde geriye yaslanıp güneşin tenimi ısıtmasına izin verdiğim sırada, güçsüz olduğumu fark ediyordum... Bundan, yüzümün simetrik olduğundan ne kadar eminsem o kadar emindim. Yaptığım şey yeterince masum görünebilirdi ama yapma nedenim fazlasıyla yanlıştı.

Christian, Nicolas ve babam evrak işleriyle veranda masasına oturmadan önce yüzmek istemiştim ama onların çoktan oturduğunu fark ettikten *sonra* bu, bir öncelik haline geldi.

Açık pembe, tek parça bir mayo giyiyordum. Misafirleri varken bikiniyle ortalıkta dolanırsam babam beni öldürürdü. Fakat şansımı zorlamayı severdim, özellikle de kurtulabileceğim bir parçaysa. Sahip olduğum en riskli mayoydu, sırtımda sadece çapraz iki ip vardı ve biraz fazla küçüktü, kumaş genellikle popomun üzerine çıkıyordu.

Babam sırtı bana dönük oturuyordu, Christian masanın ucundaydı ve Nicolas bana dönüktü. Bakışlarının tenimin üzerinde her gezinişi sıcak ve heyecan vericiydi. Sandalyesinde arkasına yaslanmıştı ve kalemini kâğıtların üzerine vuruyor, gözleri arada bir bana kayıyordu.

Ne yaptığımı bilmiyordum. Daha önce baştan çıkarıcı hilelerimi hiç denememiştim. Nicolas'la tanışmadan önce, sadece olabildiğince göze çarpmamaya çalışırdım.

Mantıklı düşünerek hareket etmediğim bir gerçekti.

Doğuştan gelen, göğsümde titreşen ve eylemlerimi manipüle eden bir takım hislerle hareket ediyordum.

Christian ara sıra bakıyordu ama ifadesi tamamen objektifti, sanki sadece bir kadının vücudunu takdir ediyordu ve hepsi bu kadardı. O zaman onu kişiliğimle kazanmam gerekiyordu sanırım. Polis ya da değil, tanımak isteyeceğim kadar merak uyandırıcıydı. Christian'la, içimdeki karanlığı görmezden gelmem gerekirdi, Nicolas'la olduğum gibi görünebilirdim. Hangisinin daha kötü olduğundan emin değildim.

Birbirlerini tanıyorlardı. Bunu yakın oturuş şekillerinden ve kolayca iletişim kurmalarından anlayabiliyordum. Arka-

daşlardı. Nicolas Russo'nun arkadaşlığı için gönüllü olacak birini düşünemiyordum ama birini hayal etmem gerekirse Christian bu role uygun görünüyordu.

Ayağa kalkıp atkuyruğumu çözdüm, iki erkeğin bakışını da sırtımda hissediyordum. Büyük olasılıkla bu, mayomun iyice yukarı çıkıp popomun arasına girmesinden kaynaklanıyordu. Sırtımdan aşağı bir ürperti indi.

Bu muhtemelen kadın hareketi konusunda büyük bir adım değildi; ancak *Cosa Nostra*'da gerçekten büyük bir olaydı.

Üzerimdeki gözler tenimi ısıtırken babamın sesi, beni fark etmiş gibi kısıldı. Her an bana bağırabilirdi. Bunu hissedebiliyordum.

İç çektim, havlumu aldım ve popomun arasına sıkışan kumaşı düzeltmeden kapıya yöneldim. İçeri girmeden önce Nicolas'a bakıp yutkundum. Kalemi dudaklarına dayadı ve öfkeli bakışları beni takip etti. Bu tepkinin ne anlama geldiğinden emin değildim. O çalışmaya çalışırken etrafa su sıçratmamdan rahatsız olabilirdi. Tanrım, ben ne yapıyordum böyle?

Evin güvenliğinde –müstakbel enişteмden uzaktayken– hareketlerim gülünç gelmeye başlamıştı.

Ev sessizdi. Adriana yaz tiyatrosunun son dersindeydi, annem muhtemelen odasında pembe dizi izliyordu, büyükannem *Jerry Springer*'ı dinliyordu ve çocuklar bodrumdaydı; kahkahaları mutfağa kadar geliyordu.

Tony babamın iş görüşmelerinde her zaman olurdu ama dün gece yediği dayak ve bunu ona yedirenin Nico olduğu gerçeğini göz önünde bulundurursak, babam muhtemelen ona bu seferlik izin vermişti.

Durakladım. *Nico* mu demiştim ben?

Merda.[*]

Bardak almak için yalınayak dolaba yöneldim. Yüzmek bana hep susuzluktan ölüyormuşum gibi hissettirirdi.

Dolabı açtığımda alt raf bomboştu. Tüm mutfak dolabına, şifresini sadece evdeki kadınların bildiği bir kilit koymama az kalmıştı.

İç çekerek parmak uçlarımda yükseldim ve en üst raftaki bardağa ulaşmaya çalıştım. Vazgeçip tezgâha tırmanmak üzereyken bir şey hissettim.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Nico'nun sıcak vücudu sırtıma sürtündü, dövmeli kolu yukarıya uzandı, bir bardak kaptı ve yanımdaki tezgâhın üzerine koydu.

Gerildim, bakışlarım yaralı parmak eklemlerine ve bronz tenindeki maça ası dövmesine odaklandı.

Çok öfkeliydi ve loş mutfakta bu, içimde soğuk bir korku ile beklenti karışımı oluşturuyordu. Topuklarımın üzerine çöküp bardağı kavrayarak, "Teşekkürler," diye nefes verdim. Ondan uzaklaşmaya çalıştım ama elleri iki yanımdan tezgâhı kavrayıp beni kapana kıstırdığında durmak zorunda kaldım.

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki ritmi nefesimi kesmişti.

"Erkeklerin etrafında bu kılıkla dolaştığında ne olur biliyor musun?"

Yutkundum ve başımı iki yana salladım.

"Sana saygı duymazlar." Sesi sertti ve kulağıma o kadar yakındı ki boynumdan aşağı bir ürperti indi.

"Onların saygısını istediğimi kim söyledi?"

Tezgâhı tutuşu sıkılaştı. "Seni becermesini mi istiyorsun?"

---

[*] (İt.) Hay aksi gibi anlamlarda kullanılabilen bir tabirdir. (ç.n.)

Gözlerimi kırpıştırdım. "Ne?"

"Christian'ın," diye hırladı.

"İstiyorsam ne olur?" diye sessizce sordum.

"Daha önceki ifadem geçerli."

Onun önünde net bir şekilde düşünmeye çalışarak yavaşça nefes aldım.

"Sen bana saygı duyuyor musun?" Bunun nereden çıktığına dair hiçbir fikrim yoktu ama sormuştum. Sözlerim ağır bir imayla havada asılı kaldı.

Cevap vermedi.

Parmağının ucu, hâlâ popomu çok fazla açıkta bırakan mayo altımın kenarını takip ettiğinde bedenimi bir şok dalgası sardı. Diğer eli yan tarafıma kayıp belimi göğsümün altından kavradığında nefesim kesildi. Göğüs uçlarım gerilip beklenti içinde karıncalandı. Bacaklarımın arasına bir ısı çarptı ve elini tutup göğsümü avuçlayana kadar yukarı kaydırma isteğiyle savaştım. Ona yaslanıp vücudunu benimkinin üzerinde hissetme ihtiyacıyla savaşarak sallandım.

Parmağı popomun altına kaydı, neredeyse bacaklarımla buluştuğu kıvrımın üzerindeydi. Yasak bölgeme o kadar çok yaklaşmıştı ki heyecandan kanım kaynıyordu sanki. Muhtemelen, daha önce kimse orama dokunmadığı için sadece bana yasak geliyordu.

Bacaklarımın arasında ıslaklık birikti. Mutfakta, tam burada bana dokunması, parmaklarını içime sokması için duyduğum arzu o kadar güçlüydü ki elinin aşağı değmesi için parmak uçlarımda yükseldim ve sırtımı büktüm.

Sert bir şekilde küfretti ve popo yanaklarımın arasındaki kumaşı çekip mayomu düzeltti. Diğer elini de kalçama doladı ve iki eliyle belimi kavradı. Elleri göğüslerime o kadar

yakındı ki aklımı kaybedecektim. Ona yaslanana kadar geriledim ve tüm vücudum daha önce hiç tecrübe etmediği bir şarkı söyledi.

Sinir uçlarım, yağmur damlalarının düştüğü elektrikli bir tel gibi vızıldayıp kıvılcımlar saçıyordu. Arkamdaki adam çok sıcak ve *sertti*. Ereksiyonunu kalçama bastırdı. Nicolas Russo azmıştı ve ben, daha önce hiç bu kadar heyecan verici bir şey yaşamamıştım.

Başım göğsüne yaslıydı, gömleğinin düğmeleri çıplak omurgamı gıdıklıyordu. Elimi belime götürdüm ve parmaklarımı onunkilerin arasına kaydırdım. Nefes alıp verişimizin sesi mutfağı doldurdu.

Aşağıdan ağabeyimin kahkahalarını duyduğumda bunun ne kadar tehlikeli olduğunu anladım. Her an biri gelebilirdi.

"Sana saygı duymamı mı istiyorsun?"

Bu birçok cevabı olabilecek bir soruydu ama sadece bir cevap biliyordum. Bu adamdan tek bir şey istiyordum ve neye benzediğini anlayabilmem için sadece bir kez olsun buna ihtiyacım vardı.

Başımı iki yana salladım.

Bana kaba davranmasını istiyordum. *Her* santimime.

Belimi neredeyse acıtacak kadar sıktı, ellerini orada tutmak için mücadele ediyor gibiydi. Burnunu başımın arkasına sürttü ama sesi aniden buz gibi soğuklaşmıştı. "Erkeklerin sana kaba davranması hoşuna mı gidiyor?"

İçimden bir ürperti geçti.

Elim hâlâ onun elinin üzerindeydi ve Nicolas, yüzüğümün üzerindeki mücevher aşağı bakana kadar parmağıyla yüzüğümü nazikçe döndürüyordu. Dişleri kulağıma sürtündü. "Ya da belki de onları heyecanlandırıp arkanda nefes nefese bırakmayı seviyorsundur."

Dudakları boynumu okşadı ve vücudumdaki tüyler diken diken oldu.

"Söyle bakalım, hangisi?"

Ya bir orospu ya da flört etmeyi seven biriydim yani.

Bunlar bana sunduğu seçeneklerdi, benim hakkımda düşündüğü şeylerdi. Hayal kırıklığım arttı.

"İkisi de."

Boğazından kızgın bir ses çıkarıp beni kendinden uzaklaştırmadan önce bir süre sessiz kaldı.

Tezgâha tutundum, kendimi toparladım ve arkamı döndüm.

Bakışları alev alevdi. "Görünüşe göre sen de benim kadar hilekârsın, Elena."

Bu da ne demekti? Nedendir bilinmez ama bu, benim sadakatsiz olduğumu ima ettiği ikinci seferdi.

Bodruma inen merdivenlerin tepesinde biri belirdiğinde donakaldım. *Gabriella*. Bakışları Nicolas ve benim aramda gidip geldi, sonra beceriksizce gülümsedi ve aceleyle mutfaktan çıktı.

Neden ailemden üç erkekle birlikte bodrumda olduğunu analiz edecek durumda değildim ve öyle olsam bile üzerinde durmak istemiyordum. Mutfağa daha erken girmediği için yaşadığım rahatlık elle tutulur cinstendi.

"Yukarı çık ve üstünü değiştir, Elena." Nico'nun sesi sert ve tavizsizdi.

Söylediklerini yapacağıma gerçekten inanıyor muydu? Tanrım, kendisini nasıl da önemli bir şey sanıyordu...

Gözlerim kısıldı. "Hayır."

Dilini dişlerinin arasında gezdirdi ve ben daha niyetini anlamadan bir kolunu kalçalarıma dolayıp ayaklarımı yer-

den kesti. Beni omzunun üzerine attığında ağzımdan hızla bir şaşkınlık nidası çıktı.

Beni kapıya doğru taşırken, "O zaman senin yerine benim yapmam gerekecek sanırım," diye söylendi.

"Tamam! Tamam, yapacağım."

Beni yere indirmeyince mücadele ettim ve tutuşundan kurtulmaya çalıştım. Kolu bir mengene gibi bacaklarımı sıktı ve bir santim bile hareket edemedim. Çift kanatlı kapıları iterek açtığında panikle doldum.

Baş aşağı sallanırken, "Dur!" diye tısladım. "Yapacağım," dedim.

"Güzelce rica et."

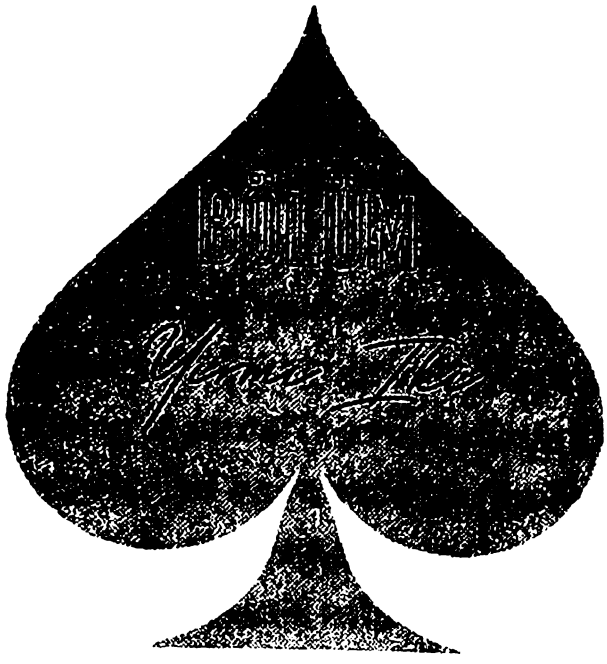
Dişlerimi sıktım. "Lütfen, beni yere bırak."

Beni giriş salonunda ayaklarımın üzerine bıraktı. Gözleri, bana oraya gitmemi söyleyen buyurgan bir şekilde merdivenlere kaydı.

"Senin ciddi bir sorunun var," dedim ondan uzaklaşırken. Kalbim göğüs kafesimin içinde o kadar hızlı atıyordu ki canım yanıyordu.

Alaycı bir nefes verdi. "Daha hiçbir şey görmedin, Elena."

Doğrusunu söylemek gerekirse endişelendiğim şey tam olarak buydu.

"Bu, sonumuzun başlangıcıydı."
—Anthony Casso

Elena

"GİRİN!"

Yirmi ikinci kattaki çatı katının kapısı hızla açıldı ve Gianna kapıda belirdi. Gianna'yı tanıyan birinin bile onun bir dahaki sefere ne giyeceğini tahmin edebileceğini sanmıyordum.

Bu gece, alt kısmı kalçasının bir tarafından diğer tarafındaki dizine kadar çapraz olarak kesilmiş, küçük siyah bir elbise giyiyordu. Yüksek topuklu kırmızı ayakkabıları ve file çorapları vardı. Dalgalı saçlarının yarısı tepede iki topuz şeklinde toplanmıştı ve makyajsızdı. Gerçekten de makyaja ihtiyacı bile yoktu.

"Erkencisiniz!" diyerek bir çığlık kopardı. Gözleri biraz fazla parlıyordu, gözbebekleri daha büyüktü. Kafası iyiydi. Büyük ihtimalle kokainden.

Annem, "Biraz *bruschetta** ve deniz ürünleri salatası getirdim," diyerek elinde küçük bir kâse domatesle mutfağa girerken geri kalan her şeyi Benito taşıyordu.

Adriana ve ben koridorda tereddüt ederek bekledik.

Nicolas'ın kapısını neden Gianna açıyordu?

İçimde hoş olmayan bir duygu belirdi ve bir anlığına Gianna'dan hoşlanmadım. Duygu o kadar güçlü ve aniydi ki onu uzaklaştırmak için nefes almam gerekti.

Bu, özellikle de dünden sonra, vermemem gereken mantıksız bir kıskançlık tepkisiydi. Sorun şuydu ki sanki ömür boyu izi kalacak şekilde damgalanmışım gibi ellerini hâlâ üzerimde hissedebiliyordum. Bana Nicolas kadar yakınlaşmış tek adamın dokunuşları sıcak ve nazikti ama sadece birkaç saniye sonra hafızamdan silinmişti. İkisinin yer değiştirmesi için neler vermezdim.

Adriana daireye girdi ve gözleri her yeri taradı. "Demek burası benim hapishane hücrem olacak."

Yüzünde bir şok ifadesi beliren annem, ona bir bakış atmak için etrafında döndü. "Adriana!"

Kız kardeşim beni takip ederek odaya doğru ilerledi.

Gianna güldü. "Neyse ki bu hapishane harika olanaklara sahip. Seni gezdiririm!"

Görünüşe göre Nicolas, New York'ta birkaç mülke sahipti ve Adriana için de burayı seçmişti. Kırmızı tuğlalı evi kadar hoş ya da yuva gibi hissettiren bir yer değildi ama kelimenin her anlamıyla lüks bir yerdi.

---

* Bir İtalyan mezesi. (ç.n.)

Beyaz ve gümüş rengi mermer zeminler, çok sayıda cam masa ve krom kaplamalarla modern bir şekilde dekore edilmişti. Loş ve romantik bir havası olan aydınlatmalar, şehri gözler önüne seren cam duvarda parıldıyordu. Nefes kesici bir yerdi ama kız kardeşimin buradan nefret edeceğini biliyordum.

Yüzünü ekşiterek manzarayı incelerken, "Hiç beğenmedim," dedi.

Benito, kolunu onun omzuna atarak, "Ah, hadi ama!" dedi. "O kadar da kötü değil. Bak, havuzu bile var."

Vardı. Mavi su hareketsizdi ve altmış metrelik bir düşüşü engelleyen korkulukları, camdan başka bir şey değildi.

Adriana, "Eğer çok beğendiysen burada sen yaşa," dedi.

"Nico'nun benden o şekilde hoşlandığını sanmam."

Kardeşimin dudaklarında bir gülümsemenin izi belirdi.

Gianna ile annem tura kendi aralarında devam ettiler, annemin "ooo" ve "aaa" sesleri koridorda yankılanıyordu.

Henüz kimse gelmemişti, damat bile.

Muhtemelen Adriana'yı burada bırakmayı ve sadece evlilik ziyaretleri gerektiğinde ortaya çıkmayı planlıyordu. Chicago'da yaşayan kuzenim Cici de aynı kaderi paylaşıyordu. Gerçi kocasından nefret ettiği için bu durumdan o kadar da şikâyetçi değildi.

"Evlilik ziyaretleri" düşüncesinin, ağızda kalan kötü bir tat gibi aklıma takılmasıyla biraz alkole ihtiyacım olduğuna karar verdim. Bu yüzden birkaç içki aramaya gittim.

Arkamda sesini duyduğumda kafam buzdolabının içindeydi.

"Şuna bak, gizlice etrafı karıştırıyorsun. Gören de seninle evleniyorum sanır."

Sesi, sırtımda bir ürperti oluşturmuştu ama buna aldırmadım ve raftan bir şarap soğutucusu aldım.

Buzdolabını kapatıp arkamı döndüm.

Nicolas ada tezgâhın diğer tarafında duruyordu, annemin mezelerinin yanına bir dosya bırakırken bakışları üzerimdeydi. İşten doğruca buraya gelmiş olmalıydı; çünkü üzerinde sadece siyah bir gömlek ve pantolon vardı. Partiye uygun değildi. Saçları, ellerini arasında gezdirmiş gibi dağınıktı. Birdenbire bunu ona kendim yapabilmek için derin bir istek duydum.

Buzdolabına yaslandım. "Küçük mucizeler için Tanrı'ya şükürler olsun, değil mi?"

Saatini çıkarıp adaya koyarken bakışları başka yöne çevrildi ama dudaklarında küçük bir gülümseme belirmişti.

Nabzım düzensiz bir ritimle attı. Bu adamla evlensem bile, onun kalbime küçük çatlaklar ve kırıklardan başka bir şey veremeyeceği sonucuna varmıştım. Yine de kalbim bunu anlamazdı. Belki de anlardı ve kalp, sadece aklın almayacağı riskleri alırdı. Neyse ki her zaman gerçekçi biri olmuştum ve genellikle aklımın verdiği ipuçlarına göre hareket ederdim.

Ancak onunla ilgili davranışlarımı tamamen farklı bir yanım kontrol ediyordu: Temel içgüdülerim. İnsan soyunun popülasyonunu devam ettiren de buydu. Kaçınılmaz çekim ve şehvet. Üstelik Tabiat Ana yakınlarda, hayatının en parlak evresini yaşayan bir erkek olduğunu unutmama izin vermiyordu.

Dün, yapmamamız gereken bir şey yapmıştık. Çizgiyi tamamen aşmamıştık ama diğer tarafa yadsınamaz bir şekilde birkaç adım atmıştık. Bir dahaki sefere birkaç adım daha atmak çok daha kolay olurdu. Tehlikeli bir bölgeydi ve oradan tamamen uzak durmam gerekiyordu.

Ondan kaba davranmasını istedikten sonra artık bana ne gözle baktığı konusunda hiçbir fikrim yoktu. Dün hiç yaşanmamış gibi davranmayı planlamıştım ama bedenim unutmamıştı. Onun varlığıyla canlanıyordu, aptal kalbim ısınıyor ve kendisi için iyi olanı ayırt edemiyordu.

Adanın etrafından dolanıp yanıma geldiğinde, açmasını istercesine şarap soğutucumu ona uzattım.

Dün ondan bana kaba davranmasını istediğimi kesinlikle hatırlıyor ve aksi halde davranmayı planlamıyormuş gibi beni izliyordu. Gerçi ifadesi, bu onun için yeni bir şey değilmiş gibi kayıtsızdı. Telefonunu en fazla iki dakikalığına elimde tuttuğumda bile çıplak bir kadın fotoğrafı gelmişti. Telefon bütün gün elimde olsaydı ne göreceğimi hayal bile edemezdim.

Şişeyi elimden alıp mantarı çevirdi. Geri vermeden hemen önce, gözlerini benden ayırmadan şarabı yudumladı. İçkimi onunla paylaşacağım için mideme kelebekler doluştu ama bu saçma duyguyu görmezden geldim.

Şişeyi bana geri verip lavaboya yöneldiğinde yutkundum. Yarısı boş şişeye bakarken kaşlarım çatıldı. Erkekler bu kadar büyük yudumlar almayı nasıl beceriyordu?

Buzdolabına yaslanıp şişeyi dudaklarıma dayadım ve ellerini yıkamasını izledim.

Bana döndü, düzleştirdiğim ve açık bıraktığım saçlarımdan, uyluğumun ortasında son bulan altın rengi elbiseme kadar süzdü. Gözleri sanki hiç hoşuna gitmemişim gibi hafifçe kısıldı. Dikkati beyaz topuklu ayakkabılarıma indikten sonra yavaşça vücuduma geri döndü. Pembe bir şey aradığını biliyordum.

Tehlike. Oyunbazlık. *Heyecan.* Hepsinin karışımı bir şey

içimi doldurdu, kan dolaşımıma ve doğrudan bacaklarımın arasına süzüldü. Aniden ağır, sıcak ve nemli hissettiren açık pembe tangamın içine sızdı.

Biraz başım dönerken dişlerimi şişeye sürterek bir yudum aldım. Bakışları kararmış.

Hava sıcaklamış mıydı?

Cazzo.

Enişte. Kız. Kardeşimin. Eşi.

Bakışlarım aşağı inerken durakladım.

Su, pembe akıyordu.

Ellerindeki kanı yıkıyordu.

"İşyerinde iyi bir gün müydü?" Ses tonum tatlı ve alaycıydı.

Bana keyifli bir bakış attı. "Eş rolünü ne kadar iyi oynadığına da bir bak. Şansıma yanlış kişinin düştüğünü düşünmeye başladım."

Gözlerim onunkileri takip etti ve bir köşede, yere bağdaş kurmuş bir şekilde oturmuş, telefonunda oyun oynuyor gibi görünen Adriana'yı buldu. En azından uygun şekilde giyinmişti: Boyundan askılı, sırtı açık, sarı bir elbisesi ve topuksuz ayakkabıları vardı. Onu ayağa kaldırmak için şantaj yapmak gerekebilirdi.

Mutfağı oturma odasından ayıran alçak duvarın arkasından televizyon sesi geliyordu ve Benito'nun her zaman olduğu gibi kollarını arkaya yaslayarak kanepede oturduğunu hayal edebiliyordum. Arka planda, annem duşun ne kadar büyük olduğu konusunda ciyaklıyordu.

Başımı yana yatırdım. "Bence biz *fratello* ve *sorella* olarak çok daha iyiyiz, öyle değil mi?"

Dudaklarını yaladı, dişlerini düşünceli bir şekilde alt du-

dağında gezdirdi ama çok *yanlış* şeyler düşünüyor gibi görünüyordu.

Mideme doluşan kelebekler uçuştu.

"Sen öyle diyorsan doğrudur, *Elena*."

"Öyle diyorum, *Ace*."

Ellerini kuruladı ve havluyu tezgâhın üzerine attı. Her erkek gibi o da havluyu geri asmamıştı.

"Beni mi araştırıyordun?"

"Olabilir." Bir omzumu silktim. "Fakat kimse sana neden Ace dendiğini bilmiyor. Oyun kartlarıyla adam öldürebildiğin için mi?"

Bu onu eğlendirdi. "Neden öldürmekle ilgili olmak zorunda? Belki de kart oyunlarında çok iyiyimdir."

Tek kaşımı kaldırdım. "Öyle misin?"

Bana doğru yürürken kalp atışlarım hızlandı; çünkü her şeyden çok, avını gizlice takip eden biri gibi görünüyordu.

"Fena değilim." İfadesinde, benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibi karanlık bir eğlence gizliydi. Bir adım önümde durdu, bir elini başımın üstüne, buzdolabına dayadı ve ondan başka bir şey göremeyecek hale gelene kadar eğildi.

Nefesimi tuttum.

Bakışları düşünceliydi, sırları konusunda bana güvenip güvenemeyeceğini ya da açıklamak isteyip istemediğini merak ediyor gibiydi.

"Beni pek de araştırmamışsın," diye tahminde bulundu.

Başımı iki yana salladım.

Başparmağını çenemde ve alt dudağımın hemen altındaki küçük çukurda gezdirdi. "Öldürdüğüm ilk adama zorla maça ası kartını yutturmuştum."

Bir adım geri çekilip benden uzaklaştığında yutkundum.

"O zamandan beri ismim bu."

"Peki ya şu kadın?"

Mutfak adasında yanımda oturan Adriana, şarabından bir yudum alırken, "Hırçın ve biseksüel," diye yanıtladı.

"Biseksüel olduğunu nasıl anladın?" diye sordum.

"Hem Gianna'nın göğüslerini hem de Benito'yu süzdü."

Durakladım. "Eh, göğüsleri biraz dikkat dağıtıcı."

Kız kardeşim, Gianna'nın göğüslerine bakarak başını eğdi. "Evet, sanırım haklısın."

Çatı katı pek tanımadığım, neredeyse yirmi Russo'yla doluydu. Kadınlar bir köşede durmuş kendi aralarında konuşuyorlardı ve yapmak istediğim son şey sohbetlerine katılmaktı. Onları daha yakından tanımaya çalışan Adriana olmalıydı; ancak o, hiçbir şeyi kitabına göre yapmıyordu.

Babam, odasından yeni çıkmış ve siyah bir takım elbise giymiş olan Nico'yla konuşuyordu. Annemin yüzünde sahte bir gülümseme vardı, Nicolas'ın halasının konuşmasına ilgi gösteriyormuş gibi yapmakta yetersiz kalıyordu. Adriana ve ben burada oturuyor, insanları iki kelimeyle yargıladığımız bir oyun oynuyorduk; çünkü annem, kız kardeşimin telefonunu -dolayısıyla *Angry Birds* oyununu da- almış ve ona yerden kalkması için bağırmıştı.

Adriana şu ana kadar herkesin hırçın göründüğünü ve bir tür gizli cinsel yönelimleri olduğunu düşünmüştü. Sanırım dikkati pek de bu oyunda değildi.

Geçen gece neden o kadar üzgün olduğunu hâlâ benimle paylaşmamıştı ve bu, iki anlama gelebilirdi: Biraz düşünmüş ve sorunun ilk başta inandığı kadar kötü olmadığına karar vermişti ya da -beni asıl endişelendiren- Nicolas'ın talep-

lerini dinlememeyi kafaya koymuştu. Nicolas bununla nasıl başa çıkardı? Midem kasıldı.

Boş şarap soğutucumun üzerindeki etiketi çıkartırken, "Sıra sende," dedi Adriana.

O sırada kapı açılınca, "Neden ya?" diye inlememe engel olamadım.

Tony, Jenny'le birlikte kapının diğer tarafında duruyordu. Jenny sarı saçlarını açık bırakmıştı, dar elbisesi lacivertti, yani bizim üzerimize diktiği gözleriyle aynı renkti. "Aman Tanrım, selam! Sizi görmeyeli yıllar geçmiş gibi!"

Adriana gözlerini devirdi. Sahte neşeden nefret ederdi, aslında neşenin her türünden nefret ediyordu. Benim de favorim değildi ama *sahte* olanı herkesten daha iyi anlardım.

Kız kardeşimin omzunu dürterek ona sessizce kibar olmasını söyledim.

Jenny'nin çığlığı herkesin dikkatini kapıya yöneltti. Babamla konuşan Nico'nun bakışları bir anlığına ona takıldı. Ne beklediğimi bilmiyordum ama ilgisiz bir şekilde, cümlesini bitirmek için başka tarafa dönmesini beklemiyordum.

Tony, mini barın yanında takılan Benito ve Dominic'e yönelirken Jenny de doğruca bizim yanımıza geldi. Ağabeyim, Nicolas'ın yanından geçerken gerildim ve aralarında münakaşa yaşanmadığında rahat bir nefes verdim. Sadece umursamazca birbirlerine kısa bir bakış attılar. Erkekleri asla anlayamıyordum.

"Senin adına çok sevindim, Adriana," dedi Jenny yanımıza ulaştığında. "Düğünün çok yakında." Jenny sarılmak istiyor gibiydi ama kız kardeşimin ifadesi ona, dokunulmak istemediğini açıkça gösteriyordu. Jenny gereğinden fazla yaklaştıktan sonra tuhaf bir halde geriledi.

Ortamı yumuşatmaya çalışarak gülümsedim. "Nasılsın Jennie? Yakında aşçılık okulundan mezun olacağını duydum."

"Evet ama Celia kadar iyi bir aşçı olabileceğimi sanmıyorum." Bunu, dudaklarını büzerek kokteylini yudumlayan annemin duyabileceği kadar yüksek sesle söylemişti.

Adriana'nın, "Yalaka," diye mırıldandığına yemin edebilirdim.

Dürüst olmak gerekirse kimse Jenny'yi sevmiyordu.

Babam onu görünce kaşlarını çatmış ve annem o burada değilmiş gibi davranmıştı. Babamın nedeni, İtalyan ya da *Cosa Nostra*'ya bağlı olmamasıydı, dolayısıyla kusurlu sayılırdı. Jenny, ailemin bulaştığı işleri biliyordu ancak bundan asla bahsetmiyordu. Tony'ye sadık değildi, bu da onu sevmediği anlamına geliyordu. Bu hayatta, dışarıdan bir kadının sevmediği bir adamla birlikte olmasının tek bir nedeni olurdu: Para.

Jenny bir servet avcısıydı.

Güzeldi ama gerçekten de biraz servet avcısıydı.

Derslerinin, dairesinin ve bileğindeki elmas bileziğin parasını Tony ödüyordu.

Her zaman Jenny hakkında kötü düşünmemeye çalışmıştım ama birkaç gece önce Nicolas'ın telefonunda çıplak fotoğrafını görmek yanıldığımı anlamama yetmişti.

Yetimhane sisteminde, fakir bir evde büyümüştü. Hayatını elinden geldiğince iyileştirmeye çalıştığı için ondan nefret edemezdim ama kendi çıkarları için ağabeyimi suistimal etmesi hoşuma gitmiyordu.

Gerçi bu konuda henüz kimseyle yüzleşmemiştim.

Nicolas Russo dışında kimseyle.

"Eh, Adriana ve benden kesinlikle daha iyisin," dedim gülerek. Nico'nun bakışları beni buldu, üzerimde oyalandı. Yutkundum. "Bir ara bize ders vermelisin."

"Ah, bunu çok isterim!" diye bağırdı Jenny.

Kapıya iki kez hafifçe vuruldu ve Gianna kapıyı açmak için kendini Valentina Russo'yla yaptığı konuşmadan ayırdı.

Gelenin Christian olduğunu görünce sandalyemde daha dik oturdum. Geriye taranmış koyu saçları, lacivert takım elbisesi ve kırmızı kravatıyla, çehresi davetkâr görünüyordu. Sadece buz mavisi gözleri taşıdığı soğuk havaya uyuyor gibiydi.

Odadaki her kadın dönüp baktı, hatta annemin gözleri bile ona bakarken büyümüştü. Kadınlar külotlarını çıkarıp ona fırlatacak gibiydiler. Nicolas'ın bakışları yüzümü ısıttı ama ona bakmayı reddettim.

Gianna gelenin kim olduğunu fark edince başını sinir olmuş gibi salladı ve kapıyı onun üzerine kapatmaya çalıştı.

Christian kayıtsız bir şekilde tek eliyle kapıyı kolayca açık tuttu.

Gianna uzaklaşmak üzere döndü ama Christian onu bileğinden tutarak durdurdu, sonra da daha yakınına çekti.

Büyülenmiş bir şekilde izledim.

Gianna'nın Christian'la bir ilgisi olmasını istemiyordum çünkü Christian'a *benim* ihtiyacım vardı. Buna rağmen, jilet gibi giyinmiş ajan ile yürüyen moda faciası Gianna arasında merak uyandırıcı bir şeyler var gibiydi. Birbirlerinden çok farklılardı ama yine de... Belki de o kadar da çok farklılık yoktu.

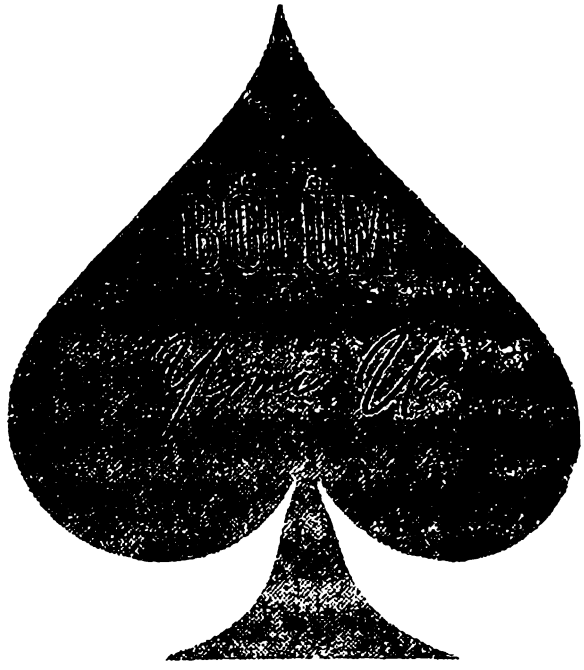
Kadının çenesini kavrayan Christian, gözlerinin içine dikkatle baktı. Yüzünü itmeden önce suratını hafifçe ekşite-

rek başını salladı. Gianna, *stronzo –pislik–* gibi bir şey mırıldandı ve topuklu ayakkabılarını yere vurarak uzaklaştı.

Christian onun kafasının güzel olduğunu fark etmiş gibiydi ama Gianna onun ne düşündüğünü umursuyor görünmüyordu. Öyleyse, ilişkileri neydi? Belki onun da üvey annesiydi. Kendi yaşının üç katı bir adamla evlenmişti, gerçi hiç yüzük takmadığını fark etmiştim.

Adriana, "Mükemmeliyetçi," demeden önce bakışları Christian'a takıldı. Durdu, başını eğdi. "Fazla dürüst."

Eh, en azından bu sefer aynı fikirdeydik.

"Yargıçlar, avukatlar ve politikacıların çalma ruhsatı vardır.
Bizim buna ihtiyacımız yok."
—Carlo Gambino

Nico

ADRIANA YANIMA GELDİĞİNDE, KENDİME BİRAZ VİSKİ DOLDURUYORDUM. Votka sürahisini alıp büyük bir su bardağının dörtte üçünü içkiyle doldurmasını izledim.

Bana bir göz attıktan sonra başka yöne baktı ama dikkatimin üzerinde olduğunu fark ettiğinde bakışlarını tekrar bana çevirdi. *"Ne var?"*

"Belki bundan sonra alkolikliğini benden saklamaya çalışsan daha iyi olur."

"Derslerime devam etmeme izin verirsen saklarım."

"Güvende olmayı mı tercih edersin yoksa mutlu olmayı mı?"

Sanki çok daha karmaşık bir soruymuş gibi gözlerini kırpıştırdı. "İkisini de sanırım."

"Maalesef öyle bir seçenek yok."

Kısa bir of çekti. "Birçok adamın seni öldürmek istemesi benim suçum değil."

Birçok ifadesi muhtemelen yetersiz kalırdı. "Artık seni de."

Kaşları çatıldı. "Ne?"

"Karımı da öldürmek isteyecekler," dedim ve ekledim. "Muhtemelen önce birkaç kez tecavüz ederler."

Yüzünde hoşnutsuz bir ifade belirdi. "Senin bana yapacağın gibi mi?"

Her nasılsa bunu söyleyeceğini biliyordum. Ona baktım, ifadem kayıtsızdı. Bir tutam karamel rengi saçı kulağının arkasına itti. Kahverengi gözlerinde Elena'nınki gibi altın benekler vardı. Rahatsız edici bir şekilde, başka benzerliklerin de olmasını umdum.

"Bana tecavüz etmeyeceğini söylemeyecek misin?" Sesi sinirli çıkmıştı, tavandan yere kadar uzanan pencerelerden dışarı bakarken içkisini dudaklarına götürdü.

Onunla birlikte manzaraya hayran hayran baktım. "Hayır."

"Neden?"

"Sözlerimi tutmakta pek iyi değilim."

Votkası boğazında kalırken bana kocaman açılmış gözlerle baktı. "Ölüp gideceğim," diye mırıldandı ve ortadan kayboldu.

Tatsız bir eğlence içimi doldururken başımı hafifçe salladım. Müstakbel eşimle olan bu görüşme iyi gitmişti. Hayatımda hiçbir kadına isteği dışında dokunmamıştım ve dokunmayı da düşünmüyordum. Yine de nedense konuşmayı kızıştırmak istemiştim. Muhtemelen çoktan kışkırtıldığım içindi, üstelik gece daha yeni başlıyordu.

Elena mutfakta durmuş Lorenzo'yla konuşuyordu, tüm dikkati onun üzerindeydi. Uzun saçları dümdüzdü ve her kıvrımını saran altın rengi bir elbise giymişti. Elbise çok dardı, kuzenlerimden beni kızdıracak kadar çok bakış alıyordu. Luca bile ona bilmiş bir gülümsemeyle bakmış, sonra da pis bir ifadeyle birasını benimkiyle tokuşturmuştu.

Lorenzo kendini aptal durumuna düşürüyordu. Adam soğukkanlı bir katildi, ancak Elena Abelli'yle konuşurken gergin görünüyordu. Şu anda kıpkırmızı olmuş bir şekilde ensesini ovuşturuyordu ve Elena'nın bir tür boktan BDSM senaryosunda Lorenzo'nun yatağına bağlı olduğunu hayal etmek, Russo kanımın beni içten dışa doğru yakmasına neden oluyordu.

"İyi iş çıkardın." Gianna'nın sesi keyifsizdi, görünüşe göre Adriana'yla yaptığım konuşmaya kulak misafiri olmuştu. "*Onu* neden davet ettin?"

Gözbebekleri o kadar büyümüştü ki onları sadece koyu kahverengi bir çizgi sarıyordu. İçimden bir hoşnutsuzluk dalgası geçti. Bu beni, annemi apaçık, cansız gözlerle bulduğum on beş yaşıma götürmüştü.

"Kimi?" Gereksiz bir soruydu çünkü kimden bahsettiğini zaten biliyordum.

Bakışları kısıldı. "Christian."

"Daireme kimi davet ettiğim seni ilgilendirmez, Gianna."

Geçerli bir nedenim olmasaydı onu davet etmezdim. Dün Elena'nın ağzının suyunu akıtması yetmişti. Pisliğin güzel bir yüzü vardı ve bu, Elena'nın ilgisini çektiğini kabul etmekten daha fazla sinir etmişti beni.

"Onu burada istemiyorum, Ace." Christian'ın somurtkan bir ifadeyle amcam Jimmy ile konuşmasını izledi.

"Sence bu umurumda mı?" diye kuru bir şekilde cevapladım.

Gianna, onunla tanıştığı andan beri Christian'dan nefret ediyordu. FBI kısmı nedenler listesinin başındaydı ama adam aynı zamanda bir ajanın tam tersiydi. Christian onun edepsizliklerine yüzünü buruştururken Gianna da adamın mükemmeliyetçiliğiyle alay ediyordu.

Elena'nın yumuşak kahkahası odada süzülüp göğsüme çarptı.

Çenem kasıldı.

Lorenzo o kadar da komik biri değildi.

"Yanlış kardeşe bakıyorsun. Doğru olan şurada." Gianna beyaz ojeli bir parmağını kanepede Benito'nun yanında oturup bacaklarını yanına çekmiş Adriana'ya doğrulttu. "Muhtemelen tecavüz tehdidini unutmaya çalışıyordur."

Adriana, Benito'nun telefonundaki bir şeye kıkırdadığında sıkılgan bir nefes verdim. "Gerçekten sarsılmış görünüyor." Onda soğuk ve korkusuz bir şeyler vardı ama görünüşe göre benimle seks yapma fikri hiç çekici gelmiyordu; öyle ki bu yüzden öleceğine bile inanıyordu. Belki de bunu aklımda tutsam iyi olurdu çünkü onunla baş edebilmek için güçlü bir tehdide ihtiyaç duyabileceğimi düşünüyordum.

Dürüst olmak gerekirse Adriana'yla yatmayı toplamda *sıfır* kez düşünmüştüm. Tüm seks düşüncelerim ablası hakkındaydı, özellikle de dün kıçını genelde tüm erkeklerin bir davet olarak algılayacağı şekilde bana doğru yaklaştırmasından sonra.

Ona dokunmama izin vereceğini göstermekten çekinmemişti ama elini benimkinin üzerine koyduğunda ve ben o yüzüğü hissettiğimde, içime bir farkındalığın yerleşmesine

engel olamamıştım. Bir adamı seviyordu. Ucuz yüzüğünü bir pırlanta gibi parmağında taşıyordu.

İçimde yakıcı bir his belirmişti. Orgazm olmak istemişti ve bunun için beni kullanacaktı. Bunu fark ettiğimde, hayatımda hiç hissetmediğim bir şey hissetmiştim: Sanki harcanabilir biriydim. Bu beni sinirlendirmişti.

Yine de Elena'nın o yumuşak, tatlı sesiyle *bana saygı duyuyor musun?* diye sorması, bütün gün ve bütün gece beni takip etmişti. Lanet olası her yerde aklımdaydı.

Her zaman, bir Russo'yu ölüme götüren bir kusur olurdu.

Mantıksızlık. Aptallık. Ucuz fahişelerle korunmasız seks tutkusu. Babamınki para hırsıydı.

Benimkinin Elena Abelli olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Herkesi bir kenara atıp onu perişan hale getirene kadar becermek istiyordum. Bana bağımlı hale gelmesi için kanatlarını kırmak, sonra da tekrar bir araya getirmek istiyordum. Bana ihtiyacı olmasını istiyordum. O karanlık, sahiplenici ve tehlikeli his, Elena yoluma her çıktığında içime işliyordu.

Elena Abelli benim kusurumdu ve bunun beni öldürmesine izin vermeyi reddediyordum.

Bununla birlikte, başka biri olmamı hayal etmesine rağmen, onu sikerek sistemimden atmaya çalışma isteği beni tüketiyordu. Kaşınıp duran bir yara gibiydi. Üstelik onunla işim bittiğinde başka birini asla hatırlayamazdı.

Gianna, topuklu ayakkabılarıyla bile benden kısa olmasına rağmen küçümseyerek bakıp başını iki yana salladı. "Bu berbat bir fikir," dedi.

"Ne?"

"Elena'yla yatmak."

Tanrım.

Elena'nın babası, duyamayacak kadar derin bir sohbete dalmış olsa da bir metre ötede duruyordu.

"Gianna," diye uyardım.

"Ne? Düşündüğün şey buydu."

"Peki, şu an ne düşünüyorum?" Gianna kafası iyiyken kâhin olduğunu düşünürdü ki bu, çoğu zaman kafası iyi demekti.

Dudaklarını büzdü. "Beni boğmak istediğini."

Bir yudum viski içerken kaşlarım onaylar bir şekilde kalktı.

İç çekerek, "Seninle nasıl seks yaptım aklım almıyor," dedi partiyi incelerken.

Benim de aklım almıyordu, sadece başlatan kişinin o olmasından teselli buluyordum. Doğrusu, o kadar sarhoştuk ki tüm yaşananları hatırlamıyorduk bile.

Bakışlarım, annesi tarafından azarlanıyormuş gibi görünen Tony'ye takıldı. Şu anda halama Mary Kay* satmaya çalışan Jenny'yi getirmesi, benim için sadece oyalayıcı bir eğlence olmuştu.

Gianna uzaklaşmaya başladı ama ne yaptığımı anlamadan kolunu tutup, "Neden o kadar kötü bir fikir ki?" diye sordum.

Ona bakmadım ama üzgün gülümsemesini hissettim.

"Çünkü sen ona âşık olursun," dedi. "Ama o sana olmaz."

Elena

Elvis Presley'in *Can't Help Falling in Love* şarkısı dingin konuşmalar nedeniyle az duyuluyordu. Yumuşak ışık, şehri

* Bir cilt bakım markası. (ç.n.)

yansıtan pencerelerin üzerinde parlıyor ve barın yanında duran Nicolas'ın siyah takım elbiseli formunu öne çıkarıyordu.

Nasıl olduğunu bilmiyordum ama sarhoştum. Bir sıcaklık ve rahatlık duygusuna kapılmıştım; beyefendi olması gereken kişiye doğru ilerlemekten kendimi alıkoyamıyordum. Sorun şuydu: Eğer ondan yardım istersem büyük ihtimalle benden faydalanırdı. Belki bu sadece bir temenniydi... Muhtemelen bana sadece kaba bir bakış atardı.

"Elvis Presley'den hoşlanmanı beklemiyordum."

Sırf yapabildiğim için varsayımda bulunuyordum.

Nicolas, her zaman nabzımı hızlandıran yarı kapalı kehribar bakışlarıyla bana baktı. "Hep yanlış varsayımlarda bulunuyorsun."

Ona doğru yürüdüm, topuklarımdan çıkan her bir tıkırtıyla aramızda oluşan elektriği şevkle dinledim. "Bu doğru değil."

Yanında durup likör sürahilerini inceledim. Omzum onun göğsüne değecek kadar yakındım. Tenimin canlanmasına yetecek kadar yakın.

"Öyle mi? Neyi doğru bildin, söylesene?"

Cini almak için ona doğru uzandım. Kolumun onunkine sürtünmesi beni hiç etkilememiş gibi davrandım ama gerçekte, mideme bir sıcaklığın hücum etmesine neden olmuştu. "Daha ilk gün senin göt herifin teki olduğunu varsaymıştım ve haklı çıktım." Bunun ağzımdan çıktığına inanamadığımdan elim sürahinin üzerindeyken donakaldım.

Uygunsuz bir şey düşünüyormuş gibi dudaklarında sinsi bir gülümseme belirdi. "Bu ilk göt deyişin miydi?"

"Evet. Doğru kullandım mı?" Sürahinin kapağını kaldırıp bardağıma biraz likör koydum.

"Daha iyi olabilirdi."

Biraz bozularak kaşlarımı çattım. İlk defa birine hakaret etmek için bir küfür kullanmıştım ve bunu da beceremediğim miydim? Belki de içimde yoktu. Ona baktım ve beni izlediğini fark ettiğimde ani bir utangaçlık dalgası beni ele geçirdi.

"Nasıl yani?" Bardağıma biraz tonik ve limon ekledim.

"Hiç etkileyici değildi." Bakışları odanın etrafında dolaşırken bir eli cebindeydi, diğeriyse bardağını dudaklarına götürüyordu.

"O halde Nicolas Russo bunu nasıl yapardı?"

Bakışları benimkilere kilitlendi. "Eğer hakaret etseydim, seni bir süre bu konuda düşünür halde bıraktığımdan emin olurdum."

İçkimi karıştırdım ama başka bir şey karıştırıyormuşum gibi hissediyordum. "Öyleyse göster bana."

Gözleri kısıldı. "Sana hakaret etmemi mi istiyorsun?"

Başımı onaylarcasına salladım, içkimden bir yudum aldım ve dudaklarımda kalan cini yaladım. Ağzıma inen bakışları karardığında nefesim sığlaştı.

"Bunu dün yaptığımı sanıyordum."

"Gerçekten mi? Çoktan aklımdan çıkmış."

İfadesinde ufacık bir eğlence belirip kayboldu ve dilini dişlerinin arasında gezdirdi, bakışları hesap yapar gibi odanın etrafında dolaştı. Bir nevi gözlerden uzaktık, bize en yakın olan misafirlerin arkası dönüktü. Gerçi Nicolas'ın yanındayken hep yalnızmışız gibi hissediyordum.

Başını reddedercesine salladı. "Sana hakaret etmeyeceğim."

"Neden? Bu gece bir centilmen gibi mi *davranıyorsun*?"

"Yok. Sadece ilgimi çekmiyor."

Homurdandım. "Çünkü bunu senin de iyi beceremeyece..."

Sert avcu boğazımın kenarını kavrayıp beni kendine çektiğinde şok içinde bir nefes verdim. Dudaklarını kulağıma bastırdı.

"O elbisenin içinde bir *orospu* gibi görünüyorsun, Elena."

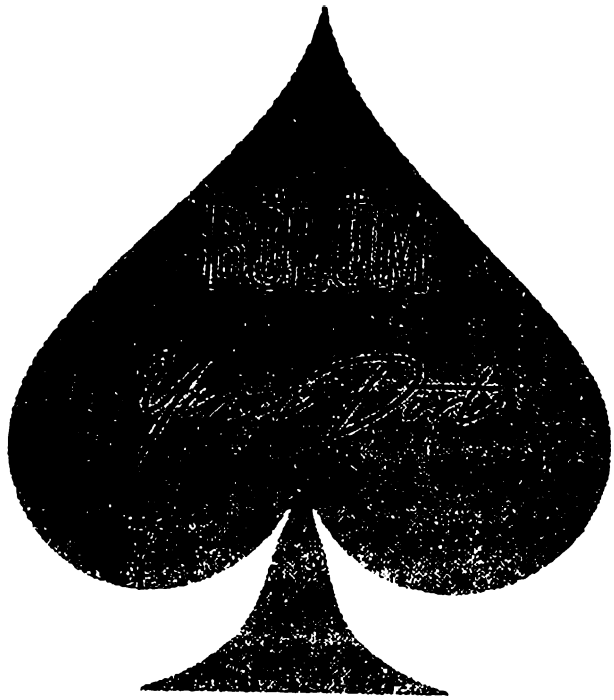
İçimden şiddetli bir ürperti geçti.

Sıcak, erkeksi kokusu tenime sinip damarlarıma bir uğultu gönderirken gözlerim kapandı.

Sözleri yumuşadı. "Yalnızca tek bir şeyde iyisin, o da güzel küçük ağzından küfürler savurmak değil."

Bedenini yan tarafıma bastırmış, kulağıma edepsiz, aşağılayıcı sözler söylerken nefes alamıyordum. Başparmağını boynumun arkasındaki tüylerin üzerinde gezdirdikten sonra beni bıraktı. İçkisini alıp uzaklaşırken ona boş boş baktım. Beni bir veda sözüyle bırakıp gitti.

"İşte böyle yapardım."

"Ay olabilirsin ve yine de yıldızları kıskanabilirsin."
—Gary Allan

Elena

"ANNE, BU ELBİSE BENİ... BASİT BİRİ GİBİ Mİ GÖSTERİYOR?"

Annem bir pipetle kokteylini yudumlarken kaşlarının arasında bir çizgi oluştu. "Eh, *cara mia*... Pek tanımadığın bir adamla yattın sonuçta."

"Anne!" diye çıkıştı Adriana.

Hayatımda annem ve kız kardeşimin rollerinin değiştiği çok az an olmuştu ve bu, o anlardan biriydi.

İç çekerek, "Basit olup olmadığımı sormadım. Basit görünüp görünmediğimi sordum," dedim.

Gerçek şu ki elbise dardı. *Dar* derken elbiseyi mağazada

denemediğimi ve nihayet evde giymeye çalıştığımda da iki beden küçük geldiğini kastediyordum. Ama dolabımda duramayacak kadar da güzeldi.

"Basit görünmüyorsun, Elena," dedi Adriana.

Benito, kanepede onun yanına oturup kolunu arkaya yasladı. Elbiseme temkinli bir ifadeyle baktı ve çenesini kaşıdı. "Şey..."

"Ah, unut gitsin."

Verandadaki insan kalabalığının arasından geçerek havuza doğru yöneldim. Çift kanatlı kapıların dışına çıkıp sıcak, durgun geceye adım attığımda konuşmalar kesildi. Teras boştu; ufku, yüksek binalar ve onlardan yayılan sarı ışıklar dolduruyordu.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve gece göğüne baktım. "Yıldız yok," dedim sessizce. İçimde, Nicolas'ın kırmızı tuğlalı evinden yıldızların görüneceğine dair bir his vardı.

"Akrep," dedi havalı bir ses.

Christian bana doğru gelip hemen yanımda durdu. "Akrep takımyıldızı orada." Başını bakışlarımın odaklandığı yere doğru salladı, düz gri bir gökyüzü vardı karşımda.

"Peki ya oradaki?" Sol tarafı işaret ettim.

Dudaklarına küçük bir gülümseme yerleşti. "Kartal takımyıldızı."

Her takımyıldızının ve onların içinde yer alan her yıldızın ismini söyleyebilirmiş gibi görünüyordu. Aniden, benim ligimin tamamen dışındaymış gibi hissettim. *Polis* olsun ya da olmasın.

Bir iç çektim. Sersemlemiştim, tükettiğim alkol çekingenliğimi alıp götürmüştü.

"Partilerden hoşlanmıyor musun?" diye sordu.

"Hayır, hoşlanıyorum. Dürüst olmak gerekirse bu konuda yüzeyselim."

Güldü. Sesi derin ve sertti, omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. Gülüşü bile Adonis gibiydi.

"Yıldızlar hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyorsun?" diye sordum.

"Iowa'da eski bir çiftlik evinde büyüdüm. Bazen gökyüzüne bakmaktan başka yapacak bir şey olmazdı. Bir süre sonra neye baktığımı bilmemekten bıkmıştım."

"Pekâlâ, bu iyi bir açıklamaydı ama yalandı. Tekrar dene."

Göz kırptım. Bir yıl önce ağzımdan böyle laflar asla çıkmazdı. Yalanı kabul eder ve devam ederdim. Belki de kendimi çocukluk zincirlerimden kurtarma cesaretini gösterebilmem için alkolik olmam gerekiyordu.

Gözümün ucuyla hafifçe gülümsediğini gördüm. "Yurtdışında astronomi okudum. Fransız kızları yatağa atabilmek için onları etkilemem gerekiyordu."

"Bu daha da inanılmaz bir açıklama oldu. Sen kendini gördün mü?" Bu yüze sahipken kimseyi etkilemesine gerek yoktu.

Başka bir gülümseme. "Birincisinin yalan olduğunu nasıl anladın?"

"Kuzey Kutbu'ndan daha soğuksun. Dost canlısı küçük bir kasabada büyüsen böyle olmazdın. Bu, şehir yaşamından ve büyük olasılıkla tek başına olmaktan kaynaklanıyor. Kendini yasanın yanlış tarafında bulmana şaşmamalı."

Başını hafifçe salladı. "Senin hakkında çok şey duydum, Elena Abelli. Beklediğim gibi olduğunu söyleyemem."

Bu adamın benim hakkımda ne duyduğunu bilmek bile istemiyordum. Popüler bir konu gibi görünüyordum ve bunun, iyi yönden olduğuna da inanmıyordum.

"Varsayımların seni ölüme götüreceğini duymadın mı sen?"

"Kulağa Ace'in el kitabından fırlamış bir söz gibi geliyor," dedi alayla.

İçimde bir şüphe kıvılcımı yandı. Nicolas ve benim aramda bir şeyler olduğunu biliyordu ama daha ben bile ne olduğunu anlamamıştım. Kendimi ne kadar da karmakarışık bir duruma sokmuştum böyle.

"Christian, içki içer misin?"

"İçerim."

"Tuvaleti kullandıktan sonra bir içki hazırlayacağım. Ne alırsın?" Sonunda bakışlarımı gökyüzünden ayırıp ona baktım. Parlak ışıklarla aydınlatılmış manzara, lacivert takım elbiseli geniş omuzlarının şekli yüzünden kapanmıştı.

Görünüşü rahat ama mesafeliydi; başka bir dünyadaki başka bir terasta duruyormuş gibiydi. Bakışları benimkilerle buluştu ve aramızda bir kimya oluşmasını bekledim ama tek hissettiğim sırlarla dolu yakışıklı bir yüzdeki buz mavisi gözlerin dikkatli inceleyişiydi.

Başparmağını saatinin üzerinde gezdirdi, bunun düşünürken yaptığı bir tik olduğunu fark ettim. "İçkileri ben alırım, sonra burada buluşuruz."

İkimizin de bakışları sola kaydı. Babam oturma odasındaki camdan bizi dikkatle değil, ilgiyle izliyordu. Birden ne olduğunu anladım. Bu önceden hazırlanmış bir durumdu.

Hayal kırıklığı mideme kurşun gibi saplandı. Hayatımdaki bazı şeyleri kontrol etmek istiyordum –bu konuşma onlardan biriydi– ama babam bana bir "iyi davran" ifadesi gönderdiğinde her şeyin zoraki olacağını biliyordum.

Gerçi babam benim için Christian'ı düşünüyorsa bu, Os-

car Perez'e razı olmadığı anlamına geliyordu. Bu olasılık, üzerimdeki baskının bir kısmını alıp götürdü. O sapık yerine Christian'ı her şekilde kabul ederdim.

"Kulağa harika geliyor." Tatlı Abelli gülümsememi gönderdim.

Çakırkeyif hissediyordum, aklımda çok fazla düşünce varken içeri girdim. Ancak Nicolas'ın koridor duvarına yaslandığını görünce ayaklarım durdu. Bir eli cebindeydi, diğerindeyse parmaklarının arasında döndürdüğü bir sigara tutuyordu. Çoğu insanı kaçıracak bir ifade takınmıştı.

Yanından geçmekten başka seçeneğim yoktu, bu yüzden yutkundum ve ters yöne gitmek istememe rağmen bir ayağımı diğerinin önüne atmaya zorladım.

Her adımımı takip ederken bakışları alev alevdi. Kalbim hızla çarpıyordu, birinin gelip beni bu adamdan kurtarması için dua ettim.

Yanından geçerken tenimde tedirgin bir his dans ediyordu ama tek kelime etmedi, görünüşe göre beni sadece ifadesiyle öldürmeye çalışıyordu. Sessizliği, taleplerinden daha kötü görünüyordu; en azından o zaman niyetini biliyordum. Yanından geçtikten sonra durdum, döndüm ve "Ne var?" diye çıkıştım.

"Sana Christian hakkında ne demiştim, Elena?" Sesi alçak ve sakindi ama ölümcül bir yanı vardı.

Şu anki ruh halinin, terasta Christian'la konuşmamdan kaynaklanabileceğini düşünmemiştim. Sadece konuşmuştuk, üstelik herkesin gözü önündeydik. Ciddi miydi?

"Bilmem. Kaçırmış olmalıyım." Cevabım alaycıydı ve eğer kısılmış bakışları başka bir anlama gelmiyorsa, bundan hiç hoşlanmamıştı.

"O zaman sana hatırlatmama izin ver. Ondan uzak dur."

"Sana daha önce de söyledim ve tekrar söyleyeceğim: Ben bir Abelli'yim, Russo değil. Bana ne yapacağımı söyleyemezsin."

"Bana bir lidere göstermen gereken saygıyı göstermemenden bıktım usandım," diye çıkıştı.

"Ve ben de sikik erkeklerden bıktım!"

Bakışları ölümcül bir hal aldı. "Kahrolası sözlerine dikkat et."

Söylediğim şeye inanamıyordum ama sarhoştum, sinirliydim ve kendimi belli bir şekilde hissetmeye çalışmaktan çok yorulmuştum. Ettiğim küfrün tadını dilimde hâlâ alabiliyordum. Garip, günahkâr ve özgürleştirici bir tadı vardı.

"Christian'ı unut."

İki kelime. Bu iki emredici kelimeyi dinlememi bekliyordu.

Başımı reddedercesine salladım. Aklımda tek bir düşünce vardı: Ya Christian olacaktı ya da Oscar. Bu, vermek zorunda kaldığım en kolay karardı.

"Olmaz."

Sigarayı cebine koyup bana doğru bir adım attığında nabzım hızlandı.

Geri çekildim; ancak boğazımı yumuşak olmasına rağmen tüketen bir tutuşla kavrayıp beni hafifçe geriye doğru ittiğinde onun menfaatine kalmıştım. Duvara çarpana kadar geriledim. Agresif bir hareketti ama bunu o kadar nazikçe ve mükemmel bir şekilde yapmıştı ki göğsümde bir şeylerin çırpınmasına ve tüm vücuduma yayılmasına neden oldu. İstek. İhtiyaç.

Yeleği elbiseme değene kadar yaklaştı ve göğüslerim beklentiyle dikildi. Ona bu kadar yakınken, eli boğazımdayken

ve biri bu koridora girebilecekken nefes almam imkânsızdı. İnsanlar içip duruyordu; tuvaleti kullanmak zorunda kalacaklardı.

Avcunu yanımdaki duvara dayadı; hayatımda hiç bu kadar tükenmiş hissetmemiştim. Başını öne eğdi, hafifçe benimkinin üzerine yasladı.

Ne oluyordu?

Kalbim yanıyordu.

"Nicolas," diye soludum. "Bu çok uygunsuz."

Başparmağının boynumu okşamasıyla nabzım hızlandı.

"Duygusuzca," diye mırıldandı.

İçim eridi, dudaklarım aralandı ve görüşüm bulanıklaştı. Kelimenin tadına direkt ağzından bakmak istiyordum. Duvarın diğer tarafından gelen bir kahkaha, uğuldayan kulaklarıma süzüldü. Aklımı toplamak için başımı iki yana salladım ama yüzü benimkine o kadar yakındı ki düşünemiyordum.

"Hayır," dedim nefes nefese. "Değil. Lütfen bırak gideyim."

"Christian'ı. Unut." Dokunuşu nazik kalsa da ses tonu hoş değildi. Hislerimle garip bir oyun oynuyordu.

Ardından, ne yapmaya çalıştığını anladım.

Şantaj.

Ben itaat edene kadar beni burada tutacaktı. Bu şekilde yakalanmanın, geçmişim yüzünden normalden daha fazla cesaretimi kıracağını biliyordu.

Hayal kırıklığı ciğerlerime hücum etti. Burada, beni böyle samimi bir şekilde tutmaya devam ettiği sürece içimdeki panik artacak, sinir bozucu ve rahatsız edici bir hale gelecekti. Son bir çabayla göğsünü ittim ama bu, tuğla bir duvarı yerinden oynatmaya çalışmak gibiydi.

"Tamam," diye fısıldadım. "Christian'ı unutacağım."

Cevabımdan tatmin olmuştu sanırım; çünkü geri çekildi. Bir saniye sonra köşeden biri geldi. Boğazım düğümlendi. Benito bizi görünce durdu, gözleri yarı yarıya kısıldı.

Nicolas'la aramda artık birkaç adımlık bir mesafe vardı, ikimiz de yalnızdık ve kocaman açılmış gözlerim her şeyi ele veriyor olmalıydı. Zorla gülümsemeye çalıştım ve Nicolas ben banyoya girmeden önce kuzenime karanlık bir kayıtsızlıkla baktı.

Kapıya yaslanarak rahat bir nefes aldım.

Oscar Perez'le evlenmeyecektim.

Artık bir çıkış yolu olduğunu bildiğime göre, en iyisini ummak için kendime izin vermiştim ve Nicolas Russo yüzünden bu şansımı kaybedemezdim.

Tuvaleti kullandım, doğruca havuzun yanındaki terasa gittim ve Christian'ın elinden cin toniğimi aldım. Christian cin tonik sevdiğimi fark etmiş olmalıydı; bu, bir erkek için kaliteli bir davranıştı. Cesaret vermesi için içkimden koca bir yudum aldım.

Sonra onunla sohbet ettim. Neşeli bir şekilde. Babamın hiçbir müdahalesi yokmuş, yüzde yüz benim seçimimmiş gibi... Bunu yapmamam konusunda tehdit edilmemişim gibi...

Christian yaptığım her şeyi biliyor ve bu onu eğlendiriyor gibi görünüyordu, bundan hiç şüphem yoktu. Anlayışlı ve *seksiydi*. Hatta ben içtikçe daha çok seksileşiyordu ama mantıksız bir nedenden dolayı Nicolas'ı bir an olsun aklımdan çıkaramıyordum. Karşımdaki bu delicesine çekici adamın hırslı ilgisine rağmen Nicolas'ın varlığının sürekli olarak farkındaydım.

Bakışlarım penceredeki Nicolas'a takıldı. Elleri ceplerindeydi, Luca'yla konuşurken beni izliyordu. İfadesi beklenmedikti... Umursamaz ve sakin. Sanki koridordaki olay hiç yaşanmamış gibi.

Ne kadar kafa karıştırıcı bir adamdı...

Bana blöf yapmadığını söylemişti ve ne yazık ki gerçekten yapıp yapmadığını yakında öğrenecektim.

Beş dakika sonra, gecenin beşinci içeceğiyle yanaklarım yanar haldeydim ve Nicolas'ın öfkesini hayal ettiğimi düşünmeye başlamıştım. Christian'la konuşmak kolaydı, ancak söylediklerinin ne kadarının doğru olduğunu merak ediyordum. Yıldızların inanılmaz derecede parlak göründüğü Rocky Dağları'nda bir kulübesi olduğundan bahsederken onu dinledim.

"Kulağa çok güzel geliyor," diye yorum yaptım. "Görmeyi çok isterim."

"Neyi görmeyi?"

Omuzlarım, Nicolas'ın arkamdan gelen derin sesiyle gerildi.

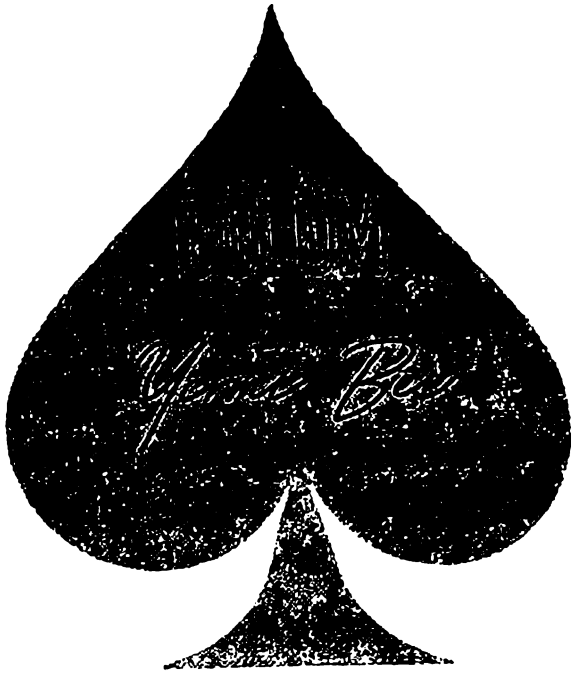
"Colorado'daki kulübemi," diye karşılık verdi Christian, ben de aynı anda, "Seni ilgilendirmez," dedim.

"Kızgın görünüyorsun, Elena." Nicolas'ın sesinde tehlikeli bir şeyler vardı. "Belki de sakinleşmelisin."

Kaşlarım çatıldı. "Ne? Hayır..."

Söyleyeceklerimi bitiremedim.

Çünkü Nicolas bir eliyle beni havuza itti.

"Drama, sıkıcı kısımları atılmış bir hayattan başka ne olabilir ki..."
—Alfred Hitchcock

Elena

BEN ÜZERİMDEN SULAR AKAR HALDE havuzdan çıkarken o ikisi yan yana durmuş, birbirlerine bakıyorlardı.

İçkisini ağzına götürürken Christian'ın dudakları yukarı doğru kıvrıldı ama bakışları Nico'dan hiç ayrılmadı.

"Elena!" Annem nefes nefese terasa koştu. "Ne oldu?"

Penceredeki herkesin gözü üzerimdeydi, hayvanat bahçesinde sergileniyormuşum gibi hissettim.

Dişlerim birbirine kenetlendi. "Düştüm."

"*Meryem Ana*! Ne kadar içtin?"

"Görünüşe göre düşündüğümden daha fazla," diye mırıldandım.

Tereddütlü bakışları hayatımda tanıdığım centilmenlikten en uzak iki adam olan Nicolas ve Christian'a kaydı; ilki beni havuza ittiği için, ikincisi de bana yardım etmediği içindi.

Gianna bir havluyla koşarak dışarı çıktı ve Christian, bardağının üzerinden ona yavaşça baktı. Bakışları eşit derecede istem dışı ve gönülsüzceydi.

Havluyu kabul ederek, "Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

"Sanırım giyebileceğin bir şeyim var." Havuzdan çıkabilmem için çıkardığım topuklu ayakkabılarımı tuttu. Onları Nicolas'ın kafasına fırlatmalıydım ama partideki herkesin dikkatini çoktan çekmiştim.

Gianna'yı içeri kadar takip ederken herkes bana kocaman gözlerle baktı. Yani tüm kadınlar. En kötüsünü babamdan bekliyordum ama o bana bakmıyordu bile. Dikkati terastaki iki adamdaydı ve ifadesi gittikçe karanlık bir hal alıyordu.

Midem bulandı.

Beni havuza itenin Nicolas olduğunu kaç kişi görmüştü? Ve neden böyle bir şey yapmıştı ki? Russolar istedikleri her şeyi istedikleri zaman yapıyordu herhalde. Babam, Nicolas'la iş yapmaması gerektiğini en başından bilmeliydi.

Saçımı havluyla kurularken Gianna'yı kullanılmıyor gibi görünen bir odaya kadar takip ettim. Yatağın üzerindeki bir çantayı karıştırdı. İçimde bir şeyler sıkıştı. Geceyi burada geçirmeyi mi planlıyordu? Of, neden umursuyordum ki? Nicolas beni lanet olası bir havuza itmişti. Ondan hiç hoşlanmıyordum.

Gianna, kenarları ve yanları beyaz süslemeli bir kırmızı şort ve düz beyaz bir tişört buldu. Kıyafetler, Farrah Fawcett'in yetmişli yıllardaki dolabından çıkmış gibiydi. Gianna'nın nereden alışveriş yaptığını merak etmeye başlamıştım.

Giysileri ve spor sutyenini kabul ettim, neyse ki Gianna'yla göğüs bedenimiz birbirine yakındı. Üzerimi değiştirmek için arkamı döndüm. "Teşekkürler. Yarattığım sıkıntıdan dolayı özür dilerim. Sanırım ben biraz... sakarım."

Ayh.

Gianna güldü. "Yalan söylemene gerek yok. Seni Ace'in ittiğini gördüm."

Tişörtü üzerime geçirip elbisemi belimden indirirken durdum. "Kaç kişi gördü?"

"Ah, çoğunlukla herkes."

Elbette görmüşlerdi. Nefesimi üfleyerek dışarı verdim, elbiseyi kalçalarımdan aşağı kaydırdım ve ardından şortu üzerime geçirdim.

Arkamı döndüğümde Gianna'yı yatakta yatarken buldum, ayakları yerdeydi ve kolları başının üzerinde uzanıyordu. Tatlı Abelli'nin asla girmeyeceği, hanımefendilere yakışmayan bir pozdu ve bunun için onu kıskandım.

"Giysiler için tekrar teşekkür ederim," dedim. "Onları yıkayıp sana geri veririm."

"Sende kalsın."

Aramızda bir sessizlik oluştu ve o sessizliği bozma isteği duydum. "Kızları havuza itmek âdeti midir?"

Doğrulurken güldü. "Hayır, kesinlikle değildir. Bunu yapmak için umursaması gerekir."

Beni umursadığını ima ettiği için ne diyeceğimi bilemeyerek sustum.

Kendimi nasıl bir işin içine sokmuştum böyle? Tek bildiğim, buna bir son vermem gerektiğiydi.

"Öyle bir şey değil." Kendimden emin görünmek istemiştim ama sesim her şeyden çok, kararsızmışım gibi çıkmıştı.

Gülümsedi ama gözlerinde, yıllarca sürmüş bir ıstırabın izleri saklıydı. "Asla öyle olmaz," dedi.

Birkaç dakika sonra herkesin, kız kardeşimin nişanlısının beni havuza ittiğine tanık olduğunu öğrendim. Görünüşe göre bunu, Russolar bile anlamakta zorluk çekiyordu; çünkü kadınlar –özellikle de Valentina– sanki partide olduğumu yeni fark etmiş gibi beni dikkatle incelemeye başlamıştı. Sadece Jemma, sonunda beni öldürecek bir şeye bulaşmışım gibi anlayışla bakıyordu. Bunun hakkında ne düşüneceğimi bilmiyordum.

Apartmandan çıkarken Adriana'nın sarhoş ve meraklı sorularını, Benito'nun üzerimdeki kızgın bakışlarını, babam ve ağabeyimin buz gibi sessizliğini görmezden geliyordum. Kapıdan çıkmadan önce arkama baktım.

Nico'nun elleri tezgâhın üzerindeydi ve beni izliyordu, bakışları tenimdeki sıcak bir okşayış gibiydi. Şimdiye dek, bakışlarıyla alışmama yetecek kadar karşılaşmıştım ama bu gece bir şeyler farklıydı. Kaba değildi. Düşünceliydi, hesap yapar gibiydi, biraz aldatıcıydı. Sanki yapmaması gereken bir şeyi yapmayı düşünüyordu.

Yutkundum, bakışlarımı kaçırdım ve arkama bir kez daha bakmadım.

Eve giderken acımasızca sorgulanacağımı düşünmüştüm ama kimse bana bir şey söylemedi. Annem gelecek hafta sonu gerçekleşecek düğünden bahsetti ve sürücü koltuğundaki babam da ona uygun cevaplar verdi.

Adriana başını pencereye dayayarak uyuyakaldı.

Tony kolunu omzuma dolayıp bana sarıldı. Lastiklerin sesini dinledim, sarı ışıkların camın önünden geçip gitmesini ve arabanın içine süzülmesini izledim.

Her şeye rağmen, Nico'nun yüzündeki hesapçı ifadeyi hatırlıyor, okşayışını tenimde hâlâ hissedebiliyordum.

Ve gökyüzünün maviliğinden emin olduğum kadar emindim... O da *beni* düşünüyordu.

♠

Perşembe öğleden sonraydı. Francesco'nun yeşil renkteki çift kanatlı kapılarından çıkan taze ekmek ve sarımsak kokuları havayı sararken sıcak güneş betonu yakıyordu.

Arabadan restorana doğru yürürken bakışlarım yere odaklandı çünkü topuklu ayakkabılarımdan birinin kayışı çözülmüştü. Onu düzeltmeye çalıştım, bir ayağımın üzerinde zıpladım ve yana doğru devrilmeye başladığımda güçlü bir el belimi arkadan kavradı ve beni sabitledi.

"Yürüyen bir tehlikesin, biliyorsun değil mi?"

Gerildim. Derin sesi üzerime hücum etti ve içimi olmaması gereken bir sıcaklıkla doldurdu.

Kavrayışından bir adım uzaklaştığımda, eli belimden kalçama kaydı. Yakıcı bir okşamaydı. Bana dokunduğunda müstehcen hissetmiştim, sanki elleri sadece yan tarafıma değil de çok farklı yerlere değmişti. Bu duygu sinir bozucuydu çünkü ne onu durdurabiliyordum ne de o yanımdayken tenimin altında vızıldayan heyecanı dizginleyebiliyordum.

Gözlerim kısıldı ama bir şey demedim. Bu adamla nasıl başa çıkacağımı düşünüp durmuştum. Başa çıkamayacaktım. Bulabildiğim en iyi çözüm onunla muhatap olmamaktı.

Kayışım bileğimden sarkarken beceriksizce yürümeye devam ettiğimde arkamdan keyifli bir homurdanma geldi.

"Demek benimle konuşmayacaksın, ha?"

Dişlerim birbirine kenetlendi. Bunun komik olduğunu

düşünüyordu. O her şeyin eğlenceli olduğunu düşünürken benim kafam nasıl bu kadar karışabilir ve akli dengem böylesine bozulabilirdi? Arkamı döndüm ve sertçe yanıtladım. "Beni havuza ittin! Seninle neden konuşayım?"

Açık mavi gömleği, gri yelek ve pantolonu, siyah kravatı ve aptalca yakışıklı bir yüzü vardı. Yutkundum. *Sözde muhatap olmayacaktım!* Artık geri dönmek için çok geçti.

Başparmağını alt dudağında gezdirdi; bakışları askısız, ten rengi elbiseme ve pembe topuklu ayakkabılarıma kaydı. "*Sen de* küçük bir yalancı olmasaydın, Elena."

Tabii ki bunu benim üzerime yıkacaktı; bunu yapmada fazla iyiydi. "Ben mi? Bana şantaj yapmaya çalıştın!"

"Eğer beni en başta dinleseydin, bunu yapmak zorunda kalmazdım."

Ciddi miydi? Bakışları soğukkanlılığını koruyordu. Ah, *ciddiydi.*

Arkamı döndüm, neredeyse tekrar düşecekken avcumu sıcak tuğla duvara dayadım ve bir elimle ayakkabımı bağlamayı başardım.

"Kuzenin nerede?" diye sordu telefonunda bir şeyler yazarken. "Burada yalnız olmamalısın."

Benito beni kapıda bırakıp arabayı park etmeye gitmiş, anne ve babam da Adriana'yla birlikte ayrı bir arabada gelmişlerdi. Fakat bu, Nicolas'ı ilgilendirmiyordu.

"Ağabeylik taslamayı bırak. Zaten bir tane var."

Bunu, onu rahatsız ettiğini düşündüğüm için söylemiştim.

Çenesinde bir kas attı. "İçeri gir, Elena."

"Güzelce rica et," diye karşılık verdim. Bana aynısını söylediği zamanla alay ediyordum.

Telefonundan kaldırdığı bakışları eğlenceli ve karanlıktı. "Eğer kıçını içeri sokmazsan Elena, *lütfen* diye çığlık atan sen olacaksın."

Aman Tanrım...

"Bu uygunsuz bir laftı," diye soludum kapılara doğru giderken.

"Tamamen duygusuzdu," diye savuşturdu.

İşte o zaman, bu kelimeyle kendimi gerçekten yaktığımı fark ettim.

Birkaç taze ekmek rafının yanındaki pencereden, kırmızı harfli 'Kapalı' yazısı görünüyordu ama kapıyı ittiğimde hemen, "*Mia bella ragazza*!"* diyen biriyle karşılaştım.

Dudaklarıma bir gülümseme yerleşti. "*Zio*."**

Büyük amcam yüzümü kavradı ve iki yanağıma da birer öpücük kondurdu. Kekik ve nostalji gibi kokuyordu. Bazı şeyler, hiç gitmeseler bile sonsuza kadar o kokuya sahip olacaklardı.

Francesco Abelli, *Cosa Nostra*'nın sıkıcı tarafında yaşıyordu. Ailemizin adına aklanan her kuruş, bu takım elbiseli, eşini döven, önlük giymiş altmış beş yaşındaki adamın ürünüydü. Muhasebe kayıtlarıyla oynamadığı zamanlarda bu restoranı işletiyordu.

"Pencerenin yanına otur. Bugün *buona giornata*."***

O kadar da güzel bir gün değildi. Cehennemden daha sıcaktı ki muhtemelen Hades bile buraya adımını atmaz, öbür tarafta kalmayı tercih ederdi.

---

* (İt.) Benim güzel kızım. (ç.n.)
** (İt.) Amca. (ç.n.)
*** (İt.) Güzel bir gün. (ç.n.)

Masaya oturdum ve kendime sürahiden bir bardak su doldurdum. Büyük pencereden güneşin kör edici ışığı süzülüyordu. Dürüst olmak gerekirse oturmak için berbat bir yerdi; ancak herkes bu yüzden perişan olsa bile, *Zio*'nun sözünün üzerine –tıpkı babamınki gibi– söz söylenmezdi.

Benito içeri girdi ve oturdu, boğazını temizleyip kendine biraz çay koydu. Pipetimden su çekerken gözlerimi kıstım. "Boynunda bir kızarıklık var."

Dediğim yeri ovuştururken, "Kadına iz bırakmamasını söylemiştim," diye mırıldandı.

Arabayı park ettiği sırada nasıl biriyle işi pişirdiğini bilmek istemeyerek başımı salladım.

On beş dakika sonra annem ve babam karşımda oturuyordu, Adriana bir tarafımda, Nico ise diğer tarafımdaydı. Annem, kız kardeşimle Nico'nun yan yana oturmadıklarını fark edince kaşlarını çattı; fakat ne gelin ne de damat bundan rahatsız görünüyordu. Tony, Benito, Dominic, Luca ve amcam Manuel yan masada kendi aralarında konuşuyorlardı.

Annem parlak güneş ışığına karşı sinirle gözlerini kırpıştırıyor ve babam, güneşi engelleyebilmek için ezbere bildiği menüyü okuyordu.

Öğle yemeği, dün geceki olaydan sonra olmasını beklediğim gibi gergin geçmiyordu. Ancak, Adriana'da tuhaf bir şeyler vardı. Mesafeli görünüyordu, sanki bedeni burada ama düşünceleri bir mil uzaktaydı. Her zaman kendini meşgul tutmasıyla bilinmesine rağmen şimdi sadece pencereden dışarı bakıyordu.

Annem, Nico'yla düğünün son ayrıntılarını gözden geçirip bazı şeyler için ondan onay isterken masanın üstü kâğıtlarla dolmuştu.

"Peki, balayı olacak mı?" diye sordu annem.

Kötü bir şey olacağına dair bir huzursuzluk tenimin altında gezindi. Koltuğumda kıpırdandım.

Nico elini çenesinde gezdirerek pencereden dışarı baktı. Bakışlarım onunkileri takip edip caddede, Long Island kaldırımlarında ve güneşin değdiği yerlerde gezindi.

Yolda, normalden daha yavaş bir hızla ilerleyen siyah bir limuzin gördüğümde hislerim harekete geçti. Sürücünün yüzündeki *MS* dövmesini gördüğümde, Nico'nun sesi restoranı çoktan doldurmuştu. "*Scendi!*"

Eğilin.

Çığlıklar koptu. *Scendi, scendi, scendi* diyen bağırışlar sayısız sesten oluşan berbat bir kayıt gibi tekrarlandı. Havadaki tehlike işaretleri o kadar yoğundu ki dilimle tadabiliyordum.

Birden yere yatırılırken ağzımdan bir çığlık kaçtı. Ağır bir vücut benimkinin üzerine kapanırken camlar parçalandı. *Silah sesi.* Kalp atışlarım kulaklarımda uğulduyordu ve bunu, üzerimde uçan mermilerden ayırt edemiyordum.

Üzerimde kimin yattığını biliyordum, kaos devam ederken nefesimi onunkiyle eşleştirmeye çalıştım. Restoran, New York'un hor görülen suçluları için bir savaş alanı haline gelirken etrafımı bir güvenlik duygusu sardı.

Sonsuza kadar devam edecek gibi gelmişti ama sonra silah seslerinin yankısını taşıyan salona bir sessizlik çöktü.

"*Stai bene?*"*

Sözleri duydum ama düşüncelerim kırmızı bir şeye odaklanmıştı. Görüş alanımdaki ahşap döşeme tahtalarına kan damlıyordu.

Eller yüzümü kavrayıp çevirdi.

---

* (İt.) İyi misin? (ç.n.)

"İyi misin?" diye tekrarladı Nico.

Başımla onayladım, kulaklarımdaki çınlama azaldı.

Elleri ve bakışları vücudumda gezindi, ne olur ne olmaz diye kontrol ediyordu ama onu hissedemedim çünkü tek gördüğüm kan damlalarıydı. Acı yüreğimi parçaladı, bilincimi ele geçirdi. Nico'nun ellerini ittim.

"Bırak beni!"

"Dur." Bileklerimi kavradı. "Herkes iyi."

Hissiz bir şekilde gözlerimi kırpıştırdım. "İyi mi?"

"Evet." Başparmağını yanağımda gezdirdi. "Nefes al."

Sağlam bir nefes aldım ve o zaman diğerlerinin seslerini duydum. Herkes birbirini kontrol ediyordu ve ben, o damlayan kanın dehşeti yüzünden onları duyamamıştım.

Kanayan Benito'ydu. Kolunu tutarken, "Orospu çocuğu," diye inledi. "Aynı lanet olası kolumdan hem de."

Babam telefonda İtalyanca bir şeyler haykırıyor, annem ağlıyordu. Adriana kırık camlar ve dağınıklığın arasında oturuyordu. Uzaktan siren sesleri duyulurken havadaki değişim herkesin tenine dokunmuş gibi restoran sessizliğe büründü.

Sonra kız kardeşim ileriye baktı ve ikimizin de hayatını sonsuza dek değiştirecek küçük bir kelime mırıldandı.

"Hamileyim."

"Ok yaydan çıktı."
—Julius Caesar

Elena

BAZEN SÖYLENECEK HİÇBİR ŞEY OLMAZ.

Bazen kelimeler, çoktan hoş olmayan gerçeklerle dolu bir durumu daha da karmaşık hale getirir.

Kanepede kardeşimin yanına oturdum ve ikimiz de hissizce *The Office*'in bir bölümünü izledik.

Komik anlar, tüm o "Hatun da öyle derdi" şakaları bir gülümseme bile yaratmadan geçti.

Annem bir şişe şarap ve bir Xanax'la odasına gitmiş, saatlerce de dışarı çıkmamıştı.

Polise belirsiz ifadeler verdikten sonra –polislerle nasıl konuşulacağına dair dört yaşında başlayan bir eğitim almıştık–

buraya gelmiş ve o zamandan beri oturma odasından çıkmamıştık. Hem Marco Dayım hem de oğlu Dominic evdeydi ama Francesco'daki olaydan beri ailedeki diğer erkekler ortalıkta yoktu.

Kan.

Şimdi amcamın restoranından başka bir yerde akıyordu.

Ve bu konuda hiçbir vicdan azabı duymuyordum, sadece uyuşmuştum.

Eve geldiklerinde saat gecenin ikisiydi. Oturma odasında bir ışık yandı ve giriş salonunu adım sesleri doldurdu. Göğsüme bir ağırlık çöktü.

Babam kanepenin etrafından dolandı. Takım elbisesinin ceketini çıkarmış ve gömleğinin kollarını sıvamıştı. Bugünkü gibi bunaltıcı günlerde bile ceketini asla çıkarmazdı. Bu, iyiye işaret değildi. Beyaz gömleğine sıçrayan kanı fark ettiğimde yutkundum.

Marco, Dominic, Manuel, Tony, kendini hastaneden taburcu ettiren Benito, Luca ve son olarak Nicolas odaya girdi. Bakışlarım Nico'yu takip etti ama o, bana bakmadı. Üzerinde hâlâ öğle yemeğindeki kıyafetler vardı ve televizyon sehpasına yaslanırken ifadesi okunaksızdı.

Nişanlısı başka bir adam tarafından hamile bırakılmıştı. Herhangi bir mafya adamı bunu kişisel ve *ciddi* bir hakaret olarak kabul ederdi; fakat sonunda bana düşünceli bir bakış attığında, nedense bunu umursadığından emin olamadım.

Sekiz adam da kız kardeşime baktı. Onu korkutarak sevgilisinin adını öğrenmeye çalışacaklardı.

"Telefon," diye bağırdı babam.

Adriana öğle yemeğinde giydiği beyaz elbiseyle kanepede bağdaş kurup otururken ben şort ve tişört giymiştim. Baba-

mıza ne baktı ne de talebini yerine getirdi. Bu babamın, dişlerini gıcırdatmasına neden oldu.

Aramızdaki kanepede duran telefonunu alıp ayağa kalktım ve babama verdim. Ryan'ın varlığına dair her şeyi telefondan silmiştik.

Babam telefonu Dominic'e verdi ve Dominic hemen kurcalamaya başladı.

Marco, "Kim olduğunu bulacağız Adriana, o yüzden bize sen söylesen iyi olur," dedi. Dayım daha yumuşak bir yaklaşımla başlamıştı ama babam bunla uğraşacak halde değildi.

"Bize anlatacaksın, Adriana. Şimdi. Yoksa yemin ederim bir daha gün ışığı göremezsin."

Kız kardeşim kollarını kavuşturdu, gözleri meydan okurcasına parlıyordu. *Bu* strateji Adriana için asla işe yaramazdı ve babam da bunu biliyordu. Sanırım bir gün kızının sihirli bir şekilde itaatkâr olacağına inanıyordu.

"Onu öldürmeyeceğiz," dedi Marco. "İşin içinde bir bebek var, durum farklı." Ne olduğunu söylemedi ama hepimiz duyduk: *Benden* farklıydı. Benim durumumdan farklıydı.

Adriana'nın bakışlarında bir umut belirdiğinde midem burkuldu.

"Yalan söylüyor," diye atıldım.

Erkeklerin kızgın bakışları üzerime geldi.

Nicolas'a bir bakış atarak yutkundum ama o hâlâ bir mil uzaktaymış gibi görünüyordu.

Marco Dayım başını reddedercesine salladı. "Hayır, söylemiyorum. Onu öldürmeyeceğiz, Adriana. Söz veriyorum."

Adriana'nın gözlerindeki umut ışığı biraz daha büyüdü.

Panik beni ele geçirdi. Benito'nun ve ağabeyimin bakışlarındaki o ifadeyi biliyordum.

Yalan. Hepsi bir yalan.

"Yalan söylüyorlar, Adriana," diye ısrar ettim. "Onlara inanma."

Manuel'in elinin tersi yüzüme doğru geldiğinde kalbim boğazımda atmaya başladı. Darbenin inmesini bekleyerek irkildim. Yanağıma sadece bir esinti değdiğinde gözlerimi açtım ve Nicolas'ın, amcamın bileğine sarılmış elini gördüm.

"Benim önümde bir kadına vurursan, bunu bir daha yapacak kadar hayatta kalmazsın," diye gürledi Nico.

Manuel kendini Nico'nun elinden kurtarıp bir adım geri çekilmeden önce saniyeler geçti, yüzü aşağılanmış gibi kızarmıştı.

Babam bu konuşmayı tarafsız bir ifadeyle izledi ama Nico'ya baktığında gözlerinin içinde hoşnutsuzluğa yakın bir şey oynamıştı. Babam bana hiç vurmamıştı, hoşnutsuzluğunun nedeni Nicolas'ın araya girmesinden başka bir şeydi ama ne olduğundan emin değildim.

Annemin Marco dışındaki erkek kardeşleri, her zaman kaba davranırdı. Marco kibardı, çekingendi ama en ufak bir ihlalde, avlanan bir kuzu postuna bürünmüş kurttan başka bir şey olmazdı.

"Elena," diye çıkıştı babam. "Çık."

Daha önce hiç babama karşı gelmemiştim. Ancak kız kardeşimi tanıyordum, zorlu olmasına rağmen saftı. Peri masalına inanmak isterse inanırdı. Lâkin bu, prensinin ölümüyle sonuçlanırdı.

Hareket etmedim.

"*Elena.*" Babamın ses tonu, Kuzey Kutbu'ndan daha soğuktu ve hayretle doluydu.

Onu dinleme isteği beni ele geçiriyordu ama ayaklarım

yerde donakalmıştı. Şu an ucuz apartman halısının üzerinde durmuş, benzer bir sahnenin gözlerimin önünde oynamasını izliyordum.

Babam, kanepenin etrafından bana doğru pişmanlık dolu bir ifadeyle gelen Tony'ye bir bakış fırlattı.

"Gitmiyorum," diye itiraz ettim.

"Hadi Elena. Gidelim." Tony bileğime uzandı ama bileğimi çektim. Bir kolunu belime sarıp beni kaldırmadan önce bir iç çekti.

Tony bir koluyla beni yarı taşıyıp yarı kapıya doğru yürütürken, "Adriana, yapma," diye yalvardım. "Yemin ederim ki yalan söylüyorlar."

Kalp kırıklığı bir yana, taşıyacağı suçluluk duygusunu biliyordum ve Adriana'nın da aynı şekilde yaşamasına izin veremezdim.

Ayaklarım koridora ulaştığında Tony kapıyı kapattı ve beni diğer tarafta yalnız bıraktı. Ahşap kapıya avcumu vurmadan önce hayal kırıklığıyla bir ses çıkardım. Kapıdan aşağı kayıp bacaklarımı göğsüme çektim ve aradan sızan sesleri dinledim.

Kız kardeşimin dudaklarından Ryan isminin çıkmasını bekledim.

Hiç çıkmadı.

Nico

Bir saatten tik tak sesi geliyordu. Bir bardaktaki buzlar şıngırdıyordu. Havada puro dumanı asılı kalmıştı. Ve masasının arkasında oturan Salvatore'un yüzünde bariz bir hoşnutsuzluk vardı.

Önündeki sandalyelerden birine oturdum ve dirseğimi kol kısmına dayayarak arkama yaslandım. Sıkılmış gibi oturmamdan nefret ettiğine oldukça emindim, bu yüzden o şekilde oturmaya devam ettim.

Salvatore purosunu içerken ofisinde ne kadar süre sessiz kaldığımızdan emin değildim ama gerilim artıyordu ve benim tarafımdan da değildi. Doğrusunu söylemek gerekirse, ben bu atmosferden keyif alıyordum. Gergin, garip sessizlikler tam bana göreydi.

"Onu alamazsın." Sözleri sessizliği bir bıçak gibi kesti.

Bakışlarım bir duman bulutunun arasından Salvatore'u buldu. "Onu istediğimi söylemedim."

Başını sallayarak alaycı bir ses çkardı. "Kes tıraşı, Ace. Elena'yı istediğini biliyorum ama o, anlaşmaya açık değil."

Çenem kasıldı. Bana neye sahip olamayacağımın söylenmesinden hoşlanmıyordum. "Anlaşmaya neyin açık olduğunu söyleme hakkına sahip değilsin, Salvatore. Beni kandırdın."

Teknik olarak kızı birini becererek beni kandırmıştı ama hepimizin gözünde ikisi de aynı şeydi. Sözleşmeyi Salvatore ihlal etmişti.

Salvatore, uzun uzun düşünerek purosunu söndürmeden önce son bir nefes üfledi. "İstesem bile Elena'yı sana vermem mümkün değil." Bakışları beni bulduğunda bunu zaten istemediği belli oluyordu. "O nişanlı."

İçimde yakıcı bir soğukluk belirmeden önce nefretle dolmuştum, yine de ona ifadesiz bir şekilde bakabildim.

Bu durum hakkında çok düşünmüştüm: sözleşmeyi bozduğu için Salvatore'dan ne alabilirim, en çok ne *istiyorum*... Adı E harfiyle başlayan, uzun siyah saçlı biriydi istediğim. Aynı zamanda benim kusurumdu.

Onu istiyordum ama ona sahip olamazdım.

Artık onun başka bir adama ait olduğunu öğrendiğim için damarlarıma içim donuyormuş gibi şiddetli his yayıldı.

Mantıksız tarafım benim yerime konuşmaya başladı. "Sözleşme imzalandı mı?"

Salvatore, gözlerinde bir memnuniyet parıltısıyla başını sallayarak onayladı.

Onu yakından izledim. Bahse girerim Elena'yı havuza ittiğim o küçük olaydan sonra o adamın imzasını hemen almıştı.

Salvatore'la hiçbir problemim yoktu ama o, aynı unvanı yarı yaşına yakın, hoşlanmadığı bir adamla paylaşmakla sorun yaşıyordu. Ayrıca... Sikerler, ben ondan daha zengindim. İtibarımın nam salması ve söz konusu itibarın ayrıntıları onun hoşuna gitmiyordu. Fakat bugünden sonra, benim kötü tarafıma denk gelmeyi göze alamayacağını biliyordu. Arabayla saldıran Meksikalıları bulmuştuk ama hâlâ icabına bakılması gereken birkaç üye vardı.

Açıkçası, sokaklarda Salvatore'dan daha fazla adamım vardı. Bugünkü saldırının sorumlularını bile benim adamlarım bulmuştu. O kartı kullandığımda Salvatore bundan hoşlanmamıştı. Kurallara göre oynamıyordum ve dar görüşlü lider bu yüzden bana güvenmiyordu. Yine de bana ihtiyacı vardı. Beni en çok bu yüzden sevmediğini düşünüyordum. Russo ellerimin en sevdiği kızının her yerinde dolaşmasını da istemiyordu tabii.

"Kim?" Soru istemeden ağzımdan kaçtı ve cevap vermemesi için dua ettim.

Viskisinden bir yudum alırken bakışları kısıldı. "Oscar Perez. Kolombiyalı."

Birbirimize baktık, içimde zalim bir duygu belirdi.

"Meksikalılarla olan bu sorun, tedarikçilerle olan bazı bağlantılarımı mahvetti. Oscar'la bir süredir görüşüyoruz. Elinde iyi mal var ama Elena'yı istiyor."

Salvatore kendini ikna etmeye çalışıyor gibiydi. Oscar, sapkın bir can sıkıntısı olan, aşırı zengin bir adamdı. Üzerine yapışmış kötü huyları vardı ve onlardan Elena'yla kurtulmaya çalışacaktı.

Ayağa kalktım, ceketimin düğmelerini iliklediim ve gitmek için arkamı döndüm. "Bu konuyu yarın konuşacağız. Geç oldu."

"Adriana ne olacak?" dedi kapıyı açtığımda.

Nicolas Russo'nun nişanlısını becermeye cüret eden adamdan intikam almak konusunda pek hevesli değildim, bunun tek nedeni ablasının olasılığı için savaşacak olmamdı.

Dışarı çıkmadan önce, "Telefon kayıtlarına bakacağım. Birbirleriyle temasa geçmişlerdir," diye cevap verdim.

Adriana'nın benimle nişanlıyken kiminle yattığı pek umurumda değildi.

Bu sadece lanet olası bir prensipti.

Elena

Pembe, büyük boy bir Yankees tişörtü ve şortuyla kanepede otururken saat sabahın sekiziydi. Sarışın haber spikeri güncel olayları aktarırken bir kâse mısır gevreği yiyordum.

Her sabah ve akşam haberleri izlerdim. Koreli çocuk işçi krizinden Los Angeles'ta yapılan özensiz botoks enjeksiyonlarına kadar, dünyada bilmediğim değişik bir haber olmazdı.

Ekranda tanıdık bir yüz belirdiğinde kalbim durdu. Spikerin yakut kırmızısı dudaklarından, "Oscar Perez" ve ardından "dairesinin önünde kurşuna dizilerek infaz edildiği öğrenildi" sözleri döküldüğündeyse mısır gevreği genzime kaçtı.

On saniye geçmemişti ki babamın ofisinden, "OROSPU ÇOCUĞU!" diye bağıran bir ses duyuldu.

Gözlerim büyüdü.

Oscar'ın ölümünün verdiği rahatlamayla koltuğa gömüldüğüm sırada, giriş salonundan Nicolas ve ağabeyimin sesi geldi. Adriana'nın telefon kayıtları hakkında konuşuyorlardı. Korkuya kapıldım. Edindikleri rapor, kardeşimin tüm mesajlarını gösteriyorsa Ryan'ı bulmak zor olmayacaktı.

Tony ve Nicolas sonunda ortak bir şey mi bulmuşlardı? Bu beni tiksindirdi.

Gözlerimi kısarak haberleri izlerken içim içimi yiyordu; onlar da tam o sırada, oturma odasının kapısının önünden geçip babamın ofisine gittiler.

Babamın öfkesi koridorda bir sis gibi süzülürken silah sesleri duyacak mıyım diye merak ettim. Ancak beş dakika sonra, bağırışı kulaklarımı doldurdu.

"Elena! Ofise gel, *hemen*!"

Tereddüt etmeme rağmen ayağa kalktım ve çıplak ayaklarla ofisine doğru yürüdüm. Her adımda korku ve endişem artıyordu.

Odaya girmeden önce kapıyı tıklattım. Babam masasının arkasındaydı, Tony karşısındaki sandalyede oturuyordu ve Nico pencerenin yanındaki duvara yaslanmıştı.

Ofisin ortasında durdum, parmaklarım tişörtümün kenarıyla oynuyordu. Güneş nemli ve soğuk tenimi ısıttı.

"Gözün aydın," diye söylendi babam, gözleri kara bir fırtına gibiydi. Yutkundum, babamı hiç bu kadar kızgın görmemiştim. "Evleniyorsun."

Soğuk bir his boğazımdan aşağı indi ve ciğerlerimi doldurdu.

Yavaşça Nicolas'a baktığımda beni kayıtsız bir ifadeyle izlediğini gördüm. Ona bakarken titrek bir nefes verdim ve "Kiminle?" diye sordum. Fakat çoktan biliyordum. Nedeninden emin değildim ama böyle sonuçlanacağını aklıma getirememiştim.

"Nico'yla."

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki bayılmamak için uğraştım.

Odayı derin bir sessizlik doldurdu. Babamın bakışları nefret doluydu, ağabeyim düşünceliydi ve artık müstakbel enişte değil, nişanlım olan adamsa kayıtsız bir sessizlik içindeydi.

Benim sessizliğim içgüdüseldi, tıpkı avın yakalanmamak için sessiz kalması gibiydi.

Hayatta kalma içgüdüsü devreye girdi ve başımı iki yana salladım.

"Olmaz," diye fısıldadım.

Nico'nun gözlerinde bir kıvılcım parladı.

Babam masasındaki bazı kâğıtları karıştırdı. "Çoktan oldu, Elena."

Elindeki sözleşme bu olmalıydı.

Nicolas benim yerime imza atmış ve çoktan olmuş muydu? Elbette her zaman böyle olurdu ama Nico'nun bunu yapması acı bir tat veriyordu.

Bu haber suratıma inen bir tokat gibiydi. Beş dakika için-

de, kız kardeşimin nişanlısı olmaktan çıkıp *benim* nişanlım olmasını nasıl kabul edebilirdim?

Sadece bu da değildi.

Hiçbir zaman onun gibi bir koca istememiştim. O, vücudumun ihtiyaç duyduğumu düşündüğü ama aklımın ihtiyacım olmadığını bildiği her şeydi. Kendimi Nicolas Russo'da kaybederdim ve nasıl nefes alınacağını bile bilemez hale gelirdim.

Kalbimi ona verirdim, o da alıp ayaklarının altında ezerdi. Aşksız bir hayat yaşayabilirdim; ancak kırık bir kalbe dayanamazdım.

Başımı bir kez daha salladım. "Baba..."

"Yeter Elena! Çoktan halloldu. Şimdi git bir çanta hazırla. Düğüne kadar onunla kalacaksın."

Gözlerim büyüdü. "Ne?" diye soludum.

Bana alaycı bir bakış yöneltti. "Bakire falan değilsin sonuçta, Elena."

"Baba," diye çıkıştı Tony.

Sözleri yüreğimi dağladı. Sinirli olduğunu ve bu sinirini bana yönelttiğini biliyordum ama yine de canımı yakmıştı. "Buna nasıl izin verirsin? İtibarım zaten lekeli olduğu için onu paramparça edebileceğini mi sanıyorsun?"

"Kötü itibarın için kendini ve nişanlını suçla. Kız kardeşinin başımıza açtığı sorun ve senin... Geçmişin yüzünden onun şartlarını kabul ettim."

Demek istediği şey, Nicolas'ın düğünden önce arkasından başka erkeklerle oynaşmayacağım konusunda bana güvenmediğiydi. Sözleşmeyi babam bozduğu için bu konuda pek bir söz hakkı olmamış gibi görünüyordu.

Ne diyeceğimi bilmiyordum ama bunu kabul etmeye hazır değildim.

Hâlâ elleri cebindeyken duvara yaslanan Nicolas'a bakmadan önce aniden, "Yemek yapmayı bilmiyorum," diye söylendim.

Derin, düşünceli bir sesle sadece, "Aşçım var," dedi. Onun da bu evliliği pek istemediğini hissediyordum, öyleyse neden kabul etmişti?

"Alışveriş yapmayı severim. Çok fazla para harcarım." Doğruydu ama aynı zamanda, savurganlığım konusunda kendimi kötü hissetmemek için yerel barınaklara da bağışta bulunurdum. Bu yüzden sanırım bu, daha fazla harcadığım anlamına geliyordu.

"Çok param var."

Artık bana sahip olduğu için benimle konuşurken üç kelimeden fazla laf etmeyecek miydi?

"Yeter Elena," diye araya girdi babam. "Git artık."

İçimden hüsran dolu bir ses çıkarmak geldi ama kendimi tuttum. Sakin bir sesle, "Bunu istemiyorum," dedim babama. Bakışları yüzümü yakmasına rağmen Nicolas'a bakmaktan kaçındım.

Babam benim sesimi kopyalayarak, "Çoktan halloldu," dedi. Bu, son sözüydü.

Bu yüzden ofisinden ayrıldım, odama gittim ve bir çanta hazırlarken Nicolas Russo'dan nasıl kurtulabileceğimi düşündüm.

"Şehvet bizim ölümümüz olacak."
—Anonim

Elena

SESSİZLİKTEN BAŞKA HİÇBİR ŞEY YOKTU. Yolculuk boyunca sessizlik beni adeta yiyip bitirmişti. En kötüsü de arabasının çok güzel kokmasıydı. Bugünkü olaylar üzerime bir kamçı gibi inmiş ve beni uyuşturmuştu. Sadece erkeksi kokusu içime nüfuz edebiliyor gibi görünüyordu. Rahatsız edici bir panik hissetmek yerine, yakınlığı ve ellerinin üzerimde olması fikriyle deliriyordum.

Sanki bedenim, olaydan dolayı travma yaşamamam için can attığım ilk şeye odaklanmıştı. Koruyucu bir mekanizma oluşturmuştu.

Nicolas'la evlenmeyi ciddi bir travmaya benzetiyordum.

Doğrusu pek de farklı gelmiyordu.

Bir erkeğe şehvet duymak ile çocuklarınızın babası olmasını istemek arasında fark vardı. Bu düşünce bana iki ayrı duygu yaşatıyordu: Heyecan ve terör.

Bu iki duygu o kadar güçlüydü ki içimde başka bir şey hissetmeme yer bırakmıyordu. Bacaklarımın arasında bir sıcaklık geziniyor, tenimdeyse elektrikler çakıp buz gezdiriliyordu sanki.

Annem, çantamı taşıyan Nico'yla birlikte kapıdan çıkışımı –mezbahaya gönderilen bir koyunmuşum gibi– gözleri kocaman açılmış bir şekilde izlemişti. Kız kardeşim bile merdivenlerden koşarak inmiş, kapı arkamdan kapanmadan önce, "Özür dilerim," der gibi dudaklarını oynatmıştı. Babam ofisinden hiç çıkmamıştı. Tony ve kuzenlerimse Nico'yu bir şey çalıyormuş gibi izlemişlerdi.

Bu adamla muhatap olmaktan elimden geldiğince kaçınmak istiyordum; ama parlak güneş ile binaları barındıran şehir gözlerimin önünden geçer ve Nico'nun evine yaklaşırken duygularımı açığa vurmamak imkânsızdı.

Tanıdık, kırmızı tuğlalı eve geldiğimizde boğazım düğümlendi. "Neden çatı katına gitmedik?"

"Burası beklediğin kadar lüks değil mi?"

Gözlerim kısıldı. "Ne? Hayır. Sadece çatı katına gideriz sanıyordum. Adriana için seçtiğin yer orasıydı."

"Senin için seçtiğim yer de burası."

Gerildim. Artık bana sahip olduğunu unutmama izin vermiyordu ve bu, yaşadığım hissizliği yok ediyordu.

Nasıl hissettiğimden emin değildim: Gergin miydim, korkuyor muydum, bağımsızlığımı korumaya kararlı mıydım, yoksa onun ellerinin üzerimde olma ihtimaliyle tahrik

mi olmuştum? Arabadan çıkarken tenimde dans eden his, dördünün bir karışımıydı.

Nico arka koltuktan çantamı alınca onu eve kadar takip ettim. Dışarıdan göründüğünden daha büyük bir evdi. Arka kapı elektrikli eşyaların, gri renkteki granit bir tezgâhın ve hafif bir aydınlatmanın olduğu mutfağa açılıyordu.

Sağımda bir ofis vardı, hafif açık duran kapısından kiraz ağacı masayı görebiliyordum. O ofis, solumda yer alan küçük bir banyo ile çamaşır odası ve üst kata çıkan bir merdivenin dışında alan, açık bir kat planına sahipti. Mutfaktaki ada tezgâhın etrafında otururken düz ekran televizyondan bir şeyler izlenebilirdi. Sade, erkeksi ve rahat bir yerdi.

Arka kapıyı belirgin bir ses çıkararak kapattığında yutkundum. Yaşananlardan dolayı hâlâ şoktaydım ve bunları nasıl sindireceğimi ya da hiç sindirip sindiremeyeceğimi bilmiyordum. Yalandan etrafı keşfediyor gibi görünürken asıl dikkatim onun hareketlerindeydi.

Çantamı bir sandalyenin üzerine koydu ve anahtarlarını da mutfak tezgâhına bıraktı. Burası acayip rahat bir yer gibi görünebilirdi ama onun evinde nasıl böyle hissedeceğimi bilmiyordum.

O, pencerelerin yanındaki mini bardan kendine bir içki doldururken kapının yanında dikildim. Hareket edersem bir şeyin -belki de onun- bana saldıracağına dair güçlü bir his beni tüketiyordu. Perdeler kapalıydı ve sadece aralardan sızarak içeri giren ışıklar odayı loş bir şekilde aydınlatıyordu.

Sabahın dokuzu olmasına rağmen viski içiyordu. Alkolik olmaması için dua ettim. Dün gece dayımın bana vurmasını engellemiş olabilirdi ama -özellikle de anne tarafımdan birkaç alkolik tanıyordum- biliyordum ki öyle insanların sağı solu belli olmazdı.

Baştan aşağı siyah giyinmişti ve odanın karşı tarafından bana bakış şekli, itibarını hatırlamamı sağlıyordu. Şehirdeki en tehlikeli adamdı. Yakında ona kocam demek zorunda kalacaktım.

Küçük bara yaslanıp beni izledi; o izlemeye devam ettikçe kalbim daha hızlı atıyor, damarlarımdaki sinirleri zorluyordu.

Normalde zamanla karşıma gelecek düşüncelerin hepsi bir anda aklıma hücum etti. Kaç kadınla birlikte olduğunu ya da benden ne beklediğini merak ediyordum. Bakire değildim ama bir bakireden çok da farklı değildim. Sadece bir erkekle seks yapmıştım, bu da ancak bir hafta sonundan ibaretti. Tecrübesizdim ve beni kullanıp atmasından endişeleniyordum.

Mutfağa girerken kravatını çekiştirdi. Bardağını tezgâha koydu, sonra bana baktı. "Bütün gün o kapının yanında mı duracaksın?"

Yutkundum ve başımı aşağı yukarı salladım.

Ellerini tezgâha dayayıp başını hafifçe salladı.

Tekrar baktığında gözlerinde sıcak bir ifade vardı, midemde bir şeyler pır pır etti.

"Buraya gel."

Herhangi bir kadının, ondan gelen bu emri görmezden gelmesinin mümkün olduğunu sanmıyordum. İçimde, dediğini yapmak için korkunç ama çok korkunç bir istek oluştu.

Düzensiz kalp atışlarım eşliğinde ona doğru kısa adımlar attım.

Yanına varır varmaz ensemi tuttu, parmaklarını saçlarımın arasına daldırıp yüzünü boynuma gömdü. Bacaklarımın arasına nüfuz eden, midemin derinliklerinde hissedebildiğim erkeksi bir tatmin sesi çıkardı. Onunla savaşmadan

geriye doğru sallandım ama göğsümde patlayan ve damarlarımdan fışkıran bu hisle sarsılmıştım.

Göğüslerim onun sert, sıcak karın kaslarına dayanıyordu, içimi bir ürperti sardı. Kokumun tadını çıkarıyormuş ya da bir sonraki yemeğini ele geçiriyormuş gibi yüzünü boynumda aşağı yukarı gezdirdi.

"Siktir! İyi hissettiriyorsun," diye inledi boğazıma doğru.

Bir kolunu belime dolayıp beni kaldırdı ve adaya oturtup göz hizasına yaklaştırdı. Uyluklarımın altındaki tezgâh soğuktu. Bacaklarımı açmaya zorlayıp aralarına adım attı.

Kalbimin atışı kulaklarımda uğulduyordu ve içimde soğuk bir his belirdi. *Korku*. Dudaklarını boğazıma bastırıp öpücükler kondurarak yavaşça aşağı indi. Her bir öpücüğü, bacaklarımın arasına bir sızı gönderdi. Ona daha fazla erişim sağlamak için başımı eğdim, dudaklarımdan bir inleme kaçtı.

Bu adam birçok rol değiştirmiş; benim olamayacak baştan çıkarıcı birinden sahibime, âşığıma ve nişanlıma dönüşmüştü. Bu duygu karmaşası bana sadece içgüdüsel olarak hareket etmekten başka bir seçenek bırakmıyordu. Onu istiyordum ama adlandıramadığım soğuk bir korku bilinçaltımda geziniyordu.

Bir şekilde gerçek dünyadan kopmamaya çalışarak iki elimle tezgâhı kavradım. Nico boynumu acelesiz bir şekilde öpmeye devam ediyor, dişlerini tenime sürtüyordu. Varlığı benimkini tüketirken çekincelerim duman oldu.

Büyük elleri yanlarıma kaydı, göğüslerimin altından kalçalarıma indi, başparmağı şortumun altındaki çıplak tenimi okşadı. Çıldırtıcı bir histi ve biraz daha ileri gitmesi için can atıyordum. Yukarı veya aşağı fark etmezdi, sadece ilerlemesini istiyordum.

Ereksiyonunu uyluğumun iç kısmına bastırdı ve sadece birkaç santim yana kaysaydı, tam istediğim yere, *ihtiyacım olan* yere bastırmış olacaktı.

Boğazıma sıcak, ıslak öpücüklerini bırakırken beni sabit tutmak için boynumu sertçe kavradığında sallandım. Gözkapaklarım ağırlaşarak kapandı. Boynumu tekrar ısırdığında bir iniltiyle başım arkaya düştü, saçlarım tezgâhın üzerine savruldu.

Kalçaları benimkiyle aynı hizadaydı, elleri kıçımın üst kısmını kavradı ve ardından ereksiyonunu nefesimi kesen yavaş bir ritimle klitorisime bastırdı. Bacaklarımın arasındaki boşluk nabız gibi atarken boynumdan sessiz bir hırıltı yayıldı.

Geri çekilmeden önce, defalarca yapmasına ihtiyacım olmasına rağmen kendini sadece bir kez bastırmıştı. Elleri üzerimden ayrıldı ve –benim gibi– tezgâhı kavradı. Bu rüyayı andıran durumdayken ona dokunamadım bile.

Gözleri kehribardan çok siyahtı sanki. "Tişörtünü çıkar."

Otoriter, pürüzlü sesiyle söylediği her kelimeyi bacaklarımın arasındaki sızlayan boşlukta hissettim. Keskin bir korku, bulanık zihnimden tekrar içeri girdi. Bir yanım bu adama boyun eğmeye, benden istediği her şeyi yapmaya adeta ihtiyaç duyuyordu. Ona istediği her şeyi vermek istiyordum ama yapamazdım. Henüz olmazdı.

Titrek bir nefes vererek başımı iki yana salladım.

Gözleri kısıldı.

"Adriana'nın bebeğinin babasını öldürmeyeceğine söz verirsen çıkarırım."

İfadesi daha da sertleşti. "Ültimatomları sevmem."

"Bu bir ültimatom değil. Bir... teşvik."

Başını salladı ve benden uzaklaşmaya başladı ama onu kemerinden yakaladım. "Lütfen..." Sesim bana bile farklı gelen bir şekilde, gırtlaktan çıkmıştı. Yoğun, derin bir şehvetle kaplıydı ve Nicolas'ı durdurdu... tüm dikkati bendeydi. "Düğün hediyesi say."

Kemerine geçirdiğim parmağıma baktı, çenesini düşünceli bir şekilde oynattı. Bir süre sonra, "Üzerinde ne varsa çıkaracaksın. Senden her istediğimde..."

İçim sevinçle doldu. Bunu fark etmiş olmalı ki sesi keskinleşti. "Yine de onu öldürene kadar döveceğim."

Tereddütle onayladım. Ryan için ideal bir durum değildi ama bunun ölümden çok daha iyi olduğunu biliyordum ve şansımı zorlamayacaktım. "Peki ya babam?"

"Onunla konuşurum."

"Yalan söylemediğini nereden bileceğim?"

"Sanırım bana güvenmek zorunda kalacaksın."

Belki aptalcaydı ama en azından bu konuda ona güveniyordum. Parmağım kemerinden kaydı ve omuzlarımdan büyük bir yük kalktı. Belki kız kardeşimin durumunu kişisel bir şeye dönüştürmüştüm belki de bu yanlışı düzeltmenin benimkini sileceğini düşünüyordum. Silmezdi ama en azından Adriana kalp kırıklığı ve pişmanlıkla yaşamak zorunda kalmazdı.

Nico içkisini alıp karşıdaki tezgâha yaslandı, bir striptiz kulübünde rahatlıyormuş gibi viskisinden bir yudum aldı. Gerçi ifadesi market kasasında sıraya girmiş gibi görünüyordu.

Şimdi korku tenimin altında, buz gibi bir nehirmişçesine akıyordu. Tişörtümün kenarına uzanırken nefes alışım sıklaştı. Kalbim düzensizce atarken tişörtü çıkarıp yere bıraktım. Sessiz mutfaktaki hava çıplak karnımla buluşurken par-

ke üzerine düşen kumaşın sesi gürültülü ve davetkâr çıktı. Sutyenimin tuttuğu göğüslerim beklenti içinde karıncalandı. Düşünmeye fırsat bulamadan sutyenimin kopçasını açtım ve yere düşürdüm.

Nicolas'ın yakıcı bakışları çıplak memelerimi okşarken yanaklarımdan göğsüme kadar kızardım. Sessizlik, davul çalan kalbimin sesiyle bozuluyordu.

İlgisizce durmaya devam etti ama gözleri alev alev yanıyordu. Viskisinden bir yudum almadan önce dilini dişlerinin arasında gezdirdi ve bakışlarını benden uzaklaştırdı. Nedenini bilmiyordum ama çekime karşı koymaya çalıştığını hissediyordum. Beni arzulamak istemiyordu. Bunu nasıl karşılamam gerektiğinden emin değildim; ancak nedense içime bir özgüven dalgası yayıldı.

Daha önce bir erkek için soyunmamıştım. Birlikte olduğum tek kişi bunu kendisi yapmıştı... Fakat Nicolas Russo'nun onun için soyunmamı isteyeceğini bilmeliydim. Bunu, her soruşunda yapmak *istiyordum*.

Şortumu bel kısmından tutup kalçalarımdan aşağı iterek yere düşmesine izin verdim. O karşımda takım elbise ve kravatla dururken ben sadece seksi, pembe bir tangayla duruyordum.

Dikkati artık tamamen bendeydi ve bunun heyecanı nefesimi kesti.

Yavaşça, bakışlarını benden ayırmadan, bardağını tezgâhın üzerine koydu ve bana doğru kısa adımlarla yürüdü.

"Bitirmedim," diye soludum ama ya duymadı ya da umursamadı.

Boynumu kavrayıp elini saçlarıma doğru kaydırdığında titredim. Ensemdeki tutuşu yüzümü onunkine yaklaştırdı, o

kadar yakındı ki bir parça viski tadı gelen ılık nefesi dudaklarıma değiyordu. Sinirlerim gerildi çünkü beni öpecekti. Fakat dudaklarını benimkilere değdirmek için eğildiğinde başımı çevirdim.

Hareketsiz kaldı, vücudu gerildi.

Bakışlarından kaçındım. "İstediğin her şeye sahip olabilirsin, Nicolas. Her şeye... Ama dudaklarıma değil."

Bu durumdan kendimi korumanın tek bir yolu vardı. Kendimi bu adamda kaybedemezdim. Bunun ne kadar kolay olabileceğini çoktan hissedebiliyordum. Bağımsızlığımı, mesafemi korumam gerekiyordu. Kalbimin onun pençelerine düşmek için daha fazla teşvike ihtiyacı yoktu. Onunla seks yapmaktan kaçamayacağımı, o kadar güçlü olmadığımı biliyordum ama onunla sevişmek zorunda değildim.

Onunla sevişip sonra bunu başkasıyla yapmasını izleyemezdim. Üstelik o gece sokakta bana anlattıklarından sonra, sadık kalmak gibi bir niyetinin olmadığını zaten biliyordum. Özellikle de geçmişteki hatamdan sonra kendimi bu kadar umursamaz, bu kadar kayıtsız biriyle paylaşamazdım. Bu yüzden ona yalnızca bir parçamı –istediği tek parçamı– verebilir ve hayatta kalmayı umardım.

Tartışmasını hatta reddedişimi umursamasını bile beklemiyordum. Öpüşmek bir bakıma romantikti ve benimle böyle bir romantizm paylaşma isteğini onda göremiyordum.

Ellerim hâlâ iki yanımdan tezgâhı tutuyordu. Soluma –yüzük olan elime baktığında– bakışları küçümsemeyle karardı. Ani düşmanlığının tadını dilimde hissedebiliyordum. Öfke ondan beklediğim bir tepki değildi; ama bu adama bir şeye sahip olamayacağını söylemenin, onu daha çok istemesine yol açacağını tahmin ediyordum.

"Bacaklarını aç." Emri soğuk ve sertti. Mevcut korkumu artırdı.

Kararsız bir soluk alarak dediğini yaptım.

Ben bunu yaparken elleri bacaklarımda gezindi, başparmaklarını midemin beklenmedik bir şekilde kasılmasına neden olacak sertlikle uyluklarımın iç kısmına bastırdı. Sert elleri yumuşak tenimde mükemmel hissettiriyordu.

Bacaklarım açıldı, soğuk hava külotuma çarptı ve aniden ne kadar ıslak olduğumu fark ettim. Bana baktı, bakışları sıcak ve heyecan vericiydi olmasına rağmen öfkeyle doluydu.

Çıplak memelerim göğsüne bastırana dek ensemden tutup kendine doğru çekti. Nefes alıp verişim düzensizleşirken kulağıma, "O kadar seksisin ki bu acayip sinirimi bozuyor," diye hırladı. Ardından boynumu sertçe ısırdı.

Hafif acıyla bağırdım ama başparmağını tangamın üzerinden klitorisime bastırdığında bağırışım inlemeye dönüştü. Saçımdaki tutuşu daha da sıkılaştı, başımı geriye doğru çekti ve ardından bir meme ucumu ağzına alıp emdi. Midemin alt kısmında bir kıvılcım tutuştu ve alevler vücuduma orman yangını gibi yayıldı.

Başparmağını klitorisimin üzerinde aşağı yukarı gezdirdi, bir avuç dolusu saçımı tutarken aşağı bakamadım bile. Göğsünün derinliklerinden gelen bir sesle inleyip diğer mememe geçti, yaladı ve ardından hafifçe dişlerini sürterek emdi. Dudaklarımın arasından utanç verici bir ses kaçtı ama her yerim o kadar yanıyordu ki umursayamadım.

Ellerimin üzerinde geriye yaslandım, kalçalarım dokunuşuyla sallanmaya başladı. Ağzı o kadar sıcaktı ki... Dolgun göğüslerimi bundan öleceğimi düşünene kadar yalayıp oynadı. Elleri beni terk ettiğinde hislerim damarlarımda protesto çığlıkları attı.

Artık pek de kızgın olmayan karanlık bir bakışla tangamı kalçalarımdan kavrayıp aşağı çekti ve kıyafetlerimin geri kalanının yanına düşürdü.

Bacaklarımı bir kez daha araladım, mantıklı düşünme noktasını geçmiştim. Bakışları bacaklarımın arasına indi. Elini kravatında gezdirirken başını salladı. "Siktir!" Kollarını kalçalarıma dolamadan önce tek söylediği buydu, beni tezgâhın kenarına çekti ve başını bacaklarımın arasına indirdi. Dilinin ilk sıcak ve ıslak dokunuşuyla titredim. İçime derin bir zevk dalgası akın etti, klitorisimi yumuşak ve yavaş bir şekilde her yalayışında bu dalga içimde daha güçlü yayıldı.

Bu tehlikeli adam, yaptığı şeyde şaşırtıcı derecede nazik ve saygılıydı. Kalbimde garip bir his yaratıyordu.

Ancak o kadar da uysal değildi.

Kolları beni o kadar sıkı tutuyordu ki bunu benim için değil de kendisi için yapıyormuş gibiydi... O beni yalarken kalçalarımı bir santim bile hareket ettiremedim.

"Tanrım, Nicolas," diye inledim ve ellerimi gür saçlarına daldırıp küt tırnaklarımı saç derisinde gezdirdim. Onunla tanıştığımdan beri bu adamın adını birkaç kez söylemiştim ama klitorisimi emip dilini üzerinde döndürdüğünde adının dudaklarımdan çok farklı bir şekilde kaçtığını fark ettim.

Gerildi, ona Nicolas dememden hoşlanmadığını çok geç anladım.

Kaba bir sesle, "Adım ne?" diye sorduktan sonra dilini içime soktu.

Çıkarabileceğimi hiç bilmediğim, gırtlaktan, pornografik bir ses çıkardım.

Cevap vermeyince ağzı bedenimden ayrıldı ve için için yanan bakışları benimkini buldu. Sözleri keskindi. "Adım ne?"

"Nicolas," diyerek nefes verdim.

Gözleri parladı, sonra bir parmağını içime kaydırdığında bir doluluk hissettim. Kanımda dolaşan zevkin fitili ateşlendi. Parmağını oynatmıyordu, kalçamı sallamaya çalıştım ama güçlü tutuşu hareket etmeme izin vermiyordu.

"Adım?" diyerek zorladı.

Bu oyundan nefret ederek başımı salladım. "Nicolas" demek üzereydim ama parmağını çekip hemen ardından iki parmağını sertçe içime soktuğunda soluğum kesildi ve ağzımdan "Nico" çıktı.

Ağzı klitorisimi bulduğunda içimden bir titreme geçti, parmakları tekrar tekrar içime girip çıkarken beni yalayıp emdi. Bunu, arada bir tatmin dolu, derin sesler çıkararak ve o kadar yavaşça yapıyordu ki...

Acele etmeden keyfini çıkarıyor, içimdeki gerilim artarken yavaşlıyor, dudaklarımdan "*Lütfen*," çıkıncaya dek beni deli ediyordu. Sonra parmakları içimde kıvrıldı, hissettiğim alevler daha da arttı.

Tekrar yavaşladığında panik içinde başımı salladım, ellerim saçlarını çekiştirdi. Neye dönüştüğümü bilmiyordum ama kendimi tekrar ve tekrar "Lütfen," derken buldum. Sonunda bana istediğimi verdi. Dil darbelerini hiç kesmeden beni daha hızlı, daha sert bir şekilde parmakladı. Ta ki içimde yoğun, sıcak bir gerilmeden başka bir şey kalmayana dek...

Karanlık bakışları benimkini buldu.

Son bir kez *lütfen* dedim. Volkan gibi patlamadan önceki son düşüncem şuydu: *Ona yalvarılmasına bayılıyordu.* İçimdeki ateş, hafif bir sıcaklığa dönüştü ve her tarafımda karıncalandı.

Tezgâhın üzerinde gevşek bir şekilde uzanırken parmak-

larının etrafına boşaldım. O ise bacaklarımı öpüp koklarken orgazmım durana kadar parmaklarını yavaşça içime sokup çıkarmaya devam etti.

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirerek titrek bir nefes verdim. Dokunabildiğim tek parçası buydu ve bırakmaya hazır değildim.

Bu, bir erkekle yaşadığım ilk orgazmdı ve -gelecekteki sağlığım için bunu kabul etmekten nefret ediyordum- şimdiye kadar yaşadığım en bağımlılık yapıcı şeydi.

Elleri kalçalarımda gezindiğinde gerildim.

Karşılık vermemi mi istiyordu?

Yoksa seks mi bekliyordu?

Doğrulup otururken içimi bir utangaçlık ele geçirdi, ellerini tezgâha dayayıp bakışlarımla buluştuğunda bunu onun da görebildiğine emindim.

Ben önünde çırılçıplak otururken o daha kravatını bile çıkarmamıştı. İçimdeki yangın yatıştıktan sonra, her şey çok daha müstehcen görünüyordu.

"Bundan sonra bana Nico diyeceksin. Artık o Nicolas saçmalığı yok."

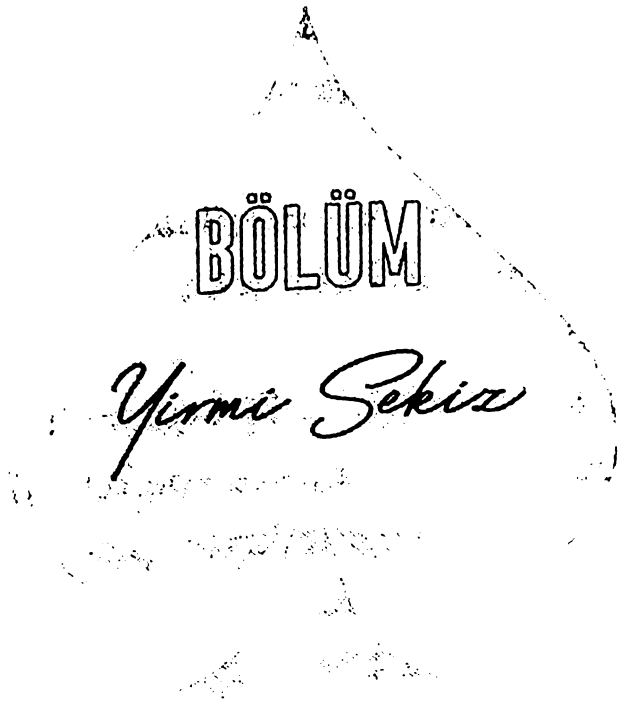
Başımı tereddütle sallayarak onayladım. Tüm o *lütfenlerim* hâlâ mutfakta yankılanırken sözleri o yankıyı bir bıçak gibi kesmişti.

O an ne beklediğimi bilmiyordum ama bana sırtını dönüp evi terk etmesini ve kapıyı arkasından kapatmasını beklemiyordum.

Bir nefes vererek tezgâha uzandım.

Merda.

Boyumu aşan bir işe karışmıştım.

BÖLÜM

Yirmi Sekiz

"En kötüsü kadar kötüyüm ama şükürler olsun ki
en iyisi kadar da iyiyim."
—Walt Whitman

Elena

ADA TEZGÂHTAN İNERKEN BAKIŞLARIM, TİK TAK sesi çıkaran saate takıldı. Nico'yla sadece bir saattir nişanlıydım ama şimdiden –sanki o birkaç katmanımı çalmış ve onları asla geri alamayacakmışım gibi– altüst olmuş hissediyordum. Ona her parçamı vermemekle doğru kararı verdiğimi biliyordum. Verseydim kaçınılmaz olan gerçekleşecekti... Nico New York'un yeraltı dünyasını yönetirken ayaklarının altındaki tozdan başka bir şey olmayacaktım.

Parmağımı bıraktığı viski bardağının kenarında gezdirirken klimadan gelen soğuk hava çıplak tenime çarpıyordu.

Tezgâha yaslandım ve boynumu tutuşundan kalan yıpratıcı hissi uyuşturup onun temiz, erkeksi kokusunu silmesini umarak içkiyi yudumladım. Hiçbiri gerçekleşmedi.

Garaj kapısının açılma sesini duyduğumda o yöne baktım. Acaba beni burada yalnız mı bırakır diye merak etmiştim ama motor sesi duymayınca sadece arabaları üzerinde çalıştığını düşündüm.

Kalan sıcak viskiyi hızla içip bitirdim ve bardağı tezgâhın üzerine koydum ama daha uzaklaşamadan gözüm bazı evraklara takıldı. Tereddütle dolmama rağmen bir adım ileri gittim ve en üstteki kâğıdı iki parmağımın arasına aldım.

Nişanlımın özel banka hesap bilgileri vardı. İçimde bir çatışma yaşamaya başladım. Niyetimin yanlışlığıyla bocaladım. Yine de –ne kadar küçük olursa olsun– bağışlanma umudu hissediyordum.

İçine doğduğum bu hayat karanlık olabilirdi ama şeffaftı. *Cosa Nostra*'da dışarıdaki gülümseyen politikacıların yalnızca samimi bir versiyonu vardı. Bu dünyayı biliyordum, karanlığını biliyordum, ışıltısını biliyordum. İyi biri olduğumu da biliyordum ama bazen iyilerin bile karanlık yanları oluyordu.

Daha fazla düşünmeden çekmeceleri ardı ardına açıp bir kalem ve kâğıt aradım. Bulduğumda banka bilgilerini not ettim ve kâğıdı spor çantamın en derin yerine sakladım.

Ya batardınız ya da yüzerek çıkardınız.

Yeraltında yüzemezdiniz, zaten her zaman batmanın en iyi yol olduğunu duymuştum.

Giyindikten sonra evi gezmeye başladım. Üst katta üç yatak odası buldum; misafir odası olduğunu düşünerek yer-

leştim ve büyük yatağın üzerine çantamı bıraktım. Odanın krem rengi duvarları, beyaz renkli bir nevresim takımı ve mobilyaları vardı. Zarif bir şekilde sadeydi ve dekore edenin Nico olmadığı belliydi.

Uzaktaki duvarı, önünde oturma alanı olan cumbalı bir pencere kaplıyor, arka bahçe ile garaja bakıyordu. Bakışlarım, başı arabalarından birinin kaportasının altında olan Nico'yu bulduğunda parmaklarım cama dokundu. Sadece yan profilini görebiliyordum ama bu bile kalbimin düzensiz bir şekilde atmasına yetmişti. Beyaz bir tişört giymişti, takım elbisesi ve kravatı katlanır sandalyelerden birinin üzerinde yığın halinde duruyordu.

Çamaşırlarını kimin yıkadığını merak ettim. Aşçısı olduğunu söylemişti ama saat öğle yemeğine yakındı olmasına rağmen kimse gelmemişti. Yemek yapmayı gerçekten bilmiyordum. İtalyan bir kadın için bunun gülünç bir durum olduğunu biliyordum ama bana yemek yapmayı hiç öğretmediği için kısmen annemi suçluyordum. Mutfakta mükemmeliyetçiydi ve yanlış adımlarımızda elimize tokat atardı, bu yüzden onun yolundan çekilmek her zaman daha kolay olmuştu.

Yeni odamdan çıkıp büyük yatak odasının önünde durdum. Gri duvarlar ve maun rengi mobilyalarla erkeksi bir havası vardı. Büyük yatak toplanmamıştı. Gömlekler ile kravatlar bir sandalyenin üzerine yayılmış, bazıları yere düşmüştü. Burada dağınık bir kral yaşıyormuş gibi görünüyordu. İçimden odayı temizlemek geldi ama o dürtüyü bastırdım ve yoluma devam ettim. Eşyalarına dokunmam konusunda nasıl hissedeceğini bilmiyordum ve bilmek de istemiyordum. Onunla yaşamak zorunda olabilirdim ama bu bir anlaşmaydı, gerçek bir evlilik değildi.

Lâkin diğer seçeneklerimi düşündüğümde... Oscar Perez'in ölümüyle kendimi rahatlamış hissetmeden edemedim. Eğer bugün onun evine gönderilseydim karşılık vermek zorunda olmadığım bir orgazmdan dolayı tezgâhın üzerinde tembelce yatmayacağımdan emindim. Bana dokunduğu düşüncesiyle tenim ürperdi.

Onu öldüren kişiyi öpebilirdim.

Buzdolabını açtığımda sadece fırına atmam gereken, önceden hazırlanmış yemekleri görünce rahatladım. Her birinin üstüne, kadınsı bir elyazısıyla notlar yazılmıştı. Yani gerçekten de bir aşçısı vardı. Evleniyordum, yemeklerimi başka bir kadına yaptırmak zorunda kalırsam kendimi daha az kadın gibi hissedecektim. Yemek yapmayı öğrenmeyi yapılacaklar listeme koymam gerektiğini tahmin etmiştim. Çok dolu bir liste değildi zaten.

Fırına bir güveç koydum ve evde bir telefon aradım.

Telefon bulamadığımda kaşlarımı çattım, mutfak adasının yanında durmuş saçlarımı atkuyruğu yaparken arka kapı açıldı. Nabzım yavaşladı.

Nico içeri girdi, bakışları yerden bana doğru çıktı. Tanrım, o düz beyaz tişört benim ölümüm olacaktı. Ellerinde ve kollarında yağ lekeleri vardı, aşırı derecede terliydi. Saçımı toplamayı bitirdim, sonra nemli ellerimi iki yanıma indirdim.

Birkaç metre ötemden geçerken evinde olmam doğal bir şeymiş ama bundan hoşlanıp hoşlanmadığından emin değilmiş gibi bana baktı. İçimde, hoşlanmadığına dair belirgin bir his vardı ve aniden istenmeyen, yersiz biri gibi hissettim. Varlığı tüm mutfağı kaplamış ve benim için yer yokmuş gibi görünüyordu.

Dolaptan bir bardak alıp musluktan su doldururken ora-

da durup sırtını izledim. Siyah saçları dağılıp ensesine yapışmıştı. Bir saat önce ellerimi saçlarının arasında gezdirdiğimi hatırlayarak sıcakladım.

"Şu bakma olayını konuştuğumuzu sanıyordum." Derin sesi, omurgamdan aşağı sert bir okşama gibi kaydı. Arkasını dönmeden önce suyunu bir dikişte içti.

"Hiçbir şey konuşmadık," diye sessizce cevapladım. "*Sen* konuştun ve dinlediğimi sandın."

Ellerini lavabonun kenarına dayarken söylediği tek şey, "Dinliyordun," oldu.

Havayı ve ciğerlerimi ağır bir duygu doldurdu. Belirsiz. *Davetkâr.* Her sessiz saniye, yakında patlayacak bir bombanın tıkırtısı gibiydi. Göğsümdeki bu ağırlık, o yakınımdayken tenimin altında beliren bu heyecan benim için iyi olamazdı. Beni burada istemiyordu bile. Bu nişanla ilgili tüm çekincelerim su yüzüne çıktı.

Yerimde kıpırdandım. "Konuşabilir miyiz?"

"Konu ne?" Omuzlarındaki gerginlik gözümden kaçmadı.

"Imm... biz?"

"Bu bir soru mu yoksa söyleyeceğin bir şey var mı?"

"Söyleyecek bir şeyim var."

Sonunda döndü, kollarını göğsünde kavuşturdu ve tezgâha yaslandı.

"Söyle o zaman."

Yutkundum. "Babamdan evlilik sözleşmesini iptal etmesini sen istersen eminim bunu yapar."

Gözleri karanlık bir eğlenceyle parladı. "Eminim yapar."

Bu cevabı vereceğini beklemediğim için duraksadım. Nico'yu bu evliliğe zorlayanın babam olduğuna, öfkesinin tamamen başka bir nedenden kaynaklandığına inanmıştım. Sohbete başka türlü nasıl başlayacağımı bilememiştim.

"Öyleyse... İptal ettir."

Sözcükleri uzatarak, "Neden yapacakmışım bunu?" diye yanıtladı. Yine de sesinde hoş olmayan bir şeyler vardı.

Kaşlarım çatıldı. "Neden yapmayasın?"

Bakışları buz gibi soğudu. "İyi soru."

Bu işe kendim bulaştığımı ve bir bakıma bunu hak ettiğimi biliyordum ama yine de onun üstü kapalı sözlerinden dolayı tüylerim diken diken oluyordu. Tüm konuşmalarımız böyle gidecekse daha evlenmeden deliridim.

Hiçbir şey anlamayarak tereddüt ettim. "Birbirimize uygun değiliz," dedim ama asıl demek istediğim şuydu: *Bana kalıcı hasar verebilecek tek adam sensin.*

"Sabah bana yeterince uygun göründün." *Mutfak tezgâhı* ve çıplak sözleri resmen yüzünden okunuyordu.

Kaba hatırlatmasıyla sıcaklığın yanaklarıma hücum etmesine engel olamadım. Aynı zamanda bu konuşmanın kontrolünü hızla kaybediyor ve her dakika daha da telaşlanıyordum. "O farklı bir şey ve bunu sen de biliyorsun. Eğer konu buysa... Bunun için benimle evlenmene gerek yok." Söylediğim şey, kulağa basit bir kadınmışım gibi geliyordu, özellikle de geçmişimi bildiğini düşünürsek. Ama bu umurumda bile değildi. Ne zaman isterse kıyafetlerimi çıkaracağıma söz verdiğimi hatırlayarak, "Bir anlaşma yaptık," dedim sessizce. "Ve buna uyacağım."

Hava, sözlerime pişman olmama yol açan, acı bir akımla doldu. Dilini dişlerinin arasında gezdirmeden önce gergin bir nefes verdi. "Peki, neden evliliğe bu kadar karşısın?"

"Evliliğe karşı değilim."

Aşağılayıcı bir cevap vermek istememiştim ama *onunla* evliliğe karşı olduğumu anladığı belli oluyordu. İfadesi daha

asi bir hal alır ve çenesinde bir kas hareket ederken yutkundum.

"Baban seni evlendirmekten vazgeçince ne olacak peki? Ne zaman istersem benimle sikişecek misin?"

Alt dudağımı ısırdım. Hayır dersem Ryan'ı korumazdı ve ben bunu riske atamazdım. "Bir anlaşma yaptık."

Gözleri, içlerine sıvı bir kurşun dolduruluyormuş gibi kararırken bunun kulağa nasıl geldiğini anladım. Evlilik yeminini bozabilecek biri gibiydim ve şu anda bu adamla nişanlı olduğum için kulağa *gerçekten* kötü geliyordu. Gergin sessizlik nefes almamı zorlaştırdı.

Bana doğru ani bir adım attığında kalbim yerinden hopladı. Ben de bir adım geriledim ve adaya çarptım.

Durdu. Yüzünde acı bir eğlence ifadesi belirirken başını hafifçe salladı. "Tanrım."

Ondan çok fazla korktuğum söylenemezdi ama başım dönüyor, vücudum içgüdüsel olarak tepki veriyordu. Ayrıca onun gibi bir adam size doğru yaklaştığında geri çekilmeniz çok doğaldı.

Sadece birkaç santim uzağımda olana dek yaklaştığında nefesimi tuttum. Temiz ter ve viskiyle erkeklere özgü kokuyordu. Kokusu içime, en derinlerime işledi.

Avuçlarını iki yanımdaki tezgâha dayadı, vücudu her yerime dokunana kadar bir adım daha yaklaştı. Eğildi, dudakları kulağıma değdi. "Benden neden korkuyorsun?"

"Korkmuy..."

Yanımdaki elini tezgâhın üzerine sertçe indirdi ve vuruşunun gürültülü yankısı mutfağı doldurduğunda sıçradım. Kalbimin deli gibi çarptığını onun da duyabileceğinden emindim.

Beni sinirlendirmesi gereken alaycı bir tonla, "Korkmuyorsun, ha?" diye sordu. Ancak yakınlığı, yaşadığımız bu an, kanımın kaynamasına neden olmuştu. Garip bir şekilde, bacaklarımın arasında bir sıcaklık belirdi.

Boynumun kenarından tuttu ve gözlerine bakana kadar başımı eğdi. Sesi derin ve yumuşaktı ama bunu söylemek zorunda olduğu için öfkeli bir hayal kırıklığıyla doluydu. "Canını yakmayacağım."

Şimdi böyle diyordu ama... Bir mafya liderinin bir hırsıza neler yaptığına dair hikâyeler duymuştum.

"Sana bu kadarını vaat edebilirim, Elena."

Sözcükler yüreğime işledi, çatlaklardan sızdı ve içimi bir sıcaklıkla doldurdu. Bu adamın sesi kararlılığımı küle çeviriyordu. Ancak daha sonra satır aralarını okuyup demek istediği asıl şeyi anladım: *Sana vaat edebileceğim tek şey bu.*

Bunun neden önemli olduğunu bilmiyordum, benim de ona ihanetten başka sunacak bir şeyim yoktu.

"Fakat bu evlilik olacak," dedi Nico.

"Neden?"

Onun ikinci tercihi olduğumu düşünmeden edemiyordum. Benim yerime Adriana'yı seçmişti, değil mi? Neden şimdi beni istiyordu? Sadece ben müsait olduğum için mi?

"Benim bir eşe, senin de bir kocaya ihtiyacın var. Sanırım ikimiz de senin için birini seçecek kişinin baban olmasını istemediğini biliyoruz."

Sadece müsait biriydim yani.

Haklıydı. Bu konuda babama hiçbir zaman güvenmemiştim. Oscar'ı gerçekten ayarlamaya çalıştığına inanıyordum ve o adamın karakterini anlamak için bir psikolog gerekmezdi. Babamın kontrolünden çıkmaya hazırdım, yine de

karşımdaki bu adamın kontrolü altına girmenin daha iyi ya da daha kötü olduğundan emin değildim.

Eğer Nico bu evliliğe bir anlaşma gibi davranabiliyorsa, o zaman kuşkusuz ben de öyle davranabilirdim.

Duraksadım. Yakınlığı, çekincelerimi her saniye bilinçaltımın derinliklerine itiyordu.

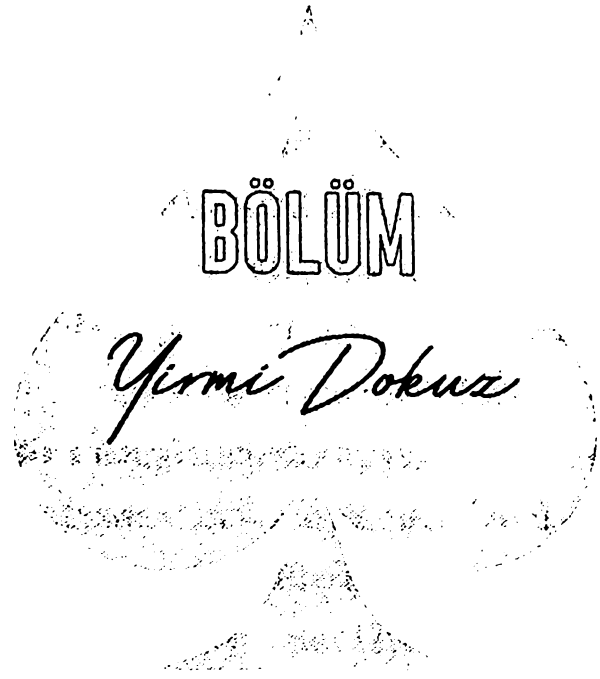
Hata yapıp yapmadığıma dair hiçbir fikrim yoktu; ancak bu evlilikte bir seçeneğim olduğuna inanmayı ne kadar istesem de inanamıyordum. Sadece fikrimi umursuyormuş gibi yaparak benimle dalga geçiyor gibiydi.

"Tamam." Sessiz kabullenişim aramızdaki küçük boşluğu doldurdu.

"Tamam," diye tekrarladı. Başparmağını çenemde gezdirdi ve gözlerinde beliren eğlence yüzünden oraya biraz makine yağı bulaştırdığını anladım.

Heyecanlandım ama sonraki sözlerinin karanlık tonu yüzünden midem kasıldı.

"Senin canını yakmayacağımı söyledim, Elena ama başka bir adama dokunduğunu öğrenirsem, bu dünyada o herifi kurtarabilecek hiçbir şey olmaz."

"Her yeni başlangıç, bir başka başlangıcın sonuyla gelir."
—Seneca

Elena

"OH, *CARA MIA! È COSÍ BELLO ASCOLTARE LA TUA VOCE!"*

Henüz birkaç saattir ayrı olmamıza rağmen, "Senin sesini de duymak güzel, anne," diye kuru bir şekilde cevap verdim. Bu durum beni azıcık eğlendirmişti.

Nico –bana dokunan adamları öldürmekle tehdit etmemiş gibi merdivenleri ikişer ikişer çıkmadan önce– evi aramam gerektiğini söylediğim için bana ceptelefonunu vermişti. Onun pimi çekilmiş bir bomba gibi olan telefonunu istemiyordum ama görünüşe göre evdeki tek telefon oydu.

Annem, "Baban bunu nasıl kabul edebilir?" diye başlayıp, "Bütün düğün planlarım mahvoldu!" diye devam ederek

tam beş dakika boyunca konuştu. "Daha evlenmeden onunla yaşıyorsun! Bu *osceno!*"

"Benim seçimim değildi," diye mırıldandım.

"Düğünü bir hafta öne alıyoruz. O Russo'nun, ineği bedavaya almasına izin vermeyeceğim.**"

Gözlerimi kapattım. "Anne, o söz öyle değildi."

"Nasıl olduğu kimin umurunda! Adam oğlumu vuruyor, bir kızımla evlenmeye karar veriyor, sonra diğerini çalıyor! *Non ci posso credere.****" Bu kadar kısa sürede nasıl başka bir düğün planlayacağım? Üstelik bu anlaşma da neyin nesi? *Disonora la famiglia, lo è*****..."

"Senin uğraşmana gerek yok. Bana yapılması gerekenlerin listesini e-postayla gönder, ben yaparım."

Artık anlaşılmaz bir İtalyanca eşliğinde ağlıyordu. "*Mia figlia... sposata.*******" Duygulu hali aniden değişti. "İyi o zaman. Yarın gelinlik mağazasına gideriz."

Derin bir nefes aldım. Evleniyordum.

Kulağa çok garip geliyordu.

Birkaç düğün detayını gözden geçirdik ve deneyebileceğim birkaç kolay yemek tarifi sordum. Annem konuyu çoğunlukla evlenmeden hamile kalmış kızına getirirken tezgâha oturup tarifleri bir not defterine yazdım. Adriana'yla konuşmak ve Ryan hakkındaki endişesini gidermek istiyordum ama Nico'nun bana yalan söylemediğinden emin olana kadar bunu yapamazdım. Önce umut verip sonra onu kıramazdım.

---

* (İt.) Yakışıksız. (ç.n.)

** *Süt bedavayken neden ineği alayım* deyimin aslıdır ve evlenmeden evliliğin nimetlerinden yararlanmak isteyen erkekler için kullanılır. (ç.n.)

*** (İt.) Buna inanamıyorum. (ç.n.)

**** (İt.) Ailenin onurunu zedelemek anlamına gelmektedir. (ç.n.)

***** (İt.) Kızım... Evleniyor. (ç.n.)

Arka kapının açıldığını duyunca o yöne doğru baktım ve soğuk bir bakışla karşılaştığımda tereddütle duraksadım. Eli kapı kolunda kalan Luca, bir dakika gibi gelen bir süre boyunca bana bakarak durdu. Başını iki yana salladı, dudaklarında küçük bir gülümseme belirirken cebinden cep telefonunu çıkardı ve kanepeye doğru yürürken bir mesaj yazmaya başladı.

Bir şekilde o mesajın konusunun ben olduğumu hissederek yutkundum, sonra annemin ters bir sesle, "Ne yapıyorum ben, duvarla mı konuşuyorum?" dediğini duydum.

Luca kanepede oturup televizyonda bir maç açarken tarifleri yazmayı bitirdim.

Vedalaşıp telefonu kapattıktan sonra annemin, *Veal Milanese*'in* yemek yapmaya yeni başlayanlar için kolay bir tarif olduğuna inandığını fark ettim. İç çektim ve bir tür mazoşistlikle Jenny'yi yardıma davet edebileceğimi düşündüm. Iyy.

Nico saçları ıslak bir şekilde merdivenlerden inmeye başladı. Üzerinde beyaz bir gömlek, gri kravat ve pantolon vardı. Luca'nın kanepede bir kolunu arkaya yaslayarak yayıldığını görünce gözlerini kısarak duraksadı ama inişine devam etti.

Alarm ötünce pişmiş *rigatoniyi*** fırından çıkardım. Sarımsak ve fesleğen kokusu mutfağı doldururken ağzım sulandı. Görünüşe göre iştahımın kaçması için cani bir mafya lideriyle evlenmekten daha fazlası gerekiyordu.

Tabağımı doldururken Nico yanıma geldi. Ona baktım ve sadece ellili yaşlardaki kadınların yapacağını düşündüğüm bir şekilde gülümsedim.

"Aç mısın?"

* Geleneksel bir İtalyan yemeği. (ç.n.)
** Bir makarna çeşidi. (ç.n.)

Dudakları keyifli bir ifadeyle büküldü. "Yok, yemekli bir toplantım var." Bakışları adanın üzerindeki telefonuna kaydı. "Telefonun yok mu?"

Başımı iki yana salladım. Altı ay önce telefonumun benden alındığını açıklamak istemedim ama Nico bunu yüzümden okumuş olmalıydı. Gözlerinde belirsiz bir şey parladı. Beni bu konu hakkında sorgulayacak mı diye merak ettim; fakat o sadece, "Yarın sana bir tane alırız," dedi.

Doğrusu telefonumu özlememiştim. Arkadaşlarım ailemle sınırlıydı. Yabancılar beni asla tam olarak anlayamazdı. Ben, *Cosa Nostra*'nın yarattığı, toplumun karesine sığmaya çalışan bir üçgendim.

"Mutfakta ne istersen yapabilirsin," dedi, sonra neşeli bir şekilde ekledi. "Gerçi bunu çoktan yaptığını görebiliyorum."

"Aşçın ne zaman geliyor? Onunla tanışmak isterim." Belki bana bazı ipuçları verecek kadar kibar bir kadındır. Gerçi bu pek de iyi bir fikir olmayabilirdi, çünkü yemek yapmayı öğrenir öğrenmez ondan başka bir iş bulmasını isterdim. Nico'yla paylaşmam gerekse de yönetebileceğim kendime ait bir evimin olması beklenmedik bir şekilde heyecan vericiydi.

"Isabel pazartesi ve perşembe günleri geliyor. Temizlik de yapıyor."

Dün buradaysa ana yatak odası neden o kadar dağınıktı? Belki de eşyalarıyla ilgili tuhaf bir kuralı vardı.

"Kullanabileceğim bir bilgisayarın var mı? Bazı düğün detaylarında anneme yardım etmem gerekiyor."

"Ofisimde bir dizüstü bilgisayar var. Onu kullanabilirsin. Ve..." Cüzdanını çıkarıp tezgâhın üzerine siyah bir kredi kartı bıraktı. "Tüm harcamaların için."

Bu adamın parasını harcama fikrinden hoşlanmadım.

Özellikle de banka bilgileri üst kattaki spor çantamda gizlenmişken. "Buna ihtiyacım yok. Babamın kredi kartı yanımda," diye yanıtladım ve alt dudağımı dişlerimin arasına aldım.

Saatini takarken tartışmaya kapalı bir ses tonuyla, "Artık benimkini kullanacaksın," dedi.

Tercümesi: *Artık sahibin benim, baban değil.*

Başımı sallayarak onayladım ama başparmağının ucu alt dudağımı dişlerimin arasından kurtarana dek aşağı çektiğinde hareketsiz kaldım. Tenime çarpan bir sertlikle, "Beni tahrik etme," dedi. Öpüşme konusunda tahrik etmekten bahsettiğini anlamıştım.

Nefesim kesildi. Dilimi başparmağının üzerinde gezdirmeyi, ağzıma almayı ne kadar da isterdim... Bu, durduramadığım bir istekti ve yüzümdeki arzuyu onun da gördüğünü biliyordum.

Gözleri kor gibi yanıyordu ve başparmağını dudaklarımda gezdirerek bunu yapmam için bana meydan okuyordu. İçimi bir ürperti sardı. O kadar cesur değildim ve bunu ikimiz de biliyorduk. Dudaklarımda sıcak bir iz bırakarak bir adım geri çekildi ve ellerini ceplerine soktu.

Dirseklerini dizlerine dayamış halde maçı izleyen kuzenine baktı.

"Luca burada seninle kalacak. *Ofisimde.*"

Luca'nın geniş omuzları beyaz gömleğinin altında gerildi. "Ace..."

"Bana ulaşman gerekirse yarın sana yeni bir tane alana kadar onun telefonunu kullanabilirsin," dedi anahtarlarını tezgâhtan alırken.

İki metreye yakın boyuyla devasa görünen Luca ayağa kalktı. "Ben bebek bakıcısı değilim, patron."

Nico'nun bu adamı benimle bırakmaması için sessizce dua ederek ileriye baktım.

"Ben eşcinsel bir kuzen bulana kadar öylesin," dedi kuru bir sesle.

Gözlerimi kapattım.

Cosa Nostra'nın, LGBT topluluğunu savunma konusunda kadın hareketini savunmaktan daha kötü olduğu göz önüne alınırsa, öyle birini bulamayacağını söyleyebilirdik. Bu konu üzerinde çalışmalar hâlâ devam ediyordu.

Luca'nın çenesinde bir kas oynadı.

Nico arka kapıyı açtı ama sonra durakladı. "Elena?"

"Evet?"

"O tişörtü yak." Ardından, başka bir söz söylemeden gitti.

Pembe Yankees tişörtüme baktım. Sanırım Nico, Red Sox hayranıydı.

Birbirimize uygun olmadığımız artık kesinleşmişti.

Luca koca elleriyle boğazlamak ister gibi bana baktı.

Sinirlerim geriliyordu.

"Ofiste televizyon yok," dedi sonunda.

Nico ona ofiste beklemesini söylemesine rağmen, bana olabilecek en küstah şekilde, burada televizyon izleyip izleyemeyeceğini sorduğunu fark ederek gözlerimi kırpıştırdım.

Gerçekten günümü bu adamın etrafında geçirmek istemiyordum. Çok sinir bozucuydu ama bir süre daha burada kalacaksa da ondan, Nico'nun ofisine hapsolmasını isteyemezdim. Bu, bütün gün kendimi suçlu hissettirirdi.

"Eh, sanırım bilmediği şey onu kızdırmaz."

Bana teşekkür etmek yerine tezgâhtaki yemeği işaret etti. "O ne?"

İç geçirdim ve tabağımı adanın üzerinden ona doğru kaydırdım.

Nico

Sandalyeme yaslandım ve parmaklarımı çıtlattım. Bunu yapana kadar tenimin altında hayalet gibi gezinen rahatsızlığı fark etmemiştim.

Elena istediğim zaman kıyafetlerini çıkarmaya razı bir şekilde evimde beklerken iş gününü nasıl geçireceğimi bilmiyordum. Bu düşünce aklımın bir köşesinde sabit bir şekilde duruyordu ve onunla evlenmek istememin nedeni tam da buydu. Kulübümün konferans salonunda, ellerinden gelse beni öldürecek beş adamın önünde oturuyordum ama Elena'nın mutfağımdaki çıplak hali, teninin ne kadar pürüzsüz olduğu ve ağzımdaki tadından başka hiçbir şey düşünemiyordum.

Yasadışı kazanç elde etmekten daha tatlıydı.

Bunu yapmayı planlamamıştım. Beni kandırdığı için Salvatore'dan başka bir şey alacaktım ama Oscar Perez dediğinde... Elena'yla ilgili mantıksız arzum damarlarımı yakmıştı. Nerede oturduğunu öğrenmiş ve sonra onu lanet olası kafasından vurmuştum. Kendimi böyle sakinleştirmeye çalışmıştım ama Salvatore onu bu sefer de başka birine rehine verirdi ve benim bunu da hangi sikik nedenle kaldıramayacağımı yalnızca Tanrı bilirdi.

"Şöyle yapalım, neden..."

"Şöyle yapalım," diyerek Rafael'in sözünü kestim, sesim duygusuzdu. "Neden siktirip gitmiyorsun?"

Odada gergin bir hava oluştu. Aptalca teklifini bir saniye daha dinleyemeyecektim.

Meksikalı uyuşturucu baronunun bronz teni kırmızıya döndü. Ayağa kalkarak, "Sadece erkek erkeğe bir iş tavsiyesiydi," diye köpürdü.

"Fakir bir adamdan iş tavsiyesi isteseydim sana sorardım."

Rafael, arkasında üç adamıyla birlikte konferans odasının kapısını çarparak dışarı çıktı.

Masadakilere, "İşimiz bitti mi?" diye sordum.

Adamların hepsi, sert yüzler ve bakışmalarla ayağa kalkıp odadan çıktı.

Jimmy Amcam yanımdaki sandalyeden, "Pekâlâ," dedi. "Birinin sekse ihtiyacı var ve o, ben değilim."

Bu, yetersiz kalan bir ifadeydi.

Seks yapmayalı iki haftaya yakın olmuştu ve bu ihtiyaç içimde yanmaya, mutlak bir gereklilik haline gelene kadar kabarmaya başlamıştı. Seksten kaçındığımda bir ahmağa dönüştüğümü ben bile biliyordum. En son ne zaman bu kadar uzun süre dayandığımı hatırlamıyordum. Yapmamam için özel bir neden yoktu; o uzun siyah saçlarla aniden sertleşmem ve son zamanlarda buna sahip olan sadece bir kişiyle karşılaşmam dışında tabii.

Jimmy bir puro yakıp sandalyesinde geriye yaslanarak, "Tedarikçilerimizi kızdırarak iyi iş çıkaramayız," dedi.

"Aptalca bir girişimdi ve bunu sen de biliyorsun."

"O Perez'e yaptığın şey kötü oldu, Ace." Kafasını salladı.

Anlaşılan adam ilk başta tahmin ettiğimden biraz daha mühim biriydi. Onu özleyecek insanlar olacaktı. "Pişman olduğum tek şey, daha fazlasını yapamamaktı."

Masaya baktığımda üzerimde üç çift göz gördüm. Loren-

zo sandalyesinde sallanarak bana bir köpek yavrusunu tekmelemişim gibi bakarken, yoğun ilgileri üzerimde olan Ricardo ve kapolarımdan* Dino da onun yanında oturuyordu.

Gianna bir anda içeri dalıverdi. Tüm kulüp garsonlarının giymekle yükümlü olduğu dar siyah elbisesini incelerken gözlerim kısıldı, tasma kolyesi ve yüksek atkuyruğuyla kıyafet kurallarını ihlal etmişti.

Lorenzo'nun yanında durdu ve ona avcunu uzattı. Lorenzo ona bakmadan ceketinin içine uzandı ve bir tomar para çıkarıp kadının eline verdi. Gianna parmağını yaladı ve sonra Lorenzo ona eksik para verebilirmiş gibi parayı saymaya başladı. Adam bir Russo'ydu, bunu yapabilirdi.

"Bahis neydi?" Sesimde bir asabiyet vardı.

Lorenzo ensesini kaşıdı. "Kardeşi yerine Elena'yla evlenip evlenmeyeceğindi, patron."

Çenem kasıldı.

Gianna dudaklarını büzdü ve elini tekrar uzattı. Lorenzo içini çekti, tekrar ceketine uzandı ve kalan paraları avcuna bıraktı.

"Teşekkürler, Lo." Ayrılmak üzere topuklarının üzerinde döndü.

"Bekle bir dakika," dedim.

Kapının önünde durduğunda omuzları gergindi.

"Sen burada çalışmıyorsun."

Dönüp bana baktı. "Neden?"

"Çünkü sen bir felaket demeksin, bu yüzden. Uyuşturucu testini geçebilirsen o zaman düşünürüm. Ayrılmadan önce de üniformanı iade et."

Babam öldükten sonra, ona kiminle evleneceğini seçme

* Mafya lideri ve sağ kolunun altında görev alan üyelere verilen ad. (ç.n.)

şansı vermememem gerektiğini bilmeliydim. Seçtiği kapo, Gianna'yı kontrol etmek şöyle dursun, iş için bile çok yaşlıydı. Gianna'nın onu seçmesinin nedeni de inkâr edilemez bir şekilde buydu.

Dumanlı gözleri kızgın bir şekilde küçüldü. "İyi." Sonra, klasik Gianna tarzıyla, elbisesinin altını tuttu ve cüretkâr bir hamleyle üzerinden çıkardı.

Başımı hafifçe iki yana salladım, gittikçe daha da sinir oluyordum.

Lorenzo, sadece siyah sutyen, tanga ve topuklu ayakkabılarıyla kalan Gianna'yı daha iyi görebilmek için geri çekildi. Ricardo ıslık çaldı ve Jimmy, puronun dumanı genzine kaçmadan önce kıkırdadı.

Gianna seksiydi ve bunu biliyordu. Tatsız tarzı bile erkekleri uzaklaştırmaktan çok, kendine çekiyor gibiydi. Lâkin babam öldüğünden beri başımın belası olmuştu. Şu anda da elbisesini yüzüme fırlatacak kadar kızgın görünüyordu.

"Dene de bir göreyim," diye uyardım.

Sinirli bir ses çıkardı. En güvenli seçeneği seçti ve topuklarının üzerinde dönüp odadan çıkmadan önce elbiseyi yere attı.

Lorenzo, onun ayrıldığını görünce kısık sesli bir ıslık çaldı.

Çıplak kıçı –pişman olduğum şekilde– aklıma başka bir çıplak kıçı getirdi ve kasıklarıma bir sıcaklık hücum etti.

Jimmy purosunu üfleyerek, "Sökül parayı, Ricky," dedi.

Ricardo bana başını sallayıp odadan çıkmadan önce masaya biraz nakit attı.

"Sen de, ha?" diye sordum.

Elena'nın mutfak tezgâhımda olduğu an, aklımda dönüp durmaya başlamıştı. Çıkardığı küçük sesler, kokusu... Siktir, seks yapmam gerekiyordu.

Jimmy parasını topladı. "Bahsi kim açtı sanıyorsun? Nişan partinden beri devam ediyor."

Kendimi bu kadar belli etmeme şaşırmadım bile.

Ben de onun peşinden koşan adamlardan biriydim.

Siksinler beni...

Hoşuma gitse de gitmese de o artık benimdi. Ve hoşuma gitmiyordu. Çok dikkat dağıtıcıydı. Kendimi içine gömüp bir daha asla dışarı çıkmamak istediğim bir vücudu vardı ve bu gece eve gitmemek için kendimi zorlamamın nedeni de buydu. O kadın söz konusu olduğunda biraz kontrole sahip olmam gerekiyordu. Düğüne kadar ona dokunmayacaktım, sırf bunu yapabileceğimi kendime kanıtlamak için... Sonra... Elena alanımı işgal etmişti ve kahretsin ki kendimi durduramamıştım.

Eve adımını atar atmaz onu mutfak tezgâhında çırılçıplak bırakmıştım.

İşin komik yanı –aslında hiç komik değildi– benimle hiçbir şey yapmak istememesiydi. Bu kıza fena halde takılmıştım ve o, başka bir adama âşıktı. Öfke, damarlarımda bir fitil gibi ateşlendi ve elimi çenemde gezdirdim.

Kaçtığı sırada birlikte olduğu adamı öldürmüşlerdi; ancak ikisi uygunsuz bir pozisyonda yakalanmamışlardı ve daire de adama ait değildi. Yanlış adamı öldürmeleri ve sevgilisinin hâlâ hayatta olması mümkündü. En azından, dedikodulardan duyduğum şey buydu ve her ne kadar daha fazlasını öğrenmek için yanıp tutuşsam da kendimi durduruyordum.

Her zaman ahlakımın ortalamanın birazcık altında olduğunu düşünmüşümdür ama biliyordum ki şu anda, iflah olmaz bir haldeydim.

Çünkü masum biri olsun ya da olmasın, o adam ölmeseydi ve yoluma çıksaydı cansız bedeni tanınmaz halde olurdu.

BÖLÜM

Otuz

"Evlenirsem her açıdan evli olmak isterim."
—Audrey Hepburn

Elena

MASUM BİR DOKUNUŞTU. Ellerini tezgâhın üzerinde benimkilerin yanına dayamıştı ve bunu yaparken teni tenimi sıyırıp geçiyordu. Yine de içimi dolduran sıcaklık; tozlu, karanlık bir odaya giren güneş ışığı gibiydi.

"Bu ne?" Arkamdan gelen sesi omurgamdan aşağı bir ürperti yolladı. Beni vücudu ve mutfak adası arasında sıkıştırmıştı.

"İlgini çekecek bir şey değil," dedikten sonra dudağımı ısırdım.

Bu sabah cama vuran yağmurun sesiyle uyanmıştım, damla sesleri bilinçaltıma sızmıştı. Yabancısı olduğum bir

yatakta yatmıştım ama bir süredir hiç uyumadığım kadar iyi uyumuştum. Nişanlım eve gelmeye karar verdiğinde saat sabahın sekiziydi.

Dün gece nerede ya da *kiminle* olabileceğini bilmiyordum ama önemli değil diye düşündüm. Bu onunla yeni hayatımın başlangıcıydı ve böyle olacağını biliyordum.

Dünü annemin bana e-postayla gönderdiği listeye göz atarak geçirmiştim, o sırada Luca televizyon seyredip ben burada değilmişim gibi davranmıştı. Sanırım kanepede uyumuştu çünkü eski ahşap merdivenlerin bariz gıcırtısını bir kez bile duymamıştım.

Şimdi Nico'nun ofisindeydi ve bilgisayardan spor haberlerini izliyordu. Bunu dün neden yapamadığını merak ettim ama muhtemelen kanepe, sandalyeden çok daha rahat olduğu içindi.

"İlgimi çekip çekmeyeceğini ben söylerim."

"Düğün işleri," dedim. "Bilirsin, hayatımızın geri kalanında bizi birbirimize bağlayacak detaylar."

"Beni korkutmaya çalışıyormuşsun gibi geliyor."

"İşe yaradı mı?"

"Hayır, şansımı deneyeceğim." Sesindeki eğlence, sinir sistemime tuhaf şeyler yapıyordu. Benimle evlenmek konusunda nasıl bu kadar kayıtsız ve ısrarcı olabiliyordu? Peki bu, neden ona belli bir çekicilik katıyordu?

Annemin e-posta çıktısını kendine yaklaştırırken parmakları benimkilere dokundu. Güzel elleri olduğunu fark ettim. İri, erkeksi, temiz ve küt tırnaklıydı. Onda sevmediğim bir şey bulabilmeyi diledim ama bu gidişle dış görünüşünde değil, kişiliğinde bulmam gerekecekti.

Annemin listesini okuduğu sırada, önünde kapana kısıl-

mamışım gibi vücudunu her saniye sırtıma daha çok bastırıyordu.

"Pembe hakkında ne düşünüyorsun?" diyerek bir nefes verdim.

Bir eli belime kaydı ve giydiğim pembe fistolu elbisenin üzerinden tenimi yaktı. "Bunu daha önce hiç düşünmemiştim," dedi yavaşça. "Ama sanırım hoşuma gidiyor."

Yanaklarıma bir sıcaklık hücum etti. "Güzel," dedim. "Çünkü pembe bir kravat takacaksın."

Eğlenceli bir nefes verdi. "Benim için sorun değil ama muhtemelen Luca'yı kızdırır. Dün seni rahatsız etti mi?"

"Hayır, mükemmel bir beyefendiydi. Beni havuza falan itmedi."

"Ofisimde kaldı, değil mi?"

Tereddüt ettim çünkü korkunç bir yalancıydım. "Tabii ki."

"Hmm." Eli belimden kalçama kaydı, parmakları nabzımı hızlandıran bir sertlikle etimi kavradı. Dudaklarını kulağıma bastırarak, "Sana inanmıyorum," diye fısıldadı.

Bir nefes aldım. "Tüm gün hatta gece ofisinde kalmasını mı bekliyordun?"

"Evet," dedi, fazla bir şey istememiş gibiydi. "Bana neler yaptığınızı anlat."

"Monopoly oynadık ve bir külah dondurmayı paylaştık."

Boynumun arkasında gülümsemesini hissedebiliyordum. "Küçük yalancı," diye mırıldandı.

"Kahve makinen yok," demek, düşünebildiğim tek şey oldu.

"Ben kahve içmem."

"Sen insan değilsin," diye karşılık verdim.

Avcu kalçamdan karnımın alt tarafına doğru kaydı. Uy-

guladığı ufacık bir baskıyla içimdeki sıcaklık dalgalandı. Dudakları enseme dokunurken her bir parmağı, kumaşın üzerinden bedenimi yakıyordu. Tenimi yavaşça ısırıp sonrasında yalarken içim eriyor, anılar canlanıyordu. Tezgâhın kenarını kavradım, boğazımdan bir inilti yükseldi.

"Neden dışarı çıkıyormuş gibi giyindin?"

Titrek bir nefes aldım. "Saat onda annemle gelinlik mağazasına gideceğim."

"Demek öyle?" Yüzünü çıplak omzumda gezdirdi, dişlerini tenimde gezdirerek beni tahrik ediyordu. "Seni kim götürecek?"

"Benito beni alacak."

Bir süre sessiz kaldı ve aniden, bana hayır der mi diye merak ettim. Katı biri miydi? Mantıksız mı? Sonunda geleceğimi bu adamın ellerine bırakacağımı fark ettiğimde aklıma bir sürü korkunç olasılık geldi. Onu neredeyse hiç tanımıyordum. Nasıl tepkiler vereceğini anlamak için onu tanımak *istiyordum*. En azından kendime söylediğim şey buydu. Dün gece ne yaptığını bilmek istiyordum. İkinci bir adı olup olmadığını... Âşık olduğu kişileri ya da hiç âşık olup olmadığını... Her şeyi bilmek istiyordum ve bu kaçınılmaz değişiklik içimi acıttı.

"Sana yeni bir tane alana kadar yanında kullan at telefon bulunduracaksın."

Nefes verdim. Rahatlamış mıydım? Emin değildim. Karakterini anlamak için yeterli değildi ama bu da bir şeydi.

"Nico, Luca'nın burada benimle kalması gereksiz. Bebek bakıcısına ihtiyacım yok."

Uzaklaşmadan önce aramızda gergin bir sessizlik oluştu.

"Geçmişin farklı söylüyor."

Nedense bunu söylediğine inanamayarak gerildim.

Bu sabah ilk kez Nico'ya bir bakış attım. Kravatını çıkararak oturma odasına girdi ve üzerinde dün gece giydiği kıyafetlerin olduğunu fark etmeden duramadım. Ağzımdaki acı tadı yutarak, "Kaçmayacağım," dedim. Bunu bir kez yapmıştım ve özgürleştirici değildi: Yaptığım en büyük hataydı.

Bakışları, zifiri karanlık bir odada yanan kibrit gibiydi. "Kaçamazsın, seni bulamayacağım hiçbir yer yok."

Sesinin kayıtsız tonu, omurgamdan aşağı soğuk bir ürperti gönderdi; çünkü ona inanıyordum. Yine de ifadesindeki bir şey, adamlarından birini yalnızca benim güvenliğim ya da kaçmayı deneyebileceğim için yanımda bırakmadığına inandırdı.

Aklıma gelen şeyle bocaladım. Başka bir adamla ilişkim olduğuna mı inanıyordu? Sadakatsiz olduğumu birden fazla kez ima ettiğini hatırlayınca bu mantıklı geliyordu.

O kadar aptal olduğumu mu düşünüyordu? Özellikle de daha önce başıma gelenlerden sonra, gizli bir ilişki içinde olmak için inanılmaz derecede aptal olmam gerekirdi. Adriana'yı gücendirmek istemezdim ama o, aklı yerine tuhaf yüreğiyle hareket etmişti.

Bu, tepemi attırdı.

O istediği kişiyle yatabiliyordu. Dün gece bunu yaptığını hayal ettiğimde boğazım düğümlendi. Ben de aynısını yapmayayım diye başıma bekçi dikiliyordu, öyle mi? Bu hayatın böyle işlediğini biliyordum. Fakat daha önce buna uzaktan şahit olmuştum –kişisel olarak– yakında kocam diyeceğim bir adamla deneyimlememiştim. Bir evi paylaşacağım adamla...

Sinirim acıya dönüştü ve kanıma zehir gibi yayıldı.

Asla kendime ait bir kocam olmayacaktı. Onu her zaman paylaşmak zorunda kalacaktım ve bu, o anda o kadar gerçek, o kadar ham geldi ki bir burukluk içinde kalbim sızladı.

Gözlerim, tıpkı onu ilk gördüğüm zaman kilisede olduğu gibi kısıldı.

Bakışları benimkileri taklit etti.

Ona başka bir erkek olmadığını bildirmek istemiyordum. Varsa da önemli değildi.

Kalbim asla onun olmayacaktı.

Hayatımda bana ait olan tek şeyi asla ona vermezdim.

Gelinlik mağazasına olan yolculuk boyunca büyükannem ve Adriana, beni göz kırpmadan, boş bakışlarla izledi. Sürücü koltuğundaki Benito sessiz kaldı, annem de aşırı hareketli ve gergin bir şekilde düğün hakkında konuştu.

Çoğu kız düğününü ve ne kadar mükemmel olacağını hayal ederken ben, kasvetli bir film izliyor gibiydim. Sanki mağazanın vitrinindeki gelinlikler, pis parmak lekeleri olan buğulu bir camın arkasındaydı. Düğünüm aşka dayalı olmayacaktı, sadece babamdan kocama bir güç aktarımı sağlayacaktı.

Her ne kadar topuklu ayakkabılarım kaldırımda tıkırdasa ve her adımda nefesim daralıyor olsa da tenimin altında bir şey dans ediyordu. Damarlarımda titreşiyordu. Heyecan. *Arzu*. Ardında da titreşen, hüzünlü bir umut alevi vardı.

Cam, kristal berraklığındaydı ve arkasında muhteşem bir beyaz gelinlik sergileniyordu.

Evleneceğim adamı sevmiyordum. *Sevemezdim*. Parmağımı cama koyarak bu pencerenin verdiği sahte umudun üzerine bir leke bıraktım.

Annem kapıyı açık tuttu, beni incelerken gözleri kısıldı. "Kızım, Russo'yla bir gün geçirdi ve sanırım aptala döndü."

Büyükannem, "Senin genlerin varken mi?" diye mırıldanarak içeri girdi. "Başka ne bekliyordun?"

Kapıyı küçük klik sesiyle arkamdan kapattım. Nico'nun mutfakta oturduğu yerden benim yönüme attığı bakışı başımdan ayak parmaklarıma kadar hissetmiştim.

Dirsekleri tezgâha dayalıydı ve önünde parçalara ayrılmış bir silah vardı. Elindeki parçayı düşünceli bir şekilde temizliyordu; ya kafasında çok şey vardı ya da silahı konusunda titizdi.

"Bir gelinlik buldun mu?" Sesi yumuşaktı, beklediğim gibi öfkeli değildi.

Omuzlarımdaki gerginlik hafifledi. Sinirim gün içinde azalmıştı, ancak sabah yaşananlar nedeniyle döndüğümde ne bekleyeceğimi bilmiyordum.

Bir anda günün yorgunluğunu hissederek kapıya yaslandım. Gelinliğimi düşününce dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

"En mükemmelini buldum."

Sözcükleri uzatarak, "Mükemmel, ha?" dedi.

"Hı-hı," dedim ama bu konuşma çok sıkıcı ve resmi göründüğü için ekledim. "Çok pahalıydı."

Beni küçük bir gülümsemeyle ödüllendirdi. "Öyledir tabii."

Fiyatının kararımda bir etkisi olmamıştı. Gördüğüm anda gelinliğimin o olduğunu anlamıştım. İlk görüşte âşık olmuştum. Evliliğimizle ilgili çekincelerim vardı ama bugün, tek düğünümün bu olacağını fark etmiştim. Bu birleş-

me yüzyılın aşk hikâyesi olmayacak diye kendi düğünümü harcamayacaktım.

Annemin Adriana için seçtiği sarılar yerine dört pembe nedime elbisesi bulmuştuk. Kız kardeşimin nedimelerinin, ben ve en yakın üç kuzenimizden oluştuğunu düşünürsek düğünde herhangi bir değişiklik yapmama gerek kalmamıştı. Belki bu moral bozucu olmalıydı ama bana sadece pratik gelmişti.

Topuklu ayakkabılarımı çıkarıp attım. "Annem ağladı."

"Öyle mi?"

O ânı hatırlayarak iç çektim. "Sanırım *hıçkırıklara boğuldu* demek daha doğru olur."

"Kaçırdığıma inanamıyorum."

Sohbetimiz basit ve rahattı ama hareketlerinin biraz gergin olduğunu fark etmeden edemedim. Dudaklarımı ısırarak mutfağa girdim. Dolaptan bir bardak aldım ve bu adamın yanında her zaman normal şeyler yapıyormuşum, varlığını umursamıyormuşum gibi musluktan su doldurdum. Gerçekteyse varlığı bedenimi karıncalandırıyordu.

Söyleyecek bir şey bulmaya çalışırken dikkatim tezgâhın üzerindeki yeni alete takıldı. Göğsüme ağır bir şey oturdu.

"Kahve makinesi mi aldın?"

"Senin de insanlıktan çıkmana izin veremezdim."

Bu, düşünceli bir davranıştı ve... Bundan nefret ettim; çünkü en son ne zaman biri ihtiyacım olan şeyi ben istemeden almıştı hatırlayamıyordum.

Boğazımdaki yumruyu yuttum.

"Tezgâhtaki telefon senin," dedi.

Cihazı görünce elime aldım. Dürüst olmak gerekirse son altı aydır telefonsuzluğun getirdiği özgürlük hoşuma gitmişti. "İstediğimi sanmıyorum," dedim ona.

"Senin, Elena. *Her zaman* yanında olsun."

Ondan lütfen demesini istemek için uygunsuz bir zaman mı diye merak ettim.

Kendini kişi listeme eklediğini görünce, yazdığı ismi, "Ace," diye okudum. "Telefonuma numaranı eklemen çok küstahça."

Başımı çevirdiğimde dudaklarında küçük bir gülümseme belirdiğini gördüm ama bakışları işine odaklanmıştı. "Ayıp ediyorsun, *karıcığım*."

"Karıcığım" nişanlısına hitap edecek herhangi bir erkek için tatlı bir takma ad olmalıydı ancak Nico'nun ses tonunun alaycı sahipleniciliği bunu mahvediyordu. Zaten ben de tatlı şekilde olmasını sevmediğimi altı ay önce fark etmiştim. İçime bir sıcaklık yayıldı.

"Henüz karın değilim," dedim ona.

"An meselesi." Pembe yanaklarıma baktı. "Senden önce, *Cosa Nostra*'da yüzü kızaran bir kadın hiç görmemiştim."

Hatırlatmasına gerek yoktu.

"Bu seni rahatsız mı ediyor?"

"Hiç de bile." Bakışlarını işine çevirdi, başparmağını düşünceli bir şekilde çenesinde gezdirdi.

Nefesim daraldı ve adaya doğru bir adım atıp tezgâhı kavradım. "Kahve makinesi ve telefon için teşekkür ederim."

Karşımda otururken loş ışık gözlerini yanan bir altın gibi gösteriyordu. "Rica ederim."

Aramızda bir çekim oluştu, bacaklarımın arasında yolunu buldu ve oraya ağır bir yük gibi yerleşti. Ona tamamen farklı bir şekilde teşekkür etmek istiyordum. Beyaz gömleğinin altında ne olduğunu görmek istiyordum. Beni altına yatırmasının ne kadar az çaba gerektireceğini bilmek istiyordum.

Onunla tanıştığımdan beri içimde olan bu ateşi söndürmek istiyordum. *Onu* istiyordum.

Bakışları benimkini buldu ve gözleri kısıldı. Nabzım garip bir dansa başladı.

"Bu gece benimle işe geliyorsun."

Kayıtsız sesi, aramızdaki çekimi koparıp odanın köşelerine kadar dağıttı.

Bir nefes verdim. "Neden?"

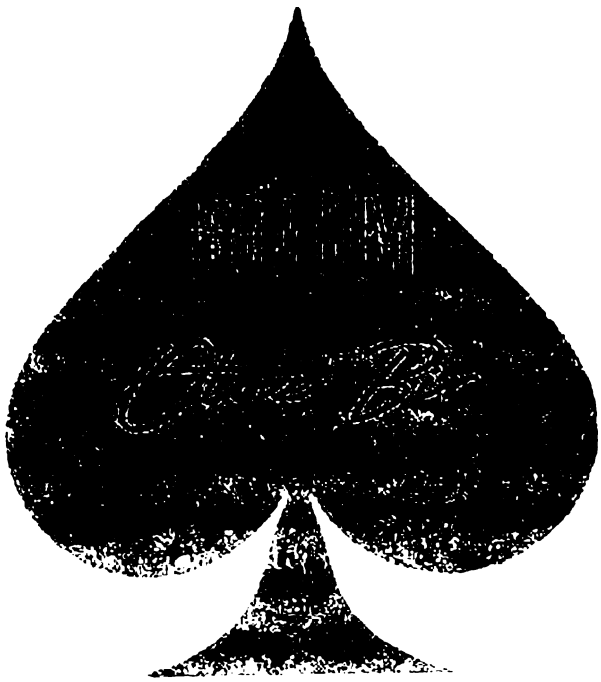
"Luca'ya ihtiyacım var ve seninle kalması için başka kimseye güvenmiyorum."

Sesimin iki yaşındaki bir çocukmuşum gibi çıkmasını görmezden geldim. "Bu gece bir bela mı bekliyorsun?"

"Her gece bela bekliyorum."

Kaşlarım çatıldı. "Ve beni de bunun içine mi sürüklemek istiyorsun?"

"Ölmene izin vermem." Bakışları karanlık bir eğlenceyle parladı. "Seninle işim daha yeni başladı."

"New York'u olduğu gibi değil, hissedildiği gibi resmedebilirsiniz."
—Georgia O'Keeffe

Elena

GECE KULÜBÜNDE GİYİLEBİLECEK TEK KIYAFETİM, dar kesim bir kot pantolon ve bol, askılı bir bluzdu. Bluzum beyaz ve ışıltılıydı, kolları yanlardan kesilmiş, onları bileğime bağlayan ince ipler bırakılmıştı. Hâlâ arka kapının yanında duran beyaz topuklu ayakkabılarımla birlikte fena durmazlardı.

Banyo aynasının önünde dururken ikinci çekmecedeki saç maşasına kaşlarımı çattım. Bu sabah banyo yaptığımda da duşta kiraz çiçeği şampuanı ve sabunu bulmuştum. Banyoda eşyalarını bırakacak kadar sık ziyarete gelen bir kadın vardı. Ben buradayken onu eve getirirse ne yapardım? İçimde, acı veren bir şey hissettim.

Bunun beni neden bu kadar rahatsız ettiğini anlamaya çalıştım. Eve başka bir kadın getiren Oscar Perez olsaydı, bir eziyetten kurtulduğum için kendimi şanslı hissederdim. Lâkin bu adamla... Bu fikir, açıklayamadığım bir hisle boğazımın düğümlenmesine neden oluyordu.

Saç maşasını kullandım. Sonra makyajımı hafif bir şekilde tazeledim.

Nico aşağı indiğinde arka kapının yanında topuklu ayakkabılarımı giyiyordum. O aptal kadının şampuanı konusundaki belirsiz hislerimin, vücudumun Nico'ya verdiği tepkileri köreltmesini diledim. Onu siyah bir takım elbise içinde, tenimi yakan canlı bir ifadeyle görmekse o hissi yerle bir etti. O kadar klasik bir şekilde yakışıklıydı ki her zaman dilimine kusursuz bir şekilde uyabileceğine inanıyordum.

Gelecekte yapabilecekleri konusundaki dargınlığıma ya da endişeme tutunamadım. Hayatımı böyle yaşayamazdım. Hepsini zamanı gelince yaşamam ve kaçınılmaz olanın yoluna girmesine izin vermem gerekecekti.

Arka kapıya yaslanarak, "Nasıl senden önce hazırlandım ama?" diye alay ettim.

Tezgâhtan anahtarlarını alıp ofis kapısının yanındaki güvenlik sistemi tuş takımına bir şifre girerken dudakları yukarı kıvrıldı.

O cevap vermeyince içime bir şüphe düştü. Bu sabahki konuşmamızdan beri daha mesafeli görünüyordu. Ne bekliyordum ki? Bir adamla birlikte olduğumu düşündüğünden emindim ve olmadığımı hiçbir zaman açıkça ifade etmemiştim. Onunla evlenmek istemediğimi söylemiştim ve bakire değildim. En başta Adriana'yı seçme nedeni de bakire olması değil miydi? Belki de sadece onu tercih etmişti?

O zaman neden beni istiyordu ki?

İstediği herhangi bir kişiye sahip olabilirdi. Buradan batı kıyısına kadar tüm bakireler, onun saygınlığını kazanmaktan çok memnun olurdu.

Fark ettim ki onun, beni istemesini istiyordum.

Onunla tanıştığımdan beri yoğun bir çekimin uğuldadığı yerde –kalp atış hızı monitöründeki bir nabzın yavaşça atışı gibi– başka bir şey hayat buluyordu. Bip sesini neredeyse kulaklarımda duyabiliyordum. Atışını neredeyse göğsümde hissedebiliyordum. Fakat bunu yapan ben değildim.

Temiz ter, viski ve erkeksi kokusu olan biri yapıyor gibiydi.

Parıldayan şehir ışıkları. Yüksek topuklu ayakkabılar ve kısa elbiseler. Havada kaçınılmaz bir şekilde çok fazla içki ve anlamsız seks kokusu vardı. Kulübün yan kapısından içeri girdiğimizde gece hayatı tüm hızıyla devam ediyordu.

Daha önce hiç gece kulübüne gitmemiştim. Nişanlımın kulübüne girmek için bekleyen bu kızlardan biri olmamıştım. Kimisi onunla seks yapmış bile olabilirdi. Bu, rahatsız hissetmeme neden oldu. Çok daha deneyimli kadınlarla birlikte olduğundan eminken onu nasıl tatmin edebilirdim? Onu yatakta sıkacağımı düşünmek, kadınlığıma edilmiş bir hakaret gibiydi. Benimle yatmaya çalışmamıştı bile, nişan hediyesiymiş gibi bana bir orgazm yaşatıp gitmişti.

Düşünceli bir şekilde yanağımın içini ısırdım. Benimle yatmak istemeyebileceği fikri, bunu daha çok istememe neden oldu. Kolumdaki eli ve yanımdaki varlığı beni içten dışa ısıtıyordu.

Nico beni, yerleri kırmızı halıyla kaplı bir koridora yön-

lendirdi. Loş bir aydınlatmaya sahipti ve havada bir miktar taze sigara dumanı vardı. New York'taki işyerlerinde sigara içilmesine izin vermek yasadışı değil miydi? Dudaklarıma bir gülümseme yerleşti. *En iğrenç suçu bu olmalıydı.*

Dans pistinden geliyormuş gibi görünen mor ve mavi spot ışıkları koridorda titreşirken yüksek sesli bir müziğin temposu duvarlarda nabız gibi atıyordu. Merdivenlerden aşağı indik ve ağır metal bir kapının önünde durduk. Nico bana öyle yakın duruyordu ki ceketi sırtıma değiyordu. Başımın üstünden kapıya, her biri arasında kısa bir duraklama olacak şekilde beş kez vurdu.

Bir an sonra kapı açıldı ve diğer tarafta dar siyah elbiseli, siyah saçlı bir hostes belirdi. "*Sinyor Russo.*" Nico'ya parlak bir şekilde gülümsedi ama gözleri aşağı inip beni bulduğunda gülümsemesi kayboldu. Takma kirpikli gözleri kısıldı. Makyajıyla harika bir iş çıkardığını itiraf etmeliydim ama dudaklarının sanki ben ucuz bir fahişeymişim gibi tiksintiyle kıvrılması bariz bir kabalıktı.

Üff. Nico'yla dışarı çıktığım ilk gündü ve şimdiden şehrin en sevilmeyen kadınıydım.

Daha önce olsa, hiçbir şekilde yüzleşme cesareti bulamayarak görmezden gelirdim. Ancak bir mafya lideriyle evleniyordum. Garsonlar tarafından ezilmeyecektim. Çocukça oyunlar oynuyormuşum gibi saçma gelse de geriye uzanıp parmaklarımı Nico'nun parmaklarının arasına soktum.

Bu onu şaşırtmış gibi hareketsiz kaldı ama bir saniye sonra parmakları benimkileri sıktı. Sonra ilerlememi söylercesine kıçıma bir şaplak attı. Bu hareketi, her yerime bir sıcaklık gönderdi, neyse ki bu sıcaklık yüzüme ulaşmadı.

Garsona tekrar bakmadım ama mesajı aldığına inanıyor-

dum. Nico, istediği her şeyi yapabilir, istediği herkesle olabilirdi; ancak benim önümde değil. Bir miktar saygıyı hak ediyordum ve Nico'nun bile bunu inkâr edeceğini düşünmüyordum.

Elini bırakıp dar, çelik bir merdivene adım attım. Gözlerimi kırpıştırarak tüm alanı gözden geçirdim.

Havada, böyle bir yerden beklemediğim boğuk bir atmosfer vardı. Öncelikle -kapıdaki de dahil olmak üzere- alanda iki kadın varmış gibi görünüyordu. Takım elbiselilerden sörfçü şortu ya da polo tişört giyenlere kadar çoğunluk erkekti.

Geniş salon poker masalarıyla doluydu, her birinin önündeki sandalyeler, hayat birikimlerini harcamanın farklı aşamalarında olan oyuncular tarafından işgal etmişti.

Nico'yu merdivenlerden aşağı doğru takip ederken yasadışı olduğu bariz oyun salonunu gözlemledim. Bir kart oyunu sona erdi ve beş oyuncu da ayağa kalkıp birer sigara yaktı, ardından odanın bir köşesine yöneldiler.

"Masadayken sigara içmelerine izin verilmiyor mu?" diye sordum.

"İçebilirler. Fakat çoğu zaman tüyo vermek için kullanıldığından oyun bitene kadar beklenir."

İlginç.

Böyle tuhaf şeyleri bilmek hoşuma gidiyordu.

Ofisine gittiğimiz sırada, salonun bir gecede ne kadar kazandığından -yaklaşık yirmi bin dolar- neden sadece iki kadın olduğuna -dikkatleri dağıtıyorlardı- kadar, onu soru yağmuruna tuttum.

Kumar o kadar ciddiydi ki hiçbir şekilde dikkat dağıtıcı bir şey istenmiyordu. Salonun arkasına doğru yürürken kimse bana bir gram bile dikkat etmedi. Masalardaki adam-

lar heykel gibi konsantre olmuştu ve sigara içenler de ya kaybettikleri paralar yüzünden ter döküyor ya da kazançları hakkında mesaj atıyorlardı.

Nico'nun kare şeklindeki ofisi; mavi renkli şık bir kanepe, önünde birkaç sandalye bulunan maun masa, düz ekran televizyon ve mini barla mükemmeldi. O, bilgisayarı başlatmak için klavyesindeki bir düğmeye basarken ben de el çantamı cam sehpaya koydum.

Duvarlar betondu ama mavi ve altın tonlarındaki oryantal bir halı ve duvardaki tek bir sanat eseri dışında hiçbir şey olmamasına rağmen, oda bir şekilde sıcak ve rahat görünüyordu.

Parlak bir cam parçasının arkasında duran tabloyu inceledim. Pastel renkler ile bir fırçanın cesur ama zarif dokunuşları görünüyordu. Kız kardeşim gibi sanata düşkün bir insan değildim ama tabloyu tanıdım. Modern sanatın çöküşüyle ilgili bir belgesel izlemiştim. Bugün sanat olarak gördüğümüz şey, geçmişteki sanatın enerjisi ve yeteneğinin zayıf bir örneğiydi.

Nico'ya bakarak, "Monet'ye zaafın olduğunu hiç tahmin etmezdim," dedim. Dikkati bilgisayarındaydı ama dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

Bir eli masanın üzerindeyken diğer eliyle tuşlara basıyordu. Burayı ya her şeyi havaya uçurabilecek kırmızı butonu olan çılgın bir biliminsanı gibi yönetiyordu ya da çok beceriksiz bir klavye kullanıcısıydı.

"Annem hayranıydı."

Annem kelimesinin dudaklarından dökülüş şekli içimi ısıttı.

"Zevkli kadınmış."

Hafifçe güldü. Sesinde acı bir şeyler vardı ve ne yaptığını yeni fark etmiş gibi avcuyla neşesini sildi. Derin sulara dalmak üzereydim ve kendimi daha derine inmekten alıkoyamıyordum.

Tek kaşımı kaldırdım. "Monet'yi sevmiyor musun?"

"Ofisimde bir eseri var, değil mi?"

"Burada olmasının nedeni bu değil."

Omuzları gerildi ve tuşlara biraz daha sert bastı. "Beni analiz mi ediyorsun?"

Resimdeki yumuşak, pastel çizgilere baktım. "Biz kadınlar arasında bir söz vardır: Annesine iyi davranmayan bir erkeğe güvenme."

Bakışları yüzümü yaktı. "Anneme kötü davrandığımı mı düşünüyorsun?"

Onu kolayca tanıyamayacağımı nasıl anladığımdan emin değildim, bunu yapmak için onu zorlamam gerekebilirdi. Nişanlısı da dahil olmak üzere, oturup geçmişini başkalarıyla paylaşacak biri değildi. Evleneceğim adamı tanımam gerekiyordu. Sadece öğrenmek isteyen bir parçam vardı, bu yüzden bir omzumu silktim. Oynadığım bu yabancı oyunla birlikte kalbim hızla attı.

"Farklı mı düşünmem gerekiyor?"

Keyifsiz bir nefes verdi ama başka bir şey söylemedi. Kendini savunmaya çalışmadı ve düşündüğüm şeyin bu olmadığına dair onu temin etme ihtiyacıyla midem kasıldı. *Yoksa bu muydu?*

Ofisten ayrılmak üzereyken, ima ettiğim şeyden dolayı özür dilemek için güçlü bir istek duymaya başladım. Döndüğümde kapıyı açmıştı.

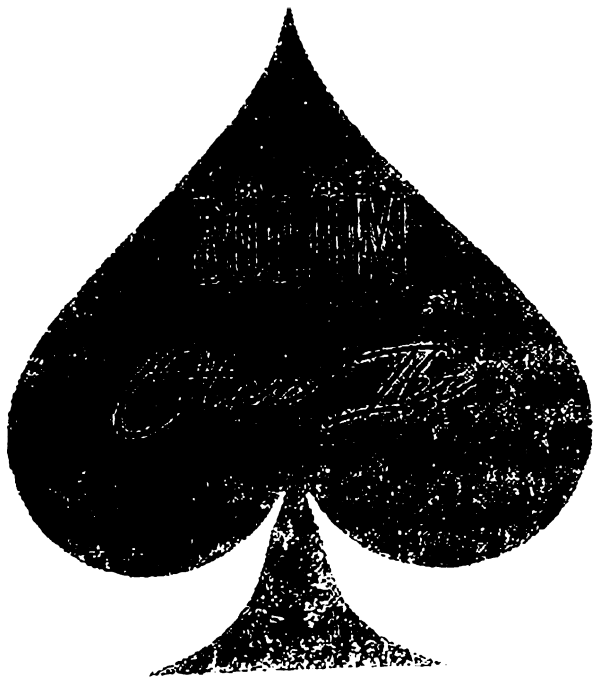
"Bir şeye ihtiyacın olursa James hemen dışarıda olacak. Burada kal. İşim uzun sürmez."

"Nico, bekle. Öyle söylememeliy..."

Nicolas, koridorda Şanslı adındaki birine seslendi. Bana dönüp, "Hayır, haklısın. Bana güvenmemelisin. Bu odaya girdiğimizden beri sana yalan söyledim," dedi.

Yutkundum. "Ne hakkında?"

Bir eli kapı kolundayken durakladı. "Her zaman onun bir Monet hayranı olduğunu söyleyip geçerim. Bu, Monet'yi sokaktaki duvarlara çizilmiş kahrolası bir karikatürden bile ayırt edemeyecek kadar uyuşturucu etkisinde olduğunu söylemekten daha kolay oluyor."

"Gerçek aşk hikâyelerinin asla sonu olmaz."
—Richard Bach

Elena

KAPI ARKASINDAN KAPANDI VE BEN, o anda dünyanın en kötü insanı olduğumu düşündüm. Annesi hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kanserden ya da başka bir hastalıktan öldüğünü sanıyordum ama artık ölüm nedeninin bir hastalık olup olmadığını merak ediyordum. Ailesinde annesinin, güvenilebilecek tek sağlıklı ve istikrarlı kişi olduğunu düşünmüştüm. Fakat Nico buna bile sahip olamamıştı.

Bu tablo annesine aitti ve muhtemelen iyi bir anne olmamasına rağmen Nico onu saklamıştı.

Annesine iyi davranmıştı.

Bir içkiye ihtiyacım vardı.

Ben cin tonik yapmakla uğraşırken içeri on beş/on altı yaşlarında bir çocuk girdi. Kapıyı kapattıktan sonra sabırlı bir ifadeyle kapının yanında durdu. Koridorda James diye biri beni bekliyordu ve bu da Şanslı olmalıydı. Takma adı, bir çocuk değil de yonca dövmesi olan, iriyarı bir adam imajı çağrıştırmıştı. Bu zavallı çocuğu nişanlım yetiştiriyor olmalıydı.

Gülümsedim. "Merhaba. Üzgünüm, adını bilmiyorum."

"Matteo ama herkes bana Şanslı der," dedi ellerini pantolonunun ceplerine sokarak.

"Sana neden Şanslı diyorlar?"

"Sanırım şanslı olduğum için efendim."

Bir miktar keyiflendim. "Tanıştığıma memnun oldum, Şanslı. Ben Elena ama bebek bakıcım olduğunu düşünürsek muhtemelen kim olduğumu zaten biliyorsundur."

Biraz rahatsız edici bir kahkaha attı.

Televizyonu açtım ve koltuğa yerleştim. Yirmi dakika boyunca haberleri izlerken dışarıdan arada sırada gelen kargaşa ve tavanda titreşen müzik sesiyle içkimi yudumladım. Nico, ben ofisinde otururken oyun salonunun basılmayacağından emin olsa iyi olurdu. Gerçi bundan pek endişelenmiyordum. Partisine bir FBI ajanı gelmişti; daha fazlasına da sahip olduğuna emindim.

İç geçirdim. Şanslı, eğitimdeki iyi bir mafya üyesi gibi sessizce kapının yanında duruyordu. Sehpanın üzerinden bir deste kart aldım ve elimde çevirdim.

"Şanslı, benimle iskambil oynamak ister misin?"

"Yaa, şey..." Elini ensesinde gezdirdi. "Ben Ace değilim."

Ne demek istediğini anlayamayarak kaşlarımı çattım. "Sadece ikimizin de can sıkıntısından ölmemesi için kartların iyi bir oyalamaca olacağını düşünmüştüm."

Kıkırdadı. "Iıı..."

"Yoksa buna iznin yok mu?" Nişanlım adamlarına karşı ne kadar katıydı?

Dudaklarının bir köşesi yukarı kıvrıldı. "Benimle konuşmadığın sürece sana bakmamam gerekiyor."

Sanırım bu, sorumu cevaplıyordu...

İç çekerek, "Bir oyun," dedi.

Sesi kararsızdı ve ben de tereddüt ettim çünkü başını belaya sokmak istemiyordum. Fakat o çoktan kanepeye doğru yürümeye başlamıştı ve gerçek şu ki, daha fazla sessizce oturmak istemiyordum.

"Nico'nun akrabası mısın?" diye sordum.

"Kuzeniyim," dedi. "Babalarımız kardeş."

Şanslı benden uzundu ama zayıf ve sırım gibiydi. Hâlâ bir oğlan çocuğuydu. Nico'nun o yaşlardayken nasıl olduğunu merak ettim. Muhtemelen o zaman da patronvari ve istediğini elde etmeye alışık biriydi.

Poker oynamayı seçtik ve Şanslı'ya parasına oynamak zorunda olmadığımızı söylediğimde bana deliymişim gibi baktı. Güldüm. Burada küçük bir Russo yetiştiriliyordu.

Böylece bu genç çocukla poker oynadım ve sahip olmadığım parayla bahse girdim.

Kaybettim.

Sık sık oynardım. Büyükannem oyun oynamayı severdi ve bazen annem "aile gecesi" için can attığında hepimiz bir araya gelip oynardık.

"Şanslı," dedim kartlarımı yeniden düzenlerken. "Yengen nasıl öldü?"

"Caterina mı?" Kaşlarını çattı. "Sanırım aşırı doz uyuşturucudan. O zamanlar bebektim."

İç çektim. *Evet, korkunç bir insandım.*

"Nico bu gece nerede?" Bana söylemeyeceğinden yüzde doksan dokuz emindim ama hâlâ yüzde bir olasılık vardı. Omuzları hafifçe gerildiğinde merakım arttı.

"Bilmiyorum," dedi sonunda.

"Evet, biliyorsun," diye suçladım.

Bana kocaman açılmış gözlerle baktı. "Pekâlâ, biliyorum ama sana söylemeyeceğim."

"Neden?" Gücenmiş gibi yaptım.

"Çünkü seninle iş hakkında konuşursam Ace kıçımı keser."

"Ona söylemem."

Sadece başını iki yana salladı.

"İyi." Kartlarımı sehpanın üzerine koydum ve ayağa kalktım.

"Nereye gidiyorsun?" Sesi titredi.

"Sanırım yukarı çıkıp dans edeceğim."

Ayağa fırladı. "Olmaz... Bekle."

Arkam ona dönük bir şekilde kapının önünde durdum.

"Kapının önünde James var, onu geçemezsin," dedi.

"Ama seni geçmem kötü görünür, değil mi?"

Üç saniye geçti.

"Tamam," dedi küçük bir çocuk hırlamasıydı.

Dudaklarıma bir gülümseme yerleşti.

"Kardeşini hamile bırakan adamla uğraşıyor."

Donakaldım, derin bir nefes aldım ve doğruca mini bara yöneldim.

"Yine kaybettin."

Bir oyun üçe dönmüştü ve ya Şanslı gerçekten şanslıydı ya da sadece ben kötü bir oyuncuydum.

İç çektim ve kartlarımı sehpaya fırlattım, bazılarının yere saçılmasını izledim. Üçüncü içkimi içiyordum ve etkilerini hissetmeye başlamıştım.

Nico neredeyse iki saat önce gitmişti ve endişe içimi kemiriyordu. Ona güvenmemem gerektiğini söylemişti, öyleyse Ryan hakkında bana verdiği söze nasıl güvenebilirdim?

Şanslı, kendini beğenmiş bir şekilde, "İki bin dolar oldu," dedi.

İçimden sızlandım. Russo oğlanları da en az Russo adamları kadar kötüydü.

"İki bin, ha?" Sinirli bir ses geldi.

Şanslı, bu gece üçüncü kez ayağa fırladı. "Patron..."

"Kes."

Çocuk ağzını kapattı.

Odaya girerken Nico'nun odağı benim üzerimdeydi. Sanki koşuya çıkmış ve üzerinden ter yerine havalı bir özgüven yayılıyormuş gibi görünüyordu. Aşırı gergin bir ruh halindeydi ve bu, bulaşıcıymış gibi beni de etkiledi.

"Siktir ol git, Şanslı." Ceketinin düğmelerini açarken Nico'nun sesi hiddetli bir tondaydı. Kuzeni kapıya yöneldi. "Görevini bir daha bırakırsan yemin ederim ki bir hafta yatağından çıkamazsın."

Şanslı, kapıyı arkasından kapatmadan önce, "Emredersin patron," dedi.

"Adamlarımın sen etraftayken söylenenleri yapmamasının bir nedeni var mı?"

"Belki kibarca söylemediğin içindir," dedim eğlendiğimi gizlemek için yanağımı ısırarak. "Lütfen dersen ölmezsin, biliyorsun."

"Sanırım öyle." Bakışları karanlık bir eğlenceyle parladı.

"Belirli koşullar altında senin en sevdiğin kelime gibi görünüyor..."

Yanaklarıma sıcaklık hücum ederken derin bir nefes aldım. Sıcaklık tüm bedenime yayıldı ve dikkatimi ondan uzaklaştırmak için konuyu değiştirdim.

"İki bin kaybettim." Ses tonumda, sanki bu her zaman yaptığım bir şeymiş gibi hiç pişmanlık yoktu.

Nico kravatını çekiştirdi, dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Sen bir şey kaybetmedin. O, hile yaptı."

Duraksadım. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü nasıl yapacağını ona ben öğrettim, buradan biliyorum."

Şanslıymış, götüm.

İç çekerek, "Hile yapmasa bile kazanırdı," diye itiraf ettim. "Yüzümden her şey okunuyor."

Yoğun bakışları benimkiyle buluştu, ağırlığını tenimde hissettim. "Nedense bundan şüpheliyim." Elleri ceplerinde, bana doğru yürüdü. Her adımında nasıl nefes alacağımı unutuyor gibiydim.

Buna nasıl cevap vereceğimi ya da neden altında bir anlam yatıyormuş gibi hissettiğimi bilmiyordum, bu yüzden sadece, "Birinin beni kandırdığını nasıl anlayacağımı bilmiyorum," dedim. Russo ailesinin içinde canlı canlı yeneceğim hissine kapıldım. Genç bir oğlan bile bana gösteriş yapmıştı.

Nico kanepede yanıma oturdu ve yerden bir kart aldı. Kalbim, cama vuran yağmur damlaları gibi atmaya başladı. Uzanıp elimi saçlarının arasından geçirebileceğim kadar yakınımdaydı.

"Eh, bunu düzeltmemiz gerek, değil mi?"

İşaret ve ortaparmağı arasındaki kartı bana uzattı ama ben onu alamadan kart yok oldu.

Gözlerim kocaman oldu. "Bunu nasıl yaptın?"

"Basit bir el çabukluğu..."

Russo ailesindeki hilekârlık o kadar aşırıydı ki kartları yok etmek "basit" sayılıyordu.

"Bana öğret," diye ısrar ettim.

Bakışları eğlenceyle parladı. "Önce temel şeylerden başlayacağız, böylece seni tüm paramı kaybetmeden birkaç saat yalnız bırakabilirim."

Kaşlarımı çattım.

Kartların geri kalanını topladı, o bunu yaparken parmak boğumlarındaki yeni yaraları fark ettim. Ayağa kalktığında dudağımı ısırdım. Ceketini çıkardı ve masasının arkasındaki sandalyeye oturdu.

"Çok sık oynar mısın?" diye sordum.

Geriye yaslandı, dirseğini sandalyenin koluna dayadı. "Eskiden oynardım."

"Neden artık oynamıyorsun?"

"Yürütmem gereken işler var."

"Şanslı'nın anlattıklarına göre iyiymişsin gibi görünüyor ama pokerde mi iyisin yoksa hile yapmada mı, karar veremiyorum."

Dudaklarına karanlık bir gülümseme yerleşti. "Onu konuşturmuşsun anlaşılan."

Eh. Bu tonu biliyordum, Şanslı'nın başı belada gibiydi.

"Şey... Hayır. Onu bir nevi tehdit ettim ve bana bilmek istediklerimi söylemezse üst katta dans edeceğimi söyledim."

"Peki, bilmek istediğin neydi?"

Yutkundum. "Bu gece nerede olduğun."

"İşimin, dünya üzerinde ilgini çeken son şey olduğunu sanıyordum," dedi neşeli bir şekilde.

"Bazı işlerin benim de meselem haline geldi."

Sözleri alaycıydı ve o kadar kısık sesle söylemişti ki zar zor duydum. "Bilmez miyim?"

Ne demek istediğinden emin değildim ama "Adam hayatta, tıpkı sana söz verdiğim gibi," dediğinde artık bunu merak etmedim. "Senin *famiglia** onu şu anda yuvaya alıyor."

Korkuyla sindim. "Yaşayacak mı?"

"Yaşayacak."

Rahatlayarak derin bir nefes verdim ve kendimi geriye bırakıp başımı kanepeye dayadım.

"Teşekkür ederim," dedim yumuşak bir sesle.

"Sanırım ikimiz de bunu hayrına yapmadığımı biliyoruz."

Pazarlığımızı hatırlayınca yanaklarım kızardı. Henüz bundan yararlanmamıştı ve bu beni, yararlanmak istemediğine inandırmıştı. Belki de gerçekten ne kadar hayırsever olabileceğini bilmemi istemiyordu...

Nico'nun yanıtlaması gereken bazı e-postalar vardı, bu yüzden onu beklerken telefonumu, annemin parti planlayıcısının web sitesindeki düğün masası düzenlemelerine bakmak için kullandım. Stoktaki seçenekleri, kenarları inciyle süslenmiş kısa, yuvarlak bir vazo ve basit bir cam vazoya indirdim.

Resimleri anneme gönderdim ve sadece şunu yazan bir cevap aldım: İkisi de *Goodwill'de*** *bulunabilecek bir şeye benziyor.*

Vazolar, tıpkı benim gibi sade ve klasikti.

Annem ise göze çarpan, görkemli biriydi ve düğün masa-

* (İt.) Aile. (ç.n.)

** Kullanılmayan ürünlerin bağışlandığı, ikinci el dükkân zinciri. (ç.n.)

larının da bunu göstermesini istiyordu. İşte bu yüzden Adriana için satın alınan şeyleri kullanmak istemiyordum; çünkü alan annemdi. Seçeneklere bir kez daha baktım ama yine de karar veremedim.

Nico kısa bir süredir telefondaydı. Her ne kadar annesini öldüren şey olduğunu düşündüğüm bir "maldan" bahsediyor olsa da sesinin derin tınısını arka planda duymaya alışabilirdim.

Şimdi de sessizce bir e-postaya yanıt veriyor ya da muhtemelen mahvedeceği bir sonraki adamın hayatı hakkında rapor yazıyordu. Bu adamla evlenecektim. İlgiye ihtiyacı olan bir kadın olduğuma asla inanmazdım ama şu anda onun ilgisini istiyordum. Tamamen ve her zaman olduğu gibi heyecan verici bir şekilde...

Sinirlerim tenimin altında heyecanla titreşti, ayağa kalktım ve masasının etrafından dolanıp yanında durdum. Bana bir bakış attıktan sonra sandalyesinde geriye yaslandı.

"Masaların ortasına konacak süslere karar veremiyorum," dedim.

"Bakayım."

Telefonu elimden almak yerine beni kucağına oturttu. Bunun şokuyla kalp atışım hızlandı. Kolunu belime sıkıca sardı; yine de bu, beni dengelemekten çok yakıyormuş gibi hissettim. Bir elimi omzuna koyarak kendimi sabitledim. Nico çok büyük, sıcak ve sertti. Bu pozisyon beni hiç etkilemiyormuş gibi davrandım ama gerçekte, buraya neden geldiğimi hatırlamam biraz zaman aldı.

Başımı çevirip ona baktım. Dudaklarının benimkilerden sadece birkaç santim uzakta olduğunu fark ettiğimde nefesim daraldı. Bakışları sıcaktı, her saniye içimin derinliklerini daha da iyi görüyor gibiydi.

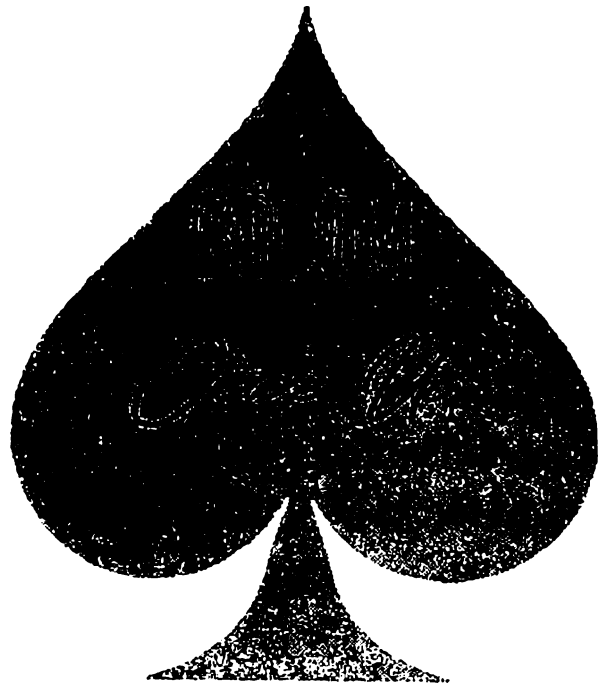
Vücudu benimkine dayanmış içten dışa ısıtırken, öne doğru eğilmek fiziksel bir dürtü gibiydi. Sanki ağırlık merkezim oydu ve beni kuvvetle çekiyordu. Nefesini tadabiliyor ve güçlü kalp atışlarını hissedebiliyordum.

Daha önce, çiseleyen yağmurun altındaki bir arabada yaptığım gibi aramızdaki boşluğu kapatabilirdim.

Parmaklarımı saçlarına gömmek, elimi çenesinde gezdirmek, ağzımı onunkiyle buluşturmak ne kadar kolay olurdu...

Bunun hayatımdaki en iyi öpücük olacağını biliyordum.

Bu yüzden ona sadece vazoları gösterdim.

"Sadelik, en yüksek gelişmişlik düzeyidir."
—Leonardo da Vinci

Elena

ARABASINDAN VE ONA SON DERECE BENZEMESİNDEN NEFRET ETTİM. Onun alanında sıkışmaktan ve bunun hoşuma gitmesinden nefret ettim.

Arabasından nefret ettim.

Ama onu sürüş şekline bayıldım.

Elinin direksiyonu kavrayışına, sürücü koltuğunda nasıl da iddiasız bir özgüvenle oturduğuna ve o centilmen görünüşünü korumak istercesine hız sınırında gidişine bayıldım.

Bana yere düşen kumaşın yumuşak sesini, ensemi sıyıran dişleri, saçımın çekilişini hatırlattı.

Bacaklarımın arası nabız gibi atmaya başladı, bu yüzden bacaklarımı birbirine bastırdım.

Çok bahse giren bir kız değildim ama babamın tüm haksız kazançlarını, bu adamın araba sürdüğü gibi seks yaptığı bahsine yatırırdım. Tam kontrol ve özgüvenle.

Şehrin yukarı kısmına çıkarken etrafımızda sokak lambaları titreşiyor ve kayboluyordu. Nico sessizdi. Ofisindeyken basit vazoyu seçip, "Sadelik mükemmelliktir," demişti. Ben de onunla aynı fikirdeydim.

Sonrasında, bana neredeyse tek kelime bile etmemişti. Sessizliği sırasında... sesini sevdiğimi fark ettim. Neler diyebileceğini bilmek istiyordum. O kafasının içinde, söylenmeyi bekleyen bir dolu cümle vardı ve ben her birini duymak istiyordum. Nedenini bilmiyordum ve sorgulamayacaktım da.

Sessizlik ve bacaklarımın arasındaki baskı, ben gerilimi ortadan kaldırmak zorunda hissedene kadar büyüdü.

"Bu şey ne kadar hızlı gidiyor?" diye sordum.

Başını yana eğdi ve bakışlarımı yakaladı. Yola dönmeden önce bir süre bana baktı. "Baya hızlı."

Alt dudağımı dişlerimin arasına alarak ne cevap vereceğimi düşünmeye çalıştım. Aklıma gelen şey, "Ne kadar hızlı ama?" oldu.

Bana bakmadı ama hafifçe gülümsedi.

"Göster bana." Bu, dudaklarımdan sessiz ve davetkâr bir nefes eşliğinde kaçmıştı.

"Olmaz."

Tek kaşımı kaldırdım. "Neden? Korkuyor musun?"

Bana bir bakış attı. Gözlerindeki bir parça eğlencenin arkasında karanlık bir şeyler parıldıyordu. "Korkmak ve pervasız olmak farklı şeylerdir."

Cevabı, isteğimi neden azaltmamıştı bilmiyordum ama yine de bunu söylemesi beni rahatlatmıştı. Gözü kara bir

ağabeyim vardı, benzer bir koca istemiyordum. Ancak henüz pes etmeye hazır değildim, dikkati içimde bir heyecan uyandırmıştı.

"Daha önce hiç arabayla bir kadına hava atmadığını mı söylüyorsun?"

"Öyle bir şey demedim."

"Yani bunu yaptın mı?"

"Muhtemelen on altı yaşındayken."

Aradan uzun yıllar geçmişti, yine de bir parça kıskanmama engel olamadım. Onu etkilemek için gösteriş yapacağı kadar önemli olan kız kimdi? Bu düşünceyi kafamdan attım. "Bir Russo'yla evleniyorum. Sence de çok geç olmadan nasıl bir şey olduğunu bilmem gerekmez mi?"

Bana attığı bakış, vücudumu yakmaktan başka bir şey yapmadı. "Çok geç oldu bile." Kalbim küt küt attı ama bir iç geçirmek için kendimi zorladım. "Sorun değil. Eğer korkuyorsan..."

Başını iki yana salladıktan sonra arabayı o kadar hızlandırdı ki başım geriye düştü. Dudaklarımdan bir kahkaha kaçtı ama onun tek tepkisi, parıldayan gözlerle bana bakmak oldu. Hız göstergesinin 90'a gelişini izledim. Sonra 100... 110.

Nico, 60'la gidiyormuş gibi rahattı ve yüzünde bir gram duygu taşımıyordu. Adrenalin damarlarımda yükselip dışarı fışkırdı. Eve yaklaşmadan önce hızı 120'ye kadar çıkardı.

Şehvet, yaşam ve hız yüzünden sarhoş olduğumdan, penceremi aşağı indirdim ve sıcak havanın yanaklarıma çarpmasına izin verdim. On beş dakika sonra park yoluna girdik; henüz buranın ev gibi geldiğini söyleyemezdim ama içindeki bir şeyler *doğru* hissettiriyordu.

Adrenalin, vücudumda –yakıtı biten bir tren gibi– yavaş

yavaş azalmaya başladı. İçimde sıcak ve soğuk bir his bıraktı. Gergin bir atmosfer vardı.

Nico kontağı kapattı ve sıcak motordan gelen yumuşak çıt sesleri pencereden içeri süzüldü. Sıcak şehir havası, gümüşi ay ışığı ve ağır bir gerilim aramızdaki boşluğa yerleşti. Nefes almak zor geldi; her saniye, içinde birçok şey yüklü olan bir sessizlik gibi hissettiriyordu.

Gerçeğin, komşunun penceresinden gelen maç sesleri kadar ortada olduğundan emindim. Bu adamı istiyordum. Ne zaman onun yanında olsam tüm dengemi ve kontrolümü kaybediyordum. Beni en çok korkutan şeyse zaten kontrolümün olmasını istememdi, tüm kontrolün onda olmasını istiyordum. Bu düşünce beni kıskançlıktan çatlatsa da yüzlerce kızın deneyimlediğinden emin olduğum o şeyi ben de istiyordum.

Bunların hepsini biliyor olmalıydı ama benimle aynı duyguyu paylaştığından pek emin değildim.

Ben onun için sadece müsait biriydim.

İkinci tercihiydim.

Radyoda, *Snap Your Fingers, Snap Your Neck* çaldığını fark etmem biraz zaman aldı. Şarkı romantik olmaktan çok uzaktı, yanımdaki adam gibi sert ve merak uyandırıcıydı. Onu öptüğümde çalan şarkıydı. Biri sessizliğimizi fark etmiş ve bu yüzden bize bağırıyor gibiydi.

Radyo kapansın diye kapımı azıcık açtım ama dışarı çıkmadım. İçimdeki bir şey beni zorluyordu. Patlamaya yakınmış gibi hissettiren, karşılanmamış bir ihtiyaçtı. Avuç içlerim yapış yapış oldu.

"Nico..."

Eli yüzüme uzandığında sözlerim boğazıma takıldı. Baş-

parmağı dudaklarımda gezinip çenemden aşağı indiğinde, bir darbe beklemişim gibi nefes verdim. "İçeri gir. Burada yapmam gereken bazı şeyler var."

Gerçek şuydu ki ne diyeceğime tam olarak karar vermemiştim ve bu nedenle beni durdurmasına sevindim. Fakat içeri girerken reddedilmişim gibi hissettiren ağır bir duygu içime oturmuştu.

Odama girer girmez Yankees tişörtümü giydim. Bedenim kararsızlıkla titriyor, kalbim yaşadığımı hissettiren bir hızla atıyordu. Pencerenin altındaki koltuğa oturdum ve cama dönüp garaj kapısının altındaki ışığa baktım.

Merdivenlerin gıcırtısını duyamadan uyuyakalmıştım.

Pencere koltuğunda kıvrılmış bir şekilde uyandığımda boyun tutulması yüzünden canım acıyordu. Güneş ışığı, çizgiler halinde odaya süzülüyor, havadaki toz parçacıklarını aydınlatıyordu. Burnuma pastırma kokusu geldiğinde ağzım sulandı. Bugünün pazar olduğunu ve Nico'nun aşçısının yarın geleceğini bilmeme rağmen, acaba burada mı diye merak ettim.

Hâlâ uykulu bir halde koridordaki banyoya girdim, saçımı tarayıp dişlerimi fırçaladım. Belki de artık her an karşılaşabileceğim bir nişanlım olduğuna göre biraz makyaj yapmalıydım ama hiçbir zaman bu tür şeylere pek aldırış etmemiştim.

Pastırma kokusuna doğru yürüdüm ve merdivenlerin dibinde kısa bir süre durdum. İçime bir sıcaklık yerleşip tek bir yumuşak hareketle tüm vücuduma yayıldı. Kalp atışlarım bacaklarımın arasında atmaya başladı. Ocakta altı yanan bir

tava vardı ama cinsel fetişim yemekten kaynaklanmıyordu. En azından böyle bir fetişim olmadığını biliyordum. Bu adamı takım elbise ve kravat dışında bir şeyle nadiren görmüştüm; bu yüzden şu an mutfakta üstü çıplak bir şekilde durması sinir sistemim için şok edici bir durumdu.

Keskin hatlardan çok, kaslı bir yapısı, geniş omuzları, belirgin bir göğsü vardı ve elini çıplak karın bölgesinde gezdirdiğinde yanaklarım o kadar yandı ki tüm evi ısıtabilirdi. Yemin ederim, kızarmak benim başımın belasıydı.

Okuduğu derginin bir sayfasını çevirdi. Ağır ağır, "Sana o tişörtü yakmanı söylediğimi sanıyordum," dedi.

Yutkundum ve söyleyecek bir şey bulamadım çünkü saat daha çok erkendi ve çok fazla çıplaklık vardı. Bir kolu omzuna kadar dövmeyle kaplıydı ve onun dışındaki her yeri bronz, sert ve *ahh*... Ağzımı açıp, "Niye yapacakmışım bunu? Böylece ikimiz de uygunsuz bir şekilde dolaşalım diye mi?" diyebildim.

Bana bakmaya tenezzül etmese de dudakları yukarı kıvrıldı. "Bilmem, bana yalvardıklarının yanında duygusuz görünüy..."

"Tamam," diye mırıldandım. "Öyle olsun ama tişörtümü yakmayacağım. Kabullenmek zorundasın." Kahve makinesine giderken tüm ciddiyetimle bunu söyledim.

Kuru ama eğlenceli bir homurtuyla cevapladı ve bu, öyle bir şey yapmayacağını anlamama yetti.

Kahveyi, tüm dikkatimi gerektiriyormuş gibi hazırlamaya başladım çünkü çıplaklığı midemde kelebeklerin dans etmesine neden oluyordu. Ancak bir ara dikkatim dağıldı ve sonunda sırtına baktım.

Birdenbire erkeklerin sırtına ilgi duyduğuma karar verdim.

Sadece eşofmanına sıkıştırdığı silahtan emin olamıyordum. Hâlâ hayatta olmasına şaşmamalıydı, asla silahsız gezmiyordu. Yan tarafının alt kısmında küçük, yuvarlak bir yara izi vardı. Diğer iki kurşun yarasının nerede olduğunu merak ettim.

"Sana yemek yapmayı kim öğretti?" diye sordum ocaktaki tavaya bakarak.

Döndü ve adaya yaslandı, tezgâhı iki yanından kavramıştı. "Bana pastırma ve yumurta yapamadığını mı söylüyorsun?"

Kaşlarımı çattım ve ağırlığımı diğer ayağıma verdim. "Şey..."

Gülümsemesi aynı zamanda hem muzip hem de çekiciydi. "Bu evlilikten ne elde edeceğimi merak etmeye başlıyorum."

Dudağımı ısırdım. "Ben de öyle."

Derin ve içten bir şekilde gülünce kalp atışımı hızlandırdı. Bu ondan duyduğum ikinci gerçek kahkahaydı ve birdenbire buna alışabileceğimi anlamıştım.

Kahve, mutfağı zengin ve sağlam bir kokuyla doldurarak demlenmeye başladı. Nico bana iyi kahveler getirmişti, gerçi ben kendime gelebilmek için yanmış benzin istasyonu kahvesini bile içebilirdim. Saate baktığımda yedi buçuğu gösteriyordu.

"Bu evlilik olayı, senin kilisene gitmem gerektiği anlamına mı geliyor?"

Gülümsedi ve ardından elini ağzına götürerek gülümsemesini sildi. "Aynen. *Bu evlilik olayı* o anlama geliyor."

Düşünceli bir şekilde dudaklarımı büzdüm. Kiliseme özel bir düşkünlüğüm yoktu, rahibimizin aslında babamın maaşa bağladığı biri olduğunu biliyordum. Bu nedenle, günah

çıkarma sırasında dürüst olamaz, bağışlanması gereken tüm günahlarımla kendim başa çıkardım. Bu durum vicdanımı gerçekten rahatsız ediyordu. Lâkin Nico'nun kilisesindeki durumun da pek farklı olduğunu düşünmüyordum. Üstüne bir de Russolar tarafından kuşatılacaktım...

Yutkundum. "Sanırım gidip hazırlansam iyi olacak."

"Hayır, bu hafta gitmiyoruz. Gitmemiz gereken başka bir yer var."

İçimde heyecan oluşurken bir an onu izledim. Gözlerim kısıldı. "Bunun, rahibinin evlenmeden önce burada yaşamamı onaylamamasıyla hiçbir ilgisi yoktur, değil mi?"

Gözleri hafifçe titrediğinde haklı olduğumu anladım. Beni rahibinden saklıyordu. Saygın bir Katolik olmak istiyordu ve bu, gerçeklerden çok ama çok uzak olsa da takdire şayan bir şeydi.

"Yani senin edepsiz, küçük sırrın benim." Bunu dalga geçmek için söylemiştim ama üzerine düşününce, söylediğime pişman oldum.

"Edepsiz mi?" Bana bakan gözleri buz üzerindeki sıcak viski gibiydi. "Umarım öyle olur." Ciğerlerim kabul etmese de bir nefes aldım. Nasıl böyle bir şey söyleyebiliyordu bilmiyordum. Söylediği şeyin yoğunluğu onu hiç rahatsız etmiyormuş gibiydi. Bense göz temasını kesip dikkatimi başka yöne çevirme ihtiyacı duyuyordum.

"Seni sır olarak saklamama gerek yok, Elena," dedi ocaktaki tavaya yönelirken. "İnsanların benim olanla ne yapmam gerektiği konusundaki düşüncelerini dinleyecek türden bir sabrım yok."

Benim. Kelime odanın içinde sürüklendi, ayrılmak istemeyen tembel bir esinti gibi başımızın üstünde asılı kaldı. Göğsümün derinliklerinde bir şey hissettim.

"Senin, ha?"

Durdu, elini çenesinde gezdirdi. "Benim nişanlım," diye düzeltti kayıtsızca; basit hatasını anlamış ve *nişanlımın, benim olandan* farklı bir anlamı varmış gibi... Bu dünyada, vardı.

"Ailem senin burada olduğunun farkında ve tek önemli olan da bu," dedi. "Bu konuda bir şey söylemeyecekler."

"Yoksa onları vurur musun?"

Benden tarafa tembelce baktı. "Yoksa onları vururum."

İşin ürkütücü yanı, ciddi olup olmadığını anlayamamamdı. Bir parçam hafif, alaycı tonunu duydu, diğeriyse güneşli bir pazar öğleden sonrası kuzenini kafasından vurduğunu hatırlattı.

Bakışları beni tepeden tırnağa süzdü, tenimi yakıyordu. Ama gözleri benimkilerle buluştuğunda içlerinde sıcak bir ifade vardı.

Ben sır saklamam, Elena.

Bana yalan söylüyordu.

Bunun için tek bir neden düşünebiliyordum. Bir yanım bu olasılığı reddederken diğer yanım yumuşamış ve içi ısınmış bir haldeydi.

İtibarım konusunda endişelendiği için beni bir sır olarak saklıyordu.

Belki bencil sebeplerden dolayıydı ama kalbim yine de eridi. Sonrasında gelen suçluluk, onu aynı hızla dondurdu. Bu adama hak ettiğimden daha fazla sorun çıkarıyor gibiydim. Kâğıda kopyaladığım sayılar, üst kattaki spor çantamın içine ve vicdanıma ağır geliyordu. "Belki de evlenene kadar evde kalmalıyım," diye teklif ettim.

"Senin evin burası."

"Ne demek istediğimi bi..."

"Hayır."

Peki.

Görünüşe göre pazarlık yapılacak bir konu değildi.

Dolaptan iki tabak çıkardı. "Her sabah koştuğunu sanıyordum."

Çıplaklığından dolayı onu neredeyse duyamayacaktım.

Dudaklarımı büzdüm. "Bana göre olmadığına karar verdim."

Bana karanlık bir bakış attı. "Sana göre olduğuna karar verirsen üst kattaki boş odada duran koşu bandını kullan. Eskisi gibi sokaklarda koşamazsın."

Tatlı bir şekilde güldüm. "Beni acayip özgür hissettirmekte üzerine yok."

Eğlenmiş görünmüyordu. "Dansı ne yapacaksın?"

Resitalden beri yeni bir sınıfa kaydolmamıştım ve gideceğimi de düşünmüyordum. Gerçi artık evden başka bir şekilde çıkabilir miyim emin değildim.

"Karar vermedim."

Ben bir fincan kahve doldururken o iki tabak hazırladı. Bu adam bana bir orgazm yaşatmış ve kahvaltı hazırlamıştı. İlki beklediğim bir şeydi, ikincisini hayal bile edemezdim. Benden ne istediğini merak etmeye başlamıştım. Bir eş için yeterli özelliklere sahip değildim.

Tezgâha yaslandı ve tüm despot dikkatini bana verdi. "Eğer gitmeye karar verirsen sana yeni bir stüdyo bulmamız gerekecek."

Durakladım. "Neden?"

"Babanın sokaklarına güvenmiyorum."

Gözlerim kısıldı.

Bunu fark etti ve bana aynı şekilde baktı. "Yanlış insanlara korkunç derecede sadıksın." Buna sinir olduğu sesinden belli oluyordu.

"O insanlar dediğin ailem mi oluyor?" Tek kaşımı kaldırdım. "Babamın sokaklarında hiçbir sorun yok."

Etkilenmemiş ifadesi, yüksek sesle ve net bir şekilde *arabalardan ateş açılıyor* diyordu.

Buna verebilecek tatmin edici bir cevabım yoktu, bu yüzden onu taklit ederek, "Belki ben de *senin* sokaklarına güvenmiyorumdur," dedim.

"Artık Abelli olmayacaksın. Dans edeceksen ya da her ne yapacaksan benim sokaklarımda yapacaksın." Sesine karanlık bir ton ekleyerek devam etti. "Ayrıca birinin hayatını emmeyi de unut."

Kısa süre sonra Elena *Russo* olacağımı fark ettiğimde içimi bir ürperti kapladı. Rahatsızlığımı gizlemek için derin bir iç çektim.

"Bugün korkunç derecede otoritersin."

"Artık manyak değil miyim yani?" Gözleri parladı. "Sanırım kendimi geliştirsem iyi olacak."

Aramızdaki bir metrelik mesafeden birbirimize bakarken ağır bir hava mutfağı sardı. Durgun, sıcak ve davetkâr bir havaydı; kalbim bir davul gibi gümbürdüyordu. Karşımda yarı çıplak ve çok erkeksi bir şekilde duruyordu. Sessiz kalırsam bir şeyler olacağını biliyordum. Her şey değişecekti. Pazar günü, sabah sekizden hemen önce... Tedirginlik, beklenti ve bir parça panik içimi kapladı.

Sonraki adımla ilgili bir şeylerin kalbimi kıracağını biliyordum.

"Lütfen geliştir," dedim. "Böylece ne bekleyeceğimi bilirim." Kelimelerim aramızdaki havayı dağıttı.

Bir saniye daha beni izledi. Kafasını iki yana salladı. Sonra tezgâhtan uzaklaştı.

"Kahvaltını yap. Yirmi dakika içinde çıkacağız."

"Nereye gidiyoruz?"

Adadan bir dergi aldı ve önümdeki tezgâhın üzerine bıraktı. İlanda *Canlı ve Gösterişli Araba Sergisi* yazıyordu.

Bir araba sergisi için nasıl giyinilirdi ki?

BÖLÜM

Otuz Dört

"Moda geçer, stil kalır."
—Coco Chanel

Elena

BÜYÜK BİR ÜZÜNTÜYLE FARK ETTİM Kİ NİCO BİR SABAH İNSANIYDI.

Ben kahvemi içmek hatta güne hazırlanmak için bir iki saate ihtiyaç duyarken o, kahvaltısını yapmış, kot pantolon ile beyaz bir tişört giymişti ve güneşi arkasına alarak yola çıkmaya hazırdı.

Bir kusuru çıkmıştı işte. Mental durumuysa hâlâ merak konusuydu. Yine de sorunlarımın el ele gittiğine inanıyordum.

Garaj yolundan çıkarken bana, "Güzel görünüyorsun," dedi. Bir aptal gibi saç diplerime kadar kızardım.

Sessizce güldü, sonra Papa Roach'ın *Last Resort* şarkısının sesini, tek duyabildiğim şey o olana kadar açtı.

Güzel görünüyorsun demesi gün boyunca boğuk, eski bir kayıt gibi aklımda tekrarlandı. Öylesine basit bir gözlemdi ki içimi ısıtmıştı. İltifat almaya alışıktım ve bu sığ gelebilirdi ama o iltifatları hak ettiğimi hissediyordum. Fakat güzel olduğuma inanmıyor ve bunu duymayı istemiyordum. Benim dünyamda Gianna gibi güzel kızlar, içlerindeki ıstırabı büyümüş gözbebekleriyle saklardı.

Çocukken her şeyi gözlemlerdim. Dünyayı analiz etmek ve anlamını çözmek istemiştim ama kendimi bir aynanın önünde duran küçük bir kız olarak bulmuştum ve karşımda bana bakan da sevgisiz, boş bir hayattı.

Gerçek şuydu ki... Ben bir yalancıydım. Her zaman romantik biri olmuştum. O kadar büyük bir romantiktim ki kendi aşk hikâyemi bulamama düşüncesi, bir kez daha kar ve soğuk rüzgârın ıslık sesinden başka bir şey olmayan o boş park yerinde duruyormuşum gibi hissettiriyordu.

Kız arkadaşı, sevgilisi ya da her neyiyse onun maşasıyla saçlarımı kıvırıp atkuyruğu yaptıktan hemen sonra, ettiği iltifatla yüzüm kızaracak kadar aptal bir kız değildim. Bununla beraber, daha önce hissetmediğim bir şiddetle diğer kadının Gianna olmamasını umut ediyordum. O benim zıddımdı; kaygısızdı ve çekingen değildi. Bense onun yanında mukayese edilemeyecek kadar sönük kalırdım. Yazlık elbisemle en iyi eşleşen tek ayakkabı o olduğu için iki gün üst üste aynı topukluları giymekten endişelenen biriydim ve Gianna'nın böyle saçmalıklara önem verdiğinden şüpheliydim.

Bir saatlik yolculuk boyunca Nico ya telefondaydı ya da sohbet edemeyeceğimiz kadar yüksek sesle radyo dinliyordu.

Ben de o sırada, buketimde olacak çiçeklere ve masa düzenlemelerine karar vermiştim. Pek romantik bir randevu sayılmazdı ama bir şekilde rahat hissediyordum.

İnsanlar otoparkta bir aşağı bir yukarı hareket ederken arabalar güneş ışığının altında parıldıyordu. Hava bir sobanın yanında duruyormuşuz gibi yakıyordu, güneş dünyaya kızmış gibiydi. Cahil bir şekilde bir tür eğlence olacağını düşünmüştüm. Ancak tek eğlence arabalardı. Böyle zamanlarda düşüncelerimin gizli kalmasına seviniyordum.

Belki hiç gösteri yoktu ama tecrübe ettiğim şey monotonluktan uzaktı. Nico'nun dikkati bana yöneldiğinde ve akla tek bir şeyi getiren farklı bir bakışla tenimi yaktığında sık sık hayranlık uyandıran arabalardan biri gibi hissetmiştim. Bütün kadınlarına karşı bu kadar dikkatli olup olmadığını merak ettim, sonra da bunu düşündüğüm için hemen kendimden nefret ettim.

Oraya varır varmaz, "Yanımdan ayrılma," dedi.

İnatçı bir yanım, ayrılırsam ne yapacağını bilmek istedi.

Her zaman biraz fazla meraklıydım.

Araba sahiplerinden birine birkaç kelime söylemekle meşgulken yanından sıvıştım ve üstü açık bir arabayı hayranlıkla izliyormuş gibi yaptım. Sadece otuz saniye sonra büyük, göz korkutucu bir varlık sırtımı okşadı.

Pürüzlü, ipek gibi ve *sinir olmuş* sesi kulağıma çarptı. "Gerçekten bütün gün seni takip edeceğimi mi düşünüyorsun?"

Başımı sallayarak onayladım, kalbim kanat çırpıyor gibiydi. "Etmek zorundasın."

Bana dokunmuyordu ama sözlerinin derin tınısı boynuma değecek kadar yakın duruyordu. "Hiçbir şey yapmak zorunda değilim."

Hafif yaz esintisi tenimi okşarken etrafımızda insanlar dolaşıyordu ama ben sadece bir tanesinin, tek bir adamın farkındaydım.

Güzel görünüyorsun.

Benim.

"Belki canın ister," diye soludum.

İki kalp atışı kadar süre geçti. Üç...

Canının böyle bir şey istemeyeceğini söyleyebilirdi. İnkâr etmek için bir sürü şey diyebilirdi ama bunun yerine aramıza, konuşulmamış kelimelerle dolu bir sessizliğin yayılmasına izin vermeyi seçti.

Böyle bir an, beni eskiden eşit derecede hem heyecanlandırır hem de dehşete düşürürdü. Bugünse birinci his diğerini, bir çekmecenin altına sıkışmış eski bir fotoğraf gibi unutulana kadar kenara itiyordu.

Konuşmayı seçtiği birkaç kişiyle yaptığı araba muhabbetinden bıkıp sık sık şansımı zorlayarak ondan uzaklaştığımda, bir konuşmaya dalmışken bile bakışlarının her hareketimi takip ettiğini hissedebiliyordum. Böylece bir şey fark ettim: Hayatındaki tek kadın olmayabilirdim ama *eşim* diyeceği tek kadın ben olacaktım. Bunu fark etmek, içimde güçlü bir uğultu başlattı. Öylesine tüketen, melodik bir uğultuydu ki derine yerleşmiş bir memnuniyetten başka şey hissedemez oldum.

Birkaç dakika sonra, gözlerimi güneşten koruyarak alana bir bakış atarken, "Nicolas," dedim. "Şu, senin Gran Torino'na benziyor."

Nico yanımda durdu ama mesaj göndermekle meşguldü. Alkolik olduğunu düşünmeme rağmen bu adamı hiç sarhoş görmemiştim. Onu her zaman çalışırken görüyordum. İşko-

likliğin daha mümkün bir teşhis olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Bakışlarını telefonundan ayırmadan, "Arabamın modelini nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Arabalarla ilgili her konuda üstün bir bilgiye sahibim." Gülümsedim çünkü aslında araba sürmeyi bile bilmiyordum.

Bana baktı, viski rengi gözlerinde eğlenceli bir ifade geziniyordu. "Eminim sahipsindir." Telefonunu arka cebine atarak alana baktı. "Bu 70 model. Benimki 72."

Durakladım. Arabanın ön camındaki kâğıdı okuyamayacak kadar uzakta olmamıza rağmen çabuk anlamıştı. "Nereden biliyorsun?"

"Kaba bir tahmin," diye mırıldandı.

Hımm...

"Şu kırmızı olan kaç model?" Yandaki Gran Torino'yu işaret ettim.

Arabaya bir bakış attı. "71." Sonra dudaklarının bir köşesine bir gülümseme yerleşti. "Filmi vardı, değil mi? Oradan biliyorsun?"

Kaşlarımı çattım.

Bu, onun güldüğünü dördüncü kez işitişimdi. Saymaya ne zaman başladığımı bilmiyordum ama artık durur muyum diye merak ediyordum.

Çok geçmeden bunun, onun söylediği gibi "kaba bir tahmin" olmadığını öğrendim. Hatta biraz daha sorgulayınca bana buradaki tüm arabaların markasını, modelini ve yılını basit bir bakışla söyleyebileceğini anladım. Bir araba ansiklopedisi gibiydi ama bunu kabul etmeyecek kadar alçakgönüllüydü.

Söylediği birkaç kelimeyle büyülenerek onu izledim ve güneş ışığı tam olarak ona yansıyorken bana baktığında, o

görüntüyü zihnime kaydettim. O karanlık, meraklı bakışları, göğsümde sıcacık bir his başlattı ve gün ilerledikçe varlığıma daha da yayıldı. İçime o kadar işledi ki sanki bu histen asla kurtulmayacaktım.

Yan yana yürürken, "Arabalar hakkında bu kadar çok şeyi nasıl biliyorsun?" diye sordum. Güneş tenimde bunaltıcı bir ağırlık haline gelmişti, atkuyruğumu nemli ensemden çektim.

Tek söylediği, "Beni beladan uzak tutuyordu," oldu.

Gençlik yıllarından bahsettiğini anladım. Genç Nico ne tür belalara bulaşıyordu ki?

Dün gece annesi hakkında ima ettiğim şeyi hatırlayınca içime oturan suçluluk duygusu ağırlaştı. Ailem en iyi ailelerden biri olmayabilirdi ama çocukken güvendeydim, sevilmiş ve ilgi görmüştüm. Nico'yu seven kimdi diye merak ettim. Eminim babası ona, ancak benim babamın Tony'ye gösterdiği kadar sevgi göstermiştir ki bu, oldukça endişe vericiydi. Ayrıca bağımlı bir annenin çok şefkatli ve destekleyici olabileceğinden de şüpheliydim.

"Nico," dedim ama sonra tereddüt ettim. Ona sormayı çok istiyordum. Her şeyi bilmek istiyordum; ancak bana söylemeyeceğini de biliyordum. Bu yüzden, "Susadım," demeye karar verdim.

Eğlenerek, "Ah, demek bir şey istediğinde Nico oluyorum," dedi. "Hadi. Sana içecek bir şeyler alalım."

Babamın evden takım elbiseden başka bir şeyle çıktığını hiç görmemiştim. Oysa bu adam burada botlar, kot pantolon ve beyaz bir tişörtle duruyordu. Yine de kalabalığa aykırı görünüyordu. Sanki herkes tişörtünün altında bir yere sıkıştırılmış bir silah olduğunu biliyordu. Belki de gözlerinde *Cosa Nostra*'yı görebiliyorlardı.

Bir şişe su alıp alanın kenarına yakın bir piknik masasına oturduk. Nico kendininkini iki dikişte bitirdi ve dirseklerini dizlerine dayayarak kalabalığı izledi. Daha bir hafta önce yaşadığım araba yolculuğundan sonra, belki de sağlığım için endişelenmeliydim. Fakat gerçek şu ki, bu dünyada beni daha güvende hissettirebilecek başka birinin olduğunu düşünmüyordum.

Bakışları yüzüme dikildiğinde fark etmemiş gibi yapmaya çalıştım ama bir an sonra, heyecanla atan kalbim yüzünden daha fazla dayanamadım.

"Neden bana bakıyorsun?"

Birkaç saniye bekledim.

"Belki canım istiyor," derken sesi sertti ve bakışları sabit kaldı.

Yumuşak ve sıcak bir şey kalbimi sarıp sıktı.

Gran Torinoların önünde durduk ve yaramazlık yapma isteğiyle yanıp tutuştum. Bir sonraki arabaya yöneldim ve neyi incelediğimi biliyormuşum gibi inceledim. Nico'nun arabasının 72 model olduğunu bildiğimden, "Sanırım en çok 70 modelini seviyorum," dedim.

Bana bakmadı ama dudaklarında muzip bir gülümseme belirdi. "Biraz daha yakına gelip söyle bakalım."

Midemde kelebekler uçuştu ve gülümsememek için yanağımı ısırmak zorunda kaldım.

Pazar günü saat on birdi ve ben, nişanlımdan sadece etkilenmediğimi fark ettim. Ona içimi sızlatan bir delilikle, tamamen ve düpedüz abayı yakmıştım.

Arabaya geri döndüğümüzde ayaklarım beni öldürüyordu ve güneşten omuzlarım yanmıştı. Açlıktan ölmek üzere

olduğum da söylenebilirdi. Henüz öğleden sonra ikiydi ama beslenme zamanlarım konusunda çok titizdim ve şu an, öğle yemeği ile ikinci kahvaltıyı kaçırmıştım.

Nico arabayı sürerken başımı pencereye dayadım ve dünyanın gözlerimin önünden kayıp geçmesini izledim. Bir süre sonra doğruldum ve şaşkınlık içinde kaşlarımı çattım.

"Nico, Bronx'un bu bölümünün Capellolara ait olduğunu sanıyordum?"

Dudaklarını yalayıp bir şey söylemeyince inanamayarak bir kahkaha patlattım. "Aman Tanrım! Sen delisin. Burada olamayız."

Gözlerinde sinsi bir parıltıyla bana baktı. "Deli olduğuma çoktan karar verdiğimizi sanıyordum."

Pencereden dışarı baktım ve kendimi yabancı bir ülkede, aranan bir suçlu gibi hissettim. Babamla tarafsız ama bazen gergin bir ilişkileri olan Capello ailesinin sokaklarında bu kadar rahat dolaştığıma inanamıyordum.

"Beni öldürteceksin," diye açıkladım.

Yoğun bakışlarıyla beni susturmadan önce başını salladı. "Bir anlığına bile olsa, birinin seni öldürmesine izin vereceğimi gerçekten düşündün mü?"

Hayır. Bu, içimden verdiğim ani ve içgüdüsel bir tepkiydi.

Nasıl hissedeceğimden emin olamasam da sözleri içimi ısıttı. Her zaman kurallara uyardım. Bir kez uymamıştım ve bu, masum bir adamın hayatına mal olmuştu. Nico'nun ülke yasalarını hatta *Cosa Nostra*'nın yasalarını ve görgü kurallarını pek umursamadığını biliyordum. Ancak bugün, bunu tamamen kanıtlamıştı. Ben bela istemiyordum, bu adamsa bela için yaşıyordu.

"Bu tehlikeli," dedim.

Arabayı bir sessizlik doldurdu. Başparmağını alt dudağında gezdirdi ve bir eli direksiyondayken bana baktı. "Bana güveniyor musun?"

Dün gece, ona güvenmememi söylediği gerçeğinin ikimiz de farkındaydık. Yutkundum çünkü bunu hem çok kırılgan hem de sert bir şekilde söyleyişi içimi yakmış; doğrudan, dünyaya kapatmaya çalıştığım bir parçama ulaşmıştı. Ona güvenebileceğimi, güvenmem *gerektiğini* söylüyordu.

Bu adamla evlenmek zorundaydım.

Ona güvenmek zorunda değildim.

Gerçi her şey yapmamız gerekenlerle ilgili değil, yapmak istediklerimizle ilgiliydi.

Camdan dışarı baktım; beni getirdiği, şehrin bu yasak kısmını inceledim. Tüm bu bilinmezlik midemin kasılmasına neden oluyordu; ancak yanımdaki sıcak varlık, dün gece hissettiğim güçlü kalp atışı, erkeksi kokusu... Hepsi tanıdık gelmeye başlamıştı. İhtiyaca dönüşmüştü.

Hiçbir zaman çok iyi bir yalancı olmamıştım, bu yüzden ona gerçeği söyledim.

"Evet," diye soludum.

Üstelik hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım.

BÖLÜM

Otuz Beş

"Şeytan kadar karanlık, cehennem kadar sıcak,
melek kadar masum, aşk kadar da tatlı."
— Charles Maurice de Talleyrand

Elena

OFİSİNE GELDİK VE SEHPANIN ÜZERİNDE beni bekleyen bir pizza olduğunu görünce inledim.

Nico keyifli bir nefes vererek yanımdan geçip masasına yöneldi ve sonraki bir saatini telefonda geçirdi. Daha uzun da olabilirdi, fark etmemiştim çünkü dolu midem ve güneşin verdiği uyuşuklukla kanepede uyuyakaldım. Arka planda onun derin ve artık rahatlatıcı gelen tınısını hâlâ duyabildiğim, hafif bir uykuydu.

Üç saat sonra uyandığımda ofiste kimse yoktu.

Biraz kafam karıştı. Gözlerimi kırpıştırdım, sonra dağıl-

mış atkuyruğumu çözdüm. Parmağımla saçlarımı taradım ve kapıya yönelip koridora çıkmadan önce topuklu ayakkabılarımı tekrar giydim. Kart masaları boştu, birkaç hafif erkek sesi dışında bodrum sessizdi.

Ana salona girince uzaktaki kabinlerden birinde Lorenzo, Şanslı ve Luca'yı fark ettim, her biri birer el kart tutuyordu. Her koltukta bir dolandırıcı varken nasıl poker oynandığını merak ettim.

Nicolas'ı hiçbir yerde göremedim ve aniden üst kattaki kulübe bakma isteği duydum. Kural tanımayan bir kocam olacaktı, bu yüzden belki benim de konfor alanımdan çıkıp onun seviyesine nasıl ulaşacağımı öğrenmem gerekiyordu. Topuklu ayakkabılarım ses çıkarmasın diye ayaklarımın ucunda, merdivene doğru yürüdüm ve kapıdan çıktım.

Mekân zarif ama konforlu bir şekilde dekore edilmişti. Panellerden oluşan geniş dans pistinde, mordan maviye ve sonra sarıya dönen bir ışık yanıp sönüyordu. Uzun bir sıra boyunca kırmızı, lüks sandalyeler ve ahşap cilalı, yuvarlak masalar vardı. Uzaktaki duvar da bir aynayla kaplanmıştı. VIP odaların olduğunu tahmin ettiğim üst kata çıkan bir merdiven vardı. Nico'nun orada şaibeli şeylerin olmasına izin vermediğini umuyordum ama sanırım bunu rüyamda görürdüm.

Bir süre sonra, ayrıldığım anlaşılmadan aşağı inmeye karar vermiştim. Dönmek için bir adım attığımda yalnız olmadığımı fark ettim.

"Demek güzel Elena sensin."

Dondum.

Ses tanıdık değildi ancak son zamanlarda dedikodu listelerinin en iyi seçeneği olduğumu öğrenmiştim. Bu yüzden beni tanıması şaşırtıcı değildi.

Arkamı döndüm ve –iki duygu kendi aralarında savaşıyormuş gibi– terbiyesiz ama zarif bir bakışla karşılaştım. Armani takımının üzerinden acımasızlık yayılıyordu ama basit görünüşü, tarz giyimi ve rahat duruşu bunu yalanlıyordu. İstediği zaman zahmetsizce bürünen bir bukalemunu andırıyordu.

"Üzgünüm, tanışma şerefini yaşadığımı hatırlamıyorum."

Sessiz kahkahası, rüzgârdan duyulamayan yavaş müzik notaları gibiydi. "Hayır, yaşamadın. Ben sadece bir ikinci oğlunum."

Bu ifadenin öneminin yirminci yüzyılda yok olması gerekirken, ne demek istediğini anladım. Ben, *Cosa Nostra*'nın eski moda yöntemlerinin canlı kanıtıydım, bekleyen bir düğünüm vardı.

İkinci oğul olarak ne unvan ne de işle ilgili çok fazla miras almazdı; her zaman babası, ardından ağabeyi için çalışması beklenirdi. Sonsuza kadar en iyi ikinci olur ve görmezden gelinirdi.

"Bunu duyduğuma üzüldüm."

Eğlenerek çenesini kaşıdı ve sonra, "Senden hoşlanmış olmasına şaşmamalı," diye mırıldandı gibi geldi.

Onu, sorgulayacak kadar tanımıyordum; fakat sözlerindeki geçmiş zaman kipi ilgimi çekmişti. Tanımadığım bir adamla yalnız başıma konuşmamalıydım ama Nico güvenmediği birinin kulübüne girmesine izin vermezdi, değil mi?

Tereddütlü adımlarla aramızdaki mesafeyi kapattım. Bu yabancı elimi tuttu ve hafif bir öpücük kondurdu. Bunu yaparken ona, "Ben senin hakkında hiçbir şey bilmesem de sen benim kim olduğumu çoktan biliyor gibisin. Bir adın var mı?" dedim.

"Bana Sebastian diyebilirsin," dedi, "Sebastian Perez," diye eklemeden önce gözlerinden ince bir parıltı geçti.

İçim buz gibi oldu ve ani bir tepkiyle elimi elinden çektim. Konuşmasındaki hafif Kolombiya aksanını o an fark ettim.

Sanki tepkim hem eğlenceli hem de sinir bozucuymuş gibi bir nefes verdi. "Üçüncü kez bunu yaşıyorum. Bu şehirde sevişebilecek birini nasıl bulacağımı merak etmeye başladım."

Sesinin ve ifadesinin hafif tonuyla titredim. Ancak ellerini cebine sokarak dönüp mekânı incelediğini gördüğümde, bu adamın ağabeyinden daha manipülatif olabileceğini fark ettim. Yine de bilmek istediğim şey ne kadar *sapkın* olduğuydu.

İma ettiği şeyin doğruluğunu, Oscar'ın kadınlar arasında kötü bir ünü olup olmadığını merak ettim. Kadınların ilgisine yeterince sahip görünüyordu ama bu sadece bizim çevremizde böyleydi ve eğer belli eğilimleri olsaydı, *Cosa Nostra*'da kimseye göstermeyeceğinden emindim. En azından kadınlarından birini evlilikle kilitleyip Kolombiya'ya kaçırana kadar göstermezdi. Bu, kıl payı kurtulmuşum gibi hissettiren bir kaderdi.

"Senden hoşlandığını biliyor muydun," diye sordu. "*Baya* hoşlanıyordu hem de."

Ağzıma kötü bir tat doldu. Oscar Perez tarafından arzulanmak, cinsel yolla bulaşan bir hastalığa yakalanmak gibiydi.

Kulübün içine doğru birkaç adım daha atarak, "Burası güzel yermiş," diye gözlemledi. "Yine de seni burada bulmak ilginç. Ace'in kız kardeşinle evleneceğini sanıyordum?"

Yutkundum. "Planlar değişti."

Ağzından çıkan basit *hımm* sesinden, eğlendiği belli oluyordu.

"Biliyor musun," dedi. "Bir keresinde ağabeyim sarhoş-

ken, sesinin bir kadının yumuşacık okşayışı gibi olduğunu söylemişti."

"Ne kadar da..." Yüzümü buruşturmamak için kendimi tuttum. "Hoş."

Sanki söylediği şeyin getirdiği tuhaflık hoşuna gitmiş gibi kıkırdadı. "Senin hakkında methiyeler düzerdi. Başka ne dediğini duymak ister misin?"

"Ben... Sanmıyorum."

"İyi seçim. Bazıları..." Hafifçe kaşlarını çatarak döndü. "Terbiyesizceydi."

"Artık ikinci oğul değilsin," dedim.

Gözlerinden kapkaranlık bir parıltı geçti. "Değilim."

Midem gerildi. "Bu yüzden mi buradasın?"

Soru dudaklarımdan çıkar çıkmaz saf bir gerilim dalgası sırtımı okşadı. Vücudum hareketsiz kaldı; fakat Sebastian elleri ceplerindeyken arkamızdaki adama bir bakış attı.

"Elena. Aşağı." Sözler soğuk ve mesafeliydi. Kusursuz bir kontrol tınısı taşıyan bir patronun sözleriydi. Tenimin altında bir ürperti yayıldı. "*Hemen.*"

İtaat etmek üzere arkamı döndüm.

Bu kuralları çiğneme olayının bana göre olmadığını biliyordum...

Nico bana bakmadı. Kulübünün ortasında duran ve davet edilmediğini düşünmeye başladığım Kolombiyalıya odaklanmaya devam etti.

Nico'nun bu hali, ödün vermeyen ve bir adım fazla yaklaşıldığında yakacakmış gibi korkutucu görünen bir haldi. Tanıdığım adamın beni, bir mafya liderinin insanları ağır bir şekilde yaralamak için kullandığı ellerle okşadığını fark etmeden duramadım.

Yanından geçip koridora doğru yöneldim ama köşeye geldiğimde bir şey ayaklarımı durdurdu. Boğacak kadar yoğun olan bir gerilim. Nico'nun işleri nasıl hallettiğini görme isteği. Net bir merak.

"Kulübüme nasıl girdiğini açıklamak için beş saniyen var."

Sebastian'ın gülüşü sakindi. "Hemen işe mi koyulacağız yani?" Sesi de takım elbisesi kadar sofistike bir hal aldı. "Öyle olsun o zaman. Ön kameraları döngüye aldım ve eski kredi kartı manevrasını kullandım."

"O kapıda iki zincirli kilit var."

Gülümsemesinin büyüdüğünü hissedebiliyordum. "Ne diyebilirim ki? Belki üçüncüyü de eklemelisin."

Kulaklarım sessizlikle karşılaştı ve Nico'nun eğlenmediğini anlayabildim. "Buradan tüm vücut parçaların yerinde ayrılmak istiyorsan konuşmaya başlasan iyi olur."

"Ağabeyim arkadaşın değildi sanırım."

Sabırsızlık havaya yayılınca yavaşça bir nefes aldım.

"Perez," dedi Sebastian. "Oscar." Bir süre durdu. "Anlayacağın, ağabeyim birinin onu öldürmeye çalıştığından şüpheleniyordu, gerçekten paranoyaktı. Kendim öldürmeyi düşünmediğimi söyleyemem. Demek istediğim, sanırım yedi yaşımdan beri bununla ilgili düşüncelerim vardı..."

"Sadede gel," diye tersledi Nico.

Sebastian içini çekti. "Eh, o kadar paranoyaktı ki özel bir dedektif tutmuştu. Onu takip eden ve başka kimsenin onu takip etmediğinden emin olan birini." Güldü. "İronik, değil mi?"

Onun cevap vermesini bekler gibi durakladı; ancak Nico hiçbir şey söylemedi. Adama sadece o korkutucu bakışından attığını hayal edebiliyordum.

"Doğru," diye tekrarladı Sebastian. "Eh, ağabeyimin se-

nin arkadaşın olmadığını düşünmemin nedeni, o dedektifte senin onu kafasından vururken çekilmiş bazı fotoğraflarının olması."

Nabzım garip bir şekilde tekledi. Ardından, Nico'nun tek söylediği, "Bana bu dedektifin kim olduğunu söylemeye geldiğini sanmıyorum," olduğunda, içimde soğuk bir his dalgalandı.

Sebastian güldü. "Bunu yaparsam, adamın buraya en yakın nehirde ölü olarak süzüleceğine eminim. Ayrıca fotoğrafları bana verdi. Sen olduğunu fark etseydi onları çekmezdi bile. Bunu söylediğimde kalp krizi geçirecek gibi oldu."

"Akıllı adammış," diye karşılık verdi Nico. "Sen pek değilsin... Sikimde olmadığına karar vermeden önce bana ne istediğini söyle."

"Ağabeyim işleri yerle bir etti diyelim. Onunla olan bağlantılarımızın çoğunu öldürdü... Şey, dürüst olmak gerekirse kadınlara bayılıyordu. Onları sikiyor, dövüyor hatta kesiyordu. Bu, işlerimizi kötü etkiledi. Benimle ortak olursan o fotoğraflar puf diye yok olur."

Nico alaycı bir ses çıkardı. "Şantajla yeni bir işe başlamanın, pek de akıllıca bir hareket olmadığının farkında mısın?"

"Sanki yeni bir tedarikçiyi başka bir şekilde düşünürsün de..."

Oscar'ı öldüren Nico'ydu... *Neden*?

Nico sonunda, "Malın iyi mi?" dedi.

"En iyisi."

"İyi. Bunu bu hafta, herkes gibi sen de lanet olası bir randevu aldıktan sonra konuşuruz. Nerede kalıyorsun?"

"Neden sordun?" Sebastian'ın sesi neşeliydi. "Bana şehri mi gezdirmek istiyorsun?"

"Seni öldürmeye karar verirsem yerini bulmakla zamanımı boşa harcamayayım diye." Nişanlımın bunu duygusuz bir şekilde söylemesiyle, yeterince şey duyduğuma karar verdim.

Ayrılmadan önce, Sebastian'ın sonraki sözleriyle durakladım. Nico'nun cevabını duymam gerekiyordu.

"Söylesene," dedi. "Bunu neden yaptın?"

Ortamı ağır bir sessizlik ele geçirdi. Ardından, Nico'nun kibirli ses tonuyla göğsüm sıkıştı.

"İstediğim bir şeye sahipti."

BÖLÜM

Otuz Altı

"Bir miktar delilik olmadan dâhilik olmaz."
— Aristoteles

Elena

NASIL BİLDİĞİMDEN EMİN DEĞİLDİM AMA BİLİYORDUM İŞTE.

Aklımın bir köşesinde, bir sezgi gezinmeye başladı ve içime şüphe tohumları ekti. Doğrulanmak için can atıyordu ve ben, kendimi durduramadan telefonumu sehpadan alarak Tony'ye bir mesaj gönderdim.

Ben: *Oscar Perez'in kadınları kesmeyi sevdiğini biliyor muydun?*

Bir dakika sonra cevap verdi.

Tony: *Hassiktir, Elena. Hayır.*

Ben olduğumu bilmişti; Nico'nun yeni numaramı ona

verdiğini anladım. Onların bu yeni kankalıkları hakkında ne düşüneceğimi bilmiyordum. Doğrusu, hoşuma gittiğinden emin değildim.

Ben: *Emin misin? Bunu herkes biliyor gibi.*

Tony: *Neden böyle bir şey hakkında yalan söyleyeyim?*

Bakalım oltaya gelecek miydi?

Ben: *Belki de babamın ona beni söz verdiğini bildiğin içindir.*

Telefonum elimdeyken çalmaya başladı. Basit bir, "Merhaba," diyerek cevapladım.

"Senin derdin ne?" Tony'nin sesi kızgın ve endişeliydi. "Babam Oscar'ın o tür pisliklere meyilli olduğunu bilseydi, nişanı gerçekten kabul eder miydi sanıyorsun?"

Nişan.

Kelime, şaşırtıcı olmayan bir farkındalıkla kafama yerleşti ve telefonu kapatmadan önce, "Teşekkür ederim, Tony. Bilmem gereken tek şey buydu," dedim.

Telefonum bir saniye sonra öttü.

Tony: *Tuhaflaşma.*

Cevabım çocukçaydı ama hiçbir kardeş böyle bir durumda kendini durduramazdı.

Ben: *Tuhaf olan sensin.*

Tanıdık birinin arkamdan ofise girdiğini hissettiğimde midem kasıldı. Varlığı tenimi hipnotize edici ve uyuşturucu bir şekilde okşadı, sanki benim sahibimmiş gibi tüm dikkatimi üzerinde topladı. Ancak, yaklaşan bir fırtınanın oluşturduğu yeşil gökyüzü gibiydi; fırtına size çarpar çarpmaz geriye hiçbir şey bırakmayacağını bilmenize rağmen ona hayranlık duymak gibi derin ve belirsiz bir şey hissediyordunuz.

İstediğim bir şeye sahipti.

Oscar bana sahip olmuştu... ve sonra ölmüştü.

Nico'nun bunu yaptığını ya da daha doğrusu *neden* yaptığını düşünmek istemiyordum çünkü bu düşünce bile göğsümde şüpheli bir şekilde umuda benzeyen bir kıvılcımı tutuşturmaya başlamıştı.

Umut yoksa kaybedecek bir şey de yoktu.

Umut varsa devrilmeyi bekleyen domino taşlarından başka bir şey değildik.

Yine de –adamın varlığı ofisi doldururken– içimdeki o kıvılcım onun meydan okuyan haliyle beslendi ve büyüdükçe büyüdü.

"Kulübü iyi gezdin mi?"

Sanki beni sakin tutabilirmiş gibi elimdeki telefonu sıktım. "Epeyce." Arkamı döndüğümde masasının köşesine yaslandığını gördüm. Delici bakışları üzerimdeydi.

"Seni bir Escobar'la tek başına konuşurken bulmanın pek hoşuma gittiğini sanmıyorum." Sesine bakılırsa bu son derece yetersiz bir ifade gibi görünüyordu.

"Ama seninle konuşabilir miyim?" Ahlaken onun da çok farklı bir adam olmadığını ima ederek tek kaşımı kaldırdım.

"İstemesen de..." Gözleri karardı. "Konuşacaksın."

Ona şunu sormak istiyordum: *Konuşmazsam beni zorlar mısın?* Fakat kelimeler boğazımda düğümlendi. Bu ofiste eğlenceli hiçbir şey yoktu, sadece ateş ve barut vardı. Tek bir yanlış hareketle patlardı.

Tehdidi, kalan oksijenimi tüketirken nefes alamadım. İkimiz de duvardaki Monet tablosu gibi havada asılı duran belirgin arzuyu tanıyarak sadece birbirimize baktık; fakat onu dillendirmedik.

Soğuk bir ima eşliğinde sinirlerim canlandı.

Bu adamın sahip olduğu en iyi şey olmak istiyordum. Onun beni yaktığı kadar ben de onu yakmak istiyordum. Saf bir arzuyla, yalnızca beni istemesini istiyordum. Ancak birlikte olduğu daha deneyimli kadınların yanına yaklaşabileceğime asla inanmıyordum. Üstelik her zaman biraz mükemmeliyetçiydim; eğer kusursuzca yapamazsam hiç yapmak istemeyebilirdim.

"Oscar'la arkadaş mıydınız?" Sözler, gergin ortamda duyulmak için savaştı.

Masadan uzaklaştı, yüzünü buruşturmak istediği gözlerinden belli oluyordu. "Hayır."

"Onunla çalıştın mı?"

Masasından arabanın anahtarlarını aldı ve sanki Oscar'dan bahsetmek bile onu uyarıyormuş gibi omuzlarını salladı. "Hayır."

"Hiç mi..."

"Adamı tanımıyordum, Elena," diye tersledi.

Kaşlarımı çatarak beceriksizce şaşırmış gibi yaptım. Gerçekteyse damarlarımdan ılık bal süzülmüş ve kalbimi doldurmuş gibiydi.

İstediğim bir şeye sahipti.

Ve artık o şeyin, *ben* olduğunu biliyordum.

Nico

Shaman's Harvest'ten *Dirty Diana* şarkısı, arabanın hoparlörlerinden süzülüp üzerimde gezinen bastırılmış gerginlikle birleşti. Yanımdaki kızı lanet olası bir dakikalığına

aklımdan çıkarmak mümkün olsaydı, Diana adlı bir sürtük hakkındaki bu şarkı her şeyi mahvederdi.

Kendime olan hâkimiyetim gergindi. Beni tutan iplerin, tehlikeli bir hal alana kadar birer birer koptuğunu duyabiliyordum. Direksiyonu sıktım.

Bunun için lanet bir ödülü hak etmiştim.

Çünkü kendimi bırakmamı engelleyecek hiçbir fiziksel güç yoktu. Elimi bacaklarının arasına kaydırıp iki parmağımı içine sokabilirdim. Parmaklarımla onu becerip boşalana kadar avcumun üzerinde kalçalarını oynatmasına izin verebilirdim. Bunu yapmayı o kadar çok istiyordum ki kokusunu ve tadını duyabiliyordum. Ağzım sulandı, mideme güçlü bir dalga vurdu ve aşağı doğru sarmal bir şekilde ilerleyerek beni yaktı.

Bir şehvet ve öfke seliyle radyoyu kapattım.

Diana'yı da sikeyim...

Şu an seks yapabilen her puştu da sikeyim.

Elena bacak bacak üstüne atarken yoğun bir gerilim ile kumaşın sessiz hışırtısı arabayı doldurdu. Gergin hareketi bronz, pürüzsüz uyluklarını daha fazla ortaya çıkardı ve kalbim sikimde atmaya başladı.

Dudaklarıma bir gülümseme yerleşti ama avuç içimle yok ettim. Artık o elbisenin altında ne olduğunu biliyordum. Zihnimde kalan görüntüsü kahrolası beynimi yakıyordu. Sadece hayatımda gördüğüm en ateşli, minik vücuda sahip olmakla kalmıyor, o yumuşak ve masum kara gözleriyle göğsümde bir delik açıyordu. Ona istediğim her şeyi yapmama izin verecekmiş gibi adada öylece oturmuştu. İtaatkâr bir şekilde. Görev duygusuyla. Hay siksinler beni...

Ellerini elbisesine silip geri indirdi ve karanlık bir yanım

onu rahatsız ettiğim fikrine kapıldı. Duygularımız karşılıklıydı.

Ona her istediğimi yaptırabilirdim.

Her istediğimi alabilirdim.

Hatta bunun, onun da hoşuna gideceğine emindim.

Fakat gizemli ve köklü bir şey beni geri tutuyordu. Her düşündüğümde bana sigara içme isteği veren bir şey...

Kaybolan bir aşkın yerini tutamayacağımı bilmeliydim. Başka biriymişim gibi davranmadığından ya da istediğinin bu olduğunu ve bir tür itaatkâr görev duygusuyla hareket etmediğinden emin olmalıydım.

Onu Sebastian Perez'le konuşurken bulduğumda bir an için adamı içeri alanın o olduğunu... Parmağındaki yüzüğü bu adamın taktığını düşünmüştüm. Acımasızlık hissi boğazımı yakmış, ağzımda asit tadı birikmişti. O benimdi ve aksini söyleyen herkesi öldürürdüm.

Düğüne kadar benimle kalıyordu çünkü Salvatore'un onu benden uzak tutmaya çalışabileceği düşüncesine dayanamamıştım. Bu düşünce, içime yabancı ve derin bir şey oturtup göğsümde bir ağrıya neden olmuştu. Sikerler, iki hafta boyunca bunu hissederek oturmamı bekleyemezlerdi.

Yine de Sebastian'ı vurmadığıma seviniyordum.

İş yapma şeklini beğeniyordum.

Araç yoluna girdiğimizde kontağı kapattım ve arabadan indim. Onunla bir milisaniye daha oturmak zorunda kalsaydım çatlardım.

Beni arka kapıya kadar takip etti ve her hareketinin hissetmekten kendimi alamadım. Topuğu geçitteki bir boşluğa sıkışmış olmalıydı, çünkü devrilmeye başladı. Uzanıp onu tutmak için bir adım geri attım ama üzerime düşmesine hazırlıklı değildim.

Çarpmanın etkisiyle dişlerimi sıktım. Göğüslerinden kalçalarına kadar tüm vücudu üzerime dayanmıştı ve siktir... Bu beni yakmadıysa ne olayım...

Tanrım, bu kız.

Eğer geceye kadar dayanabilirsem bu kahrolası bir mucize olurdu.

Elena

Topuklu ayakkabılarımın tıkırtısı ahşap parkenin üzerinde yankılanıyor ve kalp atışlarım göğüs kemiğimde her yankıyı tekrarlıyordu.

Buraya gelip bu kapının önünde durduğum ilk ânın üzerinden sadece birkaç gün geçmişti. Hissettiğim belirsizlik aynıydı ama bir şeyler değişmişti. Karnımın altındaki sızı, vücudumdaki uygun her yeri dolduracak kadar serpilmişti. Bunu –*onu*– her yerde hissedebiliyordum ve o bana dokunmuyordu bile.

Ben ayakkabılarımı çıkarırken Nico güvenlik sistemine bir şeyler yazdı, sonra da merdivenlerin önünde durup bana baktı. Bakışları karanlık ve parıltılıydı, anlaşılmaz bir derinlik barındırıyordu.

"İyi misin?"

"İyiyim," diye soludum ama bana dokunmazsa patlayacakmışım gibi hissediyordum.

Merdivenleri teker teker çıkmadan önce başını salladı, beni orada yalnız ve karmakarışık bir halde bıraktı. Tutkuyla bağlanmış, yanan bir halde... Orada, evin içinden gelen seslerden başka hiçbir şey duymayarak kısa bir süre durdum.

Mutfağa girdiğimde bir bardak su doldurdum ve bir yudum bile almadan bardağı adaya koydum. Tezgâhın kenarını kavradım, gözlerimi kapattım ve bu adama duyduğum ihtiyacın baskı kurmasına izin verdim. Ta ki soluduğum tek şey bu olana kadar.

Merdivenler çıplak ayaklarımın altında gıcırdadı. Banyosundan gelen duşun sesini duyunca tepede durdum, hassas ve çıplak hissedene kadar kararsızlık içimi parça parça yedi. Elbisemi çıkarıp yere atmak ve onunla birlikte duşa girmek çok kolay olurdu. Beni geri çevirmezdi. Gerçi içimdeki bu bocalamanın nedeni asla bu değildi.

Bunun yerine koridordaki banyoya girdim. Suyu kaynara getirdim ve saçımı başka bir kadının şampuanıyla yıkadım. Sonra saç kurutma makinesiyle kuruttum. Sadece bir havluyla koridorda durdum, kararsızlık yeterince güçlüydü ve tenimin altında titreşiyordu.

Yatak odama geçtim, arkamdan kapattığım kapıya yaslandım ve tavana bakıp nefes aldım. Kalp atışlarım korku, belirsizlik ve ihtiyaç karışımı bir melodi çalıyordu. Bir tişört ve şort giyip odanın ortasında durdum.

İstediğim bir şeye *sahipti* sözleri kafamda derin bir tınıyla yankılanıyordu. Kendimi koridorda, kapalı kapısının hemen dışında bulmadan önce aklımdaki son düşünce bu oldu.

Kapıyı bir kere açarsam... Bir daha geri dönemezdim. Bunun her şeyi değiştireceğini biliyordum ama o zaman fark etmediğim şey şuydu: Her şey çoktan değişmişti.

BÖLÜM

Otuz Yedi

"Aşka düştüğünüz için yerçekimini suçlayamazsınız."
— Albert Einstein

Elena

KAPIYI AÇTIĞIMDA BANA BAKMADI.

Ama geldiğimi biliyordu.

Dirseklerini dizlerine dayamış bir şekilde yatağın kenarında oturuyordu ve bakışları yerdeydi. Tehlikeli bir buğu, duman sütunları gibi havaya yayıldı. Zincirler kadar hükmedici hissettiriyor ve ay ışığına benziyordu. Tadı takıntı gibiydi.

Camdan süzülen gümüş ışıklar vücudunu aydınlatıyor ama ifadesini saklıyordu. Şimdi ona çok yakın olduğum, havasını soluduğum ve varlığını benimkini hiç çaba harcamadan yok edebilecek kadar çok hissettiğim için beni buraya getiren cesaret tuzla buz oldu.

Kalbim boğazımdan fırlamak ister gibi atıyordu. Kanımda buz gibi bir titreme dolaştı ama tenim dokunulmayacak kadar sıcaktı. Bir şeyi bu kadar çok istemenin ve ondan eşit derecede korkmanın mümkün olabileceğini bilmiyordum. Hissettiğim tereddüt ayaklarımı durdurdu ve yüreğime işledi. Buna rağmen, aniden anladım ki fikrimi değiştirmeyi ve arkamı dönmeyi seçsem bile... Çıkıp gidemezdim.

Ona doğru yürürken vücudumun her santimi yanıyordu. Hafif aralı bacaklarının arasına tek bacağımı soktuğumda pantolonu, yeni ağda yapılmış gibi hassas olan tenimi rahatsız etti. Bana bakmadı, bacaklarının arasına tam olarak girebilmem için bacaklarını açmadı. Nefes alıp verişim ve kalbimin gümbürtüsü havada çırpındı, sonra sanki sessizlik o havayı sıvılaştırdı.

Elimi boynuna koydum, ardından ensesindeki gür saçlarına daldırdım. Sessiz ve gergin bir nefes verdi. Çıplak göğsünden baş döndürücü bir sıcaklık yükseliyordu, onu bir bağımlı gibi içime çektim. Parmaklarım yumuşak saçlarının arasında gezindi ve günler önce yaptığım gibi bir avuç dolusu saçını kavradım.

Elleri tüy gibi hafif bir dokunuşla uyluklarımın arkasını okşayınca nabzım bir ateşteki çıtırtılar gibi harekete geçti. Tişörtümün altındaki göğüslerim çıplaktı, yüzü bu kadar yakında olduğu için gerilmiş ve ağırlaşmışlardı. Onları ağzına alıp bu baskıdan kurtarmak için sadece başını kaldırması yeterliydi.

Bacaklarımdaki parmakları hoyratlaştı, etimi kavrayıp okşadı. Avuçlarının sıcaklığı tenimi yakıp kavururken, midemi içeriden bir şey çekiştiriyordu sanki. Etimi her sıkışı bacaklarımın arasına bir titreşim yolladı ve orada bir sızı başladı. O,

yaptığı şey tüm konsantrasyonunu hak ediyormuş gibi sessiz kalırken, benim nefeslerim düzensiz ve sığ çıkıyordu.

Havadaki buğu kalınlaşmaya, alevlenmeye, her nefes alışta *yanmaya* başladı.

Elleri pamuklu şortumun altına girip popomun kıvrımında, eşsiz olduğuna inanmaya başladığım bir dokunuşla oyalandığında midem kasıldı. Avuçları tamamen şortumun içine girdi ve iki eliyle popomu kavradı. Etimi yoğururken boğazından bir inleme kaçtı. Sıcak ve kaygan karıncalanmalar bacaklarımın arasında toplanınca saçlarının arasındaki parmaklarım kıvrıldı.

Tangamı buldu ve elleri çamaşır çizgisini takip ederek aşağı doğru indi. Bedenim beklentiyle hareketlendi ama elleri ona ihtiyacım olan yere ulaşmadan hemen önce kumaşı çekip geri bırakarak tenime çarpmasını sağladı. Etkisini klitorisimde hissettim; omurgamda, dengemi bozan cızırtılı bir his yarattı. Duruşumu sağlamlaştırmak için diğer elim ensesini bulunca kısa tırnaklarım boynundan aşağı kaydı.

Dokunuşumdan iğrenmiş gibi başını salladı ve göğsünün derinliklerinden alçak bir hırlama geldi. Elim aşağı düştü. Tepkisini tartacak zamanım olmadı çünkü parmakları tangamın altına kaydı, o kadar aşağı kaydı ki duraklamadan önce arka girişime sürtündü. Bu dokunuş bana yabancıydı ama o kadar sıcaklamıştım ki kendimi azıcık sürtünme yaratmak için kalçamı oynatırken buldum.

Eli daha da aşağı kayıp bir parmağı uyarı vermeden içime girdiğinde dayanamayarak inledim. Kaba bir şekilde, "Siktir," demesi omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. Parmağını içeri ve dışarı hareket ettirerek beni yavaşça becerdi. Bacaklarımın arasında bir basınç birikti, cam kavanozda kaynayan aşırı miktardaki su gibiydim.

Başım arkaya düştü ve avcumu boynuna yerleştirerek tırnaklarımı üzerinde gezdirdim. Gerildiğini hissedince aniden ne yaptığımı fark ettim ve elimi çektim. Ancak geç kalmıştım. Popomun alt tarafına, tüm bedenimi utanç verici bir şekilde titreten bir şaplak yedim. Bunun iyi bir ceza olduğunu düşünmüyordum, sonra parmağını içimden çekti ve geriye çaresiz bir arzu kaldı.

Tenime, zihnime, utangaçlıklarıma ve görüş alanımın köşelerine bir sis indi. *Tek bir* şeye ihtiyacım vardı, sadece *onu* düşünebiliyordum ve onu almadan gitmem fiziksel olarak mümkün değildi.

Bacaklarını açtığında aralarına girmekte tereddüt etmedim. Başını kaldırdı ve gözleri benimkilerle buluştu; içlerindeki alev sıvı kurşun gibiydi ve gölgeden daha koyuydu. Dudaklarımız arasında santimler vardı. Nefeslerimizi paylaşacak kadar yakındık. Öpüşecek kadar yakın.

Gerçekten ne kadar zayıf olduğumu o an fark ettim; çünkü bu adam bana onu öpmemi söyleseydi öperdim. Onun istediği her şeyi yapardım. Ama bunu asla istemedi. Sanki ona aitmiş gibi havamı solurken bana sadece kısılmış gözlerle baktı.

"Çıkar şunu," diye mırıldandı.

Kıyafetlerimden bahsetmiyordu. Yüzüme baktı ama sol elime de baksa olurdu. Artık onu rahatsız edenin boynundaki tırnaklarım olmadığını anladım. Yüzüktü.

Yutkundum ve zihnimde yarattığı buğunun içinde düşünmeye çalıştım. Kendime, telafi etmek için elimden geleni yapana kadar yüzüğü çıkarmayacağımı söylemiştim. Kabul etmekten nefret ediyordum ama bu ânı, suçluluk duygusuyla dolu bir hatırlatmadan daha çok istiyordum. Gerçek şu ki durum artık sadece istemekten ibaret değildi.

Ona *ihtiyacım* vardı. Ahlaktan veya dürüstlükten daha fazla...

Nico'yla yatmamam gerektiğini biliyordum, tadını dilimde hissedebileceğim kadar yalanla sarılmışken bunu yapmamalıydım.

Fakat yüzüğü çıkarıp parmaklarımın arasından yere düşmesine izin verdiğimde fena bir Russo olmayacağımı anladım.

Nico'nun vücudundan sıcaklık ve tatmin hissi yayıldı. Hiç düşünmeden tişörtümü iki elimle tuttum ve tek hamlede çıkardım.

İnledi ve ben daha kollarımı indiremeden ağzı mememe yapıştı, dişlerini meme ucumda gezdirirken beni yavaşça emdi. Yoğun duygular, bacaklarımın arasındaki, bir boşluğun etrafında nabız gibi atan bölgeme yıldırım etkisiyle çarptı. Bir elimi boynuna ve saçlarına dolayarak ona sarıldım.

Elini şortumun önünden içeri soktu, hassas cildimi okşadı ve beni, parmak uçlarımda yükselten bir sertlikle kavradı. Avcunun tamamıyla beni ileri geri ovuşturdu, klitorisimin üzerine sertçe bastırıyordu. İnleyerek başımı geriye attım.

"*Acayip* ıslaksın," diye hırladı. Bir meme ucumu ağzına alıp emdi ve sonra iki parmağını derinlerime kaydırdı. Beni parmaklarken aşırıya kaçmakla tehdit eden sıcak, *tatlı* bir baskı içimi doldurdu. Nico, parmaklarını önce hızlı, sonra tembelce hareket ettiriyordu. Tekrar ve tekrar...

Belki de parmakları içime girip çıkarken ses çıkaracak kadar ıslak olduğum için utanmalıydım. Fakat tenim o kadar yanıyordu ki... Önce gazyağıyla ıslatılmış sonra da bir kibritle tutuşturulmuş gibi hissediyordum. Ateş karnımın alt kısmını yaktı ve söndürülmesi gereken bir yangın yarattı. Eğer söndürülmezse... Yanıp kül olacaktım.

"Aman Tanrım..." İnleyerek tırnaklarımı omuzlarına geçirdim. Çok yakındım, çok ama çok yakın. "Tanrım, lütfen."

Dudakları, dili ve dişlerini memelerimin her santiminde gezdirdi, onları dudaklarımı öper gibi öptü. Parmaklarını içimden çıkardı, ıslaklığı klitorisime yaydı ve parmaklarını tekrar içime ittiğinde olan oldu.

Basınç, titreyiş ve alevlere dönüştü. Damarlarım barut gibi yandı, gözlerimin ardında alevler parıldadı. Durgun bir ısı yayılmadan önce, üç duble alkol doğrudan kan dolaşımıma dökülüyormuş gibi vücudumu bir titreme kapladı.

Boşaldığımda bacaklarımın yorulduğunu fark ettim ve Nico'nun kucağına oturdum. Dudakları ve hırıltılı sesi kulağıma dokunduğunda gözlerim hâlâ kapalıydı. "Tanrım, sen gördüğüm en ateşli şeysin."

Tatmin hissi, sanki sızdıran bir musluktan ateş parçaları damlıyormuş gibi hâlâ göğsümde titreşiyordu. "Teşekkür ederim," diye soludum, yanaklarım dokunulduğunda yakacak kadar kızardı. Elini şortumun içinden çıkardı, temasın kesilmesiyle titredim.

Gözleri yarı kapalıydı, içlerindeki siyah renk sarhoş ediciydi. Başparmağını dudaklarımda gezdirdi. Sesi, sanki bir süredir konuşmuyormuş gibi kalındı. "Rica ederim."

Ağzımda bir ıslaklık bıraktı ve bunun, benim ıslaklığım olduğunu biliyordum. Dilimi alt dudağımın üzerinde gezdirip tadıma baktım.

Bakışları parladı. "Yatağa geç." Bu bir emirdi, tembel ruh hali tekrar haşinleşmiş ve bu, kalbimin hızla çarpmasına neden olmuştu.

Üzerinden kalkıp yatağa tırmandım. Sırtüstü yattığımda bir Nico bulutunun üzerinde yatıyormuşum gibi hissettim.

O olamayacak kadar yumuşaktı ama onun gibi kokuyordu: Sıcak viski, sandal ağacı ve tatlı bir ayartma ile tehlikeyi çağrıştıran bir koku.

Gözlerini benimkilerden ayırmadan eşofmanını çıkardı ve üzerinde hâlâ, bir kolunu kaplayan dövmesi kadar siyah bir *boxer* olmasına rağmen yanaklarım yandı. Kumaşın altında belli olan ereksiyonuna bakarken yutkundum. Bacaklarımın arası beklentiyle canlandı. Nico acayip sertleşmişti ve bu, hayatımda gördüğüm en seksi şeydi.

Vücudum mahmurlaşmıştı, gevşemişti ve hâlâ orgazmın etkisindeydi; fakat bu adam bakışlarında patlamaya hazır bir karanlıkla beni izleyerek yatağın etrafında dolaştığında nabzım boğazımda titredi.

Klima gürültülü bir sesle çalışmaya başlayınca tüylerim diken diken oldu. Nico komodinin çekmecesini açtı, bir prezervatif çıkardı ve masanın üstüne fırlattı. Karnım kasıldı ve bileğimden tutup beni yatağın kenarına çektiğinde şaşkınlık dolu bir ses çıkardım. "Şu kahrolası şortun yok mu..." diye söylendi ve şortumu tangamla birlikte çekip çıkardı.

Birazcık manipülatif bir parçam tam olarak ne demek istediğini biliyordu. Şortum iç çamaşırına benziyordu ve o henüz müstakbel eniştemken önünde bu şortu giymiş olabilirdim.

Kıyafetlerimi yere fırlattı. "O zaman benimle sikişmeye mi çalışıyordun, Elena?"

Orgazm, bir hakikat serumu da olabilirdi; çünkü kendimi, "Evet," diye solurken buldum.

Uyluklarımı kavrayıp iki yana açtı ve ardından yavaşça bir küfür savurdu. Bakışları sertleşerek yüzüme kaydı. "Başka kiminle sikişiyorsun?"

Sözler mideme yumruk gibi indi ve şehvetin her damlasını asite dönüştürdü. Hâlâ benim bir sürtük olduğumu düşünüyordu ve ben de burada bacaklarımı onun için açmış yatıyor muydum? Bir bakış atarak bacaklarımı elinden çektim ve doğruldum. "Git kendini becer, Nicolas."

Gözleri kısıldı. "Seni becermeyi tercih ederim."

"Şansına küs," diye tersledim ve onu iterek uzaklaştım.

Bir adım daha atamadan kolu belime dolandı, ayaklarımı yerden kesti ve beni yatağa fırlattı. Şaşkınca bağırdım, içimden korkutucu bir sinir yükseldi. "Ben etrafa fırlatabileceğin oyuncak bir bebek değilim ve seninle yatmayacağım."

Yatağa tırmandı ve bacaklarımın arasına eğildi. "Kimse yatmakla ilgili bir şey söylemedi," diye karşılık verdi.

İtiraf etmekten nefret ediyordum ama bedenim onun sesini seviyordu ve her yerime yayılan bir sıcaklıkla karşılık veriyordu. Ne kadar da kolay bir lokmaydım. "Nico..."

"Duygusuz."

Bocaladım. "Ne?"

Nasırlı avuçlarını kalçalarımdan aşağı indirip bacaklarımı açarken iç geçirmeme engel olamadım. "Durmamı istersen duygusuz de."

Bu kelime, onunla nasıl da *duygusuz olmayan* bir şeyler yaşamak istediğimi hatırlattı.

Aramızda iki gergin saniye geçerken parmakları uyluklarımın iç kısmını sıktı. Tek kelime etmediğimde gözleri o kadar karardı ki sanki simsiyah olmuş ruhunu görebiliyordum. Karnına doğru eğildiğinde her sinir ucum beklentiyle titreşip alevlendi.

İsteksizce, "Bekle," diye iç çektim ama nefesimi buna harcamamalıydım. Doğru kelime değildi ve kolay lokma gibi

görünmek istemesem de duygusuz kelimesini *söylememeyi* daha çok istiyordum. Ellerimin üzerinde durup onu izledim. Nico yüzünü bacaklarımın arasına dayayıp kokumu içine çektiğinde başım geriye düştü.

Bir keresinde, Nico ne yaparsa var gücüyle yapıyordur demiştim.

Tanrım, *hiç* öyle yapmadığı olmuş muydu ki?

Kollarını kalçama dolayıp hafifçe kaldırdı ve sonra beni kıçımdan klitorisime kadar yaladı. Enerji kanımda gezinip beni ateşe verdi. Nefesimi tuttum, parmaklarım çarşafları sıktı.

Bu çok edepsizce, çok yanlış, çok *uygunsuzdu* ama Tanrım, belki de bu yüzden bu kadar iyi hissettirmişti.

Boğazından derin bir memnuniyet sesi çıktı.

"Sen delisin," diye soludum. "Tekrar yap."

Nico bugüne kadar ilk kez beni dinledi.

Dilinin sıcak hareketi, içime şiddetli bir ürperti gönderdi. Sersem bir sis, düşüncelerimi uzaklaştırdı, geriye sadece şehvet ve deliliği bıraktı. Çok *sıcaklamıştım*, uzaydan düşen bir kuyruklu yıldız gibi yanıyordum. Ulaşabildiği her yerimi yaladığı sırada ağzının altındaki kalçalarımı salladım.

Her ateşli dalga bacaklarımın arasındaki boşluğa çarptı, ta ki ben sadece o boşluğu hissedene kadar...

Ona ihtiyacım vardı. Akılsız, ilkel, sınır tanımayan delilik türünde bir ihtiyaçtı.

Eğer bu beni bir sürtük yapıyorsa da umurumda değildi.

"Nico... Dur." Sözümü dinlemesinin tek seferlik bir şey olduğunu anladım; çünkü ben geri çekilmeye çalıştıkça o, kalçalarıma doladığı kollarını sıkmaktan başka bir şey yapmadı. Bir an için nihai hedefimin izini kaybettim, devirdiğim gözlerim kafamın içinde kayboldu.

Çok boş*tum*.

Saçlarını elimden geldiğince sert bir şekilde çektim ve sonunda dikkatini bana vermeye tenezzül etti. Altın gözleri beni küle dönüşene dek yaktı. Gözlerini kıstı. Tek kelime etmedim ama neye ihtiyacım olduğunu yüzümden okumuş olmalıydı.

Üzerimde emeklerken karnımı ve göğüslerimi yalayıp ısırdı. Vücudu benimkinin üzerine kapandı. Çok ağırdı ama bu, tenimi memnuniyetle canlandıran sıcak, keyifli bir ağırlıktı. Ellerini başımın iki yanına koyup boynumu öptü.

Nico vücudumun her yerini yalamışken ben ona daha zar zor dokunabilmiştim. Ellerim sırtından ve yanlarından aşağı kayarken gerildiğini hissettim, karın kaslarına dokunduğumdaysa gözleri kapandı ve çenesi kasıldı.

Parmaklarım göbeğinin altındaki tüylü çizgiyi takip etti ama iç çamaşırına ulaştığımda tereddüt ettim. Bir erkekle birlikte olmam, birine dokunmak hakkında her şeyi bildiğim anlamına gelmiyordu.

Dişlerinin arasından, "Aşağı in," diye mırıldandı.

Kalbim, beklenti ve belirsizlik içinde kanat çırpıyordu ama ereksiyonunu iç çamaşırının üzerinden kavrayana kadar elimi aşağı kaydırdım. Alnı benimkinin üzerine düştü ve göğsünden bir gürleme yükseldi. Kendini avcuma biraz daha bastırdı.

Kumaşın üzerinden, ne kadar sıcak, ne kadar kalın, ne kadar büyük, ne kadar sert ve tamamen erkeksi olduğunu hissettim. Tüm tereddütlerim bir arzu dalgası tarafından uzaklaştırıldı ve elimi iç çamaşırının içine kaydırıp aletini kavradım.

"Ah siktir," diye inledi.

Çok sıcak ve *pürüzsüzdü*. Onu elimde tutmak, karnımın

alt kısmını bir sıcaklıkla doldurdu. İçimde nasıl hissettireceğine dair bir beklenti içine girdim. Bacaklarımın arasında bir şey nabız gibi atıyordu. Elimi köküne kadar indirdim, sonra tekrar yukarı çıktım.

"İstiyorum," diye fısıldadım.

Eli yanağımı kavradı.

"Güzelce iste," diye hırladı ve çenemi ısırdı.

Onu sıktığımda tısladı ve bana kısılmış gözlerle bir bakış attı. Elimi yavaş ve nazikçe hareket ettirirken kulağına, "*Lütfen*," diye fısıldadım.

Yanıma sırtüstü uzanıp iç çamaşırını çıkardığında gözleri ağır ve karanlıktı. Ereksiyonunu kökünden kavrayıp yan masadaki prezervatife uzanışını izlerken yüzüm yandı.

O kadar ilkel, o kadar şaşırtıcı derecede seksi bir hareketti ki içimde bir şeyler canlandı. Ne yaptığımı anlayamadan üzerine ata biner gibi oturdum. Ellerimi iki yanına koyarak öne eğildim ve ağzını öper gibi boğazını öptüm.

"Siktir." Eli başımın arkasını kavradı, parmaklarını saç tellerimin arasından geçirdi.

Tadı da kokusu gibiydi ve ben ona doyamıyordum. Her yerindeydim; ellerimi pazılarında, göğüs kaslarında ve saçlarında gezdiriyordum. Boğazını dilimi de kullanarak öptüm, kulak memesini ısırdım ve boynunu emdim.

Gergin bir şekilde, "Yeter," diye hırladı ve durmamı sağlamak için ensemdeki saçları çekiştirdi.

Yarı kapalı gözlerle geri çekildim. Göğüslerim göğsüne sürtündü, aşağı doğru zevk dolu titreşimler gönderdi ve etkileşim isteğiyle kıvrandım. Kendimi ereksiyonuna bastırdım. Bu, içimde, başımı eğip çarşafları sıkmama neden olan bir ateş yaktı.

Dişlerini sıkarak, "Bekle," dedi, sonra prezervatif paketini dişleriyle yırttı.

Ateşim vardı. Sıcak, kaşındıran ve boş hissettiren bir ateşti ve durdurulması mümkün değildi. Ellerimi göğsüne dayayarak kalçalarımı ona doğru salladım ve ıslaklığımı penisi boyunca aşağı yukarı yaydım.

Prezervatifi çıkarırken dondu ve sonra o kadar derinden inledi ki göğsündeki titreşimi hissedebildim. Penisinin başı içime kayacak kadar sert bir şekilde üzerine inmiştim. O kadar büyüktü ki canım yandı. İçimden bir titreme geçti, nefesim ağır ve düzensizdi. Üzerine bir santim daha çökerken parmaklarım karın kaslarının üzerinde kıvrıldı. Acı, nefis bir dolgunluğa dönüşürken boğazımdan bir ses kaçtı.

Ellerimin altındaki vücudu sıkı ve gergindi. Prezervatifi yumruğunun içinde sıkarken ambalaj paketinin kırışma sesini duyduk.

"Prezervatif. Olmayacak," diye çıkıştı.

Bu şimdiye kadar yaptığım en aptalca, en dürtüsel şey olabilirdi; ancak tüm tek gecelik ilişkileri hatta daha da kötüsü düzenli olarak takıldığı kadınlar için komodininde bulundurduğu prezervatiflerden birini kullanmak istemiyordum. Farklı olmak istiyordum, farklı olmaya *ihtiyacım* vardı.

Uzunluğunun yarısı içimde kaybolana kadar aşağı inerken verdiğim tek cevap bir inleme oldu. İkimiz de bu anı izledik. Nefesim düzensizleşti. O kadar doluydum ki bu beni alev alev yaktı. Kendimi orada tutarken uyluklarım bir mil koşmuşum gibi ağrıyordu.

Delilikle yarışabilecek karanlık bir bakışla birleştiğimiz yere baktı. Sonra bir hırıltıyla beni sırtüstü yatırdı ve aletinin tamamını içime itti.

Sırtım yataktan sarkarken bağırdım. Çok doluydum, *fazla* dolu. Onu sakince içimden çıkarmak için göğsüne bastırdım ama o, onu karnımda hissedeceğim kadar derinliklerimde kalmaya devam etti. Bir eliyle yatağı sıkıca kavradı, diğeriyle de başımı tuttu. Üzerimdeki bedeni o kadar ağırdı ki...

Bir süre öylece kaldık. Nefes nefeseydi, göğsü benimkinin üzerinde inip kalkıyordu.

Nico hareketsiz kalırken düzensiz nefesleri boynuma çarpıyordu.

Dudaklarını kulağıma bastırdı. "Bir sır öğrenmek ister misin?"

Derin sesiyle titredim ama cevap veremedim çünkü hâlâ o içimdeyken nasıl nefes alacağımı çözmeye çalışıyordum.

"Bir kadını prezervatifsiz hiç becermemiştim." Boynumu okşadı. Sesi sıcak ve pürüzsüzdü ama dişlerini sıkmıştı. "Korkarım az önce bir canavar yarattın."

Ensemdeki bir avuç saçı kavradı, sonra beni becerdi.

Tenime çarpan teni... Sıyırıp geçen dişleri... Üzerimdeki ağırlığı... Merhametsizceydi. O kadar yoğundu ki nefes alacak havayı bulmak, sert ve onun gibi olmayan bir şeye tutunmak için savaştım. Kısa süre sonra yoğunluk hafifledi, vücudum ısındı ve onunkine uyum sağladı. Her vuruşu, içimde yalnızca bir sonraki vuruşun söndürebileceği bir kıvılcımı tutuşturmaya başladı. Tırnaklarımı pazısına batırdım, içinden hafif bir titreme geçti.

Beni becerirken kulağıma sözler fısıldadı ve... Böylece çıldırdım.

"İçine çok iyi alıyorsun," diye övdü.

"Acayip sıkısın."

"Benim için nasıl da ıslanmışsın."

Sözleri içime işledi ve vücudumdaki her yeri sıcak bir tatminle doldurdu.

Pelvisi benimkine her değdiğinde klitorisimden nemli bir ısı yayılıyordu. İçime her girişinde –sanki o iterek çıkarıyormuşçasına– dudaklarımdan bir inleme kaçıyordu.

Hararet, alev ve zevkten ibarettim.

"Siktir, sessiz olmalısın," diye inledi kulağıma. "Yoksa bu iş ben hazır olmadan bitecek."

Sessiz olmaya çalıştım ama yapamadım. Nefes almayı durdurmaya çalışmak gibiydi.

Avcuyla ağzımı kapatırken diğer eliyle saçlarımı tutmaya devam etti. Sert, kısıtlayıcı ve fazlasıyla *bağımlılık* yapıcıydı.

Aniden, beni Nicolas Russo'ya çeken şeyin *bu* olduğunu anladım. Beni büyüleyen şey buydu. Belki de en başından beri, beni içine zehir damlatılmış bir su gibi bozan *Cosa Nostra*'ydı... Çünkü buna ihtiyacım vardı; kısıtlanmaya, hükmedilmeye, onu her yerde hissetmeye. Bu şekilde çok yoğun olacağını biliyordum ama hayal ettiğimden çok daha iyi hissettiriyordu.

Orgazm bir anda ve o kadar şiddetli geldi ki içime dişlerimi takırdatan bir ürperti gönderdi; karnımın alt kısmına bir sıcaklık çarptı, ardından karıncalanmalar ve şimdiye kadar yaşadığım en iyi duygunun göz kamaştırıcılığı eşliğinde içime yayıldı.

Ben boşalırken Nico içimde hareketsiz kaldı, gece kadar karanlık bir bakışla beni izledi. Elini ağzımdan çektiğinde gördüğüm diş izlerinden onu ısırdığımı anladım.

"Kim sikiyor seni?" diye hırladı.

Ürperdim. "Sen."

"Başka kim?"

"Sadece sen," diye soludum.

Göğsünden memnuniyet dolu bir haykırış yükseldi ve alnını benimkine dayadı. "İçine boşalacağım ve sonra seni tekrar becereceğim." Dudakları benimkinin üzerindeydi. Birbirlerine o kadar yakınlardı ki yavaşça ve gergin bir nefesle kendini içime ittiğinde, dudakları neredeyse hiç değmemiş kadar hafifçe benimkine sürtündü.

Dudaklarını benimkilere bastırdığını, dilini içeri kaydırdığını, yaladığını ve ısırdığını neredeyse hissedebiliyordum. Islak, utandırıcı ve kaba olurdu. Çünkü Nico böyle öpüşürdü. Bunu o kadar şiddetli bir şekilde deneyimlemek istiyordum ki aklım ve dudaklarım savaş halindeydi.

Tadı viski ve kötü kararlar gibi olmalıydı.

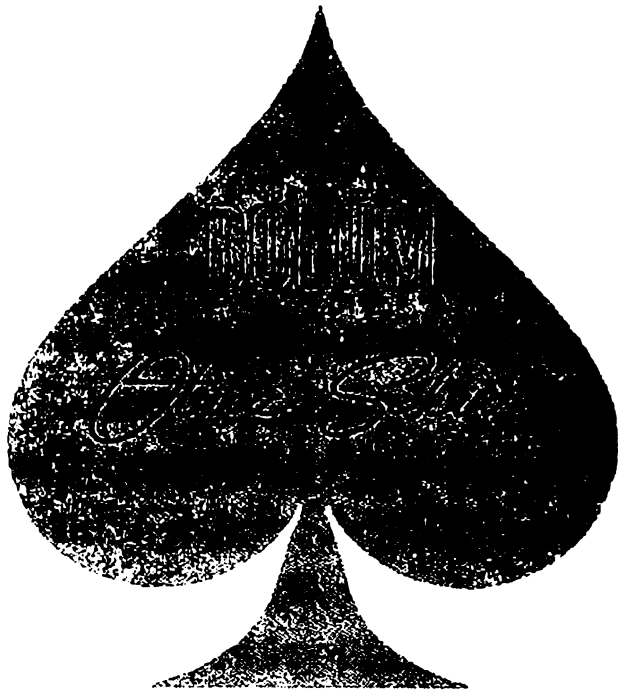
Bu sefer aklım kazandı.

Nico öyle kalmaya devam etti. Dudaklarımızın arasında santimler vardı ve derin, yavaş, sanki çırılçıplak ve korunmasız kalana kadar biri cildimi zımparayla ovmuş gibi hissetmeme neden olan bir samimiyetle içime girip çıkıyordu.

Saçlarımı sıkıca tutarken ve vücudu benimkinin üzerindeyken ondan kaçamazdım. Edepsiz sözleri hâlâ kulaklarımda yankılanırken yapamazdım. Sadece adını duymakla bile içime bir sıcaklık yayılırken mümkün değildi.

İçime boşalmasına izin verdim.

Ve artık onu asla dışarı çıkaramayacaktım.

"Aşk bir virüs gibidir. Her an herkesin başına gelebilir."
— Maya Angelou

Elena

KALPLER, KARARSIZ ŞEYLERDİ. Bir an atar, bir sonraki an dururlardı. Bir fırtına gibi eser ve sonra sakin bir deniz gibi durgunlaşırlardı. Ama bilmediğim şey onların değişebildiğiydi. Göğsünüzün içinde kor gibi parlar, ısınır ve genişlerlerdi. Acı çeker ve atmak için bir neden ararlardı.

Benim kalbim romantizme düşkündü.

Romantik bir şey oldu mu atmayı unutur veya hızla atar; bal kadar yoğun, güneş kadar sıcak bir memnuniyetle dolmaya başlardı. Tenim soğuyana ve ben tavana bakıp yaptıklarını görmezden gelmeye çalışana kadar hepsini yaşardı.

Bu adama âşık olamazdım.

Karşılıksız yaşamaktansa hiç âşık olmamayı tercih ederdim. Karşılıksız aşkları, bu fikirden nefret edecek kadar çok görmüştüm.

Bana bir eş yerine mal gibi davranan, daha da kötüsü kafesteki güzel bir kuş muamelesi yapan bir adamı sevemezdim. Mafya adamları hakkında kesin olarak bildiğim bir şey varsa, o da sadakatin anlamını kavrayamadıklarıydı. O romantik kalbim huzursuzlukla doldu, boğazımda boğucu, rahatsız edici bir düğüm oluştu.

Onun gibi kokuyordum. *Her yerime* dokunmuştu ve bunu ondan ben rica etmiştim. Diz çöküp ona malum aşkımı ilan etmeden önce birinin beni kendimden kurtarması gerekiyordu. Yoksa o, bir başkasını becererek bu durumu düzeltecekti.

Acı göğsümü deldi ve kalkıp gitmek için hareketlendim ama bileğimi sıkıca tuttu.

Yavaşça, yanımda yeni düzüşmüş bir kral gibi yatan adama baktım. Sonunda *kolay lokma* olan nişanlısını yatağa attığı için kalbinin tatmin olduğuna bahse girebilirdim. Ancak ona bakar bakmaz kırgınlığım farklı bir acıya dönüştü. Ne zaman bu kadar can yakacak kadar yakışıklı olmuştu ki? Göğsümdeki sancıyı ovmamak için kendimle mücadele ettim.

Tek kelime etmedi, sadece sert nefesler alırken miskin bir bakışla beni izledi. Tekrar seks yapmamızın üzerinden sadece birkaç dakika geçmişti. Fakat saniyeler, yakında benim gibi bir başkasını bulmasının kaçınılmaz olduğu gerçeği konusunda benimle alay ederken bu birkaç dakika sonsuzluk gibi gelmişti.

İhtiyaç gibi hissettirmesine yetecek kadar çok istediğim

bir ânı mahvediyordum. Şimdi her şeyi, olasılıkları ve sonuçları analiz etmekten kendimi alıkoyamıyordum ve hiçbir şey benim lehime görünmüyordu.

Göz teması yakmaya başlayınca bileğimi çekmeye çalıştım ama bırakmadı. İfadesinde en ufak bir duygu belirtisi yoktu. Beni burada zahmetsizce tutabilirmiş gibiydi. Sonsuza dek tutabilirmiş gibi...

Bir an sonra eli bileğimden kaydı ve beni serbest bıraktı. Göğsüme bir şey battı; ancak ne olduğunu düşünmeden önce bu duyguyu savuşturdum. Yataktan kalktım, kapıya doğru bir adım attığımda ayağımın altına bir şey battı. Durdum ve aşağı baktım. Yüzük, onu bana veren tatlı çocuk gibi unutulmuş bir şekilde orada duruyordu. Midem burkuldu.

Hiç düşünmeden onu elime aldım. Bir gerilim dalgası sırtımı okşadı ve omurgamdan aşağı inen bir karıncalanma hissini uyandırdı. Kelimelere gerek duymadan her şeyi söyleyen türden, düşmanca bir sessizlik oluştu.

Nico bu yüzükten nefret ediyordu ve ben sadece yüzüğün bir erkekle bağlantılı olduğunu bildiğini ya da öyle olduğuna inandığını düşünüyordum. Yüzüğü Adriana'dan başka kimse bilmiyordu ve o zaman bile olayla ilgili ona söylediğim tek şey, yüzüğü bana *onun* verdiğiydi.

Elli sentlik bir yüzük olsun ya da olmasın, sözüm hâlâ geçerliydi ama... Tereddüt ediyordum.

Bu odadakinden başka bir erkekle asla birlikte olmayacaktım. İkimiz de biliyorduk ve bu, dış dünyada sahip olabileceğim her türlü avantajı ortadan kaldırıyordu. Bir erkek, kendisinden başka hiçbir erkeğe teslim olmayacağınızı ve onu terk edemeyeceğinizi bilse... onu sadık olmaya ne teşvik ederdi?

Bu ilişkinin her alanında üstünlük ondaydı. Belki de itibarımı kurtaracak tek şey, Nico'nun bana bu yüzüğü veren adamın bir anlamı olmadığını bilmemesiydi. Nişanlısının başka bir adama âşık olduğuna inanmanın her patronun egosunu, özellikle de Nico'nun dev egosunu zedeleyeceğini tahmin ediyordum.

Ona her şeyi anlatabilirdim. Ruhumu açığa vurup dürüst olabilirdim. Hiçbir sır saklamayan biri olabilir ve bu şekilde kazanmayı umabilirdim.

Belki ben de her zaman onun kadar manipülatif biri olmuştum.

Belki de ondan kurtulmamın tek yolu buydu.

Yüzüğü parmağıma taktım ve odadan çıktım.

Nico

Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar nefret etmemiştim.

Beş yıl önceki o silahlı saldırıda babamı ve amcamı öldüren Zanettilere içerlemiştim; ancak onları hak ettikleri gibi lanet olası kafalarından vurmuş olsam da onlardan nefret etmemiştim.

Pişmanlık gibi nefrete de yer yoktu.

Nefret, insanın kişiliğini değiştirirdi. Onu pervasızlaştırırdı. Nefret, onu hissedeni ölüme götürürdü.

Yaşamayı sevdiğim için asla hiçbir şeyden nefret etmedim.

Gelin görün ki şu anda bir şeyden nefret ettiğimi söyleyebilirdim. Hatta iki şeyden: O kahrolası yüzükten ve onu Elena'ya veren adamdan.

Nefret, biber gazı solumuşum, boğazıma yumruk yemişim ve bir yandan da bıçaklanmışım gibi içimi yakıyordu. Bu karşılaştırmaları, bir mafya adamı olarak deneme yanılma yoluyla elde etmiştim. Sizi içten dışa doğru yiyip bitiren bir doz zehir de eklerseniz işte... Alın size nefret...

Siktir.

Kalbim sıkıştı, aldığım her nefes ciğerlerimi yaktı.

Ayağa kalktım ve daha elimde olduğunu anlamadan duvara bir lamba fırlattım. Porselen tüm lanet mahalleyi uyandıracak bir gürültüyle paramparça oldu. Derin bir nefes alıp başımı salladım. Bunu kesinlikle duymuş olmalıydı. Her zaman benim bir psikopat olduğumu söylüyordu, artık nasıl oluyormuş görebilirdi.

Bakışlarım hâlâ yerde duran kıyafetlerine takıldı. Onun kıyafetleriydiler, muhtemelen o ve beş para etmez bir şey gibi kokuyorlardı. Kıyafetleri yerden aldım ve dolabımdaki en üst çekmeceye, beyaz bikini üstünün hemen yanına koydum. Onları geri alacaksa benden güzelce isteyebilirdi.

Luca'ya mesaj atıp giyindim. Ruh halim kadar siyah bir takım elbise seçmiştim. Benim dışımda tanıdığı her erkeği unutmasını istemek gibi aptalca bir şey yapmadan önce bu lanet olası evden çıkmam gerekiyordu.

Komodinimden bir sigara yerine tüm paketi aldım. Her birini tek tek içecektim.

Ben odasının önünden geçerken kapısı kapalıydı ve ışık da açık değildi. Lambanın yarattığı hasarı görmeye bile gelmediği için içimde bir sıkıntı alevlendi. En son duvara bir şey fırlattığımda bunun için kaburgalarıma tekme yiyecek kadar gençtim. Belki de beni bu kadar delirtmesinin sorumluluğunu almalıydı.

Garaj kapısını açtım ve çalışma tezgâhına yaslanıp sigaramdan derin bir nefes çektim. Kokusu hâlâ ellerimdeydi ve sigarayı ağzıma her götürdüğümde onu becerdiğim anlar aklıma geliyordu.

Kahretsin, yaptığım en iyi seksti. Bunu düşününce sırtımdan bir ürperti geçti. Dişlerimi gıcırdattım ve içimdeki tuhaf duyguyu üzerimden atmaya çalıştım. Ancak vücudum, sanki o bana hâlâ dokunuyor, küçük pembe tırnakları pazılarıma batıyor, eli aletimi kavrıyor ve kokusu her yanımı sarıyormuş gibi hareketliydi. Acayip *tatlıydı*. Ellerimi masaya dayadım ve başımı eğdim.

Adriana'nın hamile olduğunu öğrendiğimizde Salvatore'un diğer teklifini kabul etmeliydim –kendi bölgesinden, bir süredir istediğim, ceplerimi dolduracak bir yerdi– çünkü Elena kafamı sikip atmış, bana mobilyaları parçalatmış ve içmem gerekenden daha fazla sigara içmeme neden olmuştu. Ayrıca içimde, bu kız *lütfen* kelimesini kullanırsa ona istediği her şeyi vereceğime dair çok *kötü* bir his vardı.

Onu kondomsuz becermiştim. Hem de nasıl!

Yirmi dokuz yaşındaydım ve bugüne kadar hiç prezervatifsiz sikişecek kadar aptallaşmamıştım. Şimdiyse mahvolmuştum ama en azından küçük nişanlımla birlikte olmuştum. Kuzenlerimin –hatta Tony'nin– sikmediği bir kadınla yatmam pek mümkün değildi. Çoğunun temiz olduğuna güvenme şansım yoktu, bu yüzden her zaman prezervatif kullanırdım. Elena'nın cinsel geçmişini merak ederken çenem kasıldı. Kaç tane adamla olduğunu, isimlerini ve ona yaptıkları her şeyi bilmek istiyordum; böylece o yaptıklarını iki kat daha sert yapıp Elena'ya o heriflerin varlığını unuttura bilirdim.

Doğum kontrol hapı kullanıp kullanmadığını merak ettim ve rahatsız edici bir şekilde, kullanmadığını umdum. Bu kadınla koparılamaz bir bağımız olsun istiyordum. Adımı tenine kazımak, benim olduğunu anlaması için her türlü boktan şeyi yapmak istiyordum. Onu odama kilitleyip ellerimle beslemek gibi şeyler mesela... Fark etmeden sigaramı bitirdim ve az önceki fikri uygulamaya koyma konusunda biraz kafa patlattım.

Luca'nın arabasının farları yolu aydınlattı. Arabadan inerken gömleğini içine soktu ve manşetlerini düzeltti. "Çılgın bir tahminde bulunacağım. Seni kızdıran ve benim de gecemi mahveden kişi, küçük pembe prenses."

Ona verdiği aptal takma ada başımı salladım ve bir sigara daha yaktım. "O çirkin suratını becerecek birini bulabilmen bile şaşırtıcı."

Dudaklarına bir gülümseme yerleşti ve sanki hâlâ ağzında bir şey varmış gibi bir eliyle ağzını ovuşturdu.

"Kadına para ödemek zorunda kaldın mı?" diye sordum arka planda şehrin sesini dinleyerek. Sirenler, tekerlek sesleri, komşum John'un izlediği bitmek bilmeyen maçın açık pencereden yayılan sesi. Adam benim infazcımdı ve lanet olası klimasını tamir etmesi için ona zam yapmayı düşünüyordum. Bütün gün MLB* dinlemek isteseydim, gider kendi evimdeki televizyonu açardım.

Luca buzdolabına yürüdü ve bir bira aldı. "Ödeseydim daha iyi olabilirdi." Birayı açtı ve bahçedeki bir sandalyeye oturdu. "Sürekli senden bahsedip durdu anasını satayım."

"İlginç." Elena'nın kokusunu uzaklaştırmak için derin bir nefes aldığımda, burnuma yaz sonu gibi bir koku geldi. Taze

* Beyzbol Birinci Ligi. (ç.n.)

biçilmiş çimen, motor yağı, düşen sıcaklık ve bazen şehirden gelen acı bir koku.

Dudaklarının bir köşesi yukarı kıvrıldı. "Isabel."

"Ah. Çenesinin nasıl kapanacağını bildiğimi sanıyorsan şansına küs."

Güldü.

Aslında birkaç yol biliyordum ama Isabel hakkında konuşmak istemiyordum. İçimde hâlâ bir tedirginlik vardı. Garajdan çıktım ve araba yolundaki Mustang'e yaslandım.

Isabel'in kısacık düşüncesi bana sabah burada olacağını hatırlattı. Kadın benim sadece aşçımdı ve dürüst olmak gerekirse boktan bir hizmetçiydi. Yine de eskiden düzenli seks aracım olmuştu. Yani pazartesi ve perşembe günleri, buraya geldiğinde... Kolay ulaşılabildiği için birlikte olduğum biriydi ama sonra Tony'yi becermiş ve istenmeyen bir dramayla gelmişti. Ona bir yıldır dokunmamıştım ve sadece birkaç kez karşılaşmıştım.

Onunla ilgili ne yapmam gerektiğini düşündüm. *Cosa Nostra*'daki bir adam bile bir metresi ya da eski sevgiliyi nişanlısının önünde gezdirmezdi. Ayrıca bu Isabel'di, Elena'yı kısa geçmişimiz konusunda rahatsız etmek için her şeyi yapardı. Elena umursar mıydı? Umursamayacağı düşüncesi içime bir ateş düşürdü.

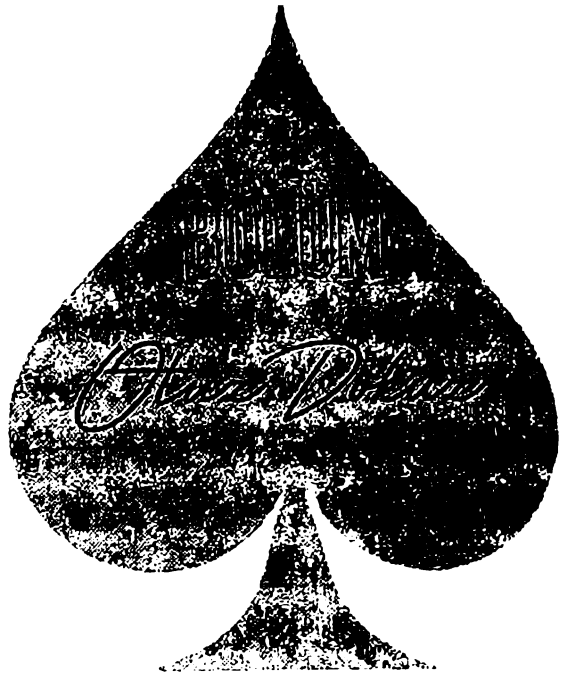
"Pembe prensesin yarın onunla tanışacak," dedi Luca. Ancak mesele daha çok, onun bunun altından nasıl kalkacağıydı.

Üst kattaki pencerede bir hareket dikkatimi çekti.

Derin bir nefes aldım ve Elena'nın camın arkasındaki bakışlarıyla karşılaştım. Lambanın hafif ışığı yansımasını aydınlatıyordu. Dağınık siyah saçlar ve yumuşak gözler... Kalp atışım garip bir ritim tutturdu.

İstediğim şeyi, Elena'ya olan bu takıntıma son vermem için gerektiğini düşündüğüm şeyi elde etmiştim; böylece ona takılıp kalmayı bırakıp hayatıma geri dönebilirdim. Ancak şimdi ona baktığımda göğsümde, göğüs kemiğimin hemen arkasında bir sızı hissettim. Sanki sadece bir bakışla beni yaralamıştı.

Sigara dumanını dışarı üflerken gözlerim kısıldı. "Tanışsınlar bakalım."

"Hayat gerçekten basit ama biz onu karmaşık hale getirmekte ısrar ediyoruz."
—Konfüçyüs

Elena

KUŞLAR CIVILDIYORDU. GÜNEŞ, HOŞ IŞINLAR halinde içeri süzülüyordu. Lâkin ben haşatım çıkmış gibi hissediyordum. Bacaklarımın arasında bir sızı vardı ve cildim, sanki Nico'nun kaba elleri ve sakalları tarafından yüzülmüşüm gibi hassastı.

Bunu hatırlamak, her yerime bir sıcaklık yaydı ama böyle hissetmemem gerektiğini biliyordum. Ona olan hislerim budalacaydı ve kendim için bile sinir bozucuydu. Olgunca ve düşünceli bir şekilde izleyeceğim düz bir yol istiyordum ama söz konusu Nico olunca böyle bir yol bulamıyor gibiydim.

Beni alev alev yakıyor, sonra üşütüyordu. Bir an nazikti, sonra aşırı ciddiydi. Kabaydı ama bana sahip olabilmek için bir adamı öldürüyordu.

Onu düşünürken beynimi değil, tamamen farklı bir organımı kullanıyordum.

Nabzı olan bir organımı.

Kokusunu hâlâ tenimde, saçlarımda, her yerimde hissederek uyuyakalmıştım ve içimi bir memnuniyet kaplamıştı. Buna rağmen, ben ayrıldıktan kısa bir süre sonra odasından gelen gürültü ve kapının altından sızan düşmanlık da içime bir huzursuzluk düşürmüştü. Şiddet, benim hayatımda normal bir şeydi ama beni endişelendiren onun *nedeniydi.*

Belki de Nico sonunda bırakmaya hazır olmadığım bir geçmişle geldiğimi anlamıştı. Bakire bir eş almadığı için pişman olduğunu hayal edebiliyordum. Paylaşmayı sevmiyordu, bu çok açıktı.

Belki de istediğini sandığı kişi ben değildim.

Belki de artık yattığımıza göre beni geri gönderecekti.

Bunu yapmaya kalkışsa babam onu kesinlikle öldürürdü; fakat Nico kuralları çiğnemekten korkan birine hiç benzemiyordu. Babamın bu birliktelikten memnun olmadığı doğruysa o zaman Nico'nun fikrini değiştirmesine sevinir miydi?

Boğazım kurudu. İstediğimin bu olduğuna yani Nico'yla evlenmek istemediğime inanmıştım ama şimdi bunu düşününce... Bir şey ciğerlerimi tutup sıkıyor gibiydi. Üstelik bunun, çoktan mahvolmuş itibarımı yok edecek olmasıyla da bir ilgisi yoktu.

Göğsümdeki küçük sızıyla yataktan kalktım ve koridorda yürüdüm. Uzun ve sıcak bir duş aldım. Dün geceki işin çoğunu ben yapmasam da kollarım ve bacaklarım ağrıyordu.

Onun da beni bir yerlerinde hâlâ hissedip hissetmediğini merak ettim. Acaba benim onu düşündüğüm kadar o da beni düşünüyor muydu?

Önceki gece geç bir saatte evden ayrıldığından beri onu görmemiştim ve geri geldiğinden emin değildim. Geldiyse bile çoktan işe gitmiş olmalıydı. Burada olduğunu sanmıyordum; ev çok sessizdi ve pastırma kokusu gelmiyordu.

Duştan çıktım, kurulandım ve üzerime bir havlu sardım. Kapı koluna uzandığımda kapı açıldı ve kiraz çiçeği kokan bir beden bana çarptı. Resmen birbirimize toslamıştık, birkaç adım geriye düşmeden önce kafam onunkine çarptı.

"Off!"

"Ne oluyor be?" diye mırıldandı kadınsı bir ses.

Kadının kısılmış bakışları bana odaklandı. Yüzümü buruşturarak alnımı ovuşturdum ama sonra o meyveli koku yine burnuma çarptı.

Kiraz çiçeği.

Sustum.

Şampuan.

Resimde başka bir kadının da olacağını biliyordum ama onunla, bir havluya sarılıyken karşı karşıya gelmek zorunda kalacağımı düşünmemiştim.

"Sen de kimsin?" diye bağırdı. O da alnını ovuşturuyordu.

Bakışlarım üzerinde gezinirken onunki de benim üzerimdeydi. Sanki halka açık bir törende aynı elbiseyi giymişiz gibi birbirimizi süzdük. Bizim durumumuzda bu, aynı adamı becermemiz oluyordu.

Bir şekilde bana benziyordu. Saçları orta uzunlukta ve koyu kahverengiydi ama hatları yumuşaktı. Vücut şeklimiz benzerdi. *Sevimliydi.* Nico'nun hoşlandığı bir tip vardı ve ben de onun ilişki grubuna eklenmiştim.

"Konuşur musun?" dedi. "Yoksa dilsiz misin?" Ellerini beline koydu ve küçümseyici bir bakışla vücuduma baktı. "Ace'in seni bu yüzden eve getirdiği belli."

Gözlerimi kırpıştırdım.

Daha önce hiç bu kadar kinci bir ifadeye cevap vermek zorunda kalmamıştım. Bir kadının ağzından böyle bir şey çıktığını bile sadece televizyondan duymuştum. Erkek akrabalarımdan herhangi biri bunu duysa deliye dönerdi. Yanlarında kötü ve dik bakışlara elbette maruz kalmıştım ama erkekler o tür şeyleri fark etmiyordu.

Nico'nun hayatındaki kadınlara saygı duyma konusunda aynı değerleri paylaşmadığı benim için açıktı. Saygı duysaydı, bu kadının evine girmesine bile izin vermezdi. Göğsüm sıkıştı. *Başlamıştı bile.* Sanki bir hiçmişim gibi kızları önümde gezdirecekti. Belki de bakire olmadığım için saygıyı hak etmediğimi düşünüyordu.

Avuç içlerim yapış yapış oldu, kalbim buz kesti. Buna rağmen içimde sıcak ve acı bir şey yükseldi. *Kızgınlık.* Elli sentlik bir yüzük yüzünden duvara bir şey fırlatacak kadar üzülmüş ve beni de fahişesiyle bir banyoyu paylaşmak zorunda mı bırakmıştı?

Bakışlarım ilgisizce karşımdaki kadını buldu ve konuşup konuşmadığıma dair sorduğu soruya cevap verdim. "Ara sıra." Bir omzumu silkerek, "Yine de sabah dokuzdan önce kinci cadalozlarla konuşmamaya çalışırım," dedim. Duvardaki saate baktım, beş dakika vardı.

Ağzı açık kaldı. "Eh, gerçek bir kaltaksın demek."

"Ve sen de yolumda duruyorsun."

Gözleri kısıldı ama geçebilmem için yana çekildi. "Biliyor musun," dedi biraz fazla tatlı bir şekilde. "Luca'nın neden

aşağıda olduğunu merak ediyordum. Utanç yürüyüşünde sana kapıya kadar eşlik etmek için olmalı."

Yanından geçerken, "Sanırım bir süre daha burada kalacağım," diye yanıtladım.

"*Kalacak* mısın?" Deliymişim gibi tekrarladı.

"Dediğim buydu, evet." Koridorda yürürken hayal kırıklığı kalbime sızmış, göğsümde bir delik açmıştı. Ne yaptığımı anlamadan Nico'nun odasının önünde durdum. "Bu arada..." Nişanlımın kapısını açmadan önce kadına bakmak için döndüm. "Şampuanın bitmek üzere. Yenisini alabilir misin?"

Kapıyı arkamdan kapatmadan hemen önce yüzünün kıpkırmızı olduğunu gördüm.

Bir süre Nico'nun odasında durup kapıya yaslandım ve duvara baktım. Göğsüm sıkışıyordu. Bu kadar sinirleneceğimi hiç düşünmemiştim. Belki babamın geçmişteki suçlarıma verdiği tepkiye içerlemiştim ama saf bir öfke duymamıştım. Böyle acı, kesici bir alevle kavuran bir duyguyu ilk kez yaşıyordum. Gözlerim yanıyordu, gözyaşlarımı dizginlemek için gözlerimi kırpıştırdım. Nicolas Russo beni ağlatamayacaktı.

Hayatım boyunca buna hazırlanmıştım. Kendime yalanlar söylemiş ve zamanı geldiğinde o yalanlara, aşka ya da sadakate ihtiyacım olmadığına *inanayım* diye dua etmiştim.

Duvarlar örmüştüm. Fakat o, duvarlarımı bir şekilde gülünç bir sürede yıkıvermişti.

Zamanı geriye almak ve dün gece Nico'nun odasına asla adım atmamak istiyordum. Birkaç dakika önce, ellerinin hatırası sıcak ve hoş hissettiriyordu. Şimdiyse yıkayamadığım lekelerden ibarettiler.

Alt kattan gelen tavaların abartılı gürültü ve takırtısından, *Isabel* ile anlaşamayacağımızı söyleyebilirdim. Kapıyı kapattıktan kısa bir süre sonra bugünün pazartesi olduğunu ve aşçının burada olması gerektiğini fark ettim.

Nico, *Isabel pazartesi ve perşembe günleri geliyor* demişti. Sonrasında temizlik yaptığıyla ilgili de bir şey söylemişti ama bu, ya "beni de beceriyor" demek için bir koddu ya da kadın, hayatımda gördüğüm en kötü temizlikçiydi. Bakışlarım Nico'nun dağınık yatak odasında gezindi, parçalanmış lambayı kayıtsız bir şekilde inceledim.

Onunla tanıştığımdan beri, beni garip durumlara sokan çocukça oyunlara başvurmuştum. Metresini gıcık etmek için odasında, havluya sarılı şekilde durduğum şu an, buna bir örnekti. Başımı kapıya vurdum. Bana aptalca şeyler yaptırıyordu ve bundan nefret ediyordum.

Koridoru geçtim ve en güzel mini elbisemi giydim. Güzel bir kıyafet beni her zaman daha iyi hissettirirdi ama bugün pek bir faydası olmadı. Makyajımı yaptım, bu sırada Luca sıkkın bir şekilde, "Tanrı aşkına, kadın. Kes şu sesi," diyene kadar Isabel'in tangırtılarını dinledim.

Merdivenlerden aşağı indim ve mutfak ile oturma odasının boş olduğunu görünce rahatladım. Artık kaba olmak istemiyordum, yorucuydu.

Ofis kapısı aralandı ve ben kahve hazırlarken içeriden Luca ve Isabel'in kısık sesleri geldi. Tezgâhta şarj olan telefonuma baktım. Annemden gelen bazı düğün detaylarıyla ilgili bir mesaj dışında hiçbir şey yoktu. Adriana'yla konuşmak istiyordum ama telefonunu geri alamayacağını biliyordum. Diğer odadaki konuşma durduğunda ve şüpheli bir şekilde öpüşmeye benzer sesler geldiğinde ev telefonunu aramak üzereydim.

Yüzümü ekşittim.

Bir Gabriella durumunda kapana kısılmış gibi hissediyordum ancak bu sefer senaryonun karşı tarafındaydım: Akraba yerine kız arkadaştım. Bu yeni bakış açısını hiç beğenmedim.

Bir inleme sesi geldi.

Yerimde kıpırdandım. Cidden kapı açıkken yiyişecekler miydi? Burada olduğumu bilmeleri gerekiyordu; kahve makinesi çalışıyordu ve merdivenlerdeki gıcırtı da ölüyü bile uyandıracak kadar yüksekti.

Luca, "Lanet olsun," diyerek öksürdü.

Aynen, yiyişiyorlardı.

Isabel'in beni elinden geldiğince rahatsız etmeye çalıştığını ve Luca'nın –sonuçta bir erkek olduğu için– seksi geri çeviremediğini varsayıyordum.

Isabel'in yanındaki kişinin Nico olduğunu hayal ettiğimde midem burkuldu. Bu olasılığa alışmam gerekecekti, böylece kendimi onun Nico olduğuna inanmaya zorladım. Göğsümdeki sızının bir yara izi oluşana kadar açılmasına izin verdim.

Ardından Benito'nun numarasını bulup bir mesaj gönderdim.

Ben: *Lütfen gelip beni al.*

Anında bir şeyler yazdığını gösteren üç nokta belirdi.

Benito: *Bunu yapamayacağımı biliyorsun.*

Bu cevabı bekliyordum ama bütün duvarlar üzerime geliyor ve ciğerlerimi sıkıştırıyormuş gibi hissediyordum. Bir an önce dışarı çıkmazsam nefes alamayacaktım.

Ben: *Lütfen. Sadece Adriana'yla konuşmak istiyorum.*

Benito: *Evi ara.*

Ben: *Olmaz, onu görmem gerek.*

Benito: *Kahretsin Elena.*

Ben: *Lütfen...*

Benito: *Siktir yaa. Kadınlar için yapamayacağım şey yok.*

Rahatlayarak bir nefes aldım.

Benito: *Ace orada mı?*

Ben: *Hayır. Sadece Luca burada.*

Benito: *Ona haber verdiğinden emin ol.*

Ben: *Evet, biliyorum Benny.*

Benito: *Bana Benny deme. Birazdan orada olurum.*

Bir fincan kahve alıp odama çıktım ve onun gelmesini bekledim. Evin önünde olduğunu söyleyen bir mesaj aldığımda ayaklandım ve aşağı indim; ancak Luca ve Isabel'in hâlâ meşgul olduğunu görebiliyordum. Nereden baksan bir yirmi dakika olmuştu. Tereddüt ettim. Burada bir saniye daha kalamazdım, ikisinden biriyle yüzleşme düşüncesi midemi bulandırıyordu.

Bir kâğıt parçası buldum. Benito'nun beni aldığına ve birkaç saatliğine evime gideceğime dair kısa bir not yazdım. Elim *evime* kelimesinde durakladı. Ailemin evine daha fazla evim diyeceğimi düşünmezdim ama bugün evim olarak hissettiğim son yer *burasıydı.*

Benito sokakta beklediği için ön kapıdan çıktım ama nedeni sadece bu değildi. Luca duyar diye arka kapıyı kullanmak istememiştim. Aklımın bir köşesinde, gitmeme izin vermeyebileceğine dair bir düşünce vardı ve bu, bir seçenek değildi. Kapıyı sessiz bir tıklamayla kapatırken kalbim belirsizlikle atıyordu.

Yolcu koltuğuna bindim.

Benito muhtemelen şanssız bir hanıma mesaj gönderiyordu. Onu görmek beni mutlu etmişti ve sinir bozucu bir nedenden dolayı gözyaşlarım akmaya başladı.

"Bu seferkini görmen lazım, Elena," dedi telefonunu orta konsola fırlatarak. "Sarışın, uzun boylu... ve o bacaklar yok mu? Off!" Baş ve işaretparmağıyla "mükemmel" işareti yapıp bana baktı. Hemen sonra eli düştü ve ifadesi sertleşti. "O pislik ne yaptı?"

"Hiçbir şey." Gözlerimi silerek başımı salladım. "Aptallık ediyorum sadece."

Gözleri kısıldı. "*Elena.*"

Kendimi üzerine atarak kollarımı boynuna doladım. Yüz dolarlık saç jölesi ve imzası olan kolonya gibi kokuyordu. "Bu kadar kolonya sürerken o kadınları nasıl elde ediyorsun bilmiyorum. Kokun bir mil öteden alınıyor."

O da bana sarıldı. "Bu, sürüler halinde gelmelerini sağlıyor."

"Beni aldığın için teşekkürler."

Kolları beni sıktı. "Eğer seni incitiyorsa bana söyle."

Bu, öyle gelse de bir soru değildi. İş o duruma gelirse yapabileceği bir şey olmadığını ikimiz de biliyorduk. *Cosa Nostra*'da kimse bir adamın karısına veya ilişkisine karışmazdı. Adam ne kadar kötü davranırsa davransın, bu kimseyi ilgilendirmezdi.

"Söylerim ama incitmiyor." Geri çekilip emniyet kemerimi taktım.

"Öyleyse ne oldu?" Başparmağıyla yanağımdaki gözyaşını sildi. "Aybaşı olayı mı? Kanlı Mary ziyarete mi geldi?"

Güldüm. "Seni özledim."

"Ben de seni özledim, kuzen. Hadi eve gidelim."

Ev.

Bunu o söylediğinde de doğru gelmedi.

BÖLÜM

Kırk

"Eğer Güneş ve Ay şüpheye düşselerdi,
o dakika sönüverirlerdi."
—William Blake

Elena

DOLAPLI SAATİN TİK TAKLARI sessiz odayı doldurdu. Annem şarabından bir yudum aldı ve bana baktı.

Büyükannem yan koltuğa oturmuştu; dün gece akıllara durgunluk veren, evlilik öncesi seksi yaptığımı biliyormuş gibi beni izliyordu.

Kızardım.

Bir kedi gibi gülümsedi.

"Biraz meyve salatası al, Elena." Annem sehpanın üzerinden bir tabağı uzatmak için şarap kadehini bıraktı. "Dün gece yaptım."

"Aç değilim, anne."

Sanki bir manastıra katılmak istediğimi itiraf etmişim gibi ikisinin de bakışları genişledi. Salatayı kabul etmediğime bir anda pişman oldum.

Annem elini göğsüne koydu. "Russo'nun onu taciz ettiğini biliyordum."

İç geçirdim. "Etmiyo..."

Büyükannem, "*Hadi oradan*," diye alay etti. "Oturduğum yerden bakınca onun da rızası varmış gibi görünüyor." Kirli beyaz bir gelinlik giymişim gibi beni gözlemledi.

"Nadia," diye azarladı annem. "Demek istediğim bu değildi."

"Tabii canım. Mississippi'nin bu yakasındaki en iffetli kişi sensin sonuçta."

"Beni taciz etmiyor, tamam mı?" Rahatsızlık içinde bacak bacak üstüne attım. "Sadece aç değilim."

Annem bana inanmış gibi görünmüyordu ve büyükannemin ifadesi de yumuşamıştı.

"Sen her zaman aç olurdun," diye mırıldandı büyükannem.

"Olmazdım," diye yanıtladım iki yaşındaki bir çocuk gibi.

Annem başını salladı. "Bunun olmasına asla izin vermemeliydik." Tabağı bana yaklaştırdı. "Bu, babanın şimdiye kadar yaptığı en kötü şey."

Tek kaşımı kaldırdım. *En kötüsü bu muydu*?

Büyükannem homurdandı.

"Adriana'yı hiç düşünmeden verdiğinde kimse umursamadı."

"Elbette umursadık," dedi annem.

"Hayır, umursamadın. Bana *babana güven* dediğini çok iyi hatırlıyorum."

"Adriana başının çaresine bakabilirdi. Sense..." Sözünü kesti.

"Bense ne?" Yanaklarım hüsranla yansa da sakince sordum. Adriana için endişelenmemişlerdi çünkü kendi başının çaresine bakabileceğini düşünmüşlerdi. Benim için aynı şeyi düşünmüyorlardı.

Dudaklarını büzdü ve tabağı dürttü. "Neden salata yemiyorsun?"

"Üçüncü kez söylüyorum: Aç değilim."

Büyükannem anneme, "Depresyonda," diye fısıldadı.

Derin bir nefes verdim. "Depresyonda değilim."

"O zaman meyveyi ye," diye önerdi annem.

"Evet, *cara mia*. Meyve yemelisin. Bu halinle çok zayıfsın."

"Çok zayıf falan değil," dedi annem. "Tam olması gerektiği gibi."

Büyükannem kaşlarını çatarak bana baktı. "Kızda memeden başka bir şey yok." Sonra, "Russo'nun ona sahip olmaya can atmasına şaşmamalı," diye mırıldandı.

"Depresyona *girseydim*, bu yorumun hiç yardımcı olmazdı," diye çıkıştım.

İkisi de beni depresyonda olduğumu kabul etmişim gibi izledi.

Annem ayağa fırladı ve tabağı daha da yaklaştırdı. Bir an sonra tabak kucağımdaydı. "Yedikten sonra daha iyi hissedeceksin."

Dişlerim birbirine kenetlendi. "Tanrı aşkına, bu aptal salatayı yemeyeceğim, anne."

"Sen kendine bakmazsan biz hiç bakamayız," diye mırıldandı büyükannem.

Şakağımı ovuşturdum. "Neden kendime bakamayacağımı düşünüyorsun? Ben de Adriana kadar kendini savunan biri olabilirim."

"Bunu tabii ki biliyoruz," dedi annem biraz fazla hızlı bir şekilde. "Fakat belki de duygusal olarak o kadar... dayanıklı değilsindir." Bunun, kendini savunan biri olmadığımı söylemekten daha kötü olduğunu anlamış gibi ağzını kapattı.

Büyükannem kahvesinden bir yudum alarak, "Gittikçe batmaya devam et, Celia," diye mırıldandı. "Kısa sürede Çin'e ulaşırsın."

Gözlerimi kırpıştırdım. "*Duygusal olarak dayanıklı* mı?"

Annem sanki ceketinin fermuarı birden ilginçleşmiş gibi onunla oynadı. "Belki de bu yanlış bir ifadeydi."

Büyükannem sırıtarak, "Lütfen ne demek istediğini açıkla, Celia," dedi. "Heyecanla bekliyorum."

"Demeye çalıştığım tek şey, kız kardeşinden daha yumuşak, daha uysal olduğun. Russo gibi bir adam bunu kötüye kullanır."

İnkâr etmek için ağzımı açmıştım ama haklı olabileceğini anladım. Nico'ya bir hafta bile dayanamayıp iştahım kaçmış bir halde eve geldiğimi hepimiz fark ettik.

"Basitçe söylemek gerekirse," dedi annem. "Biz, Russo'nun sana uygun olduğunu düşünmüyoruz."

"*Biz* derken?" Büyükannemin kaşları çatıldı. "Kim bu biz? Benim adıma konuşma."

Azıcık bile keyifli olmamama rağmen güldüm. "Ben de başından beri onun bana uygun olduğuna inanmadım ama kimse dinlemedi. Babamın dediği gibi çoktan *anlaşıldı*."

Annem kaşlarını çattı. "Baban da bu evliliği istiyormuş gibi görünmüyor. Tüm hafta sonu canı sıkkındı."

"Yaptıklarını hafif gösterme, Celia. Düpedüz bir pislik gibi davrandı."

"Babana Russo'yla mutlu olmadığını söylersen belki fikrini değiştirir."

Yutkundum. Mutlu değil miydim? Bugün değildim.

"Salvatore fikrini değiştirse bile," dedi büyükannem, "Eminim bu kızın da çoktan diğer kızın gibi hamile kalmıştır."

Annem yüzünü buruşturdu. "Terbiyesizleşme, Nadia."

"*Ayh, Madonna, salvami.* Nasıl oldu da üç çocuk yaptın merak ediyorum. Bir bakire kadar alıngansın."

Gözlerimin arkasında bir baş ağrısı başladı ve ayağa kalktım. "Seni temin ederim ki büyükanne, hamile değilim. Yıllardır hap kullanıyorum."

Büyükannem, anneme bir bakış attı. "Kızlarının küçük hoppalar olmasına şaşmamalı. Resmen onları cesaretlendiriyorsun!"

Ben odadan çıkarken annem, "Bunak olmaktansa hoppa olmaları daha iyi," diye mırıldandı.

Perdeler, biri yas tutuyormuş gibi kapalıydı. Yatağın üzerindeki battaniye yığınının altında bir şey vardı. Ufacıktı ve odada *Seven Nation Army* çalıyordu. Yorganı kaldırdım, başımın üzerine çekmeden önce içine girdim. Adriana'nın iPod'u aramızda müzik çalarken ikimiz de birbirimize dönük bir şekilde yattık.

Şarkı durduğunda çalma listesinin duraklat butonuna bastım. "Bir kız kardeş diğerine ne der?"

Gözlerini devirdi ama ağzının bir köşesi yukarı kıvrılmıştı. "Ne?"

"Benim nedimem olur musun?"

Bekledi, vermesi zor bir kararmış gibi dudaklarını büzdü. "Nişanlın, Ryan'ı hastanelik etti."

Daha bir hafta önce *onun* nişanlısıydı; fakat şimdi benim olduğu için yaptıklarından beni sorumlu tutuyordu. "Biliyo-

rum... Sanırım böyle olabileceğini tahmin ediyordum. Üzgünüm, Adriana."

"Onu öldüreceklerini sandım." Sesi rahatlamayla titriyordu.

Kalbimin bir bölümü parçalara ayrıldı ve geride boş bir acı bıraktı. "Ama öldürmediler."

"Hayır." iPod'uyla oynadı. "Senin işin olduğunu biliyorum. Her zaman ne yapacağını bilirsin."

Boğazımın arkasında bir yumru oluştu. *Keşke bu doğru olsaydı.* Tanrım, bazen denizin ortasındaki bir salda mahsur kalmış gibi hissediyordum. Bugün de o günlerden biriydi.

"Onu gerçekten seviyorsun, değil mi?"

"Evet."

Gözlerim yandı. "Nasıl bir şey?"

Bakışları benimkiyle buluştu, kaşları çatılıyordu. "Neden bahsediyorsun?"

"Âşık olmak."

"Ama..." Gözlerini kırpıştırarak sol elime baktı.

Aklından geçeni anladım. *Tabii ki* âşık olduğumu düşünecekti. Özümde bir romantiktim ve ne kendimi ne de dünyayı kandırabilmiştim. Öylesine seks yapacak bir kız değildim ve herkes bunu biliyordu.

Yüzüğü parmağımda çevirdim ve dudaklarımdan acı bir kahkaha kaçtı. "Adını bile bilmiyordum, Adriana. Hâlâ bilmiyorum."

"O zaman neden kaçtın?" Kaşlarını çattı. "Onunla bir yerde tanıştığını, âşık olduğunu ve birlikte yaşamak için gittiğini sanıyordum."

Suçluluk duygusu göğsümü delip geçti. Korkunç bir ablaydım. Ona güvenmemiştim ve nişanlısına şehvetle bakmıştım. Günah çıkarmadan önce ölürsem kesinlikle cehenneme gidecektim.

Bakışlarımı kaçırdım. "Küçükken sürekli oynatıp durduğum o küçük, müzikli atlıkarıncayı hatırlıyor musun?"

"Evet, pembe renkliydi."

Gülümsedim. "Evet. Hatırlar mısın bilmem ama onu bana büyükannem bir Noel hediyesi olarak vermişti. O zamandan beri, gerçek hayatta hep bir atlıkarınca görmek istemiştim. Aptalca bir çocukluk hayaliydi sanırım. Ve asla gerçekleşmedi... Babamın ne kadar meşgul olduğunu biliyorsun." Boğazımı temizledim. "Her neyse, o gece kaçtım... Sanırım beklentilere dayanamadım. Her şey çok fazla geldi. Oscar Perez veya onun gibi birinin geleceğim olacağı fikri... Zorla gülümsemek zorunda kalmak... Kendimi daha fazla o kişi olmaya zorlayabileceğimi düşünmüyordum. Her şey bir anda oldu, ciğerlerim kapandı ve nefes alamadım. O anda tek inandığım şey, evden çıkmazsam öleceğimdi. Atlıkarınca, şifonyerimin üzerinde öylece duruyor ve hayallerimle alay ediyordu. Ne kadar önemsiz olursa olsun, en azından birinin gerçekleşmesini istedim. Böylece gizlice dışarı çıktım, otobüse bindim..."

Gözleri büyüdü ve ben bir kahkaha attım.

"Kış olduğunu ve karnavalı yerinde bulamayacağımı düşünmek için bile durmadım. Atlıkarıncanın biraz karla kaplanmış olacağını hayal ettim. Her neyse... O, yakınlardaki bir alışveriş merkezinde güvenlik görevlisiydi ve neden boş bir otoparkta tek başıma durduğumu öğrenmek için yanıma geldi. Ve bilmiyorum... Her şey orada başladı. Ona ne yaptığımı bilmediğimi, fazla param ya da kalacak bir yerim olmadığını söyledim ve o da bir çözüm yolu bulmak için beni dairesine götürdü."

Adriana, "Muhtemelen seninle sevişmeye çalışıyordu," diye mırıldandı.

Güldüm. "Belki. Yine de nazik hatta içten görünüyordu. Çekiciydi ve ondan hoşlandım... Ama ona hiç âşık olmadım."

Aramızdaki boşluğa bir sessizlik çöktü ve omuzlarımdan ağır bir yük kalktı. Bunu biriyle paylaşmaya ne kadar ihtiyacım olduğunu şimdiye kadar fark etmemiştim.

"Nedimen olacağım," dedi sessizce.

"Tanrı'ya şükür." Rahatlamış bir şekilde elimi göğsüme koydum. "Aksi takdirde Sophia'ya sormam gerekecekti. Nasıl bir konuşma olacağını hayal edebiliyor musun?"

Hafifçe güldü ama sonra gülüşü soldu. "Bugün doktor randevum var."

"Öyle mi?"

"Öyle."

Gülümsedim. "Teyze olacağıma inanamıyorum."

Yutkundu. "Elena, öğrenirlerse onu öldürürler diye çok korktum..." O kadar sarhoş olmasının nedeninin bu olduğunu açıklamaya çalıştığını biliyordum. "Ve şimdi, bebeğe zarar verdiğim için daha çok korkuyorum."

"İyi olacak." Bir parça saçını çekiştirdim. "Bir Abelli herkesten daha güçlüdür. Birkaç shot votka yüzünden Tony'nin canının yandığını hayal edebiliyor musun?"

Güldü. "Bir *kurşun* bile Tony'yi incitmez. Yine de Benito bu konuda sızlanmayı seviyor."

Bir süredir aramızda olmayan bir keyifle güldük. Eğlence hafif bir sessizliğe dönüştü.

"Aşk..." diye başladı. "Sanırım düşüyormuşsun gibi geliyor... ve seni yakalayabilecek tek kişi oymuş gibi hissettiriyor."

Bir an düşündüm. "Kulağa korkutucu geliyor."

Güldü. "Hayır, korkutucu değil... Heyecan verici."

"Belki de senin için öyledir. Hiçbir şeyden korkmuyorsun."

"Âşık olmadığına emin misin?" diye sordu bir kez daha, bakışları üzerimde takılı kalmıştı.

"Hayır, gerçekten değilim."

"Ah, şey..." diye mırıldandı.

Ben onu sorgulayamadan, merdivenlerden yüksek bir kargaşa sesi yükseldi. Kapılar çarpılıyor, erkekler bağrışıyordu...

Oturup perdeleri ittim.

Kızgın seslerden birinin Nico'ya ait olduğunu fark ettiğimde yüreğim ağzıma geldi. "Aman Tanrım..."

Yataktan fırlayıp koridorda koşarken nabzım gergince atıyordu. Merdivenlerin başında donup kaldım.

Biri insanlar için elişi kâbuslar yapabilseydi benimki bu olurdu. Havada o kadar yoğun bir öfke vardı ki tenime dokuyordu sanki. Luca, Lorenzo ve Ricardo gergin yüzlerle giriş salonunda duruyorlardı.

Nico ve Benito'yu birbirlerini yakalarından tutar halde görünce içime bir korku düştü.

Nişanlım, kuzenimi masanın üzerindeki vazonun yere düşüp parçalanmasına yetecek kadar sert bir şekilde duvara çarptı. "Sınırı aştın..."

"Senin kahrolası sınırın umurumda mı sence?" Kuzenim onu bir adım geriye itti.

"O sınırı sikik bedeninle çizersem belki umurunda olur," diye homurdandı Nico.

Ben daha gözümü kırpamadan ikisi de silahlarını diğerinin şakaklarına dayamıştı.

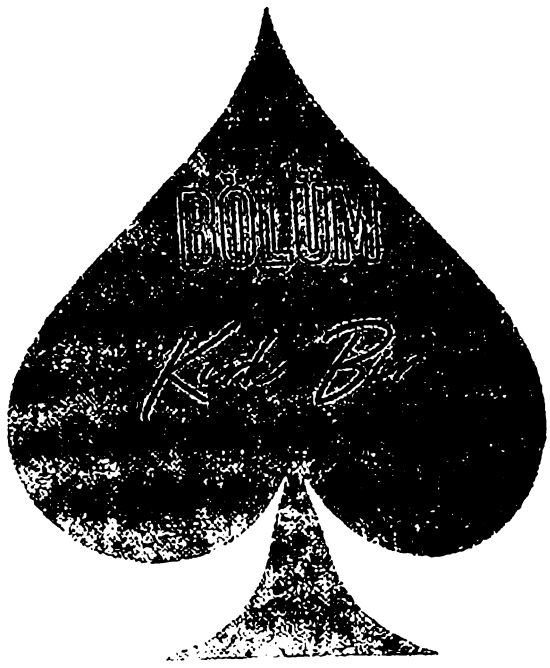
Kalbim buz gibi oldu.

Ön kapı hızla açılıp duvara çarptı. Babam, kardeşim ve Dominic araya girdi.

Her yönden silahlar doğrultuldu.

Cazzo.

Sanırım gerçekten batırmıştım.

"Hepimiz deli doğarız. Bazılarımız öyle kalır."
—Samuel Beckett

Elena

"BİRİ ŞU AN NE HALT döndüğünü açıklamaya başlasa iyi olur!" diye bağırdı babam. Bakışları merdivenin tepesinde duran bana çevrildiğinde duraksadı ve ardından ifadesi daha da sertleşti. Kafasını iki yana sallayıp silahıyla beni işaret etti. "Odana git, Elena."

Ayaklarım içgüdüsel olarak itaat etmeye başladı.

"Kal." Nico'nun sesi derin bir kontrol içeriyordu.

Şu anda bir mafya lideriydi. Yumuşaklığa yer yoktu.

Durdum, kanım kararsızlıkla dondu.

Nico, Benito'dan uzaklaşıp babama döndü. O, silahını yanında tutuyordu; fakat kuzenim ve babam silahlarını onun kafasına doğrultmuştu. Sırtımdan soğuk terler aktı.

Babam ve Nico birbirlerine baktı, gözleriyle iletişim kuruyorlardı. Sadece liderlerin anlayabileceği bir şeydi.

"Fazla ileri gittin," diye tısladı babam. "Elena evlenene kadar senin değil. Eğer bir şekilde unuttuysan kahrolası evlilik henüz gerçekleşmedi."

"Seni aydınlatmama izin ver, Salvatore," diye gürledi Nico. "Sözleşme imzalanır imzalanmaz o *benim* oldu."

"Sözleşmeyi de sikeyim. Seni. De. Sikeyim. Ace."

Nico küçümseyici bir eğlenceyle elini çenesinde gezdirdi. "Cayıyor musun?"

"Aynen öyle."

Kalbim beni göğsümden fırlamakla tehdit ediyordu.

Nico babama doğru bir adım attı. "Benimle nasıl savaş başlatılacağını bilmek ister misin? Bu şekilde."

Gözlerim büyüdü. *Bu olamazdı...*

Babamın çenesi gerildi. Tony ve Dominic sessiz kaldılar. İfadeleri okunamıyordu, dikkatleri ve silahları giriş salonundaki Russolardan hiç ayrılmamıştı.

"Buraya gel, Elena," dedi Nico.

Babam bana kısılmış gözlerle bir bakış attı. "Lanet odana gideceksin. Hemen!" Kararsızlık içimde o kadar şiddetli bir şekilde dolanıyordu ki hasta gibi hissettim.

Ne yapacağımı, kimi dinleyeceğimi bilmiyordum. Neden başıma bu gelmişti ki... *Bir not bırakmıştım...* Nico'nun bunu yeterli bulmayacağını bilmeliydim.

Nico'nun bakışları bana döndü. Gözlerinin kenarları karanlıktı ama irisleri parıldayan birer derinlik gibiydi. Aniden farkına vardım. Hiçbir şey söylemiyordu, zaten buna gerek yoktu. Onu seçmemi istiyordu ve bunu görmeme izin veriyordu. Bu, yaptığını gördüğüm en savunmasız şeydi; bana

daha önce çoğu kişinin görmediği bir parçasını gösterebildiği gerçeği, kalbimin heyecanla atmasına neden oldu.

Ellerim yapış yapış ve nefesim kesilir bir halde, çocukluğumdan beri içimde olan şeyi yaptım. Babamı dinledim ve odama doğru bir adım attım.

Ama bir şey beni durdurdu.

Babamın tarafını seçersem bu, şiddet ve ölüm anlamına gelebilirdi. Muhtemelen bir *savaş* çıkardı.

Gerçi tek neden bu değildi.

Derinlerimde bir şey, beni diğer tarafa çekiyordu. Kalbime yakın bir yer, attığım küçük adımla soğudu ve bomboş hissettirdi.

Gerilim, ben tereddüt ederken korkunç bir bulut gibi başımın üzerinde asılı kaldı.

Babam beni Oscar Perez'e satmıştı.

Nico ise onu benim için öldürmüştü.

Merdivenlerden inerken babamın bakışlarından kaçındım ama öfkesi tenimi yakacak kadar güçlüydü. Luca uzandı; fikrimi değiştirebilirmişim gibi koca kollarından birini belime dolarken sığ bir nefes aldım.

Bakışlarım Tony'le buluştu. Genellikle savaş kelimesini duyunca ilk silah çeken o olsa da babamla aynı şeyi istemiyor gibi görünüyordu. Yoksa Nico'nun yanında olmama izin vermezdi. Belki de Nico ve o, birbirlerini dövdükten sonra artık daha iyi durumdaydılar. Her neyse, ona minnettardım.

Zaten bir adamın ölümüne neden olmuştum.

Bir başkasının daha nedeni olursam yaşayamazdım.

♠

Luca, kolunu belime sıcak bir kelepçe gibi sardı ve beni arabaya bir mahkûm gibi yürüttü.

Nico ve diğerleri hâlâ içerideydiler. Mafya tarzı bir kucaklaşma yaşansın diye dua ettim ki bu, genellikle bir tür şiddet içerse de *savaş* başlatmazdı.

"Bir dahaki sefere kaçmak yerine," dedi Luca kuru bir sesle, "Ondan bir şey istersen bahse girerim, onu sana verebilir."

"Kaçmadım. Sen biraz *meşguldün*." Bakışlarım sertleşti. "Bu yüzden adanın üzerine bir not bıraktım."

Gözleri kısıldı. "Not falan yoktu."

Gözlerimi kırpıştırdım. *Ne?*

Kafasını sallamadan önce ifademi izledi. "*Kahrolası Isabel*," diye mırıldandı.

Yatağımda bağdaş kurdum ve Zippo'yu açıp kapattım.

Ondan bir şey istersen sana onu verebilir.

Nico'nun beni de kendisi gibi delirttiği sonucuna vardım. Çünkü *istemek*, bir sorunun kolay çözümüydü ve bu yolu başka hiçbir insanda kullanmakta tereddüt etmezdim. Basitti: Denklemde Nico varken tüm mantıklı düşünceler kayboluyordu.

Çakmağı hafifçe yaktım ve çıkan alevle birlikte bir umut da belirdi.

Belki de onu başka kadınlarla görmem ya da onlardan biriyle *banyoyu paylaşmam* gerekmiyordu. Umut sadece bir kor gibiydi, ışığı zar zor titreşiyordu; çünkü başka kadınların olacağı fikri göğsümü delip geçiyor, arkamda açık ve kanayan bir ağrı bırakıyordu.

Sadakatsizlik, bir mafya üyesinin olmazsa olmaz özelliğiydi. Bir sörfçü ve tahtası gibi. Bir yazar ve kalemi gibi. İkisi birbirinden ayrılmazdı. Ayrılmalarını istemek boşa bir çaba olurdu.

Gözden ırak, gönülden ırak olur derlerdi.

Bilmeden yaşayabilirdim.

Kulaklarıma bir motorun hafif sesi geldiğinde çakmağı tutuşum gevşedi. Pencereye doğru yürüdüm ve Nico'nun arabasından inip garaja girdiğini gördüm. Bir saat önce döndüğümüzden beri Luca da orada takılıyordu.

İçeri girdiğimde büzüştürülmüş notumu çöpte bulmuştum. *Kahrolası Isabel*'di gerçekten de. Hiçbir şeyi doğru yapmamıştım ama Nico'nun da inandığı gibi kimseye söylemeden ayrılmamıştım.

Utanç, beklediğim her dakika omuzlarımda daha da ağırlık yapıyordu. Üzülmüştüm, evden ayrılma kararını aceleyle vermiştim ve bu hiç benlik bir tavır değildi.

Luca garajdan çıktı ve arabasına binmeden önce çenesini ovuşturdu. Orada durup Nico'nun görünmesini bekledim ama dışarı çıkmadı. Son bir saatimi nasıl tepki vereceğini, ona ne diyeceğimi düşünerek geçirmiştim ve –Nico artık burada olduğundan– içimdeki huzursuzluk buna son vermem için yalvarıyordu.

Merdivenlerden inip arka kapıdan çıktım. Garajın önünde dururken çıplak ayaklarımın altındaki beton sıcaktı. Nico'nun elleri çalışma masasının üzerindeydi, yanında bir bardak viski duruyordu. Benim burada olduğumu anladığında omuzları gerildi.

Beni bulan bakışları karanlıktı, sıcaktı ve ikisinin arasındaki her duyguyu barındırıyordu. Omurgamda bir ürperti dans etti ve ne yaptığımı anlamadan ona doğru yürüdüm. Sert avcuyla yüzümü kavrayıp yanağımı okşamasını beklemiyordum. Kalbim Zippo'dan çıkan bir alev gibi parladı.

Yüzümü göğsüne bastırdığımda memnuniyet dolu hafif

bir ses çıkardı. Eli yanağımdan başımın arkasına kaydı, parmakları saçlarımda gezindi.

Çok güzel kokuyordu. Çok iyi hissettiriyordu. Konfor, güvenlik ve ihtiyaç, hepsi bir aradaydı. Bu duygunun bir adı vardı ama ne olduğunu bilmiyordum.

"Özür dilerim," diye soludum. "Bunların hiçbirinin olmasını istemedim."

İnanamamak ve eğlenmek arasında bir ses çıkararak homurdandı. "Demek Tatlı Abelli bu," diye mırıldanmıştı sanki.

Başka hiçbir mafya adamının yapmayacağı bir şey yapmış ve metresini nişanlısının önüne çıkarmıştı ama sonunda özür dileyen ben olmuştum.

Büyükannem ve annem haklıydı.

Bu adam beni ezip geçecekti.

Fakat o kadar sıcaktı ve o kadar *doğru* hissettiriyordu ki umursamak zordu.

Saçlarımı sıkarak yüzümü yüzüne yaklaştırdı. Bakışları sertleşti.

"Ceptelefonun nerede?"

Birden, ayrılırken telefonu yanıma almadığımı fark ettim. O kadar uzun zamandır telefonum yoktu ki varlığını hatırlamak zordu. "Unuttum."

"Tabii ya."

Yutkundum. "Bir not bırakmıştım."

"Duydum." Bakışları elime kaydı. "Bunu nereden buldun?"

Çakmağa baktım, yanımda getirdiğimi yeni fark ediyordum. "Ağabeyimle birbirinize girdikten sonra yerde bulmuştum."

"Saklamışsın."

"Evet."

"Neden?"

Tereddüt ettim, bir yalan uyduracaktım ama sonra vazgeçtim. Bugün olanlar yüzünden kendimi yeterince kötü hissediyordum, yalan söyleyemezdim.

"Senin olduğu için," diye fısıldadım.

Ortam o kadar sessizleşti ki kalbimin atışlarını duyabiliyordum.

Güm-güm.

Güm-güm.

Hırıltılı bir sesle, "Affedildin," dedi.

Omuzlarımdan ağır bir yük kalktı.

Sesi sertti. "Bir daha bana haber vermeden bu evden ayrılmayacaksın, anladın mı?"

Başımla onayladım.

"Tekrar et."

Kendimi onun bakışlarıyla buluşmaya zorladım. "Bir daha sana haber vermeden bu evden ayrılmayacağım." Tutabileceğim bir söz olmadığı için ciğerlerim sıkıştı. Henüz böyle bir söz veremezdim.

"Eğer aileni görmek istersen seni ben götürürüm."

Alt dudağımı ısırdım. "Babam seni vurabilir."

"Mümkün." Endişelenmiş gibi görünmüyordu.

Bu düşünceyle kalbim sıkıştı, birden boş hissettirdi.

Sırtımı tezgâha yasladı, ellerini iki yanıma dayadı ve sonra eğilip boğazımı öptü. İç çekip başımı eğdim. Konuşmamızın böyle gideceğini tahmin etmemiştim ama Nico'nun ne yapacağını tahmin etmekte hiç iyi olmamıştım.

"Bir şey isteyebilir miyim?"

Boynuma doğru, "İste," dedi.

Kendimi durduramadan söyleyiverdim. "Isabel'in gitmesini istiyorum."

Dudakları kulağıma doğru çıktı ve ben nefesimi tutarken saniyeler geçti. "Oldu bil."

İçim sızladı.

Eli uyluklarımdan yukarı çıkıp popomu buldu ve vücudumu onunkine doğru çekti. Boğazıma bir sıra öpücük kondurdu.

"Bir şey daha isteyebilir miyim?" diye soludum.

Boynumda bir gülümseme hissettim. "Bugün aşırı talepkârsın."

Yutkundum. "Burada... Kadın istemiyorum, tamam mı?"

Bir an için hareketsiz kaldı. Karnımda bir batma hissi oluştu ve fazla ileri gidip gitmediğimi merak ettim. Ya olmaz derse...

"İstediğin bu mu?"

Hayır. Sana yetmek istiyorum.

Sadece beni istemeni arzuluyorum.

"Evet."

Bir sonraki sessizlik ânında cevabının beklentisi ciğerlerimi sardı ve sıktı.

Benimle yüz yüze geldi. Bakışlarımız buluştu. Dudaklarımızın arasında santimler vardı.

O istediğinde basit bir yüzüğü çıkarmamış, onu öpmemiştim. Bu gerçek, motor yağı ve yaz kokusuyla birlikte aramıza yerleşmişti.

Bilmediği şey, yakında her şeyi bana bir daha asla güvenemeyeceği kadar mahvedeceğimdi.

Başparmağı dudaklarımda gezinip çenemden aşağı indi. "Oldu bil."

Ciğerlerimi sıkan beklenti gevşemesine rağmen kirli bir his kaldı. Katran kadar kalın ve gece kadar siyahtı. Tropik bir cennetteki zehirli yılan gibiydi.

"Ailene çok sadıksın," dedi sessizce. "Yine de babanı değil, beni dinledin. Niye? Bir savaşı önlemek için mi?"

Beklediği buydu, zorunda olduğum için onu seçtiğimi düşünüyordu. Gözlerinden okuyabiliyordum.

Oysa doğru hissettirdiği için yapmıştım.

İçimde yabancı bir sızı oluştu. Onun bilmesi için bir ihtiyaç...

Yanımdaki bardağın içindeki viski kadar altın renkli gözleriyle buluştum.

"Belki canım öyle istemiştir," diye fısıldadım.

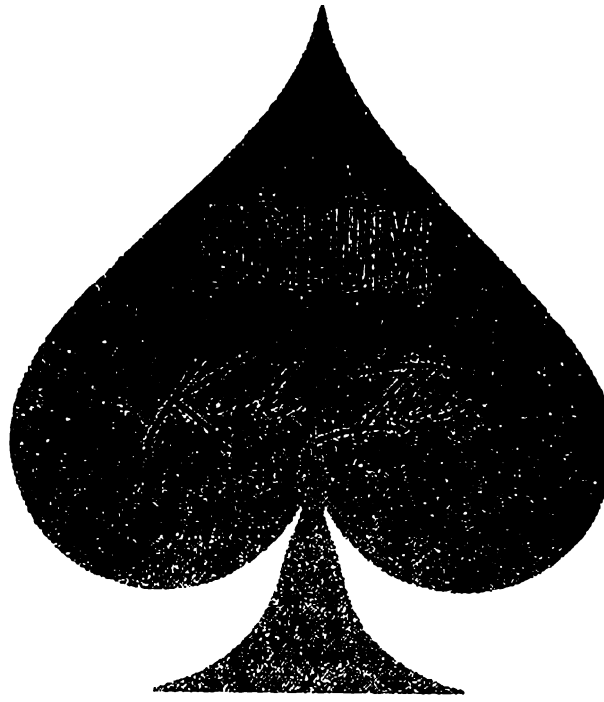
Beni o kadar uzun bir süre izledi ki bu, nabzımı hızlandırdı. Gözlerini kapattı ve başını iki yana salladı. "Gel hadi, içeri girelim." Elimi tuttu ve beni arkasından çekiştirdi.

Onu takip ettim.

O konfordu, güvenlik ve ihtiyaçtı. Hepsinin birleşimiydi.

Bunun bir adı vardı.

Ev.

"Asla tadılmayan bir öpücük, ebediyen heba olmuş demektir."
—Billie Holiday

Elena

ELİMİ TUTARKEN ARKA KAPIYI KAPATTI.

Beni koltuğa doğru çektiğinde nefesim kesildi. O oturdu, bense bacaklarının arasında durarak ne istediğini görmek için bekledim. Bana söylediği her şeyi yapardım. Belki kalbimin itaatkârlığındandı belki de romantik yanım iyi iş çıkarmak istiyordu.

Avuçları bacaklarımın üzerinde kaydı, çıplak uyluklarımı ortaya çıkarana kadar elbisemi yukarı çekti. Tenim beklentiyle canlandı. Elleri bana çok uygundu, mükemmel bir sertlikte ve en samimi sıcaklıktaydı. Aniden, onları bir daha asla hissedemezsem ne yapacağımı bilemedim.

Dizlerimin arkasına bastırdı ve üzerine oturana kadar beni kendine çekti.

Göğsüm göğsüne yapıştı. Kalplerimiz birlikte attı. Benim üzerimde pembe bir elbise, ondaysa siyah bir gömlek ile kravat vardı. Çok farklı olduğumuzu tam o an anladım. Büyük ve küçük. Sert ve yumuşak. Talepkâr ve uysal.

Eğilip dudaklarını boğazım boyunca gezdirmeden önce bir an birbirimizin havasını soluduk. Hırıltılı bir sesle, "Çok güzel kokuyorsun," dedi. Köprücükkemiğimin yanından aşağı doğru inerken sakalları boynumu gıdıkladı, sonra yüzünü göğüslerime bastırdı. "Siktir, bu memelerin yok mu..."

İç çektim, ellerim göğsünde gezindi. "Büyükannem benimle sadece memelerim için evlenmek istediğini söyledi."

"Hiç de bile." Gülümsemesini tenimde hissettim. "Bu da var." Kıçıma attığı sert şaplakla ciyakladım. Elbisemi omuzlarımdan aşağı indirip beyaz straplez sutyenimi ortaya çıkardı. Memelerimi kumaşın üzerinden sıktığında karıncalandıklarını hissettim.

"Yani memelerim ve kıçım için mi?" Sözlerim bir inlemeyle sona erdi, çünkü sutyenimin bir kısmını aşağı indirip dilini meme ucumda gezdirdikten sonra emmeye başlamıştı. Başım geriye düştü ve nefes nefese kalırken zihnim bulanıklaştı.

Bacaklarımın arasını avuçladı. "Bu da mükemmel bir amcı..."

"Nico," diyerek sözünü kestim, tenimin her santimi kızarmıştı.

Kıkırdadı.

Gülüşünün sesine, sıcak tınısının tenimde yankılanışına bayıldım.

Titredim.

Başparmağını kolumdaki tüylerin üzerinde gezdirdi. "Üşüdün mü?"

Alt dudağımı dişlerimin arasına alarak başımı iki yana salladım. "Gerginim."

Sutyenimin kopçasını açtı. Elbisem belime dolanmıştı, ben üzerinde çıplak bir şekilde ata biner gibi otururken gözleri kararda. "Neden?"

Ellerim aşağı kaydı, karın kasları dokunuşumla kasıldığında daha da aşağı indim. Parmağımı kemerinde gezdirdim. "Bir şey yapmak istiyorum," diye fısıldadım. Onu tadıp memnun etmek istediğimin iması havada ağır ve yoğun bir şekilde asılı kaldı.

Bakışları ânında yüzüme kaydı. Kemerini çözmeye başladığımda gerginlik damarlarımda dans ediyordu. O da gerildi. Öne doğru eğildim, göğüslerimi gömleğine ve dudaklarımı boynuna bastırdım. Tanrım, o kadar güzel kokuyordu ki başım dönüyordu. Tüm kokusunu içime çekmek için burnumu boynunda gezdirdim.

Eli başımın arkasını kavradı ve enseme doğru kaydı. "Bu seni neden geriyor?"

Yutkundum. "Çünkü daha önce hiç yapmadım."

Kanepenin önünde dizlerimin üzerine çökmek için geriye doğru kaymaya çalıştım ama aniden bir avuç saçımı kavrayarak beni durdurdu. Bakışlarında bir karmaşa ve inançsızlık vardı.

"Yalan söylüyorsun." Sesi keskindi.

Zayıfça güldüm, aslında sözleri canımı yakmıştı. "Eminim birazdan yalan söylemediğimi anlarsın." O kadar gergindim ki titriyordum. Yapış yapış olan ellerimi elbiseme

silmemeye çalıştım. Bir aptal gibi, bu adama kaç tane deneyimli kadının, kaç kez oral seks yaptığını merak ettim.

Tekrar geri çekilmeye çalıştım ama tutuşu daha da sıkılaştı. Bakışlarından yayılan bir gerilimle beni izledi. Ne olduğunu anladığımda yutkundum. Ona bakmaya devam ederek yüzüğü çıkardım ve parmaklarımdan kayıp düşmesine izin verdim. Saçlarımı tutuşu gevşeyince yere kaydım.

Rahatlamaya çalışıyormuş ya da ayaklarının dibinde diz çökmüş bir kadının olması rutin bir olaymış gibi gerindi. *Tanrım, bu adam!* Hiçbir şeyi kolaylaştırmıyordu.

Pantolonunun düğmesini çözdüm. Fermuarın sesi odanın içinde baştan çıkarıcı bir şekilde yankılandı. Dirseğini koltuğun kol dayanağına dayadı ve beni izledi.

Tereddüt ettim. Bunu mükemmel bir şekilde yapamayacağımı biliyordum, keşke *yapabilmek* için daha fazla pratiğim olsaydı. Nico ağza alma bölümünde ne yaptığını kesinlikle biliyordu ve ben, bir hayal kırıklığı olacağımdan korkuyordum.

"Bütün gün kasıklarıma mı bakacaksın yoksa aletimi çıkaracak mısın?"

Orada otururken talepkâr ve sabırsız bir krala benziyordu. Yine de omuzlarının sıkılığından ve gözlerinden geçen gerginlikten çözülmeye yakın olduğuna inanıyordum.

İç çamaşırını indirip parmaklarımı ereksiyonunun etrafına dolarken ellerim titriyordu. Bu şeyi ağzıma nasıl alacaktım? Bir yanım endişeli olsa da beklenmedik bir yanım azimle denememi istiyordu. Çok yumuşak ve sıcaktı. Sert ve kalındı. İçimde çok iyi hissettirmişti ve bunun için ona teşekkür etmek istiyordum. Eğilip penisini yanağıma sürttüm.

Bacaklarını daha da yaydı, bir eli ağzında gezinirken diğeri kol dayanağının üzerinde yumruk olmuştu.

Yüzümü ve dudaklarımı her yerine sürterken ağzım sulandı. Dilimi çıkardım ve onu bir deneme yapıyormuşum gibi yaladım. Kökünden tepesine kadar tekrar yaptım. Karnı kasıldı, ağzından hafif bir inilti kaçtı. Tepkisi o kadar ateşliydi ki tek bir noktayı bile kaçırmadan her yerini küçük küçük yalarken boğazımdan bir tatmin mırıltısı yükseldi.

"Oynamayı bırak," dedi sertçe.

Tanrım, oral seks konusunda huysuzdu.

Gözlerimi kısarak ona bir bakış attım.

"Em," diye talep etti.

Hiç de normal olmayan bir şekilde, otoriter sesi bacaklarımın arasına sıcak bir dalga gönderdi. İtaat ettim, dilimi aletinin başında gezdirdikten sonra onu emdim.

"Siktir, işte bu," derken başı geriye düştü.

Göğüslerim uyluklarına sürtündü ve içimde zevk kıvılcımları uçuştu. Onu tekrar emdim, ağzıma daha fazla aldım ve aşağı yukarı inip çıktım.

Eli bir avuç saçımı tutarken, "Aynen böyle," diye tısladı. Başımı hareket ettirerek ritmi kontrol etti. Yukarı ve aşağı, her seferinde ağzımın daha derinlerine... "Bana bak," diye sertçe emretti.

Bakışlarım onunkilerle buluştu.

"Siktir," diye mırıldandı.

Aletini boğazıma çarpacak kadar derine ittiğinde öğürdüm ve gözlerim sulandı. Bir inlemeyle beni kendinden uzaklaştırdı. Kafasını koltuğa yaslayıp yarı kapalı gözlerle beni izlerken nefes alıp verişi hızlanmıştı.

Elimin tersiyle ağzımı sildim. "Sorun ne?"

"Boşalacağım," dedi sadece.

Kaşlarım çatıldı. "Kısa sürdü."

Demek istediğim, henüz bırakmaya hazır olmadığımdı ama söyler söylemez kulağa iki sıkımlık canı varmış gibi geldiğini fark ettim.

Bir kahkaha attı. "Bunu dediğin için seni çok fena sikeceğim."

Kızardım.

Ağır bakışları şehvetle doluydu. "Üstündeki her şeyi çıkar ve buraya gel."

Ayağa kalkıp elbisemi ve tangamı bacaklarımdan aşağı kaydırdım. Yanına gittiğimde ağzı mememe yapıştı. Ateş beni tüketti, sarhoş edici bir his kanımda dolaştı. Bana sertçe, aceleyle dokundu ve bu sadece ateşi daha da körükledi.

Göğüslerimi, boğazımı ve boynumu emip ısırırken ellerim saçlarının arasına gömüldü. Popomu sıkıp tokatladı ve beni ereksiyonuna bastırarak hareket ettirdi.

"Ayağa kalk," diye hırladı. Cümlesini bitirmeden beni üzerinden kaldırdı, sonra yüzünün üzerine çekti. Bir bacağım kanepenin arkasında, bir elim de omzundayken inledim. Kalçalarımı ağzına doğru hareket ettirirken beni emip yaladı. Alev alev yandım. İçimdeki baskı gittikçe artıyordu.

"Çok yakınım," diye inledim.

Titreyen bacaklarım ve kesilen nefesimle boşalmadan hemen önce bir avuç saçını tuttum. Nefes nefese kucağına kaydım. Daha niyetini anlayamadan kalçalarımdan tuttu ve hızla içime girdi.

Bedenime bir acı yayılırken nefesim kesildi. "Nico, canım hâlâ yanıyor."

Bana nazikçe dokunmaya başladı. "Siktir, özür dilerim, bebeğim." Öne eğildi ve üst dudağımı dudaklarının arasına alıp tatlı bir çekişle öptü.

Ağzı benimkinden ayrıldığı anda ikimiz de ne yaptığını fark ettik.

Dondu.

Nabzım garip bir şekilde durdu.

Bir tedirginlik hissettim; viski kadar sıcak ama buz gibi soğuktu. Nico içimdeydi, öyle derindeydi ki canım yanmıştı; ancak tek odaklanabildiğim, ağzımın beni öptüğü yerinin nasıl karıncalandığıydı. Dudaklarımı yaladım; hareketimi takip ederken bakışları karardı. Kendimden bir parça tadabiliyordum ama *ondan* yeterince tadamıyordum.

Aramızdaki hava durgunlaştı. Kararsızlıktan ellerim titriyordu. Yüreğim pır pır ederken sıcacık olmuştu, sonunda canlıymış gibi atıyordu.

Kendimi durduramadım.

Öne doğru eğildiğimde nefeslerimiz birbirine karışacak kadar yakınken içimden bir titreme geçti. Sonra dudaklarım onunkilere değene kadar yaklaştım. Çok yumuşaktı, çok onun gibiydi, çok *bana aitti*. Ayırdığı dudaklarına kendiminkileri bastırdım, sonra dilimi içeri kaydırdım. Göğsünün derinliklerinden bir inleme geldi ve elleri kalçalarımı sıktı.

Nefes almaya çalışarak geri çekildim ama alamadan önce eğildim ve onu tekrar öptüm. Yavaşça, ıslak ıslak... Ağzının içini yaladım. Eli başımın arkasını kavradı, ardından dilimi emdi. Parmaklarım kravatında gezinirken inledim. Bir sonraki öpücük sertti, dili kaymadan önce dişleri etimi sıyırdı. Kanım kulaklarımda uğuldadı, damarlarımda deli gibi dolaştı, benzin ve alev gibi yandı.

Onunla çok doluydum ve ağzı benimkinin üzerindeyken kendimden geçmiş gibi hissediyordum. Tamamlanmış. *Tükenmiş*. Nefes almak için ara vermeyi asla istemiyordum.

Öpüşmeyi yavaşlatmaya çalıştı ama ben durmak istemiyordum. Duramazdım.

Ağzımı onunkine bastırdım, üst dudağını hafifçe yaladım ve nefesini ciğerlerinden çaldım. Tadı çok güzeldi; vanilyalı sıcak viski ve *ben* gibiydi.

Alt dudağımı ısırarak yeterli olduğunu söyledi.

"Ya beni becer ya da kalk üstümden."

Ani ruh hali değişikliği karşısında bocaladım. Ancak nedenini çok geçmeden anladım. Onu hiç öpmediğim için kızgındı ve şimdi bunu benden esirgeyecekti. Hareket etmesem de gözlerim kısıldı. *Cosa Nostra*'daki başka bir adam olsa, benim onu öpmeme isteğime asla saygı duymazdı ama karşımdaki adam duymuştu. Şimdi ben onu canlı canlı yemeye çalışırken Nico da gururlu bir patron gibi bana bunu hatırlatıyordu.

Kalçalarımı ilk başta yavaş ve tembelce salladım. Acı, biraz fazla sıcak bir ateşin yanında durmak gibiydi ama sıcaklığı olmadan da ölürdüm. Kollarımı omuzlarına doladım ve yüzümü boynuna gömdüm.

Klitorisim pelvisine dayandığında basınç ve ısı kıvılcımlar saçarak içime bir ürperti gönderdi. Elleri sırtımdan aşağı indi, kalçalarımı kavradı ve beni kendine daha çok çekti. Sadece sürtünüyordum, henüz onu becermeye başlamamıştım. Nico buna aldırmıyor gibiydi.

İçimin derinliklerinde durmasının verdiği his, beni uçurumun kenarına getiriyordu.

Birazcık yükselip tekrar aşağı kayarken ağzımın içimden bir *mmm* sesi kaçtı. "Siktir, o sesler..." Bir sonraki çıkardığım sesi ağzıyla yakaladı. Elleri kaburgalarımdan belime kaydı. Yavaşça aşağı yukarı hareket etmeye başladığımda üzerinden bir titreme geçti.

Sert elleri beni sıkıca tuttu.

Çenemi dişledi.

Ağzını, boynumda gezdirdikten sonra kulağıma bastırdı.

"Dudaklarını benden tekrar sakınacak mısın?"

Başımı iki yana salladım.

"Çünkü bana aitler, değil mi?"

"Evet," diye soludum.

Boğazından bir inleme yükseldi, sonra boynumu tutup beni sertçe öptü. Islak ve dağınık bir şekilde. Vahşice ve kabaca... Sonra ıslak dilini yavaşça gezdirip yaladı, ağzımın her santimini tatmaya çalışıyor gibiydi. İçim sıcacık oldu ve o sıcaklık dışarıya yayıldı.

Elleri beni yukarı aşağı hareket ettirmeye başlamadan önce onu becermeye alışmama izin verdi. Tatlı, *sıcak* bir basınç oluşmaya başladı. Ağzının içine doğru inledim. Ondan başka hiçbir şey soluyamaz hale gelene kadar beni öpmeye devam etti.

Başını eğip bir mememi emdiğinde basınç doruğa ulaştı. Hazzım patlayıp sonunda dağılırken bir titreyiş bedenimi ele geçirdi. Nefesim ağır ve düzensiz çıkıyordu, alnım onunkine dayalıydı.

Bedeni gerildi ve beni sallarken elleri belimi sıktı.

"İçine boşalmamı iste."

"*Lütfen* içime boşal." Dudaklarına karşı inledim.

Yüzünü boğazıma bastırdı, tüylerimi diken diken eden erkeksi bir inilti çıkardı ve boynumu iz bırakacak kadar sert ısırdı.

Kollarımı omzuna dolayarak üzerinde oturdum, nefesim boğazını yalıyordu. Varlığı, her nefes alışında tenimi sırılsıklam bırakıyordu. Dokunuşu, tadı ve kokusu o kadar derini-

me işlemişti ki kalbimin bütün çatlaklarını doldurmuşlardı. Bir uyuşturucuya, her gün beslemem gereken bir bağımlılığa dönüşüyordu. Son vuruşla birlikte içim coşkuyla doldu ve uzuvlarım rahatladı.

O bir kara sevdaydı, bir arzuydu, bir *ihtiyaçtı* ve bunun karşılıksız olduğundan emindim. Ama parmaklarım kravatından aşağı inip göğsüne yaslandığında...

Güm-güm.

Güm-güm.

Güm-güm.

Kalbi benim için hızla atıyordu.

"Günleri değil, anları hatırlarız."
—Cesare Pavese

Nico

TENİNİN YUMUŞAKLIĞINA HAYRAN KALARAK ellerimi sırtında gezdirdim. Kollarımın arasında o kadar küçük ve kırılgandı ki çok az bir çabayla hayatını söndürebilirdim. Bu düşünce boğazımda bir şeylerin sıkışmasına neden oldu.

Bu kadınla ne yapacağımı bilmiyordum ama onu yanımda tutacağımdan emindim. Onu her gördüğümde kanım kaynıyor, *benim* kelimesi göğsümü yakıyordu. Bu tutkuyu besleyen sadece içimdeki açgözlü Russo olsaydı, Elena yatağımdan ayrıldığı anda bu his kaybolup giderdi. Lâkin bugün, Abelli evindeki herkes bunun öyle bir şey olmadığını öğrenmişti.

Bir başkasıyla olmak istese de umurumda olmadığı sonucuna vardım: Kimseyle olamazdı. Bu kadar basitti. Kendimi onun geçmişini araştırmaktan alıkoymuştum çünkü hoşuma gitmeyen bir şey, özellikle de bir *sevgili* bulursam sakin bir şekilde üstesinden gelemeyeceğimi biliyordum. Ve onun nefretini kazanma düşüncesi göğsümde derin bir ağrıya neden oluyordu.

Nefesi boynuma çarptı. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim. O kadar çok saçı vardı ki... Sikimi emerken suratından uzaklaştırmak için saçlarını tutmak zorunda kalmıştım. Yalan söylemiyordu, birine ilk kez oral yapışıydı. Sersemletici bir düşünce beni tüketti. Belki de inandığım kadar deneyimli değildi.

Başka ne yapmamıştı? Hepsini bilmek istiyordum. Her şeyi. Bana söylemesini isteme dürtüsü dilimin ucundaydı ama bunu içimde tutmak için kendimi zorladım. Onun cinsel geçmişi hakkında konuşmak hatta düşünmek bile istemiyordum. Bunun sadece başka bir kırık eşya parçasıyla sonuçlanacağını hissedebiliyordum.

Babası yerine beni seçmişti.

Ve kahretsin, bu içimi sıcak bir tatmin dalgasıyla doldurmadıysa hiçbir şey bilmiyordum...

Tırnakları ensemdeki saçların arasında gezindi ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. "Nico, ailelerimiz düğünde birbirlerini öldürecek mi?"

Keyiflendim. "Olabilir."

Başını eğdi ve ipeksi saçları ellerimin arasından kaydı. "Babamın senden hoşlandığını sanmıyorum."

Güldüm. "Bence birçok Abelli benden hoşlanmıyor."

"Ben hoşlanıyorum," diye fısıldadı.

Siktir.

"Öyle mi?"

"Öyle."

İçimdeki sıcaklık canlandı. "Sen yakında bir Russo olacaksın, o yüzden bu sayılmaz."

Bir parmağını boynumda gezdirdi. "Gelecek hafta sonu."

Yarın. Ancak henüz bunu bilmesine gerek yoktu.

Babası beni, fikrini değiştirmekle tehdit ettikten sonra bekleyerek bunu riske atmamaya karar vermiştim. Elena benimdi ve bunu kanıtlamak için yarın soyadımı alacaktı.

"Bence düğünden önce birkaç etkinlik ayarlamalıyız," dedi. "Ailelerimizin kaynaşabilecekleri bir yerde." Durakladı. "Kumarhane gibi."

Güldüm. "Muhtemelen çok iyi bir fikir olmaz, bebeğim."

"Yaa," diyerek güldü ve sesi içimi eritti. "Sizin bir avuç hilekâr olduğunuzu unutmuşum."

"Bizim," diye düzelttim.

"Biz," diye fısıldadı, sanki bu kelimenin dilinden nasıl çıktığını deniyordu. O dilinin tadına bakmak istedim.

Geriye yaslandı ve göğüslerinin yüzümün dibindeki görüntüsüyle sikim sertleşmeye başladı. İç çamaşırımı büyüyen ereksiyonumun üzerine çekip ona dokunmaktan kaçındım. Zaten hassastı ve az önce de canını yaktığım için yeterince kötü hissediyordum. Gerçi ağzı artık benim olduğu için pişman değildim.

Kravatımı düzeltti, parmaklarını göğsümde ve karnımda gezdirdi. Burada oturup bu kadının bütün gün bana dokunmasına izin verebilirdim ve bundan asla sıkılmazdım. Elimi kaldırıp parmak eklemlerimi okşadı. "Bunların yaralanmadığını hiç görebilecek miyim?"

Parmaklarıma baktım. "Muhtemelen hayır."

Avcunu benimkine dayayarak aramızdaki farka baktı. "Luca'ya vurdun mu?"

"Evet." Ona o kadar sert vurmuştum ki kemiklerini kırmadığıma şaşırmıştım. Piçin sert bir yüzü vardı.

Gülümsedi. "Çok dürüstsün."

"Her zaman."

Bakışlarını benimkilere dikti, kaşlarının arasında küçük bir çizgi oluştu. Kahretsin, fazla güzeldi. Ona bakmak canımı yakıyordu.

"Gerçekten mi? Sorduğum her şeye dürüstçe cevap verir misin?"

Bir tutam saçı kulağının arkasına sıkıştırdım. "Dürüst olurum ama bazı şeyleri bilmesen daha iyi."

Benimkinin üzerindeki eli titredi ve aniden bunun kulağa nasıl geldiğini anladım. Kadınlardan bahsettiğimi sanmıştı. Tanrım, bu kızla tanıştığımdan beri başka bir kadını becerebileceğimi asla düşünmemiştim. Doğrusunu söylemek gerekirse ona takıntılı olduğumdan oldukça emindim ve artık bu umurumda bile değildi. Sadece takıntımı beslemeye devam etmek istiyordum. Ölene kadar, onu tekrar ve tekrar becermek, öpmek, yalayıp yutmak istiyordum. Bunu yapamayacağım fikri, kötü bir gribe veya onun gibi bir şeye yakalanmışım gibi kendimi hasta hissetmeme neden oluyordu.

"İşten bahsediyordum, Elena."

Parmaklarını benimkilere kenetleyerek ellerimize odaklandı. Başını omzuma yaslayarak sessizce, "Kötü bir adam olduğunu duydum," dedi.

Dudaklarıma bir gülümseme yerleşti. "Duyduğun her şeye inanır mısın?"

"Sadece gördüklerime inanırım. Neden kuzenini öldürdün?"

Dudaklarımı kulağına bastırdım. "Kafana silah dayamıştı."

Ürperdi. O zaman bile Elena'nın benim olduğunu biliyordum.

"Nico?"

"Ne oldu?"

"Menin bacaklarıma akıyor," diye fısıldadı.

Siktir. Bu duyduğum en ateşli şeydi. Aletim zonkladı.

Bacağından aşağı damlayan ıslaklığı buldum. Parmağımı yukarı doğru hareket ettirerek onları tekrar içine ittim. Beni deli eden o nefes kesici *mmm* sesini çıkardı. Lanet olsun, yine azmıştım. Eğer üzerimden kalkmazsa onu tekrar becerecektim ve kendime bunu yapmayacağımı söylemiştim.

"Bir süre işe gitmem gerekiyor," dedim. "Ağabeyinle bir görüşmem var."

Gerildi. "Lütfen onu öldürme."

İçimden alay dolu, eğlenceli bir ses kaçtı. O piçe duyduğu sadakatten nefret ediyordum. Sadakatinin hepsini ben istiyordum. Mantıksızdı, farkındaydım ama bu kız hakkında hissettiklerimle nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Her şeyi derinden hissediyordum. Her şey yakıyordu. Her şey dürtüseldi.

"Onu öldürmeyeceğim. Baban ve ben artık birlikte çalışmamaya karar verdik. Tony bir tür aracı olacak."

"Ah." Yutkundu. "Onun da seni öldürmesine izin vermemeye çalış."

"Öldürürse ne olur?"

Sanki bunu hiç düşünmemiş ve bilmiyormuş gibi durakladı. Ağzını boğazıma bastırıp öperek yukarı doğru yavaşça çıktığında soruya cevap vermek istemediğini fark ettim. Du-

dakları, benimkilerin üzerine yerleşmeden önce çenemde gezindi. Kasıklarımda bir sıcaklık patladı. Öpücüğü derinleştirdi, dilini ağzıma kaydırdı ve sikim bir kaya gibi sertleşti. *Hay sıçayım.* Saçından bir tutam kavradım ve onu geriye çektim.

Gözleri gece kadar karanlıktı, pembe dudakları şişmişti.

"Öldürürse ne olur?" diye tekrarladım.

Alt dudağını dişlerinin arasına alarak bir an sustu. "Eminim insanlar burada yaşadığımı öğrendiğinde beni isteyecek tek bir adam bile olmaz."

Öfkelendim. Beklediğim cevap bu değildi hatta sözleri doğru bile değildi. Elena için her erkek tüm birikiminden vazgeçip her şeyini feda ederdi. Gözlerim kısıldı.

"Senin için başka erkek olmayacak."

Dudakları kıvrıldı. "Olmamasını ölüyken bile sağlar mısın?"

Ne saçmaladığımı bilmesem de, "Evet," diye cevapladım.

"Bu tür aşırılıklar bir tek senden beklenirdi zaten."

Bakışlarım yoğunlaştı çünkü bunu bir iltifat olarak söylediğine inanmıyordum. "Doğum kontrol hapı alıyor musun?"

Yanakları kızarıp uçuk pembe rengini aldı. Kucağımdaydı, göğüsleri yüzümün dibindeydi, bacaklarından menim akıyordu ama o yine de basit bir soruyla kızarıyordu.

Kravatımın ucuyla oynarken, "Evet," diye yanıtladı.

"Ne zaman bırakacaksın?"

Gözlerini kırpıştırdı ve ardından inanamayarak güldü. Kravatımı bırakıp ayağa kalkmadan önce, "Sen delisin," dedi.

"Bir soru sordum, Elena."

"Ben de cevap vermemeyi seçtim, Nico," diye savuşturdu ve çırılçıplak bir şekilde banyoya doğru yürüdü.

Bu manzara karşısında içimden inledim. "Sonsuza kadar almayacaksın."

"Hayır. Sanırım bırakmayı düşünmeden önce evlenmek isterim."

Çenemi ovuşturdum.

İyi. *Yarın konuşurduk o zaman.*

"Bugün yaptığın aptalca bir hareketti, Ace." Tony, ofisimdeki kanepemde bir kolunu arkaya dayayarak oturuyordu.

Ona doğru bir bakış fırlattım. "Fikrini sordum mu?"

Eliyle gülümsemesinin üzerini ovuşturdu. "Sadece ihtiyaç duyacağını düşündüm, hepsi bu."

"Yanlış düşünmüşsün," dedim kuru bir sesle. "Ayrıca senin yaptığın tüm aptalca şeyleri yazsaydık, İncil'den daha kalın bir kitap ortaya çıkardı."

Kanepeye biraz daha gömüldü. "Yaptığım her şey önceden planlanmış olur. Sadece çoğu kişiden daha hızlı düşünme yeteneğine sahibim."

"Sıktığın palavranın kokusunu buradan bile alabiliyorum. Dürüst olmak gerekirse nasıl hâlâ hayattasın aklım almıyor."

Sırıttı. "Beni öldüremediğin için üzgünsün."

"Seni hiç öldürmeye çalışmadım."

"Bundan şüpheliyim. Fakat artık öldürmeyeceğini biliyorum. Kız kardeşimden hoşlanıyorsun ve kız kardeşim de beni seviyor."

Kız kardeşinden hoşlanıyor muydum? Öyle miydi? Elena için hissettiklerime kıyasla kulağa vasat bir ifade gibi geliyordu.

Gianna'nın sözleri aniden zihnimi doldurdu.

Çünkü *sen ona* âşık *olursun. Ama o sana olmaz.*

Tanrı aşkına... Gianna haklıydı.

Kahretsin. Bu hiç iyi değildi.

Kalemimi masaya vurdum, arkama yaslandım ve bu saçma ifadeye cevap vermeyi reddettim. Tony güldüğünde dişlerimi gıcırdattım.

"Sonunda kötü kalpli Russo âşık olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyor."

Başımı hafifçe salladım. "Seninle benim aramda büyük bir fark var, Tony. Âşık olayım ya da olmayayım, ben sikik bir enayi değilim."

Tony'nin bakışları sertleşti ama sadece ayaklarını sehpanın üzerine koydu.

"Jenny seni sikinden tutup etrafta sürüklüyor ve ona izin veriyorsun. Ona belden bağlamalı bir vibratör alıp kendini siktir de tam olsun."

"Biliyor musun," dedi. "Sen onun lanet adını ağzına almadan da yaşayabilirdim."

"Ve ben de sehpamda ayakkabıların olmadan yaşayabilirim."

Ayaklarını çekmedi, kravatını düzeltti ve bandajlı elini karnına koydu. "Bu gece ateşli bir randevum var."

"Sanırım *ateşli* kısmı, on kilometrelik alandaki her adamın o kadının tadına baktığını bildikten sonra gücünü kaybediyor."

Çenesi kasıldı. "Kız kardeşimi seviyorum Ace ama sen de bir bakireyle evleniyor değilsin."

İçim öfkeyle doldu ve Tony bunu fark ettiğinde bakışları tatminle titreşti.

"Oturup kız kardeşini becermem hakkında konuşmak

istiyorsan bana göre hava hoş. Aklımda güzel anılar canlanıyor."

Ceketindeki bir tozu silkeledi. "Bana kalsaydı, düğüne kadar Elena'nın seninle kalmasına asla izin vermezdim."

"Çok fazla şeyin senin kararına kalmaması iyi bir şey," dedim kuru bir sesle. "Yoksa New York, büyük öfke nöbetlerinden birinde yanıp kül olurdu."

"Şehri ateşe verirsem yanmayı hak etmiş demektir."

Yarım bir kahkaha attım. "Muhtemelen bunu, bir adam kız arkadaşına birkaç çeyreklik atıp onu gezintiye çıkardığı için yapardın."

Yakasını çekiştirerek düzeltti, bakışları öfke doluydu. "O kahrolası bir fahişe değil."

"Neredeyse buna kanacaktım. Kolumdaki saati ona versem istediğim her şeyi yapardı."

"Her kadın yapardı. O otuz beş bin dolarlık saat yüzünden ortalıkta dolaşan bir mal gibi görünüyorsun."

Elena'yla tanışmadan önce bu konuda ona katılabilirdim –*her kadın* kısmına tabii, aptal *mal* yorumuna değil– ama onun büyük bir meblağ için kendini vereceğini hayal edemiyordum. Bunun nedeni zaten bolca parası olması da değildi.

Tanrım, daha işe başlamamıştık bile ve şimdiden gözlerimin arkasında bir baş ağrısı belirmeye başlamıştı. "Şu işi halledebilir miyiz?"

"Tabii ki, Ace. Ama önce bir şey söylemeliyim."

Kalemi masaya fırlattım. "Duymak için sabırsızlanıyorum."

"Büyük ihtimalle Stockholm sendromundan ama her ne sebeple olursa olsun, Elena seni seçti ve ben onun seçimine saygı duyuyorum. Ama onu incitirsen seni öldürmek zorunda kalırım."

Güldüm. Onu incitmektense sol kolumu kesmeyi tercih edeceğimden oldukça emindim; fakat Tony'ye, Elena'nın benim en büyük zayıflığım olduğunu belli etmemin hiçbir sikik yolu yoktu.

Bakışlarım buz kesti. "Madem tehditleri salıyoruz, Elena'nın kafasına bir silah daha dayanmasına neden olacak kadar aptalca bir şey yaparsan derini canlı canlı yüzerim. Anladın mı?"

Sırıttı. "Anladım, kardeşim."

Tanrım. Yarından itibaren bu salak benim kahrolası kayınbiraderim olacaktı.

Eve geldiğimde saat gecenin ikisini gösteriyordu. Tony ve ben toplantıyı birbirimizi öldürmeye çalışmadan bitirmiştik ki bana göre bu bir başarıydı. Sonrasında halletmem gereken başka işler çıkmıştı. Gömleğimde kırmızı lekeler bırakan can sıkıcı işler.

Garajın yanındaki çöp kutuları torbalarla doluydu ve Elena'nın ne attığını fark ettiğimde dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi. Evimde büyüleyici bir yaratık var gibiydi ve bundan sonra ne yapacağını asla kestiremiyordum.

Luca bana Elena'nın bugünkü eğlenceli aktivitelerini anlattıktan sonra ayrıldı. Burada kalmaktan bıktığını biliyordum ve benim de onun işe geri dönmesine ihtiyacım vardı ama başka kime güveneceğimden emin değildim. Normalde Lorenzo'yu bu tür şeylerin başına koyardım ama onu Elena'yla baş başa bırakır mıydım? Sikseler olmazdı. Hâlâ hadım eden yerler var mıydı acaba...

Dürüst olmak gerekirse onu başka bir erkekle bırakma

fikrinden nefret ediyordum ama onun güvenliği benim için bundan daha önemliydi. Ayrıca, aklımın bir kenarında, sadece altı ay önce kaçmaya çalıştığını hatırlatan bir dürtü vardı. Babası lanet olası bir paragöz olduğu için mi kaçmıştı yoksa muhtemelen hâlâ yaşayan bir adam için miydi? Dişlerim birbirine kenetlendi.

Yukarı çıktım ve merdivenlerdeki gıcırtı konusunda bir şeyler yapmam gerektiğine karar verdim. Acayip ses çıkarıyordu.

Eve gelmek için can atıyordum. Sırf bütün gece Elena'yı yavaş ve güzelce becerebileyim diye... Onu yatırmak, inlemelerinin tadını çıkarmak, terletmek ve altımda titremesini sağlamak istiyordum. Bu fikirle taş gibi sertleştim.

Odama gidip yatağımı boş bulduğumda boğazımdan bir hırıltı yükseldi. Ardından misafir odasının kapısını açtığımda derin bir uykuda olduğunu gördüm. Pencere hafif açıktı, perdeleri hışırdatan bir esinti içeri sızıyordu. Sokak lambası yüzünü sarı bir parıltıyla aydınlatmıştı ve bu manzara karşısında yüreğim sıkışıyordu.

Yanına oturdum. Yüzü bana dönük bir şekilde yan yatıyordu. Pürüzsüz bacağının birini örtünün dışına çıkarmıştı. Üzerinde göğüslerinin altına kadar toplanmış minicik bir tişört ve kahrolası *tangası* vardı. Çıplak kıçının kıvrımı tam önümde, onu ısırmam için bana yalvarıyordu. Sikim bir pislik gibi davranıp onu uyandırmam konusunda ısrar ediyordu. Sıçayım böyle işe. Yüzümü ovuşturdum ve başımı salladım. Yapamazdım.

Dudakları hafifçe aralıktı, düzenli ve yavaş nefesler alıyordu. Koyu kirpikleri yanaklarını gölgelemişti. Bir süre onu izledim. Böyle tatlı bir ifadeye sahip olmak için kafasının içi

ne kadar da huzurlu olmalıydı. Böyle kalmasını, bir daha hiçbir şey için endişelenmemesini garantilemeyi istiyordum.

Kahretsin, âşık olmuştum.

Mükemmelliğin bir yüzü, vücudu ve sesi olsaydı bu kız olurdu. Başparmağımı yumuşak elmacıkkemiğinde gezdirdim.

Bakışlarım yüzüğünü buldu ve boğazım düğümlendi. Gianna'nın sözleri ağzımı acı bir tatla doldurdu.

Bu kızın beni istemesini, bana ihtiyacı olmasını ve beni sevmesini sağlayacaktım; çünkü yalnız başıma buna dayanamazdım.

"Yaşadığımızı en çok hissettiğimiz an, âşık olduğumuz andır."
—John Updike

Elena

TEMİZ HAVA VE BEKLENTİ GİBİ KOKUYORDU. Aralık pencereden ılık bir esinti süzüldü ve bütün gece pencereyi açık bıraktığımı fark ettim. Bu, Nico'nun elektrik faturasına etki edecekti. Ancak New York'a yıllarca elektrik verecek kadar parası olduğundan emindim.

Kalkıp pencereyi kapattım ve ardından banyoya doğru yürüdüm. Orta derecede düzgün görünmeye başladıktan sonra aşağı indim. Ayaklarım merdivenlerin dibinde dondu ama ne yazık ki bu sefer yarı çıplak Nico yüzünden değildi.

Dudaklarımdan kısık sesli bir, "Hayır," çıktı.

"Evet," dedi Nico.

Kalbim, göğsümde bir langırt topu gibi sekiyordu.

Bakışlarım, üç parçalı siyah takım elbisesinin içindeki Nico'dan kanepenin arkasına serilmiş beyaz gelinliğe kaydı. Soğuk bir huzursuzluk dalgası vücudumu sardı ama içinde başka bir şey daha vardı. Balon gibi genişleyen bir parça haz ve *rahatlama*. Bu adamla evlenmeden yaşamanın beni rahatsız ettiğini şu ana dek fark etmemiştim ve bu, itibarımla ilgili de değildi. Böylesine liberal bir dünyanın başkalarına sağladığı özgürlükleri ne kadar sevsem de, kalbim *Cosa Nostra* için, romantik olan her şey için ve belli başlı gelenekler için atıyordu. Ayrıca benden sıkılacağı ve benimle evlenmekten vazgeçeceği fikri, bu süre boyunca ürkütücü bir ıslık gibi aklımdan çıkmamıştı.

Evlenmeyi, kendime ait bir kocam olmasını istiyordum ama her zaman hayalini kurduğum güneşli, beyaz çitli rüya, diğer kadınların varlığıyla gölgelenecekti. Paylaşamazdım. Bu adamı paylaşamazdım. Bu fikir midemi bulandırıyor, nefesimi kesiyor, göğsümde bir ağrının yayılmasına neden oluyordu.

"Oscar Perez'i neden öldürdün?" diye pat diye sordum.

Nico adaya yaslanırken elleri ceplerinde duruyordu. Bakışları deniz kadar sakin ve derindi. "Çünkü sen benimdin."

Boğazımdaki yumruyu yuttum. Yalan söyleyeceğini düşünmüyordum ama soruyu geçiştireceğini sanmıştım. Birden, kalbimdeki bu zonklamanın Oscar'ın bana verebileceği herhangi bir fiziksel acıdan daha kötü olacağını anladım.

"Belki de kaderi engellemişsindir." Kanepedeki beyaz, yazlık gelinliğe bakarken sesim bir fısıltı gibi çıkmıştı.

Ona bakmadım ama sözlerimin sinirini bozduğunu bilmek için bakmama gerek yoktu. Bakışlarının yoğunluğu yanaklarımı yaktı.

"Kader diye bir şey yoktur," diye çıkıştı. "Olsaydı bile, birinin yapacağı en son şey seni Oscar Perez'le eşleştirmek olurdu."

"Kaderler* beni seninle mi eşleştirirdi yani? Sen de bir aziz değilsin."

"Bir aziz mi istiyorsun, Elena?"

Hayır, seni istiyorum. Ama seninle gelecek gönül yarasını istemiyorum.

"Nico birbirimizi tanımıyoruz... Göbek adını bile bilmiyorum."

"Angelo. Şimdi yukarı çık ve hazırlan. Bir saat sonra yola çıkıyoruz."

Hareket etmedim. "Ben gelinliğimi çoktan seçmiştim, Nico... Mükemmeldi." Kulağa uçarı bir kız gibi geliyordum ama ben böyleydim. Neye imza attığını bilmeliydi. Bensiz nasıl evlilik izni aldığını merak etmiştim ama bunun muhtemelen yaptığı yasadışı işlerin en kolayı olduğunu fark ettim.

"Düğünümü istiyorum," dedim kararlı bir şekilde.

"Benimle iki tören yapmak istediğine emin misin? Görünüşe göre ilkini bile zar zor hazmediyorsun." Ses tonu sinirliydi, bir mesaja cevap vermek için telefonunu çıkardı.

"Hayır, bir tane yapmayı tercih ederim. *Gelecek hafta sonu* olanı. Bugün hiçbir yere gitmiyorum." Arkamı döndüm ama bir kol belime dolanıp ayaklarımı yerden kesene kadar üç basamak bile çıkamamıştım.

"Bugün evleniyoruz, Elena. Yarın değil, lanet olası gelecek hafta sonu değil. *Bugün.*"

Sırtımı göğsüne bastırmıştı, ayak parmaklarım zeminde kayıyordu. Bir erkeğin benimle evlenme arzusunu dile getir-

* Mireler veya Fateler (Kaderler), Yunan mitolojisinde kaderin ete kemiğe bürünmüş hali olan üç tanrıçayı ifade eder. (ç.n.)

me şeklini tam olarak böyle hayal etmemiştim; resmen biraz kaba ve otoriterdi.

Elinden kurtulmaya çalıştım ama kurtulamayacağımı anlamakla kaldım.

"Bırak beni, Nico." *Beni daha sıkı tut.*

"Bu elbiseyi yukarı çıkarıp giyecek misin?"

"Bir bakire istiyorsun," diye itiraz ettim. "Benim yerime Adriana'yı seçtin." Kolunu üzerimden çekmeye çalıştım ama bu, çeliği sökmeye çalışmak gibiydi.

Kahkahası sırtımdan aşağı doğru yankılandı. "Böyle mi düşünüyorsun? Senin yerine tuhaf kız kardeşini seçtiğimi mi?"

Beni ayaklarımın üzerine bıraktığında dişlerimi gıcırdattım. "O tuhaf değil."

"Baban bana senin evliliğe uygun olmadığını söyledi. İkiniz arasında seçim yapmadım."

Bu bilgiyle içim hafifledi. Yüzümü ona döndüm ve bakışlarıyla karşılaştım. Beni aklımı başıma getirene kadar becermek istiyor ve kendini bunun için zar zor tutuyormuş gibi görünüyordu. İçimden bir ürperti geçti.

Tişörtümün ucuyla oynadım. "Düğünümü istiyorum, Nico."

Sert avcu yüzümü okşadı. "O halde düğününü alacaksın; ancak *bugün* Elena Russo olacaksın, daha sonra değil."

Yanağımı eline dayayarak, "Elena Russo," diye fısıldadım.

Umut ve mutluluk tadındaydı. Ama kelimeler yok olurken ardında ufak bir kalp kırıklığı tadı kalmıştı.

Korna sesi, bir taksi şoförüyle tartışan birinin bağırışları ve Bronx'un Grand Concourse Caddesi'ndeki koşuşturma

aklımda beyaz bir gürültüye dönüştü. Mahkeme binasına doğru yürürken nabzım boğazımda atıyordu.

Kapıya geldiğimizde arkamı döndüm. Nico terlemiş elimi tuttu ve hafif bir kıkırdamayla beni içeri çekti. Luca'nın gözlerini devirdiğini kaçırmadım. Kendisi şahidimizdi ama sanırım bir blok ötede yanından geçtiğimiz evsiz adamın şahidimiz olmasını tercih ederdim.

Beklemek zorunda kalmadık. Saçları topuz yapılmış sarışın bir resepsiyon görevlisi bizi olmamız gereken yere kadar götürdü ve huzursuz, değişken havasından kim olduğumuzu bildiğini anladım. Nico'nun yoğun bir salı öğleden sonrasında böyle bir hizmet almak için New York Şehri'ne ne kadar ödediğini merak ediyordum. Belki de bir kuruş bile harcaması gerekmemişti. O, *Cosa Nostra*'nın *kralıydı*.

Kalbim törenin başından sonuna kadar hızla atmaya devam etti. Nikâh memurunun sözlerinin uğultusunu, vücudumu saran soğuk teri ve Nico'yu fark edebiliyordum. Onun tanıdık varlığı ve parfümünün hafif kokusu beni tüketiyor, düzenli atan nabzımı hızlandırıyordu.

"Kabul ediyorum." Bu iki kelimeyi bir mafya lideri gibi söylemişti ama bakışları vanilyalı sıcak viski gibi parlıyordu. Sonra beni seveceğine, onurlandıracağına, değer verip koruyacağına ve diğer herkesten vazgeçip *sadece* bana sadık kalacağına söz verdi. Bunu öyle bir söyledi ki ona neredeyse inanırdınız.

Bana söylenen kelimeleri tekrarladım ve ardından yüzükleri takma kısmı geldi. Sol elimdeki elli sentlik yüzüğe baktım. Nico'nun yolda annesine ait olduğunu söylediği yüzükten çok daha ucuzdu. Salonda garip bir sessizlik oluştu. Nikâh memuru boğazını temizledi. Luca saatine baktı. Yü-

züğü ortaparmağıma taktım ama görünüşe göre Nico, ben onu tamamen çıkarana kadar durup olay çıkaracaktı. Bu yüzden yüzüğü çıkarıp sağ elime taktım. Nico, nikâh memurunun sözlerini tekrarlayarak annesinin yüzüğünü parmağıma geçirdi.

Annesini seviyordu. Kalbim bu düşünceye tutundu ve içim sıcacık oldu.

Onu dudaklarından öptüm. Yumuşak, tatlı ve yürek parçalayıcıydı.

Ve artık Bayan Russo olmuştum.

Dışarıda New York güneşi bulutsuz bir gökyüzünde ateş gibi parlıyordu.

"İyi iş çıkardın," dedi Luca. "Nikâh memuru seni kaçırdığımızı yalnızca birkaç kez düşündü."

Kaldırımın ortasında durdum. Bedenim hâlâ titriyordu ve durum, yerini yavaşça baş döndürücü bir rahatlamaya bırakıyordu. Nico önümde durdu ve bakışlarım onunkilere çevrildi. Son yirmi dakika içinde ters yüz olmuş gibiydim ama şimdi, şehrimin ortasında, yanımda bu adam varken bitiş çizgisi kurdelesini geçmiş gibi hissediyordum.

"Nico, ya Üç Kader gerçekse ve benim kaderim bir başkasıyla olmaksa?"

Ellerini ceplerine soktu, bakışlarında bir kıvılcım çaktı. "Sanırım o Kaderleri bulmam ve onları yakıp kül etmem gerekecek."

Gülümsememek için yanağımı ısırdım ve başımı hafifçe salladım. "Sen delisin."

Bir kahkaha patlattı, gökyüzüne baktı ve neredeyse duyulmaz bir şekilde, "Tek bir şey için deliyim," diye mırıldandı.

Kalbim hariç tüm vücudum dondu. Kalbimse kendi bo-

yutunun iki katı kadar büyümüştü. Duymamış gibi yapmak istedim ama araba farı görmüş bir geyik gibi donakalmıştım. Ağır bakışları benimkiyle buluştu ve söylediğini duyduğumu fark ettiğinde bakışları daha da yoğunlaştı. Kıvranmama neden olan bir umursamazlıkla beni izledi.

Luca yakınımızda duruyordu, *Lifetime*'da bir Noel filmi izliyormuş gibi yüzünü buruşturmuştu.

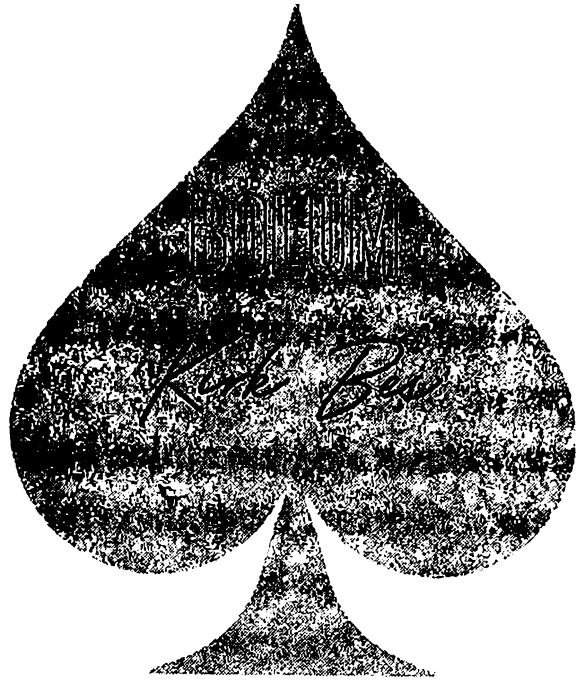
Yutkundum ve ardından, "Acıktım," diye duyurdum.

Luca eğlenceli bir homurtu çıkardı. "Eğer hepsini çöpe atmasaydın, Ace'in evinde bir sürü yemek vardı."

Onları çöp poşetlerine doldurmuş ve sonra bütün poşetleri Luca'ya taşıtmıştım. Alt dudağımı dişledim. Oturup *Isabel*'in hazırladığı yemekleri yemeyecektim. Bu, dün mantıklı bir tepki gibi görünmüştü...

Nico şaşırmasa da bakışları keyifle titredi. Bu sabah buzdolabının boş olduğunu fark etmiş olmalıydı.

Öğle yemeği yiyeceğimiz yere yürürken bu evlilikle ilgili çekincelerim güneşin parıltısı, hafif esinti ve *tek bir şey için deliyim* sözünün etkisi altında kayboldu. Ancak spor çantamın dibindeki kâğıt parçasını hatırlamamla birlikte, içime kötü bir şey olacağına dair bir sezginin düşmesi fazla uzun sürmedi.

"Dürüst olmam gerekirse, hâlâ peri masalları okuyorum ve en çok onları seviyorum."
—Audrey Hepburn

Elena

EVE YOLCULUĞUMUZ SIRASINDAKİ SESSİZLİĞİMİZ ancak bir buz kıracağıyla un ufak edilebilirdi. Luca kendi arabasını kullanıyordu, yani arabada sadece Nico ve ben vardık. Karı koca olarak düşünceli bir sessizlik vebasına kapılmış gibiydik.

Çaresizce ne düşündüğünü bilmek istiyordum. Bugünden pişman mıydı? Ben genel olarak pek çok duygu yaşamıştım ama pişmanlık bunlardan biri değildi. Belki de evlilik ilk başta uyuşturucu almak gibiydi; çünkü kargaşa içinde bile olsa yeniden canlanmış ve *kırılmaz* hissediyordum. Russo olmak böyle mi hissettiriyordu?

Nico'nun bir eli direksiyondaydı ve güneş gümüş alyansının üzerinde parlıyordu. Sanırım artık gittiği her yerde parmağında ona beni hatırlatacak bir şey taşıyacaktı. Benim onunla evleneceğim kadar *onun da* benimle evleneceğini fark etmemiştim. Onu, onun beni kontrol ettiği kadar kontrol edemeyebilirdim ama bir bakıma Nicolas Russo'nun önemli bir parçasına *sahiptim.*

Nico eve varır varmaz doğruca mini bara yöneldi. Öğle yemeğinde de içki içmişti ve benimle evlendiği için alkole ihtiyacı olduğunu düşünmeye başlamıştım. *Ne kadar da güven vericiydi*! Gerçi ben de bir terör bulutunun içinde sıkışıp kalmış gibi davrandığımdan pek konuşamıyordum. Dürüst olmak gerekirse bir düğünüm daha olduğu için mutluydum çünkü ilkini gerçekten mahvetmiştim.

Bir elimi kapıya yaslayarak topuklu ayakkabılarımı çıkardım. "Daha önce hiç evlenmedim."

Nico bir viski sürahisinin kapağını çıkardı. "Ben de."

"Hadi canım?" Sahte bir şaşkınlıkla sordum. "Sendeki bu itibarla, sıkıldıkça birer birer öldürdüğün eşlerden oluşan bir haremin olduğuna emindim."

Döndü, dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Hayır, pis işlerimi benim yerime yapacak adamlarım var."

Anlıyormuşum gibi başımı salladım. "Doğru, kadınları öldürmek pis iştir." Adadan bir saç tokası alıp uzun buklelerimi boynumdan yukarı topladım. "Pekâlâ, umarım benden sıkıldığın zaman bana haber verip avantaj sağlamama müsaade edersin."

Elini cebine sokup beni izledi. Bakışları tıpkı günler önce, *kaçamazsın; seni bulamayacağım hiçbir yer yok* dediği zamanki gibi alev alev yanıyordu. Eşit miktarda hem sıcak hem

de soğuk bir titreme sırtımdan aşağı indi. Birdenbire, prensesin kötü krala âşık olduğu ve kapısı asla kilitli olmamasına rağmen kulesinde kalmayı seçtiği, çarpık bir peri masalındaymışım gibi hissettim.

Başından beri haklıydım. Bu adamdan asla kurtulamazdım... Zaten artık çok geçti. Artık sadece zamanımın tadını çıkarmalıydım.

Çıplak ayaklarımla ona doğru yürürken tüylerim diken diken oldu. Bu ev çok soğuktu ve Nico her zaman bir fırın kadar sıcaktı. Sıcaklığının bir kısmını paylaşabilirdi.

"Benden hâlâ sıkılmadın, değil mi?"

Bir elini çenesinde gezdirdi. "Sanırım aşağı yukarı birkaç günün daha var."

Tam önünde durup kravatının ucunu kavradım. "Sadece birkaç gün mü?" Verdiği nefesi soludum. "Zamanımı uzatmak için bir şeyler yapsam iyi olacak sanırım..." Parmak uçlarımda yükselerek onu öpmeye çalıştım ama kafasını çevirdi.

Belki kısa bir süre önce, verdiği bu tepki karşısında dehşete düşerdim ama artık onu daha iyi tanıyordum. Ayrıca karnımın karşısında hissedebildiğim bir sertliğe sahip olması da buna yardımcı oldu. Bu yüzden öpücüğümü reddetmesini görmezden geldim ve dudaklarımı dudakları yerine çenesine bastırdım. Bu sabah tıraş olmuştu ve cildi alışık olmadığım bir şekilde pürüzsüzdü. Boğazından aşağı doğru öpücükler kondurdum, tadı ve kokusu yüzünden başım dönüyordu.

Sanki boynuyla sevişmiyormuşum gibi bardağını ağzına götürdü. "Bugünü yaşamaktansa Brooklyn Köprüsü'nden atlamayı tercih edersin sanıyordum."

"Hayır." Başımı iki yana salladım, dilimi boğazında gezdirdim ve elimi ereksiyonuna indirdim. Elimi uzaklaştırdı.

"Belki Washington Köprüsü olabilirdi," diye ekledim. "Orası yere çok daha yakın."

Elimi tekrar sertliğinin üzerine koydum ve tüm uzunluğu boyunca ovuşturdum. Bana izin verdi ama yine de o aptal viski bardağını elinde tutmaya devam etti. Dudaklarının kenarına kadar öperek çıktım, dudaklarına geldiğimde sonunda başını bana doğru çevirdi ve ben bir iç çekerken dudaklarıma yapıştı. Öpücük ıslak ve sertti, belki biraz sinirliydi. Dilim onunkine doğru kaydı ve karnımın altı kısmında bir alev yanmaya başladı.

Alt dudağımı ısırdı. "Beni deli ediyorsun."

"Ruh hastalığın için beni suçlama."

"Ruh hastalığım *sensin*."

"Çok kabasın," derken nefesimi dudaklarına doğru verdim.

Bardağını bıraktı, boynumun arkasını tuttu ve sonra beni yoğun bir şekilde, yavaşça öptü. Kalp atışlarım bacaklarımın arasında atmaya başlayana kadar öptü. Kendimden geçiyordum. Vücudumu onunkine bastırdım, küt tırnaklarımla karnını tırmalayarak aşağı indim ve kemerini çekiştirdim. Boğazından sert bir ses çıkardı ve benimkilerin üzerindeki dudakları yavaşlamaya başladı. Uzaklaştığını fark ettiğimde hayal kırıklığıyla inledim.

"Nico..."

Başparmağı ağzımı okşadı. "Evleniyor gibi değil de cenazedeymiş gibi davranan bir kadın, kocasının onu becermesini istemiyordur herhalde."

"İstiyor," diye itiraz ettim.

Seks seksti, evlilik de *evlilik*.

Neden hep ikisini birbirine karıştırıyordu?

Onu ne kadar çok istediğimi anlamıyor muydu? Kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan çıktı.

"Seni düşündüm, biliyor musun... Biz nişanlanmadan önce." O kadar yoğun bir şekilde kızardım ki içim bile yandı ve kalbimin hızla çarpmasına neden oldu.

Vücudu bir anlığına hareketsiz kaldı. "Öyle mi?"

Ciğerlerimi korku, utanç ve kırılganlık karışımı bir his sıkıca sardı ama onu istediğimi bilmesine ihtiyacım vardı. Gerçek şu ki... Ona anlayamadığım bir şekilde *ihtiyacım* vardı ama kimsenin, özellikle de onun bu ihtiyacın bu kadar şiddetli olduğunu bilmesine izin veremezdim. İçimde bir yerde cesaret bularak parmak uçlarımda yükseldim ve dudaklarımı kulağına bastırdım.

"Ailemin mutfağındaki o andan sonra o kadar sıcak bastı ki düşünemedim bile... Bu yüzden odama gittim ve yatağıma yattım. Sonra parmaklarımı içime kaydırdım ve onları senin parmaklarınmış gibi hayal ettim."

Kalp atışlarım kulaklarımda yankılandı.

"Siktir!" diye inledikten sonra kalçalarımı tutup beni kaldırdı ve ağzımı kendininkiyle buluşturdu. *Nihayet.* Bacaklarım beline dolandı ve ellerim saçlarının arasına daldı.

Merdivenlere doğru yürürken beni canlı canlı yemeye çalışıyormuş gibi öpüyordu. Çok bencil bir öpücüydü. Beni sadece canı istediğinde öpüyor, ısırıyor, dudaklarımızın her hareketini, yalayışını ve baskısını o kontrol ediyordu.

Ağzını boynumdan aşağı indirdi, ben de yeleğinin ve gömleğinin düğmelerini çözmeye koyuldum. Teninin benimkinin üzerinde olmasını istiyordum, bunu sadece bir kez hissetmiştim ve tekrar hissetmek için ölüyordum. Manşetleri dışında hepsini çözdüm, elleri kıçımı yoğurduğu için manşetlerini çözmek imkânsızdı. Beyaz atletini pantolonundan çıkardım ve ellerimi atletinin altına soktum. Parmaklarımı

karnının ve göğsünün sıcak derisinin üzerinde gezdirdim. Dişlerinin arasından tısladı ve yatağa o üzerimde olacak şekilde düştüğümüzde küçük bir çığlık attım.

Gelinliğimi çekiştirdi ve ipler gevşerken bir yırtılma sesi geldi. "Bu *Chanel*'di," diyerek dudaklarına doğru söylendim ama sutyenimi indirip göğüslerimi emdiğinde tüm düşünceler kayboldu. Elleri popomun altını kavradı, parmakları külotumun altına kayıp klitorisime sürtündü... Girişimle oynamaya başladığında iç çektim.

"Siktir, ıslanmışsın," diye inledi.

Parmağı *yanlış* deliğe girdiğinde gerildim.

"Nico," dedim nefes nefese.

Avuçlarımın altındaki göğsü titredi. Yavaşladı, yanağımı öptü ve dudaklarıma doğru mırıldandı. "Durmamı istersen dururum."

Maceracı bir kız olduğuma inanmıyordum ama bu adamın az önceki gibi titrediğini hissetmek için her şeyi yapacağımı biliyordum.

Ben bir şey demeyince bakışları eridi. Parmağını içime daha da sokarken yüzümü izledi. Garip bir duyguydu ama nefesi düzensizleşip vücudu sanki kendini tutmakta zorlanıyormuş gibi gerginleştiğinde bedenimi daha önce hiç olmadığı kadar sıcak bastı.

Bir parmağı hâlâ kıçımı doldururken iki parmağı vajinamdan içeri girdi. Parmaklarını yavaşça içeri ve dışarı hareket ettirmeye başladığında inledim. Doluluk yoğundu, *lezzetliydi* ve beni uçurumun kenarından atmaya yakındı. Boğazımı öptü ve parmakları beni ıstırap verici bir şekilde yavaşça becerirken altında titredim.

Çarşafları sıktım. Topuklarımı yatağa bastırıp boşaldı-

ğımda inlemelerimi ağzıyla örttü. Öpücüğün nazikliği soldu. Dudaklarımı ve çenemi ısırdı. Dilimi emdi. Dişleri dişlerime çarptı.

Heyecanlı ve edepsizceydi. Ayrıca onunla ilgili her şey gibiydi.

"Seni yavaşça becereceğim," diye fısıldadı kulağıma.

Ve dediğini yaptı.

Mümkün olan her şekilde.

Mutfakta. Oturma odasında. Duşta. Koridorda. Yatağında.

Yedi gün geçti; Nico'ya, sekse, seks yapılabilmesi mümkün olan her alana ve her pozisyona fazlasıyla aşina oldum.

Bunun sağlıklı olduğunu düşünmüyordum.

Nefes almış, uyumuş ve Nicolas Russo'nun her şeyini tüketmiştim.

Evlendikten sonra ilk kez yatağından kalkmaya çalıştığımda bileğimden tutmuş ve yine o miskin bakışlarıyla beni izlemişti. Bu sefer beni sonsuza kadar orada tutacaktı. Yüzükten bir kez bile şikâyet etmedi ve bunu, artık onun yüzüğü de parmağımda olduğu için daha iyi hissetmesine bağladım.

Onun yatağında uyudum. Bazen yüzüm göğsünde. Bazen vücudu ve koluyla beni sararken. *Her zaman* bedeni bedenime yapışık. Her zaman elleri üzerimde ve kokusu her yerdeyken. Nasıl hatta ne zaman olduğunu bilmiyordum ama bir şekilde sınırlarımı yıkmanın ve her parçama kendini yerleştirmenin bir yolunu bulmuştu.

Bir şey yüreğimin derinliklerine dokunmuştu.

Sıcak ve kırılgan bir şey.

Bir ip gibi çözülen bir şey.

Yedi gün boyunca işe gitmedi.

Bana kart oyunlarında hile yapmayı öğretti. Nasıl sikişileceğini öğretti. Nasıl omlet yapıldığını da öğretti.

Annesinin iyi bir aşçı olduğunu söyledi. *Kafası iyi olmadığı zamanlarda* diye hızla belirtmişti.

Ne kadar küçük olursa olsun, paylaştığı tüm bilgileri özümsedim. Yakında yapbozun her parçasına sahip olacaktım.

Yavaş ama emin adımlarla yemek yapmayı öğreniyordum.

"Diyorum ya anne, çok sulu oldu." Telefona doğru iç çektim.

"Meyaneyi doğru yapmadın."

"Tam olarak bana söylediğin gibi yaptım!"

"Benim tariflerim *buono,** Elena. Problemli olan sensin."

Bu gibi konuşmaların birkaçından sonra *Google*'ın çok daha iyi bir öğretmen olduğunu öğrendim. Nico omlet yapabiliyordu ama diğer her şeyde beceriksizdi.

Çokça paket yemek tükettik ama o, bundan hiç şikâyet etmedi. Aslında hiçbir şeyden şikâyet etmedi. Ne ilgisini özlemeye başlayıp onu ofisinde rahatsız ettiğimde ne de telefonda işle ilgili konuşurken kucağına oturduğumda... O patronvari, baskıcı yanı asla kaybolmamasına rağmen, onun gibi bir adamın olmasını bekleyeceğimden daha sakin ve daha nazik olduğunu öğrenmeye başlıyordum.

Onun korkunç olmasını dilerdim. Çünkü yakında bunu hak edecektim.

Beni tatlı bir şekilde, yavaşça öpüyordu. Parmaklarını saçlarımda gezdiriyordu. İzleyeceğimiz filmleri benim seçmeme izin veriyordu ama bütün hafta boyunca tek bir filmi bile

* (İt.) Doğru. (ç.n.)

tamamlayamamıştık. Başparmağı göbek deliğimin etrafında daireler çizmeye başladığında elinin daha aşağılara inmesi için ölüyordum ve bana her zaman istediğimi veriyordu.

Vücudu benimkinin üzerine kapanıyordu. Çok ağırdı, çok *mükemmeldi*...

Tenime değen teni. Beni daha derinden öpmek için başımı zorla eğişi. Boğazımda gezinen avcunun sertliği. Beni damgalar gibi yakan el izleri.

Hepsi bulanıktı. İçimde bir bütün haline gelen bir histi.

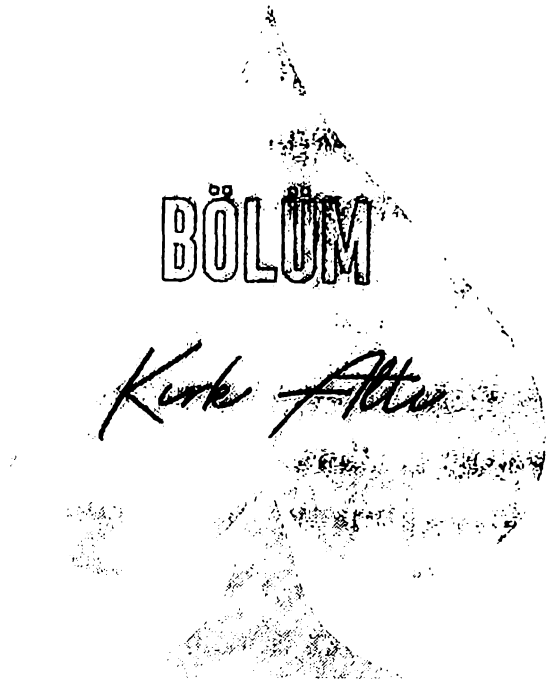
Yüzümü boynuna gömer ve kokusunu içime çekerdim. Kokusu nikotin gibiydi, her damarımı yakan ve kanıma karışan bir uyuşturucuydu.

Dayanma gücümüzün sınırına gelirdik.

Sonrasında benden, ondan ve tükenmişliğimizden başka bir şey kalmazdı.

Heyecan verici demişti Adriana.

Can yaktığını hiç söylememişti.

"Pembe bulutumdan bir gümbürtüyle düştüm."
—Elizabeth Taylor

Elena

GÜNEŞ TENİMİN ÜZERİNDE SIMSICAK PARLIYORDU ama gece boyunca içimde yer alan soğuğu çözemiyordu. Nico'nun nefes alışını dinleyerek ve ne yapacağımı düşünerek saatlerce uyanık kaldım.

Vicdanım için, akıl sağlığım için, *onun* için hiçbir şey yapmadan duramazdım.

Nico'nun bana olan güvenini sarsmak ve onu başka bir kadının kollarına itmek zorunda kalmamak için geçmişi unutabilen, farklı biri olmayı dilerdim. Sırf o yanımdayken içimi dolduran mutluluğu yok etmemek için.

Uyanıktı ve şiltenin aşağı çökmesinden yatağın kenarın-

da oturduğunu anlamıştım. Bakışları tenime değiyordu ama gözlerimi açmadım. Ya düşündüğüm her şeyi görürse?

Başparmağı elmacıkkemiğimi okşadı. "Bütün gün tembellik mi yapacaksın?"

Başımla onayladım.

"Senin şu meşhur, sudan ibaret çorbanı özlemiştim ama..."

"Gıcıklık yapma," diye mırıldandım.

Kıkırdadı.

"Yemek yapamadığımı söylemiştim ve sen yine de benimle evlenmeyi seçtin," diye şikâyet ettim.

"Çok para harcadığını da söyledin ama harcamadın."

"Alışverişe gidene kadar bekle."

Güldü ve üzerimdeki örtüleri çektiğinde iç çektim. Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Nico hava soğuk!"

Çıplaktım. Geçen hafta boyunca çıplak olmadığım zamanlarda sadece tişört ve külot giymiştim. Hayatımın en güzel günleriydi.

Bedeni üzerime kapandı. Sıcaklığının birazını çalmak için kollarımı beyaz tişörtünün altına kaydırdım. Bu adamın, bu vücut sıcaklığıyla Kuzey Kutbu'nda bir gece boyunca montsuz hayatta kalabileceğine emindim.

Kocaman oluşunu ve onun yanında kendimi hep küçük ve güvende hissetmeyi seviyordum. Gerçek şu ki onunla ilgili her şeyi seviyordum ve bunun geri dönüşü yoktu. Sevgim, raylarda gözleri kocaman açılmış şekilde duran bir kız olmasına rağmen duramayan bir tren gibi tam gaz ilerliyordu.

O üzerimde yatarken içim mutlulukla doldu. Avcunu yanağımda gezdirip ensemi tuttu. Dudakları benimkilere değdi. "Acayip güzelsin."

Hırıltılı sesi kalbimi sarıp sıktı. Sıcaklık ve suçluluğun

asidimsi tadıyla yaktı. Güzel kelimesinden nefret ederdim. Hangi dilde söylenirse söylensin kulağa pis geliyordu. Ancak onun dudaklarından derin ve samimi bir şekilde dökülüyordu ve bu, romantik kalbimin duymayı hep hayal ettiği şekildeydi.

Beni öptüğünde altında eridim, ellerimi sırtının pürüzsüz kaslarında gezdirdim.

Dudakları boynumdan aşağı kaydı. "Benim için ne ifade ettiğini biliyorsun, değil mi?"

Vicdanım hızlıca yön değiştirirken kalp atışlarım yavaşladı ve her şey bulanıklaştı.

Neden?

Bunu bana neden yapıyordu?

Mutluluktan öfkeye kadar pek çok duygu yüzeye çıktı ve tenimin altında titreşti. Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yaktı. O kadar gergindim ki fark etmemesi mümkün değildi ama sanki bu tepkiyi bekliyormuş gibi sadece boğazımı öptü.

Göğsüme bir ağrı saplandı.

Alnını benimkinin üzerine yasladı. Dudaklarımın arasından çıkan bir nefesi içine çekerek beni hafifçe öptü. Odadan çıkıp beni arkasında üşür halde bırakmadan önce, garajda olacağını söyleyerek ayağa kalktı.

O gittikten sonra iki dakika boyunca yatağında uzanıp uzaktaki bir saatin tik taklarını dinledim ve üzerime bir hissizlik yayılana dek soğuğun tenime sızmasına izin verdim.

Eğer şimdi yapmazsam asla yapamazdım.

Bana böyle şeyler söylemeye devam ederse olmazdı.

Özellikle de hiçbir şeyden bu kadar emin olamamış gibi söylemeye devam ederse...

Misafir odasının penceresinden dışarıyı izlerken titreyen ellerimle bir kot pantolon, koşu ayakkabısı ve bir ceket giydim. Bu sırada Nico, dirseklerine kadar yağa bulanmış bir şekilde çalışma tezgâhına doğru yürüdü. Son yedi gün içinde garajına bir kere bile gitmemişti ama dün gece, supap mekanizmasını ya da buna benzer bir şeyi yeniden inşa etmeyi bitirmesi gerektiğini söylemişti. Kulağa bir proje gibi geliyordu. Nico meşgulken ve Luca beni bir şahin gibi izlemiyorken belki de sadece birkaç saatim vardı. Bunun elimdeki en iyi şans olduğunu biliyordum.

Spor çantamı karıştırıp kopyaladığım notu ve aylar önce yazdığım bir mektubu bulup arka cebime koydum. Aşağıya inerken kalp atışlarım adımlarımın patırtısıyla eşleşti. Tezgâhtan biraz nakit para aldım ve sonra durup yakınımda duran ceptelefonuma baktım. Güçlü bir arzu onu almamı emrediyordu; Nico'ya telefonumu her zaman yanımda bulunduracağımı söylemiştim. Ayrıca ona haber vermeden evden çıkmayacağıma da söz vermiştim. Sözlerimi çiğneyeceğim için midem bulanacak gibi oldu ama telefonumda GPS olacağını biliyordum.

Ön kapıdan çıkıp sineklikli kapıyı sessizce kapattım.

Basamaklardan aşağı indim ama bakışlarım, solumuzdaki evin verandasında durmuş sigara içen bir adamla buluştuğunda donup kaldım. Açık pencerelerinden her zaman beyzbol sesi gelen komşuydu. Gözlerinde *Cosa Nostra* vardı.

Midem huzursuzlukla kasıldı.

Sigara dumanını dışarı üfledi ve beni izledi.

Bunu normal göstermezsem kaldırıma varmadan durdurulacaktım. Adama –utanç yürüyüşü yaparken yakalanmış gibi– utangaç, Tatlı Abelli gülümsemesinden gönderdim.

Nico'nun evliliğimizi henüz ilan ettiğini sanmıyordum. Etseydi her şey biterdi.

Bir saniye sonra adam bana hafifçe başını salladı.

İçime ufacık bir rahatlama yayıldı ama henüz ona güvenmiyordum. Ne de olsa kocam için çalışıyordu. Sokakta başarabildiğim en normal hızda ilerlerken bakışları her adımda omurgama dokundu. Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Evin görüş alanından çıkınca hızla köşeyi dönüp otobüs durağına gittim. Sadece iki Asyalı kız ve kulaklıklı siyahi bir adam bekliyordu. Uygulamaya göre otobüs tam şu anda burada olacaktı.

Üç dakika geçti.

Yerimde kıpırdandım. *Hadi.*

İki dakika daha geçti.

Sırtımdan aşağı soğuk bir ter süzüldü.

Küçük bir parçam, eğer Nico'dan istersem bana bu konuda yardımcı olabileceğine inanıyordu ama aynı zamanda yardım etmemesi de büyük bir olasılıktı. Eğer öyle olursa tüm şansımı kaybederdim.

Kocamın kim olduğunu asla unutamazdım. Eğer bir erkekle birlikte yakalanan kişi onun bir kadın akrabası olsaydı o adamı kafasından Nico vururdu.

Otobüs gürültülü bir gıcırtıyla kaldırıma yanaştığında verdiği molanın tadını alabiliyordum. Otobüse bindim ve en arkaya oturdum.

Yüzüğü parmağımdan çıkararak elimdeki ucuz mücevher parçasını çevirdim. Evin gözden kayboluşunu izlerken hissedeceğime inandığım rahatlama şimdi pişmanlıkla karışmıştı. Fakat bunu yapmak zorundaydım; omuzlarıma binen yükü üzerimden atmam, bir yanlışı yapabileceğim tek yol-

la düzeltmem gerekiyordu. Yüzüğü cebime koydum ve Nico'nun beni anlaması için dua ettim. Anlamak zorundaydı.

Francesco'nun çift kanatlı yeşil kapısının önünde durdum. Pencereler çoktan değiştirilmişti ve büyük olasılıkla artık kurşungeçirmezdiler. Pencerede kapalı işareti asılıydı ve ekmek rafı boştu. Ancak kapı kolunu kontrol ettiğimde açıldı.

Gözlerim salonun loşluğuna alıştı. Durmayan silah seslerinin hatırası zihnimi doldururken tüylerim diken diken oldu. Ancak restoran tertemizdi. Silah saldırısına dair hiçbir iz yoktu. Mutfaktan tencere tava sesleri geliyordu ve bu gürültünün arasında amcamın sesini duydum.

Gideceğim yere doğru bir adım atarken, arka odadan elinde yeni bardaklarla dolu bir tepsi taşıyan, sarı atkuyruklu bir kız çıktı. "Elena. Selam!"

İçimden yüzümü buruşturdum. Sesi Kore'den bile duyulacak kadar yüksekti. "Selam Sarah. Amcam buralarda mı?"

"Evet! Mutfakta. Çağırayım buraya!"

"Hayır, sorun değil," diye belirttim hemen. "Ona sürpriz yapacağım."

"Ah, mükemmel! Kimseye söylemem!" Dudaklarını kilitleyip anahtarı fırlatıyor gibi yaptı. Tepsiyi bara yerleştirip arka odada kaybolmadan önce büyük bir sırrı paylaşıyormuşuz gibi bana gülümsedi. Sarah birkaç yıldır burada çalışıyordu. Zio onun *sole che cammina* olduğunu söylemeyi severdi. Yürüyen gün ışığı. Onu tanımlayacak en iyi ifade buydu.

Dudaklarını ne kadar kilitlemiş olursa olsun, uzun süre sessiz kalacağına inanmıyordum. Sır, saf güneş ışığı gibi

içinden parlayacaktı. Tuvalet ve özel yemek odalarının yakınındaki koridorda ilerleyerek ahşap bir kapının önünde durdum.

Lütfen kilitli olmasın. Lütfen kilitli olmasın.

Kapı açıldı ve nefesimi vererek merdivenleri ikişer ikişer çıktım. Daire aşağıdaki restoranın yarısı büyüklüğündeydi ve içeri daha fazla güneş girdiği için her zaman biraz fazla sıcaktı. Zio'nun ofisine girdim ve masasına oturdum.

Bir damla ter sırtımdan aşağı tembelce süzüldü.

Birkaç tuşa dokunarak bilgisayarı açtım. Ekranda şifre sorulduğunda, Zio'nun son altı yılda şifreyi değiştirmemiş olması için hızlıca dua ettim.

Dulce. Rahmetli eşi.

Renkli çark döndü, döndü ve sonunda bilgisayar ana ekranı açılırken bir kez daha rahat bir nefes verdim.

Adriana ve ben daha çocukken, annemle babam akşam yemeğine katıldıklarında bizi buraya bırakırlardı. Çoğu çocuk Disney filmleri izler ve bakıcılarının hazırladığı meyveli atıştırmalıkları yerdi. Bense Zio masasında muhasebe kayıtlarıyla oynarken kucağında oturur ve bana izin verdiği kadarıyla viskisinden küçük yudumlar alırdım.

Para transferi yapışını yüzlerce kez izlemiştim ama şu anki kadar çok program olduğunu hatırlamıyordum.

Lütfen hafızam, beni şimdi hayal kırıklığına uğratma.

Beş dakika sonra, sinir uçlarım beni derimden dışarı fırlamakla tehdit ederken aradığımı buldum.

Nico'nun kişisel banka hesabındaki bilgileri ve ardından benimkileri yazdım.

Yedi basamaklı bir sayı girdim.

Ve aktar tuşuna bastım.

Bankadan çıkarken omzum bir başkasınınkine çarptı. Adama bir bakış atarak, "Ah, özür dilerim," dedim. Ve şok içinde donakaldım.

Sebastian.

"Şu işe bak, kimler varmış burada?" Bir elini lacivert kravatında gezdirirken koyu renk gözleri entrikayla parlıyordu.

Kalbim boğazımda atmaya başladı. Kocamın en yeni iş ortaklarından biriyle karşılaşmak, muhtemelen olabilecek en kötü şeydi ama buraya kadar gelmişken duramazdım.

"Klişe bir kötü adam gibi konuştuğunun farkındasın, değil mi?" diye cevap verdim ve kaldırımdan aşağı inip şehrin gürültüsüne doğru ilerlemeye devam ettim.

Sebastian bana yetişti, Ferragamo ayakkabıları spor ayakkabılarımla aynı ritmi tutturdu. "Ah, Elena. Çünkü *ben* kötü bir adamım." Hafif Kolombiya aksanının altında karanlık bir ton vardı. Bakışları etrafı kontrol etti. "Neden burada yapayalnız olduğunu hissediyorum?"

Sorusunu görmezden geldim. "Sonunda birileriyle yatabildin mi?"

Hafif bir kahkaha attı. Başparmağını alt dudağında gezdirdi ve altın saati güneşte parladı. "*Si.*[*] En misafirperver hanımları buldum."

"Hanımlar ha? Fahişeler değil mi?"

"*Ah*, Elena." Bir elini göğsüne bastırdı. "Beni yaraladın. Bana yirmi dakika verirsen seni bunların içinden çıkarmama yetecek kadar cezbedebilirim..." Gözleri aşağı kaydı. "Bu kot pantolonun içinden..."

[*] (İsp.) Evet. (ç.n.)

"Beni takip etmen de cezbetmenin bir parçası mı?"

"Hayır. Seni takip ediyorum çünkü gerçekten yalnız olduğuna inanmaya başladım. Eşlik etmezsem yeni iş ortağım beni vurmaya çalışır."

Tek kaşımı kaldırdım. "Çalışır?"

"Öldürmesi zor biriyimdir." Göz kırptı.

Bir trafik ışığında durduk. Yanımıza insanlar doluşurken Sebastian şık gri takımının altındaki omuzlarını dikleştirdi.

"Nasıl bu kadar iyi İngilizce konuşuyorsun?" diye sordum. Beni takip ederek özelime girecekse ben de aynısını yapabilirdim.

Ellerini ceplerine soktu. "Annem Avustralyalı. Sidney'de okudum." Mantıklı görünüyordu. Oscar'ın o kadar açık tenli olmasına şaşmamalıydı. Ancak kardeşi tam bir Kolombiyalının altın tenine sahipti.

Burnumu buruşturdum. "Orada bir sürü yılan ve örümcek var."

Bir taksi şoförü bisikletli bir adama yoldan çekil diye bağırırken Sebastian yüzünü buruşturdu. "Öyle. Yine de sizin burada daha büyük sorunlarınız var gibi," dedi.

Işık yeşile döndü ve Sebastian beni otogara kadar takip etmeye devam etti. Biletimi almak için büfede durdum ama o, soğukkanlı bir şekilde, "İki adet," dediğinde parmaklarım ekranda bocaladı.

"Hayır," dedim. "Yine de teklifin için teşekkürler."

"Eğer istediğin buysa, Elena... Zaten Ace'i aramayı planlıyordum." Cebine uzandı ama o telefonunu çıkaramadan dönüp elini tuttum. Dudaklarına bir tebessüm yerleşti. "Gördün mü? Seni daha yeni cezbetmeye başladım ve sen şimdiden bana dokunmak için can atıyorsun."

Yutkundum. "Onu arama."

Gözlerinden karanlık bir parıltı geçti. "Neden aramayayım, Elena?"

"Sadece... Yapamazsın."

"Kaçıyor musun?"

"Hayır," diye ısrar ettim. "Yemin ederim kaçmıyorum; fakat yapmam gereken bir şey var."

"Cebindeki binlerce dolarla mı?" diye alaycı bir tonla sordu.

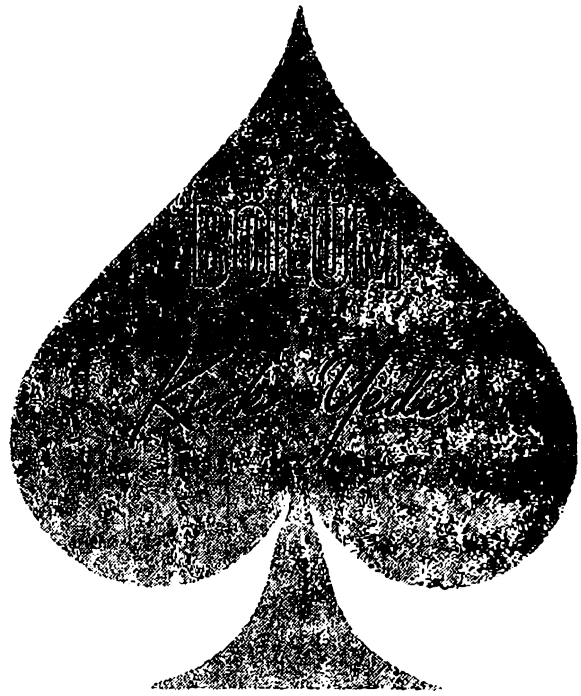
Sadece başımla onayladım.

"Ve peşinde de sinirden köpüren bir mafya lideri varken?"

Bir kez daha onayladım.

Başını sallarken çenesi gerildi. "Aman be," diye mırıldandı. "Bu şehir zaten canımı sıkmaya başlamıştı." Elini cebinden çıkardı, ardından karanlık bakışları benimkiyle buluştu. "İki. Bilet. Elena."

Başka seçeneğim olmadığından iki bilet aldım.

"Ölmeyi hak etmeyen kimseyi öldürmedim."
—Mickey Cohen

Nico

DÖNEN VANTİLATÖRE RAĞMEN GÜNEŞİN yakıcı sıcaklığı altında sırtımdan terler süzülüyordu. Boynumu sildim ve bezi çalışma tezgâhına fırlattım. Tenimin altındaki gerginlik artınca pes ederek çekmeceden bir paket sigara çıkarıp bir tane yaktım. Ciğerlerim yanana ve nikotin damarlarıma rahatlatıcı bir hızla yayılana kadar içime çektim.

Dürüst olmak gerekirse şu anda arabam üzerinde çalışmak içimden gelmiyordu. Karımı becermek, olmadı onu izlemek istiyordum. Her şeyine razıydım. Fakat buraya bir nedenle gelmiştim. İçeride... Elena her yerdeydi. Melodik sesi. Banyomdaki sabunu. Odamdaki kıyafetleri. Saç tokları.

Her yerden çıkan küçük düğün notları. Ne zaman kucağıma otursa boynumun arkasına hafifçe sürttüğü tırnakları.

Kahretsin, öyle derine dalmıştım ki yüzeye nasıl çıkacağımı bilemiyordum.

Düşünmek ya da o elli sentlik yüzüğü parmağından hiç çıkarmamasına üzülmek için birkaç saate ihtiyacım vardı. Onu istiyordum. İçten gülümsemelerini. Sadakatini. Kahrolası her parçasını istiyordum. Sabah ağzını aramıştım ama gittikçe gerginleştiğini görünce hislerinin benimkilere yakın bile olmadığını anlamıştım. Hem de hiç.

Başımı hafifçe salladım.

En kötüsü olmuştu. Lanet kadına âşıktım. Artık en büyük zayıflığım benden çıkmış, yumuşak kahverengi gözler ve uzun siyah saçlarda vücut bulmuştu. Beni zayıf noktamdan vurmak isteyen bir sürü adam vardı, hayatımda asla hassasiyet istememenin nedeni de buydu. Lâkin beklemediğim şey, yanında gelen bu sakinlikti; o adamlara fırsat vermektense ölmeyi yeğleyeceğime dair bu kesinlikti.

Tezgâhın üzerinde duran ceptelefonum çaldı ve kim olduğuna bakmadan açtım. "Evet?"

"Merhaba, ben AMC Gold'dan Judy. Nicolas Russo'yla mı görüşüyorum?"

"Evet."

"Devam etmeden önce doğum tarihinizi doğrulamanız gerekiyor."

Tanrım, kahrolası kadın beni kendi aramıştı. Alnımı ovuşturdum ve doğum tarihimi söyledim.

"Harika, teşekkür ederim. Hesabınızda bazı şüpheli hareketler olduğu bildirildi, buna izin verdiğinizden emin olmak için arıyorum."

Tezgâha yaslandım ve sigara dumanını dışarı üfledim. "Ne tür bir şüpheli hareket?" Sikerler, benim yaptığım her şey şüpheliydi.

"Bugün, 16 Ağustos, saat on bir kırk ikide tasarruf hesabınızdan bir transfer yapılmış."

Durdum. "Tutar?"

"Tam iki milyon dolar efendim."

Dilimi dişlerimin üzerinde gezdirdim, küçümseyici bir şekilde homurdanmama engel olamadım. "Transfer onaylandı mı?"

Tereddüt etti. "Evet efendim. Hesabınızda işlemleri geciktirmememiz için bir not vardı, ancak AMC Gold'daki üyeliğiniz için minnettarız ve onaylamadığınız bir işlem olma olasılığına karşı sizi bilgilendirmek istedik. İşleme itiraz etmek için altmış gününüz..."

"Onayım var." Kesinlikle yoktu. Sadece hırsızların icabına normal yollardan bakmazdım.

"Ah, şükürler olsun," dedi ve beceriksizce boğazını temizledi. Görünüşe göre kim olduğumu biliyordu. "Bunu duymak harika. Hesaba not edeceğim. İyi günler, efendim."

Aramayı sonlandırdım ve bakışlarım misafir odasının penceresine kaydı. Güneş ışığı cama vuruyordu ama durup pencereye baktıkça içime anormal derecede soğuk bir şey oturdu. Sigaramdan son bir nefes çektim, sonra tahta tezgâhın üzerinde söndürdüm.

Eve doğru ilerleyip arka kapıyı açtığımda sessiz bir mutfak ve oturma odasıyla karşılaştım. Serin hava tenime çarptı ama kanım sanki bir fırının üzerinde tutulmuş gibi kaynıyordu. Ev hareketsizdi, klima sesinden ve mutfağa girerken botlarımın parkenin üzerinde çıkardığı sesten başka bir şey yoktu.

Telefonu tezgâhın üzerinde duruyordu, geçerken elime aldım.

Merdivenlerden çıkarken o korkunç gıcırtı havayı kesti ve bir şekilde beni sinirlendirdi. Garip hissi uzaklaştırmak için omuzlarımı esnettim.

Doğal olmayan bir sakinlikle her odaya baktım. Benim odama. *Odamıza*. Yedek odalara. Banyolara.

Hepsi boştu.

Boğazıma bir şey oturdu ve kahrolası göğsümü deldi.

Kaçmıştı. Benden çalmış ve kaçmıştı. Başka bir adamla olmak için mi? Eğer öyleyse, yaşayan en ölü lanet olası adam oydu.

Kıyafetleri ve çantası buradaydı, belki de onlara ihtiyacı yoktu. Belki onu yavaşlatacakları için yanına almamıştı.

Derin bir nefes aldım ve bir numarayı ararken merdivenlerden indim. Arama sesi sanki çok uzaklardan geliyor, kulaklarımda uğuldayan kanla bulanıklaşıyordu.

"Allister." Christian'ın soğuk sesi cevap verdi.

"Karımı bul," diye mırıldandım. "Şehir merkezindeki bir bankada hesabı var. Ya oradaydı ya da yakında olacak." Eklemeden önce dişlerimi gıcırdattım. "Sonra da büyük ihtimalle otobüs terminalinde olur."

Sessiz bir an geçti. "Bana bir saat ver."

Aramayı sonlandırdı. Telefonumu cebime koydum. Diğer elimde hâlâ onunkini tutuyordum. Ben farkına varmadan telefon odanın öbür ucuna uçtu ve duvara çarptı.

"Siktir!"

Barı devirmeden önce üzerindeki tüm sürahileri yere fırlattım. Camlar kırıldı ve parkenin üzerine saçıldı. Botlarım ıslanırken keskin alkol kokusu burnuma çarptı. Acı yüreği-

mi dağlıyordu. Ellerimi saçlarımdan geçirdim ve tehlikeli bir sakinliğin üzerime yerleşmesine izin verdim.

Bana *deli* demişti.

Ne kadar deli olabileceğimi bilmiyordu.

Bu şehri paramparça etmeye başlamadan önce Christian'a bir saat verecektim.

Ateş çukurunun içindeki alevler titreşiyor ve çatırdıyordu. Sandalyemin kenarına oturdum, dirseklerim dizlerimdeydi ve içimde sürekli yayılan bir yangın vardı. Arka kapının kapandığını duydum ama bakmadım. Luca'ya ne mesaj attığımı bile hatırlamıyordum ama birkaç dakika önce buraya geldiğinde tek kelime etmeden içeri girmişti.

"Ateş yakmak için biraz sıcak," diye yorum yaptı ve karşımdaki katlanır sandalyeye oturdu.

Cevap vermedim, sadece alevin pembe kumaşı canlı canlı yemesini izledim. "Şimdiden kıyafetlerini mi yakıyorsun?"

Süngü kullanarak Yankees tişörtünü alevlere doğru ittim.

"Bak, Ace, şu anda kızgın olduğunu biliyorum..." Ona karanlık bir bakış attığımda duraksadı. "Ama bütün pembe kıyafetlerini burada bırakmış..."

"Kapa çeneni, Luca," diye çıkıştım. Neden ayrıldığına dair aptal teorilerini duymak istemiyordum. Umurumda değildi. Hayır, bu doğru değildi... O kadar umursuyordum ki bu beni acayip sinir ediyordu.

Ellerini kaldırdı ama tekrar ağzını açtı. "Sadece onun gibi bir kızın ailesini geride bırakacağını sanmıyorum, o kadar."

"Daha önce bıraktı."

Kafasını iki yana salladı. "O zaman da kaçmamıştı. Şehirden bile ayrılmamıştı."

Ailesi için kalmasının, benim için kalmasından daha mantıklı olduğunu fark ettiğimde acı bir kahkaha attım.

"Aklınla düşünmüyorsun, Ace. Kahretsin, evine gir."

Daha önce oradaydım. Bu yüzden şimdi burada oturuyordum.

Kısık bakışlarım onu buldu. "Neden onun tarafını tutuyorsun?"

"Tutmuyorum. Düğününüzde bana pembe bir kravat taktıracak." Yüzünü buruşturdu. "Babasının onu kaybettiğini öğrendiğinde kan dökeceğini biliyor. Kız aptal değil. Ben sadece gerçekleri bir araya getiriyorum ve kaçması mantıklı gelmiyor."

Bana çok mantıklı geliyordu. O aptal yüzük. Bu sabahki gerginliği. Başka bir adamı seviyordu ve onunla birlikte olmak için her şeyi geride bırakmıştı. Boğazım sıkıştı, göğsümde boş, kahrolası bir his belirdi.

"İki milyon, Luca. Bir de bunu açıkla."

Sessizdi.

Alevlere baktım. Onu bulduğumda ne yapacağımı bilmiyordum ama Luca haklıydı. O söz konusuyken aklımla düşünmüyordum. Elena her zaman benim karım olacaktı ve bu kadar derin şeyler hissetmeme gerek yoktu. Özellikle de o hissetmezken...

Telefonum çaldı ve açtım.

Christian bir adres verdi ve kalbim deli gibi atmaya başladı. "Sadece bir uyarı, Ace. Yalnız değil."

Sözleri göğsüme bir yumruk gibi indi ve elimdeki telefonu daha da sıktım.

"Anladım."

BÖLÜM

Kırk Sekiz

"Aşkın bedelini acı gözyaşlarıyla ödemelisiniz."
—Édith Piaf

Elena

SEBASTIAN, "BİLİYOR MUSUN..." DERKEN çenesini kaşıdı. "New York hakkında fazla bir şey bilmiyorum ama tahminimce bu mahalle en iyi yerlerinden biri değil."

Soda ve düşünmek istemediğim diğer şeylerle yapış yapış olmuş yeşil bankta yanıma oturdu. Eğer üzerinde "beni soyun" yazısının yanıp söndüğü bir neon tabela düşünseydim; o, parlak gri takım elbisesi, altın saati ve güneşte parıldayan kol düğmeleriyle Sebastian olurdu. Üzerimdekileri giyinmemin bir nedeni vardı ama o yanımdayken bunun bir anlamı kalmıyordu. Gerçi güvenliğim için o kadar da endişeli değildim. Titiz ve gösterişli görünebilirdi ama mesleğinin karanlığı, her güneş vurduğunda gözlerine yansıyordu.

Banka yaslandı. "Ee, şimdi ne yapıyoruz? Sadece bekleyecek miyiz?"

"Evet."

Çöplerle dolu caddenin karşısında bir dizi yıkık ev vardı. Demir parmaklıklı pencereler, dökülmüş boyalar ve telleri sökülmüş çitler. Odak noktam birkaç ağaç tarafından gizlenmemize yetecek kadar uzakta ama ön kapıyı görmeme yetecek kadar yakında olan gri evdeydi.

Yedi ay önceki hatıralarıma dayanarak doğru evi bulmam otuz dakika sürmüştü. *Onunla* ilgili hatıralarımın dokunaklı ve unutulmaz olduğunu söyleyebilmeyi isterdim; ama sadece aklımdaki bir gölgeydi ve *onu* hatırlamamın tek nedeni suçluluktu.

Sağımızda küçük bir park vardı ve Sebastian bir grup çocuğun parmaklarını tabanca şeklinde tutup birbirlerini vuruyormuş gibi yapmalarını izledi.

"Belki gelip sana ve kocama çalışabilirler," dedim.

Güldü. "Birkaç yılları daha var." Kolunu arkama yaslayarak, "Beni öldürmeye çalışacağını biliyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Buna inanıyorsan neden gelmekte ısrar ettin?" Başımı inanamayarak salladım ama soğuk bir ter vücudumdan aşağı süzüldü. "Ona senin işin içinde olduğunu söylemeyeceğim."

Eğlendiğini belli eden bir ses çıkardı, bakışları şüpheli bir şekilde yavaş giden bir polis arabasını takip etti. "Ah, Elena, o çoktan biliyor."

Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Gergince kıpırdandım ama bankın ucuna kaymamak için kendimle savaştım. Yanımda oturan Kolombiyalı bir uyuşturucu baronu varken daha fazla dikkat çekmek istemiyordum.

Sebastian, "Beklediğimiz kişi geldi gibi görünüyor," dedi.

Kadın ellilerinde görünüyordu, kırlaşmış sarı saçları ensesinde bir topuz haline getirilmişti ve sadece çok çalışmanın yaratabileceği bitkin bir ifadesi vardı. Sokağın diğer tarafından bize doğru yürürken üzerinde mavi bir önlük vardı ama tıp alanında çalışmadığını biliyordum. Yerel bir huzurevinde sabahın dördünden öğlene kadar çamaşır yıkıyordu ve gece yarısına kadar da bir benzin istasyonunda çalışıyordu.

Kadın da *onun* gibi sarışındı ama görebildiğim tek benzerlik buydu. Dürüst olmam gerekirse neye benzediğini çoğunlukla unutmuştum. Çantasında anahtarlarını arayarak verandanın basamaklarını çıkarken tırnaklarım avuçlarıma battı. Durdu ve ayaklarına baktı. Eğilip yeşil para çantasını alırken nefesimi tuttum.

Aklımda o hafta sonundan görüntüler oynadı. Amcam *onu* kafasından vururken kulaklarımda uğuldayan ses ve yüzüme sıçrayan sıcak kan, diğer hatıraların arasına süzüldü ve onları kırmızıya boyadı. Fakat ne kadar çalıştığını hatırlıyordum: Üç işi vardı ve mümkün olduğunu hayal bile edemeyeceğim saatler boyunca çalışıyordu. *O*, annesine ve liseye giden küçük kız kardeşine bakmak için işe gittiğinde ben de çoğunlukla küçük hırsızlıklardan hapse giren arkadaşının dairesinde yalnız kalmıştım.

Kız kardeşinin üniversiteye gitmesini böylece onunla aynı kaderi paylaşmamasını ve saatlerce çalışıp asla yeterince kazanamayacağı bir hayatının olmamasını istiyordu. Buradaki aileler için hayat, sonu bir yere varmayan koşuşturmacadan ibaretti. Tek hatırladığım kan, cansız gözler ve ailesi hakkında ne kadar tutkulu konuştuğuydu. Onlar için her şeyi yapardı ve ben yardım etme imkânım varken öylece oturamazdım.

Kadın para çantasının fermuarını açtı. Bir eliyle hızlıca ağzını kapatırken kendi çantası verandaya düştü. O çantada nakit elli bin dolar vardı. Bu kadar kısa sürede bankadan alabildiğim maksimum miktar buydu, hem de soyadıma rağmen. Hâlâ yasal olarak Abelli'ydim ve Russo olsaydım benim için ne yapabileceklerini merak ediyordum. Paranın geri kalanı bir banka çekiydi ve kadının onu çabucak bozduracağını umarak riske girmiştim. Nico banka hesabımı hızlı bir şekilde kapatabilir ve dolandırıcılık iddiasında bulunarak transferin geri alınmasını sağlayabilirdi ama bu biraz uzun sürerdi.

Kadın çantadan önce yüzüğü çıkardı, çantaya geri koymadan önce çıplak parmağımı ovuşturdum. Sırada yazdığım mektup vardı. Kâğıdı açtığında boğazım sıkıştı. Bir süre sonra kadının omuzları hıçkırıklarla sarsıldı ve merdivenlere oturmak için aşağı kaydı. Yanağımdan bir damla yaş süzüldü ama onu sildim. Onunla yas tutmayı hak etmiyordum; çünkü hepsi benim suçumdu.

Adını aylardır biliyordum. Annesinin bilgilerini öğrenebilmek için ölümünü araştırmak zorunda kaldığımda bunu öğrenmemenin bir yolu yoktu. Lâkin bir anlaşma yapmıştık: Ben *ona* kendi adımı söyleyene kadar bana adını söylemeyecekti. Ve benimkini duyacak kadar hayatta kalmadığı için, onunkini hiç bilmiyormuş gibi davranacaktım.

Kadın birkaç dakika sonra ayağa kalktı, yanaklarını sildi ve içeri girdi.

Üzerimdeki baskı, omzumdan uçup giden bir kuş gibi uzaklaştı. Ona oğlunu geri veremezdim ama hem onun hem de kızının geleceğini kolaylaştırabilirdim. Sonu bir yere varmayan koşuşturmalarına son verebilirdim. Böylece kaderleri mahallelerindeki insanlar gibi olmazdı.

Sebastian üstündeki bir parça tiftiği silkeledi. "Bu kadar mı? Daha... Dramatik bir şeyler bekliyordum."

Başımı salladım ama yanıt veremedim; çünkü nefesim göğsümde sıkıştı ve damarlarım buz kesti.

"Neyse boş ver. İşte geliyor," dedi iç çekerek.

Nico'nun arabası sokağın ortasında durdu. Arabadan çıktı, kapısını çarptı ve ifadesiz bir yüzle bize doğru yürüdü. Şu an bir mafya lideriydi ama gözlerinde bir şey vardı. Göğsümü sıkan, patlamaya hazır bir derinlik.

Sebastian ayağa kalktı. "Sonunda gelebilmene sevindim."

Sözleriyle yüzümü buruşturdum ama daha gözümü bile kırpamadan Nico ona ulaştı; belinden silahını çıkardı ve o kadar sert bir şekilde vurdu ki Sebastian iki adım geriye düştü.

Sebastian başını yana yatırarak donup kalmıştı. "Baksana," dedi elinin tersiyle dudağındaki kanı silerek. "Bunu biraz kişisel almaya başlıyorum."

Nico sakince ve tek kelime etmeden silahını Sebastian'ın başına doğrulttu. Kalbim dondu, ayağa fırladım ve onun önünde durdum. "Nico dur!"

"Arabaya bin," dedi bakışlarını Sebastian'dan ayırmadan.

"Hayır," diye soludum. "Bunun onunla hiçbir ilgisi yok."

Yanan gözleri sonunda benimkilerle buluştu. "Onu kulübüme sen mi aldın?"

Gözlerimi kırpıştırdım. "Ne?"

"Onu kahrolası kulübüme sen mi aldın!"

Bir adım geriledim ve Sebastian'a çarptım. Nico'yu hiç bu kadar sinirli görmemiştim. Kalbim göğsümün içinden kaçmaya çalışıyordu sanki.

"H-hayır," diye kekeledim. "Neden bunu yapayım ki?" Nedenini anladım. Sebastian'la bir ilişkim olduğunu mu dü-

şünüyordu? "Öyle bir şey yok, yemin ederim. Lütfen açıklamama izin ver," diye yalvardım. Parktaki çocuklara bir bakış attım, hepsi kocaman açılmış gözlerle bize bakıyordu.

Sebastian beni yolundan çekti ve Nico'nun silahının namlusu alnına dayanana kadar ona doğru ilerledi. Tüm oyunbazlığı kaybolmuştu; bakışlarında karanlıktan başka bir şey yoktu. "Benimle kaçmak için senin parana ihtiyacı olmaz, Russo. Veya boktan bir mahallede bir saat oturması gerekmez."

Luca'nın arabası Nico'nunkinin arkasına yanaştı ve onun Nico'nun aklını başına getirmesi için hızlıca dua ettim. Kocam ve Sebastian birbirlerine baktılar. Kanım, ta ki tek duyabildiğim şey o olana kadar kulaklarımda uğuldadı.

"Nico..."

Bakışları bana kaydı. Beni yerimde donduracak kadar soğuklardı. "Arabaya. Bin."

"Lütfen onu öldürme."

Çenesinde bir kas oynadı. "Bir daha söylemek zorunda kalırsam ölür."

Midem bulanırken arabasına doğru ilerledim. Onlara sırtımı döndüğümde omurgamdan aşağı bir ürperti indi, her sinir hücrem bir silah sesinin havayı yarıp geçmesini bekliyordu.

Nico'nun Audi marka aracı her iki şeridi de kapattığı için caddede birkaç araba birikmişti. İçeri girip kapıyı kapattım ve kendimi deri ile onun kokusuna bıraktım. Birbirlerine birkaç laf ettiler. Dışarıdan sakin ve mantıklı bir konuşma gibi görünüyordu. Tam rahatlamışken Nico silahıyla ona bir kez daha vurdu. Bir ağız dolusu kan tükürürken Sebastian'ın gözleri öfkeyle parlıyordu. Luca, Sebastian'ın kolunu tuttu ve onu arabasına doğru itti.

Nico caddenin karşısına geçti. Hâlâ kot pantolon ve üs-

tünde yağ lekeleri olan beyaz bir tişört giyiyordu. Keşke böyle görünmeseydi. Siyah takım elbiseli mafya lideriyle baş edebilirdim ama bu Nico beni korkutuyordu. Yapabileceği çok şey vardı.

Arabaya girip kapıyı çarptı. Üzerinden, dar alandaki tüm havayı emen yoğun bir gerilim yayılıyordu. Arabayı çalıştırıp caddede ilerlemeden önce yumruğunu sıkıp bıraktı. Aramızda saldırgan bir hava vardı, küçücük bir kıvılcımla her şey patlayabilirdi. Bir şey söylemek için cesaretimi toplamam beş dakikayı buldu.

"Nico..."

"Şu anda bana lanet olası tek bir kelime daha söyleme, Elena," diye tersledi.

Bir şey kalbimi tutup ikiye ayırdı sanki.

Yaptıklarımdan sonra ona karşı gelecek yüzüm yoktu. Arabanın içinde lastik gürültüsünden, şehrin dış seslerinden ve benim acı veren kalp atışlarımdan başka hiçbir şey duyulmuyordu. Tek istediğim eve gitmek, yüzümü göğsüne bastırmak ve özür dilemekti. Bir daha ondan hiçbir şey saklamayacağıma söz vermek istiyordum.

Babam banka bilgilerini Tony'nin bile şifresini bilmediği bir kasada kilitli tutardı. Nico'nunkini orada, tezgâhın üzerinde öylece dururken gördüğümde belki de tek şansım oymuş gibi çok cezbedici gelmişti. Onun gibi adamların hepsi aynı olmalıydı. Nico'dan çalmak babamdan çalmak gibi olmalıydı ama öyle hissettirmiyordu. İhanetlerin en kötüsünü işlemişim gibi geliyordu.

Eve gitmiyorduk. Tek kelime etmeye bile cesaretim yoktu ama nereye gittiğimizi fark edince, göğsümdeki derin acı her kilometrede daha da derinleşti.

Arabayı park etti, dışarı çıkıp onu takip ettim. Asansörde yan yana duruyorduk; ancak Nico hâlâ yüzüme bile bakmıyordu. Bir *ding* sesi duyuldu ve çatı katı dairesinin kapıları açıldı. Aldığım her nefes canımı yakıyordu.

Dar koridorda takım elbiseli, koyu saçlı bir adam duruyordu. Onu belli belirsiz tanıdım ama ismini hatırlayamadım. Kocama hafif bir baş selamı verdi.

Nico kapıyı açtı ve ışıkları yaktı. Çaresizce onun arkasından içeri girdim.

Açık kapının yanında duruyordu, bakışları başımın üzerine odaklanmıştı. "James dışarıda olacak. Bir şeye ihtiyacın olursa kullanabileceğin bir telefonu var." Sesi soğuk ve mesafeliydi.

Bana bakması için herhangi bir şey söylemek istiyordum. "Kendi telefonumu istiyorum."

Sinirli bakışlarını sonunda benimkilerle buluşturdu. Bana dokunması, yüzümü sertçe kavraması, derin sesinin kulağımı doldurması için yanıp tutuşuyordum.

"Telefonun vardı. Kullanmamayı seçtin."

"Artık kullanacağım," diyebildim sadece.

Çenesi kasıldı. "O zaman sana bir tane gönderirim."

Bana bir tane gönderecekti.

Benimle işi bitmiş miydi yani? Açıklamama bile izin vermemişti. Belki de umursamıyordu. Ondan çalmıştım ve bu yüzden beni affedemeyecekti. Gözlerim yandı ve gözyaşlarımı dizginlemek için gözlerimi kırpıştırdım. "Teşekkürler."

Sessiz gülüşü acı doluydu. Başını hafifçe salladı.

"Luca çantanı birazdan getirir," dedi ve gitmek üzere döndü.

"Nico."

Sırtı bana dönükken durdu, omuzları gergindi.

"Özür dilerim," diye fısıldadım.

Birkaç saniye geçti, cevap vereceğini sandım ama dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapattı.

Uyuşukluk göğsümü tırmalayan, nefesimi kesen ve hıçkırıklarla boğazımı tıkayan bir çaresizliğe dönüşene kadar arkasından boş boş baktım.

BÖLÜM

Kırk Dokuz

"Âşık insan da kelimeler için mücadele etmelidir."
—T.S. Eliot

Elena

KALBİM PARAMPARÇA OLDU, HER parça göğsüme vahşi bir sızı gönderdi.

Görüşüm, gözyaşlarımın ve güneşin mermer zemindeki ışıltısının ardında bulanıklaştı. Ağlamaya başladıktan sonra sanki yıllardır kapalı olan bir barajı açmışım gibi kendimi durduramadım. Güzel bir dairenin ortasında duruyor ama soğuk ve boşluktan başka bir şey hissetmiyordum. Boşluk beni canlı canlı yemekle tehdit edene kadar genişledi.

Nico'nun bir bağımlılık olduğuna dair inancım ne kadar da doğruydu, bağımlısı olduğum bir maddeyi bırakmış gibi hissediyordum. Öncesindeki hislerimin daha fazlası olduğu-

nu anlamaya başlamıştım. O, aşktı ve şu ankilerse kalp kırıklığıydı.

Yatak odasındaki banyoya gittim, duşu açıp içine girdim ve biraz daha ağladım. Aklımda bunu nasıl düzelteceğime dair çaresiz düşünceler döndü ama bugünkü soğukluğunu hatırlayınca hepsi umutsuz bir şekilde sona erdi.

Mide bulantısı gelip gidiyordu.

Ona âşık olmamaya çalışmış ama o kadar fena âşık olmuştum ki, beni reddettiği için fiziksel olarak hasta hissediyordum. Tüm enerjimi ağlamakla harcamasaydım buna gülebilirdim.

Duştan çıktım, havluya sarındım ve yatak odasına girdim. Çantam kapının yanında duruyordu ve bu manzara karşısında kalbim sıkıştı. Luca'nın ağladığımı duyduğunu düşününce içimi zayıf bir savunmasızlık duygusu kapladı. Başka bir gün olsa bu aşağılayıcı olabilirdi ama üzerime bir uyuşukluk çökerken bu düşünce aklımdan uçup gitti.

Kendime ait bir şeyler giymek yerine şifonyerde Nico'nun düz tişörtlerinden birini bulup üzerime geçirdim. Onun benimle işi bitebilirdi ama ben buna henüz hazır değildim. Nico'yu şimdiden özlemiştim, fiziksel bir kayıp hissiyle canım yanıyordu.

Hâlâ öğle vakti olmasına rağmen yatağa girdim. Nico olmadan çok büyük geliyordu. Bir haftadır birlikte yatıyorduk; şimdiyse onun olması gereken yerde koca bir boşluk vardı.

Yatağında başka bir kadının uyumasına izin verip vermeyeceğini merak ettim. Bu düşünceyle göğsüm sıkıştı ve yandı. Ona dokunacak, sesini kulağında duyacak ve tüm dikkatini çekecek her kadından nefret ettim. Henüz hiçbiri yaşanmamasına rağmen onlardan o kadar çok nefret ettim ki...

Kadınların, erkekler ne yaparsa yapsın, ne söylerse söylesin, neden onlara takılıp kaldığını şimdi anlıyordum. Aşk yüzündendi. Neden her iki taraf için de aynı şey geçerli değildi?

Öylece yattım ve sonunda uykuya dalana kadar güneşin ufukta kayboluşunu izledim.

Karanlık odanın içinde, tavandan yere kadar olan pencerelerden sızan kırmızı ve sarı ışıklar belli belirsiz dolaşıyordu. Gece biri gösteren çalar saate gözlerimi kısarak baktım ve sonra sırtüstü yuvarlandım. Ani bir korku yaşamıştım ama yerini çabucak o kadar güçlü bir rahatlama aldı ki nefesimin kesildiğini hissettim.

Sırtı bana dönük bir şekilde yatağın kenarında oturuyordu, dirseklerini dizlerine dayamıştı ve pencereden dışarı bakıyordu.

Sırf varlığı bile kalbim kendini tekrar bir araya getirmeye başladı. Benden tekrar uzaklaştığında dikişlerin yırtılacağını biliyordum.

Hırıltılı bir sesle, "En başından anlat," dedi.

Vücudumun her hücresi çaresizlik, özlem ve umutla doldu.

Doğruldum. "Bugünün mü yoksa..."

"Geçen kış, kaçtığın zamanın."

Titrek bir nefes alarak ona nasıl ve neden ayrıldığımı anlatmaya başladım. Oscar'dan atlıkarıncaya ve *ona* kadar her şeyi anlattım. Onunla nasıl tanıştığımı, amcamın onu öldürmesini nasıl izlemek zorunda kaldığımı ve özgürce bir şeyler yaşamak istediğim için onunla yattığımı...

Omuzları gerildi. "Ona, bana ait olan bir şeyi verdiğini biliyorsun, değil mi?"

Ağzımı açtım ama sonra kapattım. Daha benimle tanışmadan önce bile vücudumun sahibi olduğunu iddia etmek ne kadar da Nico'ya özgü bir hareketti.

"Kaç?" diye sordu.

"Kaç ne?"

"Kaç erkek?" diye hırladı.

Çifte standarda dikkat çekmek için *önce sen söyle* demek istedim ama doğrusu kaç kadınla birlikte olduğunu bilmek isteyen küçücük bir parçam bile yoktu. Yorganın üzerindeki gevşek bir ipi çektim.

"İki," diye fısıldadım. "Sen ve o. Başka bir adamla öpüşmedim bile. Yemin ederim."

Umut dolu kalp atışlarımı dinlerken odaya bir sessizlik çöktü ve o, dümdüz karşıya bakmaya devam etti. Üzerinde hâlâ sabahki kıyafetleri vardı. Bugün ne yaptığını, kiminle olduğunu ve beni hiç düşünüp düşünmediğini merak ettim.

"Bana neden Sebastian'la birlikte olduğunu söyle," dedi.

"Ona bankada rastladım. Beni takip etmemesini söyledim ama... Israrcı biri."

"O, lanet olası bir aptal," diye mırıldandı Nico.

Geçmiş zaman kullanmaması, şu anda hayatta olduğu anlamına geliyordu. İçim rahatladı.

Nico'nun sarı şehir ışıklarıyla karışmış hafif bir yansımasını pencereden görebiliyordum. Ellerine bakıp, "Ona âşık mıydın?" diye sordu. Sesi kayıtsızdı ama sert bir imayla doluydu.

Artık Sebastian'dan bahsetmediğini anladım.

"Hayır," dedim. "Onu neredeyse hiç tanımıyordum."

Başını sallamadan önce keskin bir nefes verdi, elini saçlarından geçirip ensesinden aşağı indirdi. "Kız kardeşin farklı bir düşüncede görünüyor."

Adriana'yla son konuşmamızı ve onun "Ah, şey..." deyişini hatırladığımda gözlerimi kapattım. Alt dudağımı bir an dişledikten sonra, "Adriana öyle zannetmiş, doğru değil," dedim.

Binanın duvarlarının ardından siren sesleri yankılanırken oda sessizliğe gömüldü. Altında ağır bir gerilim yatıyordu.

"Ya yüzük?" diye sordu.

"Onu sevdiğim için değil, kendimi suçlu hissettiğim için takıyordum."

"Takıyordun?"

"Bugün annesine verdim." Yumuşak bir sesle ekledim. "Bir iş bulup sana parayı geri ödeyeceğim."

"Mesele siktiğimin parası mı sanıyorsun?"

Değil miydi? Sessiz kaldım.

Bakışları, camın yansımasında benimkileri buldu. "Benim canımı yakmak için senin canını yakmak isteyen kaç adam var biliyor musun?"

Yaptığımı nasıl düzelteceğimden, beni affetmesi için ne söyleyeceğimden emin değildim. Hepsi kafamda o kadar boş geliyordu ki bir parçam onun affını bile hak etmediğime inanıyordu. İpliği çekerken parmaklarıma baktım.

"Üzgünüm."

"Lanet olsun Elena, bu o kadar basit değil." Başını tiksintiyle salladı ve midem burkuldu.

Benden nefret ediyordu.

Ben onu seviyordum, o benden nefret ediyordu.

Gözlerimin arkası yandı ve yanağımdan bir damla yaş süzüldü. "Benden bu kadar iğreniyorsan neden buradasın?"

Sessizdi. Sonra havadaki bir değişiklik bana onun ayağa kalkacağını söyledi. Göğsüme bir şey saplandı ve içgüdüsel bir tepkiyle öne eğilip kolunu tuttum. Gidemezdi. Bu düşünce kalbimdeki dikişlerin birer birer yırtılmasına neden oldu.

Gerildi ama kalkmadı. Arkasında dizlerimin üzerinde oturana kadar adım adım yaklaştım. Varlığının ve sıcaklığının ağırlığı altında tenim yanıyordu. Elimi kolundan beline kaydırarak boynunun arkasını öptüm. "Lütfen gitme," diye fısıldadım.

Vücudundan bir ürperti geçti.

"Tanıştığımızdan beri başka bir erkek olmadı." Alnımı boynuna bastırdım. "Senden başka kimse yok."

Beline sardığım elimi tuttu ve beni kendine çekip yataktan indirdi. Bakışlarımız göğsümü delmiş bir kurşun gibi çarpıştı. O kadar yoğundu ki bakışlarının yakınlığıyla yanmamayayım diye bacaklarının arasında diz çöktüm.

Başparmağı dudaklarımda gezindi. "O zaman neden dudaklarını benden sakındın?"

Bunu gözlerinin içine bakarak söyleyemeyeceğim için bakışlarımı kaçırdım. "Senin gibi adamlar kadınların kalbini kırar... Seni sevmek istemedim."

Derin sesi kulaklarımı doldurdu. "İşe yaradı mı?"

Kalbim güm güm attı.

"Hayır," diye soludum.

Gırtlağından, memnuniyet ve öfke karışımı bir ses çıktı. Avcu yanağımı okşadı ve sıcaklık her saniye yükselirken başımı yana yatırdım.

"Bana bak."

Bakışlarım onun alev alev yanan karanlık gözlerine kaydı.

"Yüzüme karşı yalan söyledin."

Ona haber vermeden ayrılmayacağıma dair söz verdiğimi hatırlayarak başımı aşağı yukarı salladım.

"Telefonunu yanına almadın."

Tekrar başımı salladım.

Avcu boğazıma doğru indi. "Benden çaldın."

Elinin altında yutkundum.

Tutuşu daha da sıkılaştı ve beni ayağa kaldırdı. Şimdi göz gözeydik ve içimi bir ürperti ele geçirdi. Dudakları benimkilere sürtündü. "Nerede olduğunu merak ederken delirdiğimi sandım," diye söylendi.

Tekrar başımı salladım.

"Hiçbir fikrin yok," diye hırladı. "Ben senden lanet olası bir günden fazla uzak kalamazken sen hiç düşünmeden kaçabiliyorsun."

Başımı bu sefer iki yana salladım ama eli çeneme kaydı ve beni durdurdu. "Hiçbir. Fikrin. Yok."

Dudaklarını yumuşak bir şekilde benimkilere bastırdı, ruh halinin değişkenliği kafamı karıştırıyordu. Öpücüğü derinleştirdi ve ben tereyağı gibi eridim; kalbim ısınıyor ve kendini yeniden onarıyordu. Dili ağzımın içine girdiğinde inledim, ellerimle yüzünün iki yanını tuttum.

Avuçları uyluklarımın arkasına kaydı ve elleri popomun çıplak yanaklarıyla buluştuğunda hareketsiz kaldı. Öpüşmeyi yavaşlattı ve geri çekilip onun tişörtü içinde olduğumu gördü.

Bakışları parladı. "Çıkar şunu."

Tişörtünün ucunu yakalayıp başımın üzerine çekerken tenim yandı. Karşısında çırılçıplak ve nefes nefese durdum. Bir mememi ağzına götürdü ve ucunu emdi. Beni ısırdığında bir çığlık attım.

"Siktir, sana hâlâ çok kızgınım, bebeğim."

"Ama beni burada bırakıp gitmeyeceksin, değil mi?"

"Hayır," diye homurdandı. "Seni uzaktan beceremem." Bacaklarımın arasını avuçladı ve iki parmağını içime kaydırdı.

Damarlarımda bir rahatlama ve sıcaklık dalgası dolaştı.

Beni öptü ve bu sefer öfkesinin her bir zerresini öpücüğe aktardı. Yoğun, kaba ve tüketiciydi. Onun, sıcaklığının ve ko-

kusunun dışındaki her şey gerçekliğini yitirdi. Hevesli kalbim, ellerinin her dokunuşuyla yeniden bir bütün haline geldi.

Çılgınca öpüşüyorduk; nefes nefese, açgözlü bir delilikle. Eli saçlarımın arasında yumruk oldu, dudakları ve dişleri boynumdan aşağı indi. Kollarımı omuzlarına doladım, bedenimi ona bastırdım. Doğruldu, beni kaldırıp yatağa yatırdı. Ağırlığı üzerime çökmüştü. İç çektim.

Ağzı benimkinin üzerindeyken bacağımı kaldırdı ve ereksiyonunu bacaklarımın arasına bastırdı. İçim erimeden ve daha fazlasına ihtiyaç duymadan önce kıvılcımlar çaktı. Gömleğini çekiştirdim, çıkarmak için geri çekildi. Ağzı aşağı doğru kayarken göğüslerimi ve karnımı dişliyordu. Bilinçaltımda bir şeyler alarm verdi.

Nefes nefese, "Bekle," dedim ve zihnimdeki şehvet dolu sisi yok etmek için gözlerimi kırpıştırdım. Önce bir uyluğumun içini, sonra diğerininkini öpen Nico'nun bacaklarımı tutuşu sıkılaştı. Gideceği yere varamadan ve ben tüm düşüncelerimi kaybetmeden, "Duygusuz," diye ağzımdan kaçırdım.

Gerildi ama durdu, bakışları şehvet ve sinirle alevlendi.

Yutkundum. "Başka kadınlar olacaksa bunu yapmak istemiyorum, Nico. Yapamam."

İki gergin saniye boyunca beni izledi.

"Sen bana yetersin."

Kalbim sevgiyle doldu. Birden, bu sözleri en başında duysaydım ona inanmayacağımı fark ettim. Ancak şimdi, açıklanamayan bir his bana sözlerinin doğru olduğunu söylüyordu.

Yüzünü bacaklarımın arasına bastırdı ve mutlulukla yandım.

Onu saatlerce öptüm, içimde onu hatırlatan bir ağrı kalana dek becerdim. Bana hâlâ kızgındı. Bunu beni her dişleyi-

şinde, popoma attığı her şaplakta ve orgazma ulaştırmadan önce verdirdiği her sözde hissetmiştim. Evden yalnız ayrılarak kendimi tehlikeye atmamak. Telefonumu her yere götürmek; eğer götürmezsem elime yapıştıracaktı. Ondan çalmamak. Evde her zaman onun tişörtlerini giymek ve altına başka hiçbir şey giymemek.

Aşırı bir liste olmadığını itiraf etmeliydim ama sonuncusunun bencilce bir motiveye dayandığına inanıyordum. Üç kelime yüzünden istediği her şeye söz verdim.

Sen bana yetersin.

Göğsümdeki metronom bambaşka bir ritimle atıyordu. Uykusuz gecelerin, kaba ellerin ve beyaz tişörtlerin yarattığı bir ritimle.

Başımı göğsüne yasladım ve kalp atışlarını dinledim. Kalbi ne kadar da güçlü atıyordu, benimkiyle ne kadar da uyumluydu...

İçine doğduğum dünya nasıl olursa olsun, kendimi her zaman ahlaklı ve dürüst bir insan olarak düşünmüştüm. Belki köklerim çok derindi ya da aşk, bir kadına karanlık yönlerinin parlamasına izin vermesi için bir neden sunuyordu. Çünkü artık bu adam için yalan söyleyebileceğimi, aldatabileceğimi ve çalabileceğimi biliyordum.

Onun için dünyayı yakardım.

O, *Cosa Nostra*'nın kralıydı.

Ve her şeyiyle bana aitti.

BÖLÜM

Elli

"Uzun sürmezsen, seni hayatım boyunca beklerim."
—Oscar Wilde

Nico

CENNET ÜZERİMİZE İNİYORMUŞ GİBİ pencerelerden süzülen güneş ışığına karşı gözlerimi kırpıştırdım ve çatı katında kalmaktan neden hep nefret ettiğimi hatırladım. Bu evde o lanet perdelerden yoktu.

Yatağın diğer tarafına uzanıp çarşaftan başka bir şey bulamayınca göğsüme sivri bir şey saplanmış gibi hissettim. Mutfaktan tencere ve tavaların tıkırtısı geldiğindeyse hemen rahatladım. Elimi yüzümde gezdirdim. Tanrım. Bir eş istemiştim ve onun yerine pusuda bekleyen lanet bir kalp krizi almıştım.

Dün onu burada bıraktıktan sonra, Elena'ya dokunmuş

olsa da olmasa da Sebastian Perez'i kafasından vurmak niyetiyle kulübüme gitmiştim. Karım onun yanındaydı ve benimle iletişime geçmemişti. O bir parkta Elena'nın yanında kıçını yayarak saatlerce sohbet ederken ben aklımı kaçırmıştım. Cesedini bir kutu içinde Kolombiya'ya geri göndermekten beni neyin alıkoyduğunu bilmiyordum. Pekâlâ, sanırım biliyordum. Sebastian'ın ağzı iyi laf yapıyordu ve bu bokun içinden ustalıkla çıkabilmesine hayran kalmıştım.

Siktiğimin Doğu Tremont'unda bir göreve giden karımı güvende tutmuştu. Planını gerçekleştirmeden önce onu durdursaydım o yüzük hâlâ parmağında olurdu. Hâlâ başka bir adama âşık olduğuna inanırdım ve o da vicdanını rahatlatacak güne kadar sır saklamaya devam ederdi.

Kalktım, işedim ve hırsız karımın ne yaptığına bakmadan önce üzerime bir *boxer* geçirdim.

Elena ocağın önünde dikilirken oturma odasından haberlerin sesi geliyordu. Poposunun hemen altında biten tişörtlerimden birini giymişti. Dağınık siyah saçları sırtından aşağı dökülüyordu ve Tanrı aşkına, içim bu görüntüyle sımsıcak oldu. Arkasından yürüdüm ve avcumu tişörtünün altına kaydırdım.

Elini göğsüne götürerek çığlık attı. "Aman Tanrım, Nico! Beni korkuttun."

İyi. Belki benim dün hissettiğim şeyin bir gramını hissetmiştir.

Onu kendime çekip omzunun üzerinden bakmadan önce çıplak poposunu okşadım. "Ne yapıyorsun?"

"Sana kahvaltı hazırlamaya çalışıyorum."

Tavadaki yanmış yumurtalara baktım. "Pek iyi gitmiyor, ha?"

"Hayır," diyerek iç çekti.

Kıkırdadım. "Kötü bir aşçısın, bebeğim." Her şey, dikkatini çok kolay dağıtıyordu: Televizyon izlemek, bir şeyler okumak, mısır gevreği yemek, tırnaklarını boyamak. Bir çocuğun dikkat süresine sahipti. "Eğer düzgün olmasını istiyorsan, bitene kadar ocağın yanında durmalısın."

"Bu sefer durdum, yemin ederim," diye ısrar etti. "Ama sonra annem senin ceptelefonunu aradı, ben de cevap verdim ve o da durmadan telefonum kapalı olduğu için ne kadar endişelendiğinden bahsetti. Ona şarjı bitmiş olabilir falan dedim."

Evet, telefonunun şu anda oturma odamın zemininde parçalanmış bir halde olduğunu onunla paylaşmak istememiştim. Aslında, Elena aklımı kaybedip evi mahvettiğimi anlamasın diye –Luca birini bulup dağınıklığı temizletinceye kadar– burada kalacaktık. Bana deli gibi davranmama neden olduğunu tekrar hatırlattığı için kıçına sert bir şaplak attım.

"Ah!" diye haykırdı. "Bu ne içindi?"

"Benden çaldığın için. Bana yalan söylediğin için. Seç birini."

Hareketsiz kaldı, suçluluk duygusuyla dolu düşünceleri etrafımızda dönüp duruyordu. İç çektim, onu çevirdim ve yüzünü göğsüme bastırdım. Kollarını etrafıma doladı ve boğazımdan memnuniyet dolu bir ses çıktı.

Belki de dün gece bana söylediği şeylere güvenmemeliydim ama güveniyordum. Daha önce onu okumanın zor olduğunu düşünmüştüm ama bunun nedeni yüzüne odaklanmakta zorlanmam olabilirdi. Artık, düşüncelerinin yumuşak kahverengi gözlerine sızdığını görebiliyor ve sesinde onları duyabiliyordum. Russo olmak için kat etmesi gereken uzun

bir yol vardı ama lanet olsun... Bütün yol boyunca onunla yürüyecektim.

Elena

Popoma inen keskin acıyla arkamı döndüm, gözlerimi kıstım ve sızlayan yeri ovdum.

Nico elinde az önce kırbaç olarak kullandığı havluyu tutarken bana baktı. Üzerinde sadece siyah bir *boxer* vardı ve saçları birlikte aldığımız duştan dolayı hâlâ ıslaktı.

"Bu geceki planı bir daha anlat bakalım."

Canım sıkılmış gibi gözlerimi devirdim ama gerçekte, yatak odasına dönerken gülümsememek için yanağımı ısırmak zorunda kalmıştım. "Erkek striptizciler. Bilirsin, kıyafetlerini çıkararak dans eden adamlar."

Eve gitmeyi tercih etmeme rağmen, Nico'yla birlikte çatı katında bir gece daha geçirmiştik. Gece gündüz onunla eğlendim, bu yüzden sanırım o yakınımda olduğu sürece nerede olduğumuzun çok bir önemi yoktu.

Sabah sekizde annem aramış ve Nico bana telefonunu uzattıktan sonra tekrar uykuya dalmıştı. Annemle, Nico'nun kıçımı havluyla dövmesinin nedeni olan bu akşamki bekârlığa veda partim hakkında konuşmuştuk.

Şifonyerin üzerinde duran çantama yöneldim ve Nico çıplak tenimi tekrar ıslatamadan önce birkaç kıyafet almak için içini karıştırdım.

Arkamdan yürüdü. "Hiçbir adam ellerini senin üzerinde gezdiremez, Elena."

Ona döndüm, dudaklarım büzüldü. "Striptizciler dokunur mu?"

"Boşuna kahrolası kucak dansı demiyorlar, bebeğim," diye hırladı.

"Ah," dedim umursamazca ve arkamı döndüm. "Bunu öğrendiğim iyi oldu."

"O niyeymiş?"

"Tıraş etmem gereken yerler var."

Bu yorum beni yatağa fırlattırdı. Daha havadayken gülmeye başlamıştım.

"Partinde striptizci bulundurmanın senin için sorun olmayacağını kim düşündü?" dedi çileden çıkmış gibi.

"Tanrım, sen delisin. Sadece seninle dalga geçiyordum! Bir *burlesk** gösterisine gideceğiz." İç çekerek kollarımın üzerinde geriye yaslandım. "Sana takılmak hiç eğlenceli değil."

Yatağın ucunda gözleri kısılmış bir şekilde durdu. "Başka erkeklerin sana dokunmasını eğlenceli mi bulmam gerekiyor?"

Hassas olduğum düşünceler dilime tırmandı. "Çifte standartlarla dolusun, Nico. Bu gece bir striptiz kulübüne gideceğini biliyorum ve herkesin *senin* kucak danslarınla ne kadar mutlu olacağını da biliyorum." Bu adamı striptiz kulübünden uzak tutmanın bir yolu olmadığını biliyordum, bir ya da birkaçına sahip olduğundan bile emindim ama bir kadının ellerinin onun üzerinde olması fikri midemi bulandırıyordu.

"Nereye gideceğimi nasıl biliyorsun? Ben bile duymadım."

"Benito anneme söylemiş."

"Benito." Yüzünü buruşturdu. "O pislik nasıl öğrenmiş ki?"

Kuzenimi nasıl sevmezdi? Herkes Benito'yu severdi.

"Başka ne yapacaksınız, Nico?" Bir mafya üyesinin veda partisi için striptiz kulübü fazla uslu kalırdı. Büyük kuzen-

* Çeşitli dansların ve performansların sergilendiği, müzikli gösteri. (ç.n.)

lerimden biri geçen yıl evlenmişti ve gece için fahişeler kiralanmıştı. Bunu biliyordum çünkü Benito, onunla yatmak için para almış bir kadının gerçekten onu isteyip istemediğini nasıl anlayacağını sormak için bana mesaj atmıştı.

"Her şeyi iptal edebilirim. Seni ailenin yanına bırakmaktan hoşlanmıyorum."

"Neden?"

"Babana güvenmiyorum."

"O artık senin kayınpederin, Nico. Geçinmeyi öğrenmeniz gerekecek."

Elini saçlarının arasından geçirirken keyifle nefes verdi. "Seninle birlikte çok fazla yük almışım gibi görünüyor, kadın."

Kaşlarımı çattım.

Ağır bakışları beni yaktı. "Bu gece ne yaparsan yap, kimse sana dokunamaz, Elena. Beni anlıyor musun?"

"*Sana* da kimse dokunamaz," diye karşılık verdim.

Bir süre birbirimize baktık ve ne kadar ciddi olduğumuzu fark ettik. Bulunduğumuz durum evli olduğumuz için komik geliyordu ama aynı zamanda içerdiği sahiplenme ve ihtiyaç, heyecan vericiydi. O *benimdi* ve başka kimse ona sahip olamazdı.

"Bir anlaşmamız var gibi görünüyor," dedi ve beni ayak bileğimden çekip üstüme çıktı. Mutluluk, şişen bir balon gibi içimi doldurdu ve birini patlayacak kadar sevmenin mümkün olup olmadığını merak ettim.

Nico sürücü koltuğunda gergin ve sessizce otururken arabası iki dakikadır ailemin evinin önünde duruyordu. Kapı koluna uzandım ama açamadan kilit butonuna bastı.

"Nico, sonsuza kadar burada oturamayız," diyerek iç geçirdim.

Bakışları benimkilerle buluştu. "Partileri boş ver. Hadi eve gidelim. Seni bütün gece güzelce ve yavaşça beceririm."

Keyifli bir homurtu çıkardım. "Ne kadar da romantik laflar ediyorsun öyle..."

Bir elini ağzında gezdirdi. "Seni kim götürecek demiştin?"

"Dominic ve gizlice kulübün dışında bekleteceğin iki adam."

Dudaklarına küçük bir gülümseme yerleşti. "Çok meraklısın."

"Telefonda yüksek sesle konuşmasaydın."

"Paran var mı?"

"Var."

"Ceptelefonun?"

"Yanımda," dedim. "Gerçi neden yeni bir tane aldın bilmiyorum."

Bir omzunu silkti. Belki de yenisini almak, eve gidip benimkini getirmekten daha kolaydı. Bugün de çatı katında kalmış, eve dönmemiştik. Yine de bu gece giyecek bir şeyler bulmam gerekiyordu ama zaten kıyafetlerimin çoğu burada, ailemin evindeydi.

Benito dışarı çıkıp verandada durdu ve Nico'nun gözleri kısıldı. "Evlendiğimizi söyleyecek misin?"

"Evet, yasal olarak Nicolas Russo'ya bağlı olduğumu herkesin bilmesini sağlayacağım."

Neşeli bakışları üzerime geldi. "Karımın bu kadar ukala olacağını hiç düşünmemiştim."

"Hayal kırıklığı mı oldu?"

Eli boynumda gezindi ve yüzümü yüzüne yaklaştırdı.

"Daha kötüsü de olabilirdi." Beni yoğun bir şekilde, yavaşça öptü. "Bu gece eğlenecek misin?"

"Belki," diye fısıldadım dudaklarına doğru. "Ama eğlenmekten çok seni özleyeceğim."

"Kahretsin," diye mırıldandı. "Benden çalmadığın zamanlarda çok tatlısın."

Kızardım. "İş bulmama ve parayı sana geri ödememe izin verecek misin?"

Güldü. "Ne kadar çaldığını biliyor musun? Geri ödemen en iyi ihtimalle yirmi yıl sürer."

"Olsun... Bir yere gitmiyorum ya?"

Bakışları sıcacık oldu. "Hayır. Sanırım seni yanımda tutacağım."

"Nico..." Yutkundum. "Para için gerçekten özür dile..."

"Dileme. Etkilendim," dedi eğlenceli bir sesle. "İçinde birazcık Russo'luk olabilir."

Kapıya hafifçe tıkladım ve boğazımı temizledim. "Merhaba baba."

Başını masasının üzerindeki evraklardan kaldırıp okunamayan bir ifadeyle bana baktı. "Evlendiğini duydum."

Annemin yüzüğümü gördüğünde attığı yüksek sesli çığlıktan evdeki herkes duymuş olmalıydı. Bir sevinç çığlığı da değildi, daha çok dehşete düşmüş bir teslimiyet gibiydi.

Kapının önünde kıpırdandım. "Evet."

"Nikâhı öne çekmek için iznimi almadı," diye homurdandı babam.

"Sen de beni Oscar Perez'e satmadan önce iznimi almadın." Hararetli sözler dudaklarımdan çıkar çıkmaz kalbim

deli gibi atmaya başladı. Ne derse desin ya da ne yaparsa yapsın, babama karşılık vermeye cesaret edebileceğimi sanmazdım.

Çenesi kasıldı ama sadece bazı kâğıtları karıştırmaya geri döndü. "Seni satmadım. Bu hayatın nasıl işlediğini biliyorsun, Elena. Dışarıda yaşasaydın ve tüm kararlarını kendin vermen gerekseydi asla dayanamazdın. Senin gibi bir kızı çiğneyip bir kenara atarlardı. Ben seni korumaya çalışıyordum."

Babamın mutluluğum ve rahatımla ilgili görüşü o kadar çarpıktı ki hiçbir konuda anlaşamayacağımızı biliyordum. Bu yüzden inançlarının ne kadar aptalca olduğuna inansam da tartışmadım.

"Kocamla aranda bir sorun olmasını istemiyorum."

Sinirle homurdandı.

İç çekerek, "Ondan neden hoşlanmıyorsun?" diye sordum.

"Çabuk öfkelenen biri ve bir hilekâr."

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama sonra kapattım. Katılmamak biraz zordu.

"İstediği bir şeyi görüyor ve öylece alıyor, tıpkı babası gibi. Kız kardeşinle evlenene kadar seni görmesine izin vermemem gerektiğini biliyordum."

"Neden ona evliliğe uygun olmadığımı söyledin?"

"Çünkü o seni hak etmiyor!" Babam elini masasına vurdu. "Oscar senin nasıl biri olduğunu anlıyordu. Sana iyi bir koca olurdu."

Acıyla güldüm. "*Nasıl biriymişim*? Camdan mı yapıldığımı sanıyorsun, baba? Nasıl biri olduğumu bile bilmiyorsun çünkü on yaşımdan beri beni tanımak için bir gün bile harcamadın."

Başını salladı.

Boğazım sıkıştı. "Birincisi, Oscar'ın nasıl biri olduğu hakkında yanlış bilgilendirilmişsin. Biraz daha derin araştır ve az kalsın beni ona sattığını düşün. İkincisi –onunla ilgili çekincelerin ne olursa olsun– Nico'yu kısa bir süredir tanımama rağmen beni herkesten iyi anlıyor. O benim kocam, baba... İstesen de istemesen de benim için bir anlam ifade ediyor." Yutkundum. "Eğer beni azıcık önemsiyorsan ona karşı medeni olursun." Bir anlık sessizlikten sonra gitmek üzere arkamı döndüm; fakat babamın sesiyle durakladım.

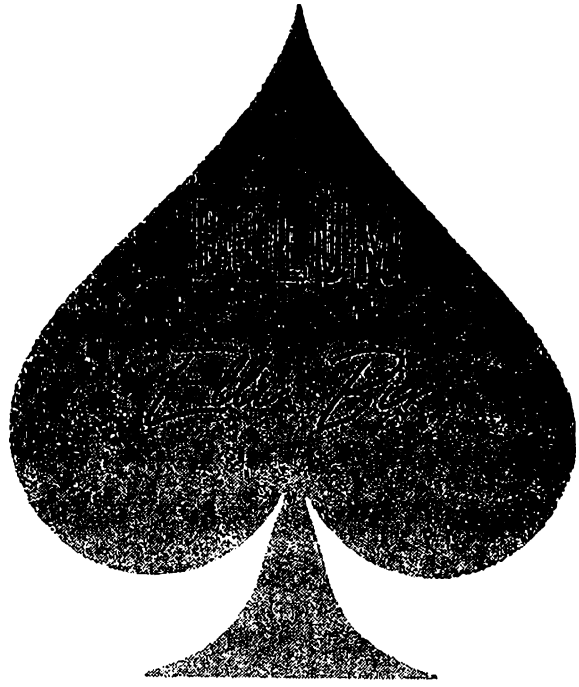
"Bazen göremesen de seni seviyorum Elena ve senin için en iyisini istiyorum. Eğer sana kötü davranırsa bana geleceksin."

Başımla onayladım ama böyle bir şeyin asla olmayacağını biliyordum.

Hayatımda ilk defa kendim olmakta özgür hissediyordum. İstesem küfür edebilir, gülümsemelerimi hak edenlere saklayabilir, bir şeyde kötü olabilir... Âşık olabilirdim.

Nico bana camdan yapılmışım gibi davranmamıştı. Aynada karşımda duran boş bir hayatın yansımasını parampar-ça etmişti.

Bana nasıl uçacağımı öğretmişti.

"Bir kadın, bir erkek için pembe ve sevimli olmalıdır."
—Jayne Mansfield

Elena

YARI ÇIPLAK BİR ERKEK DANSÇI SAHNEDE SEYİRCİYE dönük oturan bir kadına vücudunu sürttüğünde annem, "Sophia Anise!" diye azarladı. Elini ağzına götürdü ve nefesi kesilerek, "Bunun bir aile şovu olduğunu sanıyordum?" dedi.

Sofia gülerek saçlarını omzuna attı. "Elena evleniyor! Kim bir aile şovu izlemek ister ki?"

Annem, Sophia'yı kulüp ve performans seçiminden sorumlu tuttuktan sonra aile şovu mu beklemişti?

"Ben bayıldım!" diye bağırdı Gianna. "Bir *burlesk* gösterisine gitmeyeli çok uzun zaman olmuştu."

Geldiğimizde, Gianna'yı kulübün dışında durmuş, kulüp fedaisiyle onu hayatı boyunca tanıyormuş gibi sohbet ederken bulmuştuk. Üç dakika önce tanıştıkları ortaya çıkmıştı. Zavallı adam muhtemelen bu gece onunla yatacağını sanmıştı, oysa Gianna herkese karşı öyle neşeliydi. Şey, FBI ajanı dışında herkese...

Masamız doluydu ama Adriana ve büyükannem olmadan boş geliyordu. Kız kardeşimin şiddetli bir sabah bulantısı vardı. Büyükannem onun "kusup durduğunu" ve bunu, evlilik dışı hamile kaldığı için çektiğini söylemişti. Ayrıca evde kalıp Adriana'nın iyi olduğunu kontrol etmesi gerektiğini söylemişti; ancak bunun sadece akşam sekizdeki uyku saatini kaçırmamak için bir bahane olduğunu düşünüyordum.

Işıklar parıldadı. Yanaklarım yanmış ve göğsüm sanki kaçmak üzere olan bir mutlulukla doluymuş gibi hafiflemişti. Ayağa kalkıp, "Tuvaleti kullanmam gerek," dedim.

"Git kullan o zaman," dedi annem. "Bütün salona duyurmana gerek yok."

Kahkaha attım.

Annem gözlerini devirdi. "*Mamma mia.*"

Kollarını kavuşturmuş bir şekilde duvara yaslanan Dominic gözlerini kısarak bana baktı. Takım elbisesinin içinde şık ama her zamanki gibi karamsar görünüyordu.

"Seninle geleyim!" Gianna ayağa kalktı. Kıskanmaktan kendimi alamadığım bale pembesi kadife ayakkabılar giymişti.

"Hayır, hayır, hayır!" dedi Sophia. "Mührü kıramazsınız!* Gece daha yeni başladı!"

Gianna ve ben tuvalete doğru yürürken annem, "Sen *mührü kırmak* hakkında ne biliyorsun bakalım, On-Dokuz-Yaşındaki-Hanımefendi?" diye söylendi.

* Mührü kırmak, çok alkol tükettikten sonra tuvalete gitmeye başlamaktır. Bir kere tuvalete gidildi mi devamının geleceğine inanılır. (ç.n.)

"Mührü kırmanın bir mit olduğunu biliyorsun, değil mi?" Gianna kolunu benimkine doladı. "Görünüşe göre her şey aklımızın oyunu."

"Bunu bilemem," diye itiraf ettim. "Çok içen biri değilimdir."

"Hadi canım? O zaman sanırım sen ve Ace birbiriniz için mükemmelsiniz, ha?"

Kaşlarımı çattım. "Ama Nico her zaman içiyor."

"Evet," derken güldü ve omzumu dürttü. "Ama asla aşırıya kaçmaz. Onu en son altı yıl önce sarhoş görmüştüm ve eminim ki *o zaman* onu sadece ayık olmaya daha çok teşvik etti."

"Neden?"

"Eee, şey..." İçini çekti. "Belki de bu, Ace'in sana söylemesi gereken bir şeydir."

"Kocamla yattın, değil mi?" Sarhoş olduğum için herhalde, fazla özel olan bu soru dudaklarımdan kaçıp gitti.

Garip bir kahkaha attı. "Eh, sır değil sanırım, değil mi? Tek seferlik bir şeydi ve ikimiz de o kadar sarhoştuk ki neler olduğunu hatırlamıyoruz bile."

Belki içtiğim birkaç kadeh içkidendi, belki de bunun doğru olduğunu çoktan bildiğim içindi ama o kadar da üzülmedim. Nico'nun bakirlikten çok uzak olduğunu biliyordum ve bir bakir isteyeceğimden de emin değildim. Olsaydı... şu anki gibi bir adam olmazdı.

Tuvalette işimizi bitirdikten sonra lavabonun önünde yan yana durarak ellerimizi yıkadık.

"Demek evlisin, ha?" diye sordum.

Bir iç çekerek gözlerini devirdi. "Hatırlatma lütfen."

"Bir aşk evliliği olmadığına üzüldüm."

Aynaya doğru eğilerek kırmızı rujunu tazeledi. "Üzülme. Kendi seçimimdi."

"Gerçekten mi?"

Ruju eşit bir şekilde yaymak için dudaklarını birbirine bastırırken, "Evet," dedi. "Yirmi yaşındayken Antonio'yla evlendim. Üç yıl sonra öldü. Nico, kanunla başım biraz belaya girdikten sonra bana Chicago'daki evime dönme ya da tekrar evlenme seçeneği sundu."

Bana rujunu uzattı, reddetmeye hazırdım ama... Neden olmasındı ki? Elena Abelli hiç bu kadar cesur bir renk kullanmazdı ama... artık Elena Russo olmuştum. Ruju ondan aldım ve dudaklarıma özgür hissettiren bir kat geçtim.

"Sen de tekrar evlenmeyi seçtin yani?"

"Evet." Yüzüğümü görmek için sol elimi ışığa tuttu. "Kolay bir karardı."

Görünüşe göre evindeki hayatı o kadar da iyi değildi.

"Korkunç biri olduğumu düşüneceksin ama –bariz nedenlerden dolayı– uygun olan en yaşlı kişiyi seçtim."

"Bence hiç de korkunç biri değilsin." Bu gerçekti. Ben yaşımın üç katı bir adamla evlenmeye cesaret edemezdim. Düğün gecesini derimde bir şeyler sürünüyormuş gibi hissetmeden hayal bile edemezdim. "Nico seni tekrar evlendirmeyecek mi?" diye sordum.

Gözleri kısıldı ve elimi bıraktı. "Hayır."

Bak sen, neşeli kişiliğinin altında biraz tutku vardı.

Ona ruju geri verdim ve aynadaki yeni görünüşüme bakarken dudaklarımı birbirine bastırdım.

Gözlerimin önünde bir sis vardı, alkol kan dolaşımıma sızıyor ve dilimi gevşetiyordu. Sarhoş dudaklarımın arasında, "Bana sadakat sözü verdi," diye duyurdum. Bunu neden

paylaştığıma dair hiçbir fikrim yoktu ama tuvalette başka bir kadına açılmanın özgürleştirici bir yanı vardı.

Kızlar böyle yapardı ve ben de ilk defa bunun bir parçası olmuştum.

Karanlık gözleri anlayışla doldu. "Seni zavallı şey. Görünüşe göre sonsuza dek onunlasın. Ace özünde bir hilekâr olabilir ama her zaman tam olarak yapacağını söylediği şeyi yapar."

"Kuzenin kaç yaşında demiştin?" Gianna'nın sesi caddede yankılanacak kadar yüksekti.

Dominic bize bir bakış attı ve yemin ederim ki kıkırdadı. "O senin için çok genç. Sen ondan... On yaş büyük gibisin."

Gianna, dengesini sağlamak için tuğla duvara yaslanarak kaşlarını çattı. "On sekiz yaşında mı? On sekiz göstermiyor."

"Hayır, yirmi." Zikzak çizerek yanına gittim ve omzuna çarpmayı başardığımda orada kaldım.

"Seksi görünüyor."

Dominic kaldırımın kenarında durup mesajlaşıyormuş ve konuşmamızı dinlemiyormuş gibi yapıyordu.

"Eh, fena değil," dedim.

Kuzenimin dudakları yukarı kıvrıldı.

Benito, annem ve diğerlerini birkaç dakika önce almıştı; Dominic de kocam beni alana kadar yanımda bekliyordu. Nico bu gece bana üç mesaj atmıştı ve her birini cevaplamayı başarabilmiştim. Bir madalyayı hak ediyordum. *Eğleniyor musun?* Evet. *Ayrılmaya hazır mısın?* Hayır. *Ne kadar sarhoşsun?* Çok fazla.

Birkaç dakika sonra, Nico'nun arabasından indiğini fark

edince sarhoş kalbim memnuniyetle atmaya başladı. Yine de yerimde durmaya –ya da eğilmeye– devam ettim; çünkü bu sekiz santimlik topuklu ayakkabılar, üç kadehten fazla içkiyle iyi anlaşamıyordu ve ben üçten sonrasını saymayı bırakmıştım.

Gianna'yla birlikte duvarın dibinde dikilip birbirimize tuğladan daha iyi bir destek sağlıyormuşuz gibi yaslandığımızı görünce Nico'nun gözleri hafifçe kısıldı.

Elleri ceplerinde önümüzde durdu. "Körkütük sarhoş olmuşsunuz."

Başımı yavaşça sallayarak onayladım.

Başparmağını alt dudağında gezdirirken gözlerinden eğlenceli bir ifade geçti. "Yürüyebilir misin?"

Tekrar başımla onayladım ama hareket etmedim. Eğer edersem Gianna'nın düşebileceğini düşünüyordum.

Nico'nun gözleri bir an için Gianna'ya kaydı sonra dönüp Dominic'le konuşmaya başladı. Kuzenim telefonunu cebine attı ve Nico'yla göz teması kurdu. Dominic'ten böyle bir ilgi görmek için ne yapmam gerekiyordu? Kuzenimle konuşan kocama baktım. O kadar yakışıklıydı ki içim eridi.

"Gel hadi." Nico elimi tuttu. "Eve gidelim."

"Ama Gianna..."

"Dominic onunla ilgilenecek."

"Of... Bu gece çok içtim."

Güldü. "Öyle mi?"

"Ama çok hoşuma gitti," diye mırıldandım. "Çok eğlendim."

Nico kapımı açınca koltuğa çöktüm. Yanıma eğildi ve kemerimi bağladı.

"Gianna'yla mı takıldın?"

"Aynen!"

Gözleri kısıldı. "Uyuşturucu yok, Elena."

"Emredersiniz efendim." Güldüm.

"Ciddiyim."

Annesini hatırlayınca ayıldığımı hissettim. "Uyuşturucu yok," dedim.

"Bana söz ver."

"Söz veriyorum, Ace."

Dudakları yukarı kıvrıldı. "Ace, ha?"

Tembelce başımı salladım. "Bir deneyeyim dedim." Ve o andan itibaren ona, her sarhoş olduğumda Ace, kızdığımda Nicolas ve diğer zamanlarda Nico diye seslendim.

Başparmağını yanağımda gezdirdi. "Arabama kusacak mısın?"

Burnumu kırıştırdım. "Neden kusayım ki? Harika hissediyorum."

Eğlendiğini belli eden bir ses çıkardı. "Siktir, bu eğlenceli olacak." Kapımı kapattı. Arabanın etrafından dolaşırken onu ön camdan izledim. Bu gece bir mafya liderine benziyordu; onu eve götürüp kıyafetlerini yırtarak biraz insanlaştırmak için can atıyordum.

Sürücü koltuğuna oturduğunda ona bakmak için başımı koltuk başlığına yasladım. "Nasıl bu kadar yakışıklısın?"

Kıkırdadı. "Tanrı vergisi sanırım." Yanağımı kavrayıp dudaklarıma derin bir öpücük kondurdu ve bu beni koltuğumda eritti.

Kulüple ev arasında bir yerde uyuyakaldım... Ancak kusmadan önce tuvalete kadar dayanabilmiştim.

"Aşk, tuhaf bir kara büyüdür."
—Atticus

Elena

GÜNEŞ IŞIĞI KİLİSENİN GELİN SÜİTİNİN yüksek pencerelerinden içeri süzülüyor, havadaki toz taneciklerini altın parıltıları gibi aydınlatıyordu. Midem bulanıyordu, bir elimi karnıma bastırıp nefes almaya çalıştım.

Annem bağcıklarımı çekiştirirken sallandım. "İçine çekmelisin, Elena. Daha yeni kapanmaya başladı."

Che palle. Sanki canımı içimden çıkarmaya çalışıyormuş gibi sıkıyordu.

Büyükannem köşedeki koltuğundan, "Tanrı aşkına Celia, memelerini de içine çekemez ya," dedi. Bir elinde *Vanity Fair* dergisi, diğerinde bir fincan kahve vardı.

"Arkasında sorun var. Bağcıkları sıkmazsam dikiş yerlerinde boşluk olacak."

Bir de nasıl depresyona girdiğimi merak ediyorlardı...

Bir başka çekişle sarsılırken, "Ah, Tanrım," diye nefes verdim ve bulantı boğazıma tırmanırken ağzımı kapattım.

"Çabuk Adriana! Çöp kutusu!" diye bağırdı büyükannem.

Kız kardeşim sandalyesinden fırladı ve onunla odanın ortasında buluşup kahve ve tosttan oluşan kahvaltımı küçük çöp kutusuna boşalttım.

"*Che schifo.*"* Annem yüzünü buruşturdu.

Adriana sırtımı sıvazladı. Omuzları açık, pembe bir nedime elbisesi giymişti; saçı ve makyajı yapılmıştı. Kuzenlerim hâlâ koridorun karşısındaki odada hazırlanıyorlardı.

"Kulübe hoş geldin," diye mırıldandı. "Bu sabah üç kez kustum."

Bunu biliyordum çünkü onu banyo kapısından duymuştum. Dün gece formalite icabı ailemin evinde kalmıştım. Nico bundan memnun olmamıştı ama sadece bir düğünüm vardı ve çoktan evli olmamıza rağmen, önceki gece ayrı kalma geleneğini sürdürmek istemiştim. Beni bıraktığında onu arabasında on dakika boyunca öpmüştüm. Sadece bir gece ayrı kalacaktık ama ondan uzaklaşırken göğsüme bir şey batıyormuş gibi hissetmiştim.

Aşkın her zaman bir konsepti olduğunu düşünmüştüm: Samimi bir gülümseme, el ele tutuşan bir çift, bir hayat arkadaşı. Şimdiyse çok daha fazla anlamı olduğunu biliyordum; sizi çok canlı hissettirecek veya parçalara ayıracak bir güce sahip, yüreğinizde çiçekler açtıran, çıldırtıcı, sahiplenici ve ezici bir duyguydu.

---

* (İt.) İğrenç. (ç.n.)

Büyükannem dergiyle yüzünü yelpazeledi. "Başına gelenleri hak eden bir başka kızın, Celia. Siz kızlar dışarı çıkıp dünyayla zina yapabileceğinizi ve bunun hiçbir sonucu olmayacağını düşünüyorsunuz."

Adriana gözlerini devirdi ve yerine oturdu, nişan yüzüğü ışıkta parıldıyordu. Bahçıvanıyla evleniyordu; bana da dün gece söylemişti. Yüzüğü neredeyse benimkinden büyüktü ve Ryan'ın bunu karşılayamayacağını biliyordum. Büyük ihtimalle onu babam satın almıştı ve Ryan'a evlenme teklifi etmesi için belli bir süre vermişti. Ryan beğensin ya da beğenmesin, artık sonsuza dek bu dünyanın içindeydi.

Masadan su bardağımı alıp yanağıma bastırdım. "Ben hamile değilim, büyükanne. Sadece gerginim."

"Neden?" Kaşlarını çattı. "Zaten evlisin."

Belki öyleydi ama bu, benim *düğünümdü*. Beş yaşımdan beri meraklı gözlerle gizlice hayalini kurduğum gündü.

"Sadece her şeyin mükemmel olmasını istiyorum."

"Olacak," diye temin etti annem. "Ama o bardağı yüzünden çek. Makyajını bozuyorsun." Elimi tokatladı ve içimde beliren ani bir korku yüzünden bardak elimden düşüp paramparça oldu.

"Anne," diye azarladım, kalp atışlarım hızlanmıştı. "Gelinliğimi ıslatabilirdin!"

Ağzını kapattı ve ardından güldü. Büyükannem köşedeki yerinde kıkırdadı. Adriana'nın gözleri büyüdü ama dudakları eğlenceyle kıvrılmıştı.

"Ciddi misiniz?" dedim. "Buradaki tek yetişkin ben miyim?"

Daha çok güldüler.

Gülümsememi tuttum çünkü onları cesaretlendirmeyecektim.

Lavaboya yöneldim ve dişlerimi üçüncü kez fırçaladım. Sonra kendimi kafese kapatılmış gibi hissederek odanın içinde volta attım. Burası çok sıcaktı. Sıcak, tenimin altına işlemişti; bir buçuk metrelik kuyruğu olan gelinliğim yirmi kilo gibi gelmeye başlamıştı.

"Tanrım, çok sıcak," diye söylendim. "Anne çıkar şu gelinliği. Dışarı çıkıp biraz hava almalıyım."

"Olmaz!" diye bağırdı annem.

Büyükannem ona gözlerini kısarak baktı ve duyularım ânında alarma geçti. İkisini de süzdüm. "Sorun ne?"

"Hiçbir şey, *cara mia*." Büyükannem elini salladı. "Sadece dışarı çıkamazsın. Saçın ve makyajın bitti. Kocanın görmesini istemiyoruz."

"Umurunda olmaz..."

"Tanrı aşkına, onunla kim bilir kaç kez birlikte olup sonra da gizlice evlenerek nişanını mahvettin zaten. Artık beni dinle, evliliğine uğursuzluk getirmek istemezsin."

Batıl inançlı bir insan değildim ama onlarla bu konuda tartışmak istemiyordum. Ayrıca, bulutların gökyüzünü kapatmaya başlamasıyla oda kararardı. "Yağmur yağacak, değil mi?" İç geçirdim. "Şansıma, başıma bu da gelirdi zaten."

"Ah hayır, *cara mia*, düğün gününde yağmur yağması iyi şans demektir. Doğurganlığı simgeler." Büyükannem durakladı, dudaklarını büzdü ve sonra dergisine bakarak mırıldandı. "Sanırım bununla ilgili bir sorun olmadığını zaten biliyoruz."

Başımı salladım, keyfim yerine geliyordu. Hamile değildim ve yakında olmayı da planlamıyordum. Henüz yirmi bir yaşındaydım. Birkaç yıl çıplak dolaşmak, kanepede seks yapmak ve kocamın içinde boğulmak istiyordum. Ancak mini bir Nico veya mini bir ben fikrinin kalbimi sıcaklıkla doldurmadığını söyleyemezdim. En azından -bu konuda her

ne kadar biraz umutsuz vaka gibi görünsem de– bunlardan önce yemek yapmayı öğrenmem gerekiyordu.

Sinirlerim tenimin altında titredi ve bir sandalyeye çöktüm. Başımı arkaya yaslamıştım ama annem saçımı mahvettiğimi söyleyerek bağırınca geri kaldırdım.

Kapı gürültüyle açıldı. Sophia elinde iki şişe şampanyayla içeri girip, "Şu partiyi başlatalım artık!" diye ciyakladı.

Dudaklarıma bir gülümseme yerleşti.

Aynen öyle.

Adımlarım yumuşak piyano notalarıyla senkronize olarak büyürken soğuk fısıltılar sırtımı okşadı. Nemli ellerimle önümdeki buketimi sıkıca tuttum. Üç yüz çift göz üzerimdeydi; ancak bir an için sadece birini fark edebildim.

Mozaik pencerelerden sızan birkaç güneş ışını onun ayaklarının önüne düşüyordu.

Viski ve alev. Uykusuz geceler. Dövmeli cilt, beyaz tişörtler ve kaba eller. Aşk, şehvet ve mutluluk. O, hepsiydi.

Canon in D çalan kemanlar kilisenin içinde yankılandı ve omurgamdan aşağı bir titreme gönderdi. Ona doğru yürüyüşümü izlediği sırada nefes alamadım. Tek bir bakışla o kadar çok şey anlatabiliyordu ki... Bakışları, yerimde donup kalmamı ya da kalbimin sadece onun için atacak kadar ısınmasını sağlayabilecek güçlü bir yoğunluktaydı.

Annesi iyi bir ebeveyn sayılmazdı ama onsuz Nico var olamazdı. Nico'nun bakışından yoksun olduğum bir dünya... Eh, içinde yaşamak istediğim bir dünya değildi.

Kalbim göğsümün içinde deli gibi atıyordu. Nefesimi düzene sokabilmek için bakışlarımı ondan çektim. Gözlerim, üzüntüden mi yoksa mutluluktan mı hıçkırarak ağladığını

bilemediğim annemden, bana hafifçe başını sallayan babama kaydı. Belki de bundan sonra her şey yoluna girerdi; çünkü babam, kendisi ve kocam arasında bir seçim yapmamı isteseydi bunun için bir an bile düşünmezdim.

Damarlarımda saf bir mutluluk dolaşıyordu. Beni mutlu sonumdan alıkoyan tek şey, üzerimde ağırlık yapan bu gelinlikti.

Başparmağı ve işaretparmağıyla bana "mükemmel" işareti yapan Benito'yu gördüğümde gözlerim yandı. Tony bana göz kırptı ve gösterişli kırmızı bir elbise içinde yanında duran Jenny ağzını, "Aman Tanrım," der gibi oynattı.

Bu sefer, rahibin sözlerini inanarak tekrarladım.

Bu sefer, Nico'nun sesinin tınısı içimi eritti.

Bu sefer, kocamı dudaklarından tüm samimiyetimle öptüm.

Misafirler alkış ve tezahüratlarla coştu. Nico benim heyecanlı halime kıkırdadı.

Dudaklarına doğru, "Tamamen benimsin," diye soludum.

Boğazından tatmin dolu bir haykırış yükseldi ve dudaklarıma bir öpücük daha kondurdu. Elini elimin içine kaydırıp beni misafirlerin arasından yürüttü. Giriş salonuna girer girmez, "Mükemmeldi," diye şakıdım.

Nico sessizce güldü, yüzünü bana döndü ve başparmağıyla yanağımı okşadı. "Mükemmel olan sensin."

Kızardım ve ona göz kırptım. "Gelinliğimi beğendin mi?"

Eli boynumun arkasına kaydı ve beni derin bir şekilde öptü. "Çok güzelsin, bebeğim."

Boğazımdaki yumruyu yuttum. Yanaklarımdaki kızarıklığı uzaklaştırmak için kravatını yeleğinden çıkardım. "Beğendim. Pembe sana yakışıyor."

"Öyle mi?" diye karşılık verdi. "Peki ya senin pemben nerede?"

Dudaklarıma flörtöz bir gülümseme yerleşti. "Öğrenmek isterdin, değil mi?"

Kravatını düzeltti ve hevesli gözlerle bana baktı. "Er ya da geç öğreneceğim. Eğer sen söylemezsen hoşuna gideceğinden daha erken öğrenirim."

Gözlerimi devirdim ama ona açık pembe topuklu ayakkabılarımı göstermek için gelinliğimi kaldırdım. Daha fazla pembe şey olabilirdi ama şu anda tek göreceği buydu.

Başparmağını alt dudağına sürterek gülümsedi. Düğün partisinin geri kalanının kargaşası odaya yayıldı ve Nico elimden tutup beni ön kapıya çekti.

"Ne yapıyorsun, Nico? Henüz ayrılamayız."

"Hiçbir yere gitmiyoruz, sadece dışarı çıkacağız."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Neden?"

"Sigara içmem lazım."

Kaşlarımı çattım. "Şu anda sigara mı içmek istiyorsun?"

"Aynen öyle, karıcığım." Kapıyı benim için açık tuttu ama kararmış gökyüzü gümbürdediğinde önünde durdum.

"Nico, yağmur yağacak. Gelinliğim..."

"Sana bir tane daha alırım."

Tereddüt ettim ama ısrarlı bakışlarını üzerime diktiği için çekincelerim eriyip gitti. Adam fazla yakışıklıydı. Kendime yakışıklı bir adamla evlenmeyeceğimi söylemiştim ve bakın ne yapmıştım? Yağmurdan ıslansam bile bunu hak etmiştim.

Dışarı çıktım, eteklerimi kaldırdım ve basamaklardan inerken adımlarıma dikkat ettim. Gelinliğimin kuyruğu yerdeki her türlü pislik ve tozun içinde sürüklenirken bu adama nasıl *hayır* diyebileceğimi bilemediğim için kendimi azarladım.

Bakışlarımı yerden kaldırdığım anda kalbim durdu.

Nabzım tekrar yükselmeye başlayıp kulaklarımda uğuldadı ve nefesimi kesti.

Çatlamış yolda, giderek azalan siren sesleri ve şehir havasının tadı arasında, bir atlıkarıncanın sarı ışıkları bulutlu gökyüzünün altında parıldıyordu. Hareketsizdi, tek başına duruyordu ve çok güzeldi.

Gelinliğimin kuyruğunu unutarak ona yaklaştım. Gözlerim yandı ve yanağımdan bir damla yaş süzüldü. Ardından Nico'nun tanıdık varlığı sırtımı okşadı.

Yağmurun ilk damlaları gökten düştü ve altın renkli atlıkarıncanın müziği gibi çınladılar.

Derin sesi düşüncelerimin arasına girdi. "Beğendin mi?"

Beğenmiş miydim?

Yavaşça dönüp ona baktım. Yüz ifademi gördüğünde gözleri şaşkınca açıldı. "Sorun ne?" Yanağımdan akan gözyaşını sildi.

Yağmur ılık ve hafifti, gözlerimi kıpıştırarak damlaları kirpiklerimden uzaklaştırdım.

"Seni seviyorum," diye soludum.

Kalp atışlarımın ritmi aramızdaki boşluğu doldururken Nico'nun bakışları sıcacıktı.

Sen de beni sev. Beni sonsuza dek sev.

Smokini gelinliğime değene kadar yaklaştı, elini enseme kaydırdı ve sözlerini kulağıma fısıldadı. "Ben de seni seviyorum, Elena Russo."

Nico kötü bir adam olabilirdi; ancak ahlaktan yoksun olduğu durumlarda, bunu bir koca olarak fazlasıyla telafi etti.

Beni sonsuza dek sevdi.

Son

Teşekkürler

En Tatlı Kaçış'ı tamamlamak, inişler çıkışlar ve "Bu harika!" ile "Ne zırvalamışım!" dönemleriyle birlikte altı ay sürdü. Ancak artık bitti ve bu hikâyeyi yazmayı şimdiden özledim.

Beni sürekli destekledikleri ve "o porno kitaplarını" hâlâ yazıp yazmadığımı sorma nezaketini gösterdikleri için arkadaşlarım ile aileme teşekkür etmek istiyorum. Sonsuza dek ve her zaman yazıyor olacağım.

Kocama. Benim cesaretim ve ilham kaynağım olduğun, her zaman garip sorularıma göz kırpmadan cevap verdiğin için teşekkür ederim.

Beta okuyucularıma. Tawni, sen özel bir teşekkürü hak ediyorsun çünkü harikasın kızım. Emilia, Kristin, Samantha, Elizabeth, August ve sayısız başkaları... Teşekkürler! Bu kitap, her birinizin önerileri olmadan şu anki haline gelemezdi. Siz benim yolumsunuz.

Editörüm Bryony'ye. Detaylara gösterdiğin özen, bu romanı çok daha iyi bir hale getirdi. Her cümlenin parlamasına yardımcı olan düzeltmenlerime: Juli Burgett, Khalima Bolden ve Jessica Bucher.

Bu harika kapak için Okay Creations'tan Sarah'ya. Güzel biçimlendirme için Stacey Ryan Blake'e.

Bu kitabın yayılmasına yardımcı olan bloggerlara ve eleştirmenlere. E-postalarınızın, incelemelerinizin ve yorumlarınızın her biri için minnettarım. Sevdiğim için yazıyorum ama siz çocuklar bunu çok daha keyifli bir hale getiriyorsunuz.

Son olarak okuyucusu olmayan bir kitap, kitap değildir. Bu yüzden *En Tatlı Kaçış*'ı somut hale getirdiğiniz için size teşekkür ederim. Bu, benim için dünyalara bedel.

Sevgilerle,
Danielle xo